

ДЖОН НАНС

ОПЕРАЦИЯ СКАЙХУК

ДЖОН НАНС ОПЕРАЦИЯ „СКАЙХУК“

Перевод: Тинко Трифионов

chitanka.info

Малък частен самолет внезапно изчезва над залива Аляска в спокоен, безоблачен ден. Пилотът Арли Роузън — опитен командир от гражданската авиация — е намерен и спасен, но това не се оказва щастлив край на прежеждията му. Напротив — тепърва върху него се изсипват удар след удар: разследват го, отнемат му лиценза на пилот, изпращат му гърмящи „подаръци“, заплашват семейството му...

По същото време компютърният спец доктор Бен Коул разработва „черен проект“ — системата „Бумеранг“. В разгара на изпитанията той с ужас открива, че някой е въвел чужд код в неговата програма — основа на свръхсекретната операция „Скайхук“, провеждана от ВВС на САЩ. Коул е на косъм от смъртта, когато експерименталният самолет, в който се намира самият учен, излиза от контрол. Но още по-бърза и страшна е друга заплаха — с пръст върху спусъка на ракетите си, пилотите на два изстребителя F-15 чакат заповед да унищожат секретния самолет, преди да се е разбил, за да не останат никакви следи. Коул има само две минути, за да открие някакъв изход...

Още докато Бен Коул се мъчи да разкрие замислите на заподозрения саботьор, в залите на съда се разиграва друга драма, тясно свързана с първите две. Ейприл, дъщерята на капитан Роузън, заедно с приятелката си — младата адвокатка Грейси О'Брайън, брани правата на своя баща. Но се оказва, че двете са влезли в неравна битка с тъмни сенки, облечени във власт и могъщество.

„Доброто понякога побеждава, Ейприл“ — окуражава приятелката си Грейси. Но изходът от този сблъсък сякаш не подкрепя подобен оптимизъм — пътищата на всички участници в тази драма са много по-тясно преплетени, отколкото самите те предполагат, а най-големият въпрос е: ще издържат ли докрай в битката за оцеляване? Операция „Скайхук“ е в ход.

ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник вечерта

Над залива Аляска

Югоизточно от Анкърридж

— А! Какво става с това нещо? — попита командир Джийн Хамънд.

Неочакваният въпрос на главния пилот-изпитател накара Бен Коул да подскочи на място и отвлече вниманието му от лабиринта на компютърните екрани. Той инстинктивно притисна дясната слушалка по-силно към ухото си, сякаш се опитваше да чуе отново репликата.

— Не знам — отвърна вторият пилот.

Погледът му се стрелна към преградната стена на кабината в преоборудвания бизнес-самолет и той си представи двамата цивилни пилоти, приведени над уредите си на десетина метра от него. Усети как гълфстриймът^[1] леко наведе нос, а шумът от обтичащия го въздух се засили ведно с увеличената скорост; неочакваната маневра още повече изостри усещането му за самота в изцяло оголения салон.

— Корона, нарочно ли ни снижавате? — попита Хамънд шефа на изпитанията по радиото. — Мисля, че планът не беше такъв.

По тялото на Бен пробягаха ледени тръпки, след като се застави да погледне отново дисплея, данните, върху който потвърждаваха снижаването и увеличената скорост.

— Не — долетя отговорът от борда на военния самолет тип ауакс. — Изчакайте така.

Невидимото присъствие на ауакса, огромния четиримоторен боинг, бе окуражаващо — той беше като майка-орлица, надвиснала в нощното небе на около три хиляди метра над и на няколко мили зад рожбата си — гълфстрийма. Но в същото време бе и твърде далеч. Бен знаеше, че пещероподобният салон на ауакса е претъпкан с електроника, на борда му имаше един генерал с две звезди, двама служители от компанията и екип от инженери, всички в очакване на така необходимия безупречен изпитателен полет, провеждан в

завършващата фаза на свръхсекретния проект, който можеше да донесе успех или да провали напълно компанията „Юниуейв индъстриз“.

— Сnižаваме се с хиляда сто и трийсет метра в минута и курс двайсет и пет градуса — докладва Хамънд. Напрегнатият му тон сякаш подкопаваше вярата на Бен, че хората са призвани да летят.

Бен Коул, доктор на електротехническите науки на Калифорнийския технически университет, извърна поглед от компютърните екрани и погледна през прозорчетата вляво от себе си — всички до едно черни дупки в бездната на безлунната нощ над Аляска. Преглътна и шумът изведнъж стана оглушителен.

— Работим по въпроса, Мъдрец десет — обади се шефът на изпитанията, използвайки обичайните небиещи на очи позивни на гълфстрийма.

— А ние тук, долу, сме абсолютно блокирани — отвърна Хамънд.

Бен потърси опипом ключа на микрофона си.

— Какво... какво става, момчета?

Отначало не последва отговор, тишината сякаш се бе сговорила със спрялото време да подсилва растящите опасения, които го ядяха отвътре.

— Почакай, Бен — отвърна най-сетне вторият пилот с характерния си спокоен и равен тон. — Шибаната ти програма ни снижава. Да не правиш нещо там, отзад?

— Не! — отвърна Бен остро. — Получавах верните сигнали, когато осъществихме връзката с програмата. Тук нищо не показва погрешни данни.

Прекъсна го гласът на началника на изпитанията:

— Мъдрец десет, ние не сме задавали снижение. Дистанционното управление тук, при нас, показва хоризонтален полет по прав курс. Сигурни ли сте, че получавате нашия сигнал?

— Имай ми вяра — сопна се Хамънд. — Курсът е прав, но полетът изобщо не е хоризонтален, а сме свързани с телеметричното управление. Всичко това започна около две минути, след като ви предадохме управлението, веднага щом проверихте скоростта. Вие държите управлението, Корона, и вие ни снижавате от четири хиляди и шестстотин метра височина.

— Не, не сме ние — прозвуча нечий друг глас.

Пилотът на дистанционното управление се намираше в копие на кабината на гълфстрийма, монтирано на борда на ауакса. Според плана той трябваше да управлява гълфстрийма чрез връзка за скоростно предаване на данни в продължение на пет минути, преди да включи автоматичната програма, която трябваше да изпитат — програмата, върху чието усъвършенстване Бен се бе трудил неуморно по осемнайсет часа в денонощието в продължение на всичките изминали осемнайсет месеца. Вече бяха стигнали до заключителните изпитания и дори мисълта за отлагане бе неприемлива.

— Ако нещата продължат така — започна пилотът на гълфстрийма, — най-добре е да прекратим.

— Не още — прокънтя в слушалките им гласът на шефа на изпитанията. — Почакайте, ние... работим по проблема.

— Бен? — В обръщението на Джийн Хамънд към бордовия инженер по изпитанията прозвуча нова нотка на опасения, но както винаги той се опитваше да скрие загрижеността си зад шеговития тон на стресирания авиатор, който за нищо на света не би признал, че е подложен на огромно напрежение. — Бен, сега е най-подходящият момент да ми кажеш какво си въобразява твоето отроче. Да не би да е изпаднало в нервна криза?

Бен натисна отново ключа на интерфона и се опита, за съжаление — неуспешно, да влезе в небрежно-лековатия тон на пилота.

— Не знам! Ако от ауакса не са задали това снижение, мога със сигурност да ти гарантирам, че то не е в програмата.

— Да не би програмката да мисли сама, Бен? — добави вторият пилот. — Нали разбираш, да взема някакви решения, за които ние не знаем? Ти да не си таен почитател на компютъра ХАЛ-9000 от „Космическа одисея — 2001“?

Мислите на Бен се втурнаха през невъзможната плетеница от технически подробности в търсене на окуражителен отговор. Такъв обаче нямаше.

— Може би ще е най-добре да прекратим връзката.

— Корона? — обади се първият пилот без колебание. — Свалям предпазителя на превключвателя за изключване на връзката. Ако се снижим под две хиляди и шестстотин метра, дърпам шалтера на Намигвачко.

Бен успя да потисне бодналото го раздразнение. Никак не му харесваше прякора, който пилотите изпитатели бяха измислили, за да омаловажават сложната автоматизирана система. Намигвачко, как пък не! Бяха му обяснили, че пилотите и инженерите винаги се заяждат едни с други, и сега той се убеждаваше на практика в истината на това твърдение. Натисна отново ключа на интерфона:

— Можем да опитаме с рестартиране на програмата — рече той, сигурен, че на ауакса не могат да го чуват. — Възможно е да са прецакали нещо там, горе, при въвеждането на плана за маневриране. Например — височините за изпитанията.

— Корона? — обади се отново Хамънд. — Слизаме под три хиляди и триста, скоростта ми вече е почти пределна и вашият мъдър съвет ще бъде много високо оценен — сега и веднага.

— Изчакайте... — отвърна шефът на изпитанията.

Последвалата пауза преди Хамънд да се обади отново бе кратка само един миг.

— Не... твърде късно е. Изключваме се.

„Мамка му!“ — изруга наум Бен. Въздъхна и се облегна назад, усетил да го обгръща мъглата на разочарованието. В компанията щеше да настане истински ад след неуспешното изпитание. Той, разбира се, нямаше да бъде единствената мишена на недоволството на шефовете. Повече от шейсет експерти по програмиране работеха върху свръхсекретната система. Но тъкмо доктор Бен Коул, младият и смел учен, бе заложил на карта перспективната си кариера и заслужения си статут на вундеркинд, за да оглави екипа на трийсет и четири годишна възраст.

Бен усети как малкият самолет се разтресе, навлязъл в зона на лека турбуленция. „Вече изключват“ — рече си той и позволи на съзнанието си да се изключи за няколко секунди, да потъне в един от онези мисловни лупинги на разсеяност, които винаги му помагаша да зареди отново батериите си.

Каквото и да се случеше, той щеше да си намери работа. Все още можеше да постъпи където пожелае, можеше дори да потисне част от безкрайните си амбиции и да си поживее. През последните две години в Анкъридж се бе откъснал напълно от света. Беше прекалено зает дори да си намери гадже, макар да бе излизал на няколко пъти с местни момичета и да бе ходил от време на време на екскурзии.

„Не научих почти нищо за Аляска“ — помисли си той и за стотен път реши да вземе четиримесечен отпуск, когато цялата тази дандания свърши. Би могъл да пообикаля пешком из националния парк Динейли. Не се чувстваше тъй свързан с природата, както баща си, но сладките спомени за лагеруването и скитането из Скалистите планини през юношеските му години с баща му като водач, никога не избледняваха — бяха върховно изживяване, което трябваше да се повтори. Сигурен бе, че още помнеше основните правила на лагеруването в планината. Пък и в крайна сметка да се построи палатка си бе просто едно приложно инженерно умение.

Вниманието му привлякоха подновените разговори по радиото и той насочи отново мислите си към настоящите проблеми, очаквайки да чуе решението да се завърнат към изходната позиция и да опитат отново.

— ... при вас, горе ли? Аз не получавам нищо подобно тук — докладваше Хамънд, пилотът на гълфстрийма.

Бен се взря в екраните, учуден, че данните за височината не показваха край на снижението и изправяне на самолета. Нали бяха слезли под две хиляди и шестстотин?

— Опитваме се отгук да прекратим връзката, Мъдрец десет, но компютрите не реагират.

Бен разпозна гласа на шефа на полетите. Какво означаваше това „компютрите не реагират“?

Чу как Джийн Хамънд се сопна в отговор.

— Корона, снижихме се до хиляда и триста, със същата скорост и същия курс. Направете нещо!

Бързо променящите се данни, изписани върху екрана му, показваха височина от хиляда и шейсет метра.

— Бен! Чуваш ли ни? — питаше Хамънд с тон, който подсказваше, че Бен бе пропуснал предишното му повикване.

Докато отговаряше, в кръвта му нахлу силен прилив на адреналин и гласът му прозвуча малко странно.

— Да, тук съм.

— Направи нещо, по дяволите! Помогни ни да прекратим връзката.

— Използвайте превключвателя — отвърна Бен.

— Направихме го. Не подейства — каза пилотът, а в същото време прозвуча и гласът на помощника му: — Петстотин метра. Летим право към водата. Какво ще правим сега, Бен?

— Превключвателят не работи? — повтори объркано Бен, съзнанието му бе сякаш замъглено. Как бе възможно човек да мисли при такова напрежение? Числата на екрана пред него намаляваха стремглаво, докато набираше командата за прекратяване на изпитанията и я изпращаше светкавично по телеметричната връзка до главния процесор на борда на ауакса.

— Триста метра! — Вторият пилот вече бе изоставил всякакви опити гласът му да звучи спокойно и бе повишил тона с половин октава.

— Аз... дърпам щурвала... но... не мога да преодолея... — говореше Хамънд през зъби.

— Сто и шейсет! — докладва вторият пилот. — О, Господи...

Бен си помисли да набере отново командата, но нещо го натисна толкова силно към седалката в мига, в който носът на гълфстрийма се вирна внезапно и земното притегляне стана такова, че инженерът се почувства невероятно тежък. В следващия миг също тъй внезапно гравитацията се върна в нормалните си граници.

И изведнъж самолетът вече се бе изправил, а шумът от прекалено високата скорост започна да стихва зад опашката му.

— Мили боже, Корона! — чу той гласа на Хамънд в слушалките си. — То ни изправи малко преди...

Изречението довърши вторият пилот:

— Петнайсет метра. По радиовисотомера. Държим се на петнайсет метра, скорост триста мили в час.

— Какво е състоянието ви, Мъдрец десет? — попита началникът на изпитанията.

— Нашето състояние ли? Тук хипервентилираме, ако това ви говори нещо — отвърна пилотът и замълча. Бен чу дългата му въздишка. — Онова проклето нещо за малко да ни убие! Не знам какво става в малкото мозъче на това силициево психарче, но то иска да летим на петнайсет метра височина и аз все още не мога да го изключа.

— Но... носът се изправи, така ли?

— Да... засега. Инак нямаше да можем да си бърбим с вас. Но сме на една кихавица време от водата, а някъде пред нас се намира и

сушата. Бен? Махни този проклет електронен октопод от щурвала ми!

На борда на Корона

На борда на ауакса генерал-майор Мак МакАдамс си позволи да въздъхне, след като огледа мрачните лица около себе си. Всички се бяха съсредоточили в малките си слушалки „Телекс“ и се бяха скупчили зад пилота, който седеше зад дистанционното управление на гълфстрийма, полетял към океана.

Началникът на изпитанията Джеф Камински се огледа, срещна поглед с Мак и поклати потресен глава.

— Какво става, по дяволите? — попита генералът.

— Не знам, господин генерал. Изчакайте. — След това натисна отново бутона за предаване. — Мъдрец десет, ние ще изключим платките на компютъра и ще прекъснем връзката.

— Не! — изрева глас от гълфстрийма.

— Кой е това? — попита Камински.

— Бен Коул. Не изключвайте никакви платки! Ако всичко това е дело на вашия компютър и изключите първо не онази платка, която трябва, това ще ни забие направо в морето.

Камински погледна объркан генерала:

— Знаете ли каква е причината за това, доктор Коул?

— Не... но... просто се досещам. Проблемът може да е тук, при нас, но може и да не е.

— Какво ще кажете тогава за прекратяване на радиовръзките между нас? — попита началникът на изпитанията.

— Почакайте, не прибързвайте и с това — отвърна Бен Коул. — Работя по проблема.

— Мъдрец — рече Камински, — виждаме ви на петнайсет метра височина и със скорост триста мили в час.

В слушалките им изръмжа гласът на Хамънд:

— Да бе, и Намигвачко е натиснал ръчките ми за газта до дупка. Би ли могъл някой там при вас да провери дали по пътя ни няма някой остров или нещо друго?

Завръщането на Бен Коул в ефира бе белязано от вик:

— Добре! Виновникът е нашият компютър. Давайте, изключвайте радиовръзката.

Камински натисна един от бутоните на интеркома и предаде съобщението на инженера, който се намираше на команден пулт само на три метра от него.

— Прекъсвайте. Добре, доктор Коул, връзката е вече история. Сега управлението освободено ли е?

— Не — отвърна Хамънд. — По дяволите, още сме блокирани! Бен? Какво става там отзад, мамицата му?

Каналът утихна в продължение на няколко безкрайни секунди, през които един от операторите в ауакса се изправи бързо от мястото си, приближи и си проби път към генерала и Камински. Разтревоженото му изражение означаваше, че се е породила нова опасност.

— Какво има? — сопна се Камински.

— По курса му има... проблем — отвърна операторът от изпитателния екип.

Вниманието на Камински се насочи към оператора, без да изпуска от очи данните на екрана.

— Казвай — рече той.

— Според данните на радара ми по курса му на около четирийсет мили разстояние има голям кораб.

Джеф Камински се завъртя със стола си и погледна оператора в очите.

— Какво имаш предвид с това „голям кораб“?

— Мъдрец десет лети на петнайсет метра височина — отвърна операторът. — Познавам тази част от залива и знам, че целта пред него е голям кораб.

— И е на пътя на Мъдреча? Голям кораб?

— Да, сър. Курсовете им водят към сблъскване. Корабът е на курс сто и двайсет градуса, движи се под прав ъгъл към нашия човек.

— И е достатъчно голям, та надстройката му да е на петнайсет метра от водата, така ли?

— Ако е супертанкер, който излиза от пристанището Валдес — да. Корпусът му ще е по-висок от петнайсет метра. Ако самолетът се удари в него, то ще стане под прав ъгъл. Дори да отmine кораба, самолетът ще се блъсне в един от хребетите на остров Хичинбрук, който се намира на още двайсет мили по курса му.

Генералът улови оператора за рамото.

— Искаш да кажеш, че това е *натоварен* танкер?

Мъжът кимна.

— Според данните от радара той е натоварен, дълъг триста метра супертанкер, който се движи на югоизток, излиза от протока на остров Хичинбрук към залива Принц Уилямс. Подобни кораби обикновено са високи най-малко двацет и един метра, когато са натоварени — отговори операторът и с изумление видя как генералът изведнъж се въртна и изчезна.

Джеф Камински въздъхна и кимна, след което се обърна отново към екрана си.

— Дръж ме в течение — каза той и веднага съжали за изречените думи, осъзнавайки безсмислеността им. — Мъдрец десет — продължи Камински, — как върви работата по прекратяването на връзката?

Главният специалист по софтуера отговори напрегнато:

— Не мога просто да изключа компютъра, без да знам с кой канал имам проблеми.

— Доктор Коул? Чуйте ме. Разполагате максимум с около две минути, за да изключите онова нещо и да върнете отново управлението в ръцете на пилотите си.

— Опитвам се... изчакайте — отвърна Коул. — Може да ми потрябват повече от две минути. В момента правя аварийна диагностика на програмата.

— Не разполагате с повече време, докторе. Налага се да дръпнете шалтера, в буквалния смисъл на думата. Да рестартирате компютъра или нещо поне толкова драстично.

— Какво става? — намеси се Хамънд. — Какво означават тези две минути?

Джеф Камински въздъхна тихо, докато преценяваше колко да им каже.

— Има... вероятност на пътя ви да се появи препятствие. Трябва или да промените курса, или да се издигнете... в рамките на две минути.

* * *

На около седем метра от дъното на салона на ауакса генерал МакАдамс замени слушалките си и посочи към едно „прозорче“ в комуникационния пулт, след като привлече вниманието на един млад сержант.

— Бързо ми наберете УКВ-честота триста двайсет и две, точка четири.

— Слушам, сър — отвърна сержантът, набра числата и вдигна победоносно палец.

Мак се включи в пулта и настрои радиото на предаване.

— Пастир пет, тук е Корона.

Последва мигновен отговор:

— Тук е Пастир пет.

— Прехванете го на максимална скорост. Съобщете ми, когато влезе в обхвата ви за стрелба.

Водещият пилот на двойката изстребители F-15 от военновъздушната база Елмъндорф в Анкърдж, потвърди кратко заповедта. Мак си представи как на форсаж двата изстребителя ще вдигнат скорост два пъти по-висока от тази на звука и ще глътнат на един дъх онези осемдесет мили, които ги дележаха от по-бавния гълфстрийм.

Мак се застави да не мисли за ужаса на ситуацията и мислено се поздрави за предвидливостта да вдигне двата изстребителя в случай, че стане нещо непредвидено, което да застраши цивилни интереси.

И това „нещо“ се бе случило. Един нефтен разлив като този от „Ексон Валдес“^[2] бе достатъчен.

— Уловихте ли двете цели на радара? — обърна се Мак към сержанта, който се бе навел към екрана си.

— Тъй вярно, сър.

— Съобщавайте ми скоростта на сближаване през шест мили.

На борда на Мъдрец десет

Бен Коул усети как мисълта му трескаво набира скорост, опитвайки се с все сили да предотврати внезапно пропадане на самолета.

Софтуерното управление на гълфстрийма бе негово дело и той знаеше, че съществуват ограничен брой възможни причини то да не се

изключи, половината от които вече бе отхвърлил. Оставащите обаче бяха достатъчно сложни, включително процедурите за безопасност, в случай на срив в радиовръзката. Системата би трябвало да може да управлява който и да е реактивен самолет на ВВС, където и да е над планетата.

„Седем възможности проверени, остават още четири!“ — помисли си Бен и усети как времето го притиска още по-силно. Разполагаше с още една минута. Сега вече всичко бе въпрос на числа, но за да разиграе играта, му бе необходимо време.

— Бен, обади ми се, по дяволите! — чу гласа на Джийн Хамънд по интерфона. — На радара се вижда нещо по пътя ни, на около тринайсет мили разстояние.

Младият мъж дръпна ръката си от клавиатурата, само колкото да натисне бутона за предаване.

— Работя по въпроса. Изчакай.

Опита се да игнорира чутото и да запази концентрацията си. Съществуваше една допълнителна възможност, която не бе взел предвид. Дали да й отдели време и да я изследва? Допреди десет секунди това не влизаше в плановете му.

„Не! Върши онова, с което си се заел!“ — укори се сам, изключвайки гласа на пилота, който бучеше отново в ухото му.

— Бен, старче, какво ще кажеш да рестартираме този твой проклет компютър? Евентуално ново внезапно пропадане вече няма да има значение, ако не поемем отново управлението, нали се сещаш?

Последва мълчание.

„Оставаха още две възможности. Трябваше да е една от тях.“

Още няколко удара по клавишите, пръстите му летяха със сръчна увереност над клавиатурата.

— Бен, по дяволите, изключи онова нещо веднага! *Моля те*, Бен. Бакшишът ти зависи от това. Бен? Отговори ми, за бога! *Бен?*

„Още една възможност. Според закона на Мърфи, решението ще е последното, което ще опитам.“

Той изстреля последната поредица от команди, но нищо не се промени и това му подежда като неочаквана плесница. Беше сгрешил, решението не се намираще сред тези възможности.

„И сега — какво? Може би блокаж на захранването! О, Господи, дано да е в захранването...“

— Бен, изпращам втория пилот при теб — или да те накара да изключиш, или да те убие. Моля те, момко, изключи този проклет компютър веднага! Остават ни още осем мили.

Бен чу как вратата на кабината се отвори рязко и през нея влетя вторият пилот.

— Бен? Какво, по дяволите, *правиш*? Издърпай му щепсела! — изкрещя мъжът, но Бен поклати глава, преди да вдигне очи.

— Не мога да повярвам — рече той.

— Какво? — попита вторият пилот, още по-силно разтревожен.

— Не реагира!

На борда на Корона

В продължение на няколко критични минути генерал МакАдамс гледаше мълчаливо как отметката на гълфстрийма върху радарния екран се сближава с 340 мили в час с огромния тристаметров супертанкер. От Бреговата охрана бяха потвърдили идентичността му, но предупредиха, че капитанът на танкера няма време да промени курса си.

Мак отново и отново проигра на ум възможностите, но уравнението непрекъснато получаваше един и същи отговор.

— Остават осем мили, сър — рече тихо сержантът.

МакАдамс въздъхна и вдигна микрофона към устните си, поколеба се, преди да натисне бутона за предаване.

— Пастир, бъдете готови. Стрелба само при моя команда.

— Разбрано, Корона. Прехванат е, разстояние двайсет мили, намаляваме скоростта.

Сержантът тихо напяваше числата на сближаването и наблюдаваше дали генералът ще даде някакъв знак, че надвисналата над тримата мъже смърт ще може да бъде избегната.

— Шест мили и половина. Шест и четиристотин. И триста.

На борда на Мъдрец десет

Вторият пилот бе мярнал аварийната брадва до кабината и преди да стигне до Бен я бе откачил от стената.

— Покажи ми къде до го прасна! След броени секунди ще се разбием.

— Няма нужда — отвърна Бен. С едната си ръка включи интерфона. Протегна другата към един-единствен ключ отстрани на кутията на главния компютър.

— Поеми управлението, изключвам.

Изведнъж се почувства огромния натиск на земното притегляне, след като пилотът рязко издигна носа на самолета.

На борда на Корона

— Пастир, тук е Корона. Според моята отметка... *Не!* Изчакайте. Сержантът клатеше енергично глава и сочеше радарния екран.

— Отбелязвам промяна във височината и курса, сър.

— Забрана за изстрелването, Пастир. Включете предпазителите на оръжията си. Потвърдете.

— Издига се бързо — каза сержантът, докато водачът на двойката изстребители отговаряше.

— Разбрано, Корона, забрана за изстрелване. Оръжията са на предпазителите. На стендбай съм, целта се издига стръмно.

— Мили боже — намеси се отново сержантът. — Той се катери като... като...

Сержантът погледна уплашено към генерала, който се усмихна с облекчение и поклати глава.

— Катери се като червеногъза маймуна, нали? Не се безпокой. Чувал съм достатъчно подобни изрази.

— Щях да кажа „издига се като носталгичен ангел“.

— Има си хас да бе друго! — изсмя се МакАдамс и пое много дълбоко въздух, докато натискаше бутона за предаване, за да нареди двата F-15 да се насочат обратно към база „Елмъндорф“.

На борда на Мъдрец десет

След като вторият пилот се върна в кабината, командир Джийн Хамънд — главният пилот-изпитател на „Юниуейв“ му предаде управлението и се запъти към Бен Коул, без да бъде сигурен дали да го прегърне или да го цапардоса.

— Е, Бен, какво се случи с Намигвачко?

— Аз... наистина не бих искал да го наричате така.

Забеляза как чертите на пилота се изостриха в изблик на гняв.

— Когато едно глупаво парче силиций се опитва да ме убие, ще го наричам както си искам! Кажете сега, какво, по дяволите, стана?

— Не знам.

— Но... ти каза, че ти трябва време, а после го изключи успешно.

— Не, казах, че трябва да проверя, за да съм сигурен, че ако изключи компютъра, това няма да ни свали във водата, което и сторих в крайна сметка — проверих серия от... данни. Програмата бе изключила връзката с дистанционното, но в някаква сложна последователност и аз не знам защо.

— Значи не знаеш какво се е повредило?

— Не знам.

— Не знаеш дори дали проблемът ще се повтори?

— Не знам.

— Но ти каза на генерал МакАдамс, че за тази вечер сме свършили. Знаеш, че шефовете на компанията слушаха, нали?

— Да.

Хамънд въздъхна и поклати глава.

— Тогава дано Бог бъде милостив към всички нас, Бен. В най-добрия случай ни остава поне още един изпитателен полет, за да направим този проект продаваем, а като познавам МакАдамс, мога да се обзаложа, че висим на косъм.

— Знаем това — отвърна тихо Бен, а съзнанието му вече бе заето с възможностите да намери и да поправи навреме може би един-единствен пропуск в софтуерна програма, състояща се от над шест милиона реда бинарни кодове. „Ако имам късмет, помисли си той, бих могъл да приключа с тази работа, преди да закръгля седемдесет години.“

„Юниуейв“ обаче трябваше да реши проблема за четирийсет и осем часа.

[1] Марка реактивни самолети, използвани за бизнес-полети. — Б.пр. ↑

[2] Супертанкерът, който през 80-те години заседна в залива Принц Уилям и причини екологична катастрофа. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Ванкувър, Британска Колумбия, Канада

8:25 часът сутринта

В един апартамент с изглед към западната част на Ванкувър, в грижливо мебелирания интериор се разнесоха нелепите звуци на животни в обора и задразниха ушите на спящата собственичка; пронизителните вибрации неусетно превърнаха един странен сън в нещо невъобразимо.

Ейприл Роузън отвори едното си око и се опита да фокусира поглед върху нещо познато, тъй като съзнанието ѝ бе заето с вероятността прасета да са успели да се качат на двайсет и третия етаж. За по-звучно подире им се носеше кудкудякането и граченето на ято кокошки и патици.

Тя се надигна от леглото, отмахна кичура гарвановочерна коса от очите си и се обърна в очакване причината за всичко това да бе телевизорът. Мисълта ѝ завъртя на бързи обороти, за да елиминира възможностите една по една.

Екранът на телевизора бе тъмен и приемникът си мълчеше във вградения шкаф, ала прасетата продължаваха да квичат.

Ейприл отхвърли завивките и се изправи, обезпокоена от какофоничния концерт, без да си дава сметка, че стои величествено гола пред стена от прозорци от пода до тавана, които гледаха към няколко високи административни сгради в центъра на Ванкувър.

„Какъв бе този шум, за бога?“ Шокът ѝ се смени с раздражение, когато погледът ѝ попадна на нощното шкафче, върху което стоеше нов електронен будилник и безгрижно бълваше сигнала за събуждане направо от ада. Наведе се и го огледа, първо намали силата на звука, преди да изключи грухтенето и квиченето. Часовникът би трябвало да „пее“ с успокояващия звук на тихи морски вълни или на бълбукащи поточета. Никъде в инструкцията за ползването му не се споменаваха за вилнеещи прасета.

Ейприл въздъхна и си отбеляза наум да прочете още веднъж упътването. Протегна се блажено, но се сепна изведнъж, когато осъзна, че изпълняваше танц на голо. Отсреща имаше неколцина мъже с бинокли, насочени постоянно към апартамента ѝ. Бе забелязала някои от тях на няколко пъти със собствения си бинокъл.

Бързо клекна и опипом потърси върху нощното шкафче дистанционното, с което се затваряха завесите, и изчака Ванкувър да се скрие, преди самата тя да се изправи отново. Взе тъмnochервения си сатенен халат от пода, където се бе свлякъл през нощта от леглото, облече го и върза сръчно колана на кръста си.

Включи се детектор за движение и тих електронен звън се разнесе приятно из апартамента, обявявайки, че малкият му силициев мозък току-що е включил предварително готовата кафеварка и бе увеличил температурата с два градуса, като едновременно бе пуснал по музикалната уредба лека класическа музика. От скритите в тавана тонколони се понесе моцартовият концерт за кларинет и тя неволно погледна с усмивка нагоре. Класическата музика привнасяше елегантност, дори когато апартаментът бе разхвърлян, което се случваше рядко. Музиката се вписваше чудесно в богатите цветове на колекцията ѝ от картини, за която бе хвърлила прекалено много пари — оригинални маслени платна от местни художници. Тя отиде във всекидневната, за да се наслади на панорамната гледка на Английския залив, която се разкриваше през прозорците ѝ. Никога не се уморяваше да гледа тази красота и беше доволна, че по-голямата част от заплатата ѝ отиваше за ипотеката на закупения ъглов апартамент.

На Ейприл много ѝ допадаше да бъде най-новият вицепрезидент на „Емпрес круиз лайнс“, но особено бе доволна, че в една толкова красива утрин не ѝ се налагаше да бъде на работа преди ранния следобед.

„Мога да си закуся мързеливо, да прочета вестника, да потичам, или всичко гореизброено.“

Съществуваше и още един ритуал на събуждане преди кафето и тя отиде до компютъра си, за да разбере къде се намираха днес родителите ѝ.

Вкара паролата си, след което пусна картата на света и съответната програма, свързана с бързодействащ Интернет. Представи си малката спътникова антена, за чийто монтаж върху самолета на

командир Арли Роузън бе платила, след като той с неохота прие идеята да бъде активно проследяван от дъщеря си. Системата изпращаше залп от радиосигнали към намиращ се в орбита спътник на всеки шейсет секунди и съобщаваше местоположението на самолета, независимо къде се намира.

— Това е всичко, тате — му бе казала тя, застанала до красивия преоборудван водосамолет от Втората световна война, закотвен в доковете на Сиатъл. Интериорът му напомняше много на луксозна яхта — със спалня, всекидневна, кухня и баня — и родителите ѝ го използваха при всяка възможност.

— Значи искаш да шпионираш мен и майка си, така ли? — беше я попитал с обвинителен тон баща ѝ.

— Чакай малко... задръж — отвърна през смях младата жена. — Това бе моя реплика.

— Какво искаш да кажеш с това „моя реплика“?

— Когато бях малко момиченце...

— Ти още си малко момиченце.

— Тате! Когато започнах да излизам с момчета с автомобили, ти ме накара да нося със себе си клетъчен телефон. И аз те обвиних, че искаш да ме шпионираш.

— Да бе, така е, права беше. Ние те шпионирахме. Тогава се скъсваше да излизаш с момчета.

— Не, татко, ти каза, че телефонът бил за спешни случаи.

— И ти ми повярва?

— Да, защото беше прав.

Арли Роузън тогава се обърна към майка ѝ, която едва се сдържаше да не се разсмее.

— Рейчъл? Дъщеря ни си признава, че баща ѝ е бил прав за нещо. Запомни този миг и след това я прегледай. Тя очевидно е болна.

— Тате...

Тогава той се усмихна на Ейприл, посребрената му коса обрамчваше загорялото лице и той изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда един надежден командир на боинг-747. Сетне поклати победен глава.

— Е, добре, щом ще се чувстваш по-добре. Само без камери или микрофони вътре, които да ни подслушват какво правим.

— Не се безпокой. Системата само ще съобщава позицията ви.

— Позицията ли? — повтори той. — Коя? Мисионерската, кучешката, или...

Рейчъл Роузън го плесна по рамото, след като видя как Ейприл се изчерви силно.

— Виж сега... — каза тя, търсейки думите, — това не са изрази, които съм очаквала да чуя от баща ти.

Ейприл се изкикоти при спомена за този шеговит разговор. Изчака компютърът да докладва последните данни за географската дължина и ширина на водосамолета „Груман албатрос“ на Роузънови и погледът ѝ спря върху малката видеокамера върху монитора. Неколцина от приятелите ѝ вече също използваха камери и се радваха на възможността да могат да се виждат, когато си говорят в Мрежата, особено най-добрата ѝ приятелка Грейси в Сиатъл, на 150 мили разстояние. За жалост тя на няколко пъти бе оставила камерата си включена в Интернет и веднъж ужасена установи, че бе предавала цял ден и се бе превърнала, без да ще в много популярно уеб шоу. Изключи притеснена веднага, когато един малък брояч на екрана гордо ѝ докладва, че почти десет хиляди сърфьори в Мрежата се бяха включили, за да я гледат как се разхожда из апартамента си. Камерата дори „виждаше“ леглото ѝ „от птичи поглед“, от което притеснението ѝ още повече се засили.

Картата на света вече се бе появила на екрана, след това превключи на по-близък план и показа Аляска. Появи се маршрутът на албатроса от Япония предишната седмица, всички спирки бяха отбелязани с малки флагчета. Поредицата от сини точки на координатите им показваше, че бяха летели покрай ръкава Търнагейн и бяха прекосили малкия планински хребет край Уитиър, преди да поемат курс към...

„Но какво е това?“

По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки. Сините точки не продължаваха до Ситка или Джуно, нито до останалите места, които възнамеряваха да посетят. Вместо това те се простираха на югоизток в продължение на почти сто мили, минаваха покрай малка точица суша, наречена остров Мидълтън, след което завиваха на югозапад към Валдес. Последната точица се намираше някъде южно от входа на залива Принц Уилям и района на Валдес, на около шейсет мили в океана.

Тя увеличи изображението върху екрана и нареди на програмата да покаже времето на изпращане на всяко съобщение.

„Навярно още са във въздуха“ — помисли си тя.

Но последното съобщение бе от предишната нощ. В 10:13 часа вечерта местно време, се намираха в полет със скорост 140 мили в час на височина около трийсет метра с курс 320 градуса, след което малкият предавател бе замлъкнал.

Ейприл се облегна назад и се опита да потисне обзелите я тревоги. Съществуваха милион възможни невинни обяснения. Самото предавателче би могло да се повреди. Може да са имали повреда в електрическата система на самолета. Тя знаеше, че дори в такъв случай биха могли да продължат да летят и да кацнат безопасно, но нали координатите им сочеха открито море? Баща ѝ винаги казваше, че за един хидроплан кацането в открито море е най-трудно и опасно.

„Нещо не бе наред.“ Ейприл се наведе напред, грабна телефона и закричи из стаята, навик, който винаги разсейваше Грейси. Набра номера на сателитния телефон на родителите си от системата „Иридиум“ (знаеше го наизуст) и зачака пиуканията и прещракванията да свършат и да се превърнат в сигнал за звънене.

— Няма връзка с клиента на „Иридиум“, когото току-що потърсихте — прозвуча напевно отговорът. Тя изключи връзката и опита отново, но резултатът бе същият.

Мигновено забравила за изкушението на кафето и закуската, тя се обърна към компютъра, потърси данни за регионалното поделение на Федералната авиационна асоциация (ФАА), набра получения номер и мина през няколко служители, докато получи едно твърдо „не“.

— Нямаме никакви данни, госпожице... Роузън?

— Да. Ейприл Роузън.

— Нямаме данни за каквито и да било инциденти през миналата нощ, нито за сигнали за помощ, дори от автоматични аварийни радиобуйове.

— Но щяхте да знаете, ако такива сигнали са били получени, нали?

— Ами, някой все щеше да знае. Казвате, че става дума за стар албатрос, нали така? Те лесно могат да се привождат там.

— Знам, но...

— Нали затова са ги произвеждали за ВМС. Не са толкова ефективни в открито море, като старите РВУ „Каталина“, но въпреки това могат да се справят. Бреговата охрана ги използва години наред...

— Извинете — Ейприл нетърпеливо прекъсна тирадата.

— Да?

— Баща ми винаги регистрира план за полета. Имате ли данни за неговия полетен план и за маршрута му?

— ПВО или ППУ?

— Той е... командир на пътнически самолет. Много опитен. Мисля, че обикновено планът му е ПВО — полет по визуални ориентири — защото летят съвсем ниско.

— Добре. Задръжете така, ще проверя.

Тя остана на изчакване, няколко минути по-късно мъжът отсреща се обади отново.

— Госпожице Роузън... Ейприл... баща ви очевидно не е регистрирал план за полета. От управлението на полетите в Анкърридж ми казаха, че в компютъра им няма нищо.

— Това е наистина необичайно.

— Сигурен съм, че са добре, но ако още се безпокоите, ще ви дам номера на регионалния команден пост на Бреговата охрана — можете да проверите и при тях.

Ейприл си записа разсеяно цифрите, докато мислите ѝ препусаха към входа на залива Принц Уилям в търсене на обяснения. Благодарни на служителя и прекъсна връзката, за да се обърне отново към компютъра и да изпрати имейл на Грейси в Сиатъл, като го адресира едновременно до пейджъра ѝ, до клетъчния ѝ телефон и до компютрите ѝ у дома и в офиса.

ТРЕТА ГЛАВА

Вторник, ден втори

„Изследователският триъгълник“ Рейли-Дъръм

Северна Каролина

— Сър, очакват ви.

Председателят на борда на „Юниуейв индъстриз“ Уил Мартин с усилие се откъсна от приятната гледка на гористата околност, която се виждаше от прозорците на кабинета му и погледна секретарката си, която работеше при него от шест години.

— Какво има, Джил?

— Не получихте ли компютърното ми съобщение, че всичко е готово за телеконференцията?

— Съжалявам, но не — отвърна той, позволявайки си да се наслади на прекрасните очертания на тялото ѝ, докато съзнанието му се отдаваше на приятни фантазии — редовното малко изживяване, което винаги завършваше с бодването на опасението, че тя би могла някой ден да разгадае мислите му. — Ти... казваш, че вече чакат, така ли? — добави той.

Джил кимна:

— Да. Да им кажа ли, че ей сега ще се включите?

Той ѝ отвърна с усмивка и кимна, ала мислите му още бяха заети със сексуалните фантазии, като едновременно се питаше дали някога и зад нейната професионална „фасада“ се криеха извратени помисли. Изгледа я как се обърна и излезе от кабинета — нежна вълна от женственост, необременена от корпоративните котви, които тежаха на врата му.

Обърна се да вземе купчината книжа и съобщения от бюрото си, усетил огромното противостояние между онова, което искаше, и онова, което трябваше да направи.

Искаше му се да избяга, но бягството не бе присъщо на характера му.

Искаше му се да разглежда скъпите картини на стената, или да наблюдава как катеричките играят по дърветата навън, или да мисли за сладкото табу да прави любов със секретарката си — за каквото и да е, само и само да избегне напрегнатото усещане за страх, което трябваше умело да прикрива от останалите в продължение на няколко минути.

Мартин посегна към цялата купчина документи, но после реши да вземе само нещата, отнасящи се до свръхтайния „черен“ проект, който се бяха наели да осъществят за ВВС преди повече от три години. Още тогава, в началото, той се боеше само от строгите процедури за безопасност и сигурност, които компанията се налагаше да спазва. Никога не се бе съмнявал, че са способни да произведат устройството, наречено „Бумеранг“ — сърцевината на проекта „Скайхук“ — система, предназначена дистанционно да приземи безопасно военен самолет, чийто екипаж не е в състояние сам да стори това. В създаването на подобна система имаше много логика, но само няколко месеца след началото, задачата да бъде направена бързо се превърна в кошмар от забавяния и технически недостатъци.

Уил Мартин се запъти към входната врата, но желанието да спре и да се върне се оказа неустойимо. И той още веднъж застана на място, за да запомни подробностите от мирния пейзаж, който се простираше отвъд прозорците му.

Конференцията можеше да почака още няколко секунди.

* * *

Новата зала за телеконференции бе направена за по-малко от месец. Цялата обстановка — от дългата, правоъгълна махагонова маса до тапетите и специално поръчаното видеооборудване — бе закупено на лизинг от компанията „Симюлайт“, бързо развиваща се фирма, която примамяваше „Уолстрийт“ с уменията си да превърне телеконференциите от новост в необходимост. Залата излезе на „Юниуейв“ почти без пари и Мартин се гордеше със сделката. Тъй като той много желаше да се сдобие с тази технология, а „Симюлайт“ много искаше да пробие, резултатът бе петдесет на петдесет.

Мартин влезе в залата, надянал типичната за него маска на сериозност и кимна на шестимата старши служители. Самата зала бе

седем метра дълга и, както изглеждаше, широка около пет метра, но всъщност истинската ѝ ширина бе само два и четирийсет, тъй като тя бе наполовина преградена от солиден панел с кристален екран с висока разрешаваща способност. Екипът от Анкърдж се появи на цветния екран, седнал от своята страна на масата в общата зала, която бе украсена със сходни картини, тапети и дори еднакви чаши и кани за кафе. Мартин си бе мислил да купи „Симюлайт“, но бордът бе сложил вето на идеята му, което си бе жалко, помисли си той. Новата технология в крайна сметка щеше да донесе милиарди, налагайки световни стандарти за провеждане на телеконференции, ала бордът му бе прекалено уплашен дали самата „Юниуейв“ щеше да оцелее.

— Всички ли сме на линия? — попита председателят присъстващите от двете страни на екрана, огледа кимащите глави и забеляза страха в очите на хората в Анкърдж. Помисли си, че нямаше да бъде лесно да измъкне истината от групата от Аляска. Те всички знаеха, че работата им виси на косъм.

„А може би трябваше влизането ми да изглежда по-приятно?“ — помисли си Мартин. Прокашля се и разговорите спряха.

— Добре, екип. Ние тук сме много разтревожени и сроковете са ни опрели нож в гърлото. Какво стана снощи, защо стана, как ще оправим нещата, за да проведем новите изпитания след четирийсет и осем часа? Освен това искам да чуя съображенията на всеки, който все още има каквито и да било опасения за системата, преди да я дадем на ВВС и да си поискаме чека.

Всички, освен двамина от групата в Анкърдж, бяха готови да скочат и веднага да хукнат от страх. „Намали темпото“ — каза си той, като посочи старшия служител по проекта в Анкърдж.

— Джо? Защо ти не ми съобщиш главното?

Джо Дейвис се приближи напред със стола си и разказа за развитието на събитията над Залива Аляска предишната нощ, описвайки крайното решение на доктор Бен Коул, което било просто да изключи главния компютър.

— Значи излиза, че компютърът на Бен е бил виновникът? — попита Мартин. — Не и софтуерът?

— Така мислим. Сега правим каква ли не диагностика. Цяла нощ с това се занимавахме. Засега предположенията ни се свеждат до някаква повреда в хардуера.

Мартин забеляза тревожното изражение на Бен Коул. Обърна се към него:

— Бен? Изглеждаш ми разстроен.

— Ами...

— Съгласен ли си с оценката на Джо?

Преди да отговори, Бен хвърли един обезпокоен поглед към Джо Дейвис.

— Ами-и... Изключването на компютъра наистина прекрати радиорелейната връзка, господин Мартин, тъй че, технически погледнато...

— Вашият бордови компютър е изпращал сигнали, които са блокирали управлението на самолета, нали така?

Бен кимна без особен ентузиазъм.

— Но защо тогава — продължи Мартин, — той ви е снижил до петнайсет метра и след това ви е пуснал буквално да се плъзгате над водата?

— Не знаем — отвърна предпазливо Бен.

— Добре де, софтуерен ли е проблемът, или хардуерен? Или и двете?

В залата в Анкърридж настъпи оживление, една жена влезе и донесе на Джо Дейвис някакво съобщение, след което бързо се оттегли. Мартин видя как върху лицето на Дейвис разцъфва широка усмивка, след като показва съобщението на останалите и даде знак на председателстващия, че иска думата.

— Мисля, че сме наясно! — втренчи се той в Бен. — Нашите момчета току-що са открили повредена платка в компютъра на Бен на борда на гълфстрийма и това е платката, която управлява надлъжното клатене и височината, както и свързващите релейни данни за управление на полета.

Мартин се усмихна и въздъхна, докато вдигаше победоносно палец.

— Страхотно!

Бен обаче не се усмихваше. Председателят забеляза това.

— Бен? Не ми се виждаш убеден.

— Ами...

— Казвай.

Младият мъж прехапа устни, после се усмихна и поклати глава.

— Не искам да съм черната овца в стадото и понеже не съм видял какво са открили, смятам да приключим с прегледа на програмата, за да сме сигурни, че няма да възникне нещо ново.

— Бен... — понечи да каже нещо Джо Дейвис и посегна да го улови за ръката, ала погледът на Бен Джоунс бе закован в този на Уил Мартин върху прозрачната стена на екрана.

— Остави го, Джо — нареди тихо Мартин. — Всички тук могат да вземат думата.

— Ами, първо, не бива да се опитваме да правим изпитателно-приеман полет тази вечер, просто за в случай, че съм прав. Ако провалим и него, доколкото разбирам, ще провалим сроковете за приемане и разплащане.

Уил Мартин бавно кимаше, докато гледаше младия инженер и забеляза как върху челото му започна да избива пот.

— Добре — продължи Бен. — Това, което ще кажа, няма нищо общо с факта, че снощи за малко не се претрепахме с гълфстрийма. Просто искам да сме сигурни, че сме направили нещата както трябва, а вероятността проблемът да е просто в някаква платка, а не в софтуера, наистина ме съмнява и плаши. В крайна сметка ние се движехме ужасно бързо.

— Значи смяташ, че проблемът може да е софтуерен. Не си ли ти отговорният за софтуера инженер, Бен? — попита председателят. Думите и тонът му бяха благи, ала внушението бе ужасяващо. Ето, че главният инженер по софтуера съобщаваше на шефа си, че на собствения му двугодишен труд трябваше да се лепне етикет „ненадежден“ и то в дванайсет без пет.

— Да, господин председател — успя да каже Бен, — но всичко, което се случи снощи бе прекалено точно — имам предвид петнайсетте метра височина — за да бъде обяснено с „изпържена“ платка. По мое мнение.

— Това предположение ли е, Бен, или имаш някакво твърдо доказателство?

— Всичко е предположение, господин Мартин, докато не намерим погрешния ред в кода... но това е добро предположение. Повредените вериги не спират един самолет точно на петнайсет метра височина. Най-малкото мисля, че не биха го сторили. Вижте, много съжалявам, но...

— Преди секунда спомена нещо за... какво казахте? Че сте се движели прекалено бързо? Какво имаше предвид, Бен?

От вниманието на Уил Мартин не убягна факта, че Джо Дейвис гледаше Бен Коул с ледено изражение.

— Онова, което имам, или имах предвид, сър, е, че при този проект бяхме подложени на огромно напрежение и макар да съм убеден, че всички се стремяха да дадат най-доброто от себе си, за да успеем от първия път, истината е, че това е много сложна софтуерна програма с милиони редове кодове и се безпокоя, че още не сме я тествали напълно. Във всеки случай — не достатъчно, за да я пуснем в експлоатация.

— Добре, благодаря за предупреждението — започна Мартин, кимна на Бен Коул, поизправи се и огледа поред всички около масата. — Ето каква е ситуацията, момчета. Според договора, до събота вечерта трябва да предадем тази система на генерал МакАдамс, или ще се случат две много нежелателни неща. Първо, няма да ни връчат онзи малък зелен държавен чек за сто деветдесет и три милиона долара, от които тази компания се нуждае до сряда, за да избегне фалита и да остане на повърхността, както и да се разплати с вас. Второ, навлизаме в територията на наказателните клаузи в договора за закъснение при доставката и започваме да губим по двеста и петдесет хиляди долара на ден, което прави милион и седемстотин и петдесет хиляди на седмица. Не можем да си позволим нито един от двата варианта. Както знаете, тази година изгубихме два други договора, рейтингът на акциите ни отиде в канала, използвали сме почти всичко от кредитните си линии и сме пред катастрофа. Затова, ако не сме сигурни, че можем да постигнем безопасност, няма да летим. Но ако има някакъв начин да закърпим положението, за да летим безопасно и в същото време да шашнем МакАдамс и да го накараме да приеме тази проклетата система „Бумеранг“, аз казвам: да намерим начин да го сторим. Сега. Тази вечер. Необходимо ни е творческо мислене, но със скоростта на светлината. Ясно ли е?

Всички закимаха с едно-единствено изключение — Бен Коул, който изглеждаше като поразен, докато Мартин продължаваше да говори:

— Ще вземем всички възможни предохранителни мерки, за да сме абсолютно сигурни, че това проклето нещо ще се държи прилично

тази вечер и тогава ще направим изпитанията и ще подпишем приемателния протокол. МакАдамс е готов за това. Вече говорих с него и го уверих, че ще намерим отговор на проблема в рамките на няколко часа и ето, че сега го имаме. Повредена платка в един-единствен компютър. Бен?

Бен Коул сепнато вдигна глава.

— Да, сър?

— Ако още се безпокоиш и след тазвечерните изпитания, ти и екипът ти можете да продължите да търсите „повредата“. И без друго на ВВС ще са им необходими три седмици, за да монтират първата черна кутия на истински самолет. Така ще имате време за работа.

— Господин Мартин, не искам да се превръщам в препятствие, но... — започна младият мъж.

— Тогава не бъди — прекъсна го Мартин и се усмихна ослепително и нехайно. — Да намерим начин да свършим тази работа.

— Сър — опита се отново Бен, но Мартин го отрязва.

— Бен, необходими са ми решения, които да потиснат опасенията. Нима наистина искаш да ми кажеш, че след като повредената платка бъде сменена, няма начин да обезопасим системата така, че да не снижава безконтролно гълфстрийма по време на полета, или да блокира управлението?

— Е, не... платката навярно... почти сигурно... е причината, поради която не можехме да прекъснем връзката. И да — мога да стъкмя защитна верига, каквато снощи нямахме, която да предотвратява снижавания или виражи... Но това почти сигурно е цялостен проблем. Искам да кажа, че някъде в софтуера съществува логичен проблем. Ако не бе така, нямаше да прекратим снижението на петнайсет метра височина.

Уил Мартин се изправи и погледна към електронната стена.

— Ти беше на борда на гълфстрийма снощи, нали, Бен?

— Да, сър.

— И... това сигурно е било доста ужасяващо изживяване за човек, който не е пилот.

— Мисля, че бе ужасяващо и за пилотите, сър.

Мартин сведе глава и кимна, преди отново да погледне Бен в очите.

— Когато нещо те разтърси толкова силно, то може да се отрази и на преценката ти. Доколкото разбирам, точно на това се дължи емоционалното ти отношение към тазвечерния изпитателен полет. Ето защо бих искал да го пропуснеш. Остани си у дома. Пийни една бира, погледай телевизия, подгони жена си към спалнята и нека лети някой друг от екипа ти.

Бен понечи да възрази, но председателят на борда вдигна ръка във възпиращ жест.

— Не, говоря сериозно. След проблемите от снощния полет ти няма да бъдеш толкова хладнокръвен и съсредоточен, колкото е необходимо. По дяволите, и аз на твоето място не бих могъл да бъда.

Уил Мартин се обърна и излезе от стаята, още докато Бен Коул търсеше подходящия отговор. Джо Дейвис се наведе и положи длан върху рамото му.

— Хайде, Бен. Измайстори тази защитна платка, за която спомена, определи кой ще те замести тази вечер и си върви у дома.

— Джо, това може да се превърне в катастрофа... — започна отново Бен, но ръководителят на проекта го спря.

— Вече получихме нарежданията си, Бен. Да вървим. Няма да позволим никаква катастрофа.

По-възрастният мъж взе чашата си с кафе и бързешком излезе, а Бен остана сам в залата за телеконференции. Екранът бе тъмен, поради което помещението изведнъж стана двойно по-малко и Бен се огледа недоумяващо. Половин дузина неща, които трябваше да каже на Мартин отекваха в съзнанието му, включително и безполезният, но важен факт, че вече не бе женен.

„Но Мартин би трябвало да си спомни това“, помисли си Бен. Преди две години той бе долетял в Анкъридж за погребението на Лайза.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вторник сутринта, ден втори

Ванкувър, Британска Колумбия, Канада

Ейприл грабна слушалката още при първото иззвъняване, извика едно тревожно „ало“ и веднага с облекчение разпозна гласа на Грейси.

— Добре, Бреговата охрана предприема издирване на родителите ти.

— Слава богу! — въздъхна Ейприл Роузън и като се отпусна върху ръба на леглото, започна да масажира слепоочието си. — Не можах да накарам управлението им в Джуно да предприеме нещо, тъй като ФАА твърди, че татко не е регистрирал план за полета и никой не бил улавял сигнал за бедствие. — Взе една книжна салфетка, тъй като не можеше да овладее сълзите си. — Ти къде си?

— В своята килия за сензорни лишения. В кабинета без прозорци на едно бебе-адвокатче.

— И как накара Бреговата охрана да задейства?

Ейприл чу кикота отсреща и си представи как Грейси О'Брайън се изтяга назад в тапицирания си с кожа стол. Ейприл я бе изненадала, като ѝ подари този скъп стол, когато най-добрата ѝ приятелка зае лелеяното място на младши съдружник в юридическата мегафирма „Джансън и Прузън“.

— Ами, помогна ми малко един от старшите съдружници — Дик Уолш — обясни Грейси. — Заради мен Дик натисна съответните хора във Вашингтон, окръг Колумбия.

— О! Значи с такива могъщи хора работиш? — извиси глас Ейприл.

— Може да се каже и така. До миналата година Дик бе държавен секретар по транспорта, а това министерство е своего рода собственик на Бреговата охрана. А сега той играе голф и се обажда за разни услуги.

— Както и да си го направила, благодаря ти. О, нали не си забравила да им дадеш координатите от последното им съобщение,

нали?

— Не, Ейприл Роузън. Казах им да търсят родителите ти някъде из Северния Пасифик, където вълните са сини и където плуват рибки. Разбира се, че им дадох координатите. Ще изпратят самолет С-130 и нещо, което се нарича коптер „Джейхоук“, от Кодиак, а той отстои само на двеста мили от мястото, тъй че ще бъдат в района след най-много два часа. Сега вече е въпрос на малко чакане.

— Аз тук изтърках пода от ходене напред-назад.

— Ейприл, сигурна съм, че твоите родители са добре. Просто го усещам. В крайна сметка ти самата каза, че не е имало сигнал за бедствие, нито пък в района е засичано излъчване на автоматичен радиобуй, а знаеш, че тези излъчвания се засичат от спътниците почти мигновено.

— Знам, но...

— Това е преждевременна паника, госпожице новоизпечен вицепрезидент на круизна линия, в чиито вени тече ледена кръв. Поеми дълбоко дъх.

— Сериозно говоря, уплашена съм, Грейси — отвърна Ейприл. — Извинявай. Знам, че реагирам пресилено, но вечно се притеснявам за тях и точно затова платих да им инсталират тази проследяваща система с GPS^[1], която татко не искаше... за да съм сигурна, че ще получат помощ, ако нещо се случи.

— Там, горе, времето е ясно. Ако твоите хора си плават някъде, ще ги намерят.

— Така ли мислиш?

— Да, така мисля. Но мисля също, че когато ги намерят, те ще са си на борда на албатроса, завързани за някой забутан пирс, с изтощен акумулатор, в очакване да мине някой кораб и си уплътняват времето с чукане до побъркване.

— Грейси!

— Е, родителите ти са доста похотливи. Сама го знаеш.

— Да, знам го. Понякога ме карат да се чувствам неудобно.

— Това им е мисията на родители. Особено на твоите. А аз мога само да се надявам да бъда толкова страстна, като стана на тяхната възраст. Е, разбира се, няма да е лошо по това време да съм омъжена за някой мъжки екземпляр от човешкия род.

Успокояващото, познато шеговито бърбрене продължи още половин минута, докато Ейприл не въздъхна:

— Грейси?

— Да?

— Какво... какво ще правим, ако Бреговата охрана все пак не ги открие? — думите ѝ излизаха с мъка, поради заседналата в гърлото ѝ буца. — Ако... ако се е случило нещо ужасно?

— Ейприл, я се чуй какви ги говориш! Коя бе онази мъдра млада жена, която съвсем скоро убеждаваше едно паникьосано, безработно, току-що завършило право момиче да не се отчайва и да продължава настойчиво да търси работа? Доколкото си спомням, тя ми каза, цитирам, че „най-тъжните хора на света са онези, които отказват да поемат рискове и да преследват мечтите си“.

— Сигурно си слушала някоя енергична млада проповедничка в някое токшоу по регионалните радиостанции — не се сдържа Ейприл и се изкикоти. — Да не би да е гледала в кристален глобус?

— Доколкото си спомням — продължи Грейси, — онази госпожица имаше черна коса, големи цици и отговаряше на името Ейприл. А родителите ѝ притежаваха летящ балон, който се носи над цялото мироздание, за да скандализират смотаната си дъщеря, като преследват своите собствени мечти.

— Родителите ми са непълнолетни престъпници — рече Ейприл, смеейки се през сълзи. — И ако се завърнат живи и здрави, ще ги убия и двамата!

— Добре, добре, сега вече ме плашиш, Ейприл. Все едно, че чувам собствените си родители. Май подходящият термин е „предразположение към запек“. Да, точно това е. Ти си предразположена към запек.

— Не съм.

— Аха, не си.

— А и циците ми не са толкова големи.

— Точно така. Кажи го на всичките онези мъже, които не спират да говорят за гърдите ти. А заради огромните ти цици аз развих ужасяващ комплекс за малоценност, още когато бях дванайсетгодишна.

— Стига, Грейси!

— Ейприл, просто се дръж. Сериозно говоря. Ще ти звънна на секундата, когато узная нещо.

— Ще ти се обадят ли?

— Не, ще се обадят на бившия секретар по транспорта, който ще ми позвъни веднага, щом Бреговата охрана потвърди, че командир Арли и Рейчъл просто са добре.

— Грейси?

— Да, госпожо?

— Кажете една молитва, става ли?

— Вече го направих — долетя тихо от другия край на жицата.

17-ти център по въздушните операции на Бреговата охрана Кодиак, Аляска

През последния час ритъмът в командния пункт за въздушни операции на Бреговата охрана в Кодиак бе достигнал върхови стойности. Два самолета за спасяване С-130 претърсваха района южно от залива Принц Уилям и непрекъснато докладваха. След като в непосредствения район на търсенето пристигна летящият със скорост 140 мили в час вертолет НН-60 „Джейхоук“, двата С-130 си разделиха региона и полетяха по отделни шаблони южно от Валдес. Екипажите внимателно оглеждаха водите за останки от паднал самолет, петна от масла и горива, както и за оцелели хора. Първият час отмина, без да се получат никакви резултати, което предизвика у служителя в Джуно, който бе отказал да удовлетвори молбата на Ейприл Роузън и който сега следеше радиотрафика със самодоволство и облекчение.

— Това е просто една паникьосана кокошка с политически връзки — бе процедил през зъби той пред друг служител, след като от Вашингтон се бе получило нареждане, отменящо решението му и заповед за започване на операция по търсене.

Докладът, пристигнал от единия С-130, че са открити двама души в малък спасителен сал, промени бързо уравнението. След като вертолетът бе само на няколко мили от откритите и получи от самолета С-130 координатите им, летящият към Джуно капитан втори ранг се залепи за телефона, свързващ го с Кодиак.

— Вертолетът е взел на борда си двама оцелели — мъж и жена, полуадекватни, и двамата в термокостюми, и двамата — силно преохладени, не е известно доколко са пострадали. Стабилизираме ги и ги транспортираме веднага до болница „Провидънс“ в Анкъридж.

Сиатъл, щата Вашингтон

Грейси О'Брайън благодари сърдечно на старшия съдружник, който ѝ препредаде съобщението от главното командване на Бреговата охрана, и веднага набра номера в Кодиак, Аляска, който той ѝ бе продиктувал. Зачака с разтуптяно сърце. Чувстваше Рейчъл и Арли Роузън като свое семейство. Буквално бе отраснала в техния дом.

Отговори ѝ дежурният офицер и тя го засипа с куп въпроси, като си записваше най-важната информация, потвърждавайки имената им.

— Какво се е случило със самолета им?

— Не знаем. Единственото, което можем да кажем, е, че и двамата са били в полусъзнание, когато били открити в спасителния сал, и че са били облечени в термокостюми. Наложило се да бъдат вдигнати на вертолета чрез специална „кошница“. Но нямаме съобщения за катастрофирал самолет или за намерени останки.

— Казвате, че страдат от преохлаждане. Но ще оцелеят и двамата, нали?

— Ами... не мога да ви кажа каква е диагнозата им, госпожо. Споменаха нещо за евентуална контузия в гърба на мъжа.

— Контузия в гърба? Използвана ли бе думата „парализа“?

— Ами, не знам. Радиотрафикът бе много оживен, госпожо. Никой няма да узнае нищо повече, преди да пристигнат в болницата.

— Но смятате ли, че са достатъчно стабилни, за да издържат до там?

От другата страна последва гробовно мълчание.

— Лейтенант, чувате ли ме?

— Госпожо, вие искате от мен твърде много. Наистина не мога да ви кажа нищо повече.

Грейси пое дълбоко дъх.

— Разбирам.

— Водите в този регион са студени и ако са претърпели катастрофа със самолета, това неизбежно предполага доста силни удари. Важното е, че ги намерихме живи, а какво ще стане от тук нататък — не знам.

Тя му благодари и затвори. Помъчи се да намери най-подходящите думи — изобщо не я биваше в лъжите и Ейприл

обикновено усещаше на мига, когато нарочно пропускаше нещо, или пък украсяваше действителността. Натисна бутона за бързо избиране на номера ѝ във Ванкувър и си преповтори най-важните подробности, преди Ейприл да вдигне.

— О, *Боже мой!* — ахна Ейприл. — Ранени ли са? Тежко?

— Ще се оправят, Ейприл, но са изгубили самолета си и са прекарвали няколко часа в ледените води. Очевидно са имали време да облекат термокостюми и да надуят сала, а това също е нещо. От Бреговата охрана казват, че ги транспортират директно до болница „Провидънс“ и че ще кацнат всеки момент. Ейприл? Добре ли си?

— Да — отвърна несигурен гласец.

— Добре, ще се обадя на братята ти. Ти говори ли с тях?

— Да. Говорих с Дийн и оставих съобщение на Сам. Сам е във Финикс или там някъде.

— Аз ще му позвъня по клетъчния. Облечена ли си?

— А?

— Съсредоточи се, Ейприл. Навлякла ли си нещо друго, освен изуменото си изражение?

— А, не... Искам да кажа... не, не съм облечена.

— Тогава облечи нещо, хвърли в една чанта четката си за зъби и аварийния си комплект гримове, вземай таксито, което ще ти поръчам, и потегляй към Международното летище на Ванкувър. Обади ми се от таксито, още щом шофьорът потегли.

— Добре. О, Господи, Грейси! Значи са *катастрофирали*?

— Родителите ти ще имат нужда от теб в Анкърридж, колкото е възможно по-скоро. Аз... не мога да дойда веднага. Тук съм под пара.

— Добре, няма нищо.

— Ще ти уредя билет и ще изпратя такси. Можеш ли да бъдеш долу, на входа, до десет минути?

— Да.

— Ей, детенце, те ще се оправят. А ти се вземи в ръце.

— Взела съм се, Грейси. Наистина. Благодаря ти. Давай да свършваме, че да се обличам.

Грейси остави слушалката и се замисли за няколко секунди. В душата ѝ пропълзя потискаща тревога. Дали състоянието на Арли и Рейчъл Роузън наистина не бе критично? Дали лейтенантът бе споменал за парализа, или тя самата?

„Мили боже, дано да са цели и невредими!“

Застави се да вдигне слушалката и да започне да набира разни номера. Трябваше да намери такси, което да вземе Ейприл и да я откара на летището за първия полет до Анкъридж.

По време на полета към Анкъридж

Последните няколко часа от живота на Арли Роузън бяха преминали като някакъв странен сън. Имаше вертолети и студени, жилещи пръски от океанските вълни, а когато се опита да се изключи и да заспи, сънят стана още по-напрегнат — с викове и люлееща се спасителна „кошница“, с ръце, които го издърпват... А сега в някаква безкрайно отдалечена част от него витаеше ново възприятие — забиващи се иглички и топлийки, ледено-горещо усещане на фона на гърмящия, какофоничен шум на някакъв двигател, който, реши той, би трябвало да не е сън, а истина.

Сънят трябваше да има нещо общо със самолета му, но какво точно — не беше ясно. Сигурно Рейчъл щеше да се ококори, когато ѝ разкажеше тази чудновата история на сутринта.

Рейчъл!

Почакай... не беше ли тя до него в леглото? Не беше ли той у дома си? Не, у дома не бе толкова шумно, нито толкова студено. Спомни си, че му бе станало много студено, на нея — също. Трябваше да я попита... ако можеше само да се обърне и да я прегърне.

Но да се обърне се оказа кой знае защо ужасно трудно. Тялото му не искаше да го слуша.

Арли се насили да отвори очи и да погледне наляво, покрай надвесилото се над него лице на човек в оранжев пилотски костюм. Странно. Този сън ставаше наистина прекалено чудноват. Видя Рейчъл да лежи на метър от себе си и над нея също се бяха надвесили някакви хора.

— Рейчъл?

Арли бе съвсем сигурен, че бе извикал името ѝ, само че не чу гласа си. Ала Рейчъл извъртя глава и го погледна.

„Е, всичко е наред тогава“ — реши той, опита се да отвърне на усмивката ѝ и потъна в сън, точно когато вратата на вертолета се отвори рязко от очакващия ги екип санитарии.

[1] Спътникова система за глобално позициониране. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Офиси на компанията „Юниуейв“

База на ВВС „Елмъндорф“, Аляска

В продължение на двацет минути генерал-майор Мак Адамс слуша гладкото изложение на Джо Дейвис защо главната съставна част на проекта „Скайхук“ — тъй наречената система „Бумеранг“ — е готова за приемане от ВВС.

— Джо, дай да говорим по същество, става ли? — прекъсна го Мак.

— Разбира се, господин генерал.

— Знаеш ли, ти и хората ти направихте невероятно шоу. Страхотни графики, видео, звук, не липсваше и ярост. Единственото, което не показахте, са танцуващите балерини с цилиндри и, разбира се, напълно функционираща система, която мога да одобря.

— Сър? — Дейвис изглеждаше разтревожен, а Мак се усмихна на безпокойството му и се наведе напред.

— За бога, Джо, нали не си забравил, че съм в този бизнес от доста време?

Дейвис се облегна назад във въртящия се стол от другата страна на масата и престореното му самочувствие бързо започна да се стопява.

— Ами, разбира се, че знам колко опитен си...

— Джо, погледни ме. Край на глупостите, става ли? Когато ме произвеждаха в звание бригаден генерал, един генерал с четири звезди ми забодеше звездата, ръкува се с мен и каза: „Моите поздравления, генерал Мак Адамс, отсега нататък никой повече няма да ви каже истината“. Е, и преди не съм бил склонен да приемам всичко на доверие, камо ли сега, когато се касае за доставчик, който отчаяно се нуждае от бързо одобрение и пари. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър — отвърна Джо Дейвис пребледнял.

— Снощи се случи нещо, което заплашва целия проект и няма да успееш да се измъкнеш със сладки приказки. Знаеш това. И аз го знам. Вашите хора на гълфстрийма също го знаят и съм сигурен, че и в момента отчаяно се мъчат да решат проблема. Така ли е?

— Ами, да, работят по него.

— Снощи едва не изгубихме тези момчета, Джо. Ако онзи гълфстрийм се бе ударил в супертанкера, щяхме да имаме нов случай „Ексон Валдес“. — Генералът реши да пропусне факта, че броени секунди деляха две ракети „Сайдуайндър“ от изстрелване по негова заповед. — Ако това се бе случило, „Скайхук“ и „Юниуейв“ вече щяха да са в историята, моята кариера щеше да е в историята, споменавам само някои от първите жертви.

Джо Дейвис пое дълбоко дъх и кимна.

— Знаем това, Мак. Наистина се изплаших, когато не успяха да прекратят връзката, но това бе...

— И сега чувам от теб за повредена платка. Това бе първоначалният проблем. Разбрах те. И знам, че в този момент твоите хора са на гълфстрийма и опитват да монтират втора верига за прекратяване на връзката, в случай, че тази вечер отново се случи нещо странно. Но, Джо, в проекта на „Бумеранг“ няма системи за аварийно изключване. Тази малка кутийка би трябвало да ни върне обратно Б-52 или дори Б-2, ако пилотите на борда не могат, или не искат да сторят това сами. Ние искаме да изключим всяка възможност някой на борда да е в състояние да прекрати връзката, когато той реши. Това е основната идея за осигуряване на безопасността, в случай, че някой там горе превърти, или се окаже жертва на атака. Та ти сам знаеш причините да се започне този черен проект, за бога!

— Разбира се, че ги знам.

— Нямаме намерение да монтираме на истинските системи прибори за аварийно прекратяване на връзката и ако сега са ни необходими такива, за да подсигурирм изпитанията, то тогава изпитанията ще са неуспешни.

— Но, Мак, става дума за безопасността...

— Именно. Инсталирайте системата за тази вечер, но ако я използвате, смятай, че изпитанията са свършили.

Дейвис се опитваше да прикрие факта, че ръцете му леко трепереха и гласът му бе станал по-сипкав от напрежението. Двамата

други служители по проекта на „Юниуейв“ в стаята седяха шокирани, потънали в мълчание и се опитваха да станат невидими.

Мак МакАдамс скочи от стола си и отиде в другия край на застланата с мокет, обезопасена срещу подслушване стая. Строен и висок над метър и осемдесет и пет, облечен в униформа, той се извисяваше над далеч по-ниския Дейвис.

Мак забеляза, че по стените бяха окачени картини. Никога досега не ги бе забелязвал, а бяха от онзи тип авиационни изображения, които възбуждаха сърцето на летеца на най-първично равнище. Мак си позволи да погледа няколко секунди една от картините, да проследи изумителния вихър от разбунена вода, следващ нисколетящ над терена бомбардировач Б-1, който прелиташе на метри над някакво езеро. Картината беше толкова реалистична, че приличаше на фотография.

— Джо — продължи той, все още обърнат гърбом към ръководителя на проекта, — ето каква е сделката. Или ти слагаш всички карти на компанията на масата тук и веднага, или аз ти гарантирам с почти пълна сигурност, че проектът няма да бъде приет. Ясно ли е?

Дейвид вдигна ръце в умоляващ жест:

— Мак, моля те! Опитвам се да бъда напълно откровен с теб.

— Наистина ли? Тогава ми обясни къде в цялото твоё изложение се споменаваше нещо за възможността от логическа грешка в програмата? Защо системата ще снижи гълфстрийма до петнайсет метра височина и ще го задържи на нея, Джо? Да не ме смяташ за идиот? Това не е проблем в хардуера, а в софтуера и няма да губим време да си обясняваме неща, които и двамата знаем. Виж какво, отнасям се със съчувствие към положението ти. Заинтересован съм една от компаниите основни доставчици за отбраната да е в добро здраве и определено съм наясно, че вашата фирма виси на косъм с този проект. Но онова, което се случи снощи, не е толкова просто, колкото се опитваш да го представиш. Така че или до шест часа вечерта ще получа отговори, или приемателните изпитания ще се отложат най-рано до следващия понеделник, когато ще попаднете вече в зоната на наказателните санкции.

— До шест тази вечер? — Джо Дейвис изглеждаше така, сякаш току-що му бяха прочели смъртната присъда.

— Ще се видим отново тук, в тази стая, точно в шест. И още нещо, Джо — доведи със себе си доктор Коул, както и двамата пилоти на гълфстрийма.

— Доктор Коул няма да участва в тазвечерния изпитателен полет.

— Защо?

— Ами... мисля, че имаме някакъв проблем с графиците.

МакАдамс се изправи и посочи към масата.

— Доведи го тук, Джо. И това не подлежи на обсъждане.

След което генералът се обърна и излезе от стаята, преди Дейвис да успее да отговори.

Зона за отдих и възстановяване на военновъздушната база „Елмъндорф“

Бен Коул намали крачка по пътеката за кросове, от която се виждаше писта 05 и наостри уши, опитвайки се да улови някакъв друг шум на фона на ревящите двигатели на излитащ F-15. След като грохотът от мощната машина затихна, се чу електронно изпиукване и той спря, за да извади клетъчния си телефон и да прочете съобщението му.

— Не си прави труда — чу се женски глас на няколко метра зад гърба му. Бен се обърна и изненадан видя Линдзи Уайт, непосредствената му началничка след Джо Дейвис да идва по пътеката. — Съобщението е от мен, питам къде мога да те намеря.

— Линдзи! Ами, май можеш да ме намериш тук.

Той се взря в изписаните на екранчето думи, които тя току-що бе произнесла, след това прибра телефона, осъзнал, че сиво-бялата кожена грейка, с която бе облечена, не издаваше намеренията ѝ да спортува.

— Доколкото разбирам, няма да ми правиш компания в тичането.

Тя се усмихна и поклати глава, приближи до него и отметна назад дългата си до раменете коса.

— Моята политика е да тичам, само когато ме гонят.

Той също се усмихна и посочи на север.

— Ще повървим ли?

— Разбира се.

Повървяха малко в мълчание, после Линдзи заговори:

— Не си и възнамерявал да се подчиниш на заповедта и да си останеш довечера у дома, нали?

Той ѝ хвърли поглед през рамо, но тя продължи да гледа напред.

— Не. Познавам системата по-добре от всеки друг и... аз съм отговорен за нея.

— Но... се боиш?

Бен отново я погледна и този път изчака, докато и тя отвърне със същото.

— Линдзи, аз съм ужасен.

— Не би трябвало да говорим тук, на открито, за „черен“ проект, тъй че намали до минимум движението на устните си и говори съвсем тихо — рече тя и леко се опря о него. — Знаеш, че инсталират втори авариен ключ за прекратяване на връзката, нали?

— Да, който обаче пак си остава зависим от компютъра. Той ще сработи, само ако... — не доизрече мисълта си той.

— Ако какво? — подкани го тя.

Той се наведе леко към нея, като се питаше дали наистина съществува достатъчно усъвършенствана апаратура за подслушване, която да улови тихо изречените през стиснати устни думи.

— Линдзи, опитах се да обясня на всички, че онова, което снощи се повреди, не е просто някаква си калпава платка. То е нещо в софтуерния код и ако се случи отново, недей забравя, че сме дали на системата маса различни възможности да поеме пълния контрол над самолета.

— Бен, почакай — спря го тя. — Не ти правя свалка или някакво сексуално предложение, ясно ли е?

— Какво? — рече той и гласът му потрепери, сякаш заекваше.

Тя се приближи към него.

— Трябва да бъдем много внимателни да не ни уловят, че разговаряме на открито за това, тъй че... това е просто начин да изглеждаме поне донякъде невинни, докато си шепнем.

— Какво имаш...

— Ето какво — рече тя, взе ръката му и я дръпна към кръста си. — Прегърни ме. Притисни ме към себе си, сякаш сме любовници, които се разхождат.

— А, добре. — Той изпълни нареждането ѝ, отначало малко боязливо, но после се наслади на усещането на тялото ѝ и с мъка се върна към темата на разговора. — Както вече казах, Линдзи, цялата система е предназначена да поеме изцяло управлението на самолета. И така, докато не открия проблема, не можем да я изпробваме, без да поемем огромен риск. Оставих хората от екипа да ровят из числата, но самият аз трябваше да изляза тук, навън, за да помисля.

— Не съм те проследила тук, за да те укорявам, Бен — прошепна тя, — но ние сме поели задължения към компанията, а ти вече възнамеряваш да нарушиш преките заповеди на Мартин. Досетих се за това, след като не видях никой да се подготвя да лети тази вечер вместо теб.

Той поклати глава, след това се сети за уговорката им и се наведе отново към ухото ѝ:

— Не мога да оставя някой друг да лети на моето място, Линдзи. Ако се случи нещо, няма да преживея, че някой е заел мястото ми и е пострадал, само защото Мартин нищо не схваща.

Тя се спря, улови го за рамото, обърна го към себе си и се взря в лицето му:

— Боже мой, Бен. Ти наистина очакваш най-лошото тази вечер, така ли?

Той се опита да се извърне, но хватката ѝ бе здрава и му се наложи отново да я погледне в очите.

— Аз... мисля си, че има доста голяма вероятност това да стане.

— Виж какво, ако наистина си толкова обезпокоен...

— Линдзи, сънувала ли си някога как се опитваш да избягаш от чудовището, но не можеш да помръднеш?

Тя кимна.

— Добре, Линдзи. Тази сутрин, след като Мартин ми каза, че трябва да го направим, и след като Джо бе изплашен до смърт от генерал МакАдамс, искам да кажа, че... беше очевидно, че никой не ме слушаше.

— Аз те слушам, Бен.

— Но можеш ли да прекратиш всичко това?

Линдзи се отдръпна и отново го погледна в очите.

— Убеди ме.

— Моля?

— Ето, тук. Седни.

До пътечката имаше дървена пейка, тя го отведе до нея и седна гърбом до него, а лявата ѝ ръка се плъзна по гърдите му, докато неговата лява ръка си остана дискретно скрита в скута му. Той усети как го бодва опасението за „конфликт на интересите“, когато тя склони глава на рамото му и бузите им почти се допряха. Линдзи се изсмя тихичко и рече:

— Може и да тръгнат сериозни слухове, че сме започнали някакъв роман, но ти разполагаш с цялото ми, неотклонно и обективно внимание. Хайде сега, убеди ме.

На съседната писта, извън полезрението им, зад редица дървета, пилот на С-141Б форсира двигателите за излитане и пое по пистата, шумът ги обгърна и Бен изчака, наслаждавайки се на близостта им.

— В един миг — каза той най-сетне, — компютърната програма прекрати снижението и изправи самолета на петнайсет метра, защото тази височина отговаря на разликата между реалните и заложените барометрични данни. Казано с други думи, ако висотомерът бе нагласен на точно двайсет и девет, точка, деветдесет и два инча височина на живачния стълб, ние щяхме да се сгромолясаме във водата.

— Значи си намерил грешката?

— Не. Просто разбрах каква е била целта на програмата. Не знам коя част от нея е стигнала до това заключение, или как си е поставила подобна цел, но точно там дебне опасността. В мига, в който системата се включи, тя започна да ни снижава. Това не беше пикиране, Линдзи, това бе управляемо снижение, което означава, че логиката на програмата го е планирала. Но как, по дяволите? Аз съм я писал тази програма и в нея няма нищо, което да ѝ даде основанието да вземе подобно решение.

— Но програмата може да снижава самолет за кацане.

— Не, програмата е предназначена да запази самолета, докато жив пилот с дистанционно управление получи възможността да взема решенията за височина, скорост, конфигурация на машината и всичко останало. А онова... онова нещо сякаш мислеше само! Е, добре тогава, как бих могъл да открия и да поправам това, след като нямам представа какво точно търся?

В продължение на няколко секунди Линдзи остана безмълвна.

— Бен, да не искаш да ми кажеш, че тази програма е създала собствена, неясна никому логика? Да не би да искаш да ми кажеш, че тя е вземала свои собствени решения?

Бен поклати отрицателно глава и в мига преди да отговори проследи полета на златистия орел, който се рееше без усилия в хладното небе над главите им. Тя усети уморената му въздишка в ухото си.

— Не знам какво да си мисля. Може би... може би просто има някакъв сбъркан ред в кода, който я кара да се държи така, сякаш сама взема решенията. Но просто не знам.

— До крайния срок остават четири дни — отвърна тя. — А генералът е свикал тази вечер в шест часа съвещание, на което ще иска пълно обяснение. Ще се промени ли нещо, ако успеем да удължим графика с двайсет и четири часа?

Той изсумтя и започна да се киска.

— Какво има? — попита тя, обърна се към него, при което бръсна леко врата му и предизвика серия от приятни тръпки по гърба му. Линдзи се усмихна неволно, когато ароматът на одеколона му нахлу в ноздрите ѝ.

— Ами — рече той, — то е все едно надзирателят да попита осъдения на смърт дали би искал да получи още един ден, в който губернаторът да позвъни още тук и там. Но да, едно допълнително денонощие би ми дало по-голяма възможност да намеря решението.

— Има ли още нещо, което можем да направим, за да не позволим на системата да катастрофира изпитателния самолет?

Той кимна и също се извърна към нея.

— Да, но МакАдамс никога няма да го одобри, а и то ще изисква доста бърза и качествена работа по машинарията.

— Което означава?

— Аварийна, Т-образна ръчка за физическо изключване на контролираните от компютъра сервосистеми на управлението на самолета. В противен случай остава да разчитаме на благоволенieto на програмата.

Преди да се отдалечат един от друг, Линдзи го потупа по рамото. Изправи се, след това се наведе и долепи устни до ухото му.

— Добре, Бен. Джо може и да ме уволни за тая работа, но ние ще ти осигурим още един ден, както и ще инсталираме тази аварийна Т-

образна ръчка преди полета.

— А ако Мартин каже „не“?

— Ще го направим, въпреки всичко. Ако си обезпокоен как да летиш, то аз съм обезпокоена как да те пусна.

Той се обърна прекалено бързо и носът му се удари о нейния. Мъчителната близост помежду им го накара да я погледне за миг в очите и да се запита как ли би реагирала, ако я целуне.

Ала тя вече се отдръпваше, усмихвайки се при това.

ШЕСТА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Анкъридж, Аляска

Арли Роузън чу гласа на дъщеря си, преди да успее да отвори очи. Вдигна ръка в знак на поздрав, когато тя влезе и изтича да го прегърне, обляна в сълзи.

— Тате! Слава богу!

— Няма нищо, мъничката ми. Всичко е наред.

Ейприл се отдръпна и го огледа от глава до пети, като забеляза с облекчение, че мърдаше крака под чаршафа.

— Добре ли си, тате? Всичките ти чаркове ли са на място?

Той се ухили и кимна.

— Да. Доколкото си спомням, това бе първият въпрос, който ми зададе и майка ти. — Той понечи да се обърне и потръпна. — О, забравих, че не биваше да правя това.

В дясната част на челото му имаше голяма, закрепена с лейкопласт превръзка и тя се наведе да я докосне леко.

— Какво е това, тате?

— Само една драскотина.

Тонът му бе нисък, а говорът — по-бавен от обикновеното. И леко унил, отбеляза тя. Беше включен на някаква система, но тя не забеляза гипс или устройства за разтягане на счупени крайници.

— Къде е мама? — попита Ейприл, след като погледна към празното легло до неговото и изпита моментално угризение, че не се бе сетила веднага да попита за Рейчъл.

— Тя е добре. Просто я отведоха долу за рентгенови снимки, но тя е в по-добра форма от мен. Не се безпокой.

Ейприл примигна, преглътна сълзите на облекчение и улови баща си за ръка. В този момент в стаята безшумно влезе една сестра и се представи.

— Бихте ли искали да разговаряте с лекаря на родителите ви, госпожице Роузън?

Ейприл я последва към коридора, където един уморен на вид лекар с посребрени коси преглеждаше купчина картони. Той остави писалката си и се обърна, а след като сестрата ги представи, протегна ръка.

— Все още се „размразяват“ — обясни доктор Суифт, — но всички показания са стабилни. Баща ви има неприятна контузия на челото и, предполагам, леко мозъчно сътресение. Майка ви е с няколко охлузвания и това май е всичко. Извадили са голям късмет. Когато екипажът на вертолета е започнал да ги затопля, телесните им температури са били около трийсет и четири-пет градуса. Не им е оставало много време.

В съзнанието на Ейприл отново се появи спомена за неуспешния ѝ опит да накара онзи офицер в центъра на Бреговата охрана в Джуно да предприеме спасителна операция.

„Ако Грейси не бе успяла, те щяха да умрат“ — помисли тя.

— Кога ще могат да си идат у дома? — попита Ейприл, бавно възвръщайки равновесието си.

Лекарят сви рамене.

— Противно на общоприетите схващания, ние не изритваме всички веднага. Бих казал, че утре заран могат да си тръгнат, ако се чувстват добре. Предпочитам да ги задържа тази нощ, заради понесените удари по главата и заради преохладането.

Ейприл му благодари и понечи да тръгне, но той я спря.

— Един момент, госпожице Роузън. Вашата приятелка Грейси ми се обажда няколко пъти от Сиатъл.

— Няколко? — ухили се Ейприл.

— Добре де, около десетина пъти. Тя вече е моята най-добра приятелка и е достатъчно настойчива, за да заеме поста на главната сестра. Мисля, че иска да ѝ се обадите, веднага щом можете.

Ейприл му благодари отново, набра номера на клетъчния телефон на Грейси и подаде своето апаратче на баща си, когато застана до леглото му. Той включи телефона на дистанционен микрофон и го постави върху гърдите си.

— Грейси! Как е моята любима заместник-дъщеря?

— Ами, аз съм добре, командире, но как, по дяволите, сте вие с Рейчъл? И какво стана? Изплашихте ни до смърт.

Арли се изкикоти и пое дъх, преди да отговори. Ейприл усети някакво движение, обърна се и видя двамина мъже, единият в официален костюм, а другият — във всекидневен, да пристъпват от крак на крак на прага.

— Грейси — продължи Арли, — още не съм имал време да разкажа на Ейприл, но... ние някак си изгубихме албатроса.

— Много съжалявам, командире — отвърна Грейси, докато Ейприл се изправи и прекоси малката стая, за да застане пред непознатите.

— С какво мога да ви услужа? — попита тя, след като видя, че по-високият мъж, надхвърлил трийсетте, бе извадил портфейла си. Разтвори го и тя прочете надписа „Национална комисия по безопасност в транспорта“, преди да разбере, че и другият бе извадил подобен портфейл с познатата емблема на Федералната авиационна администрация.

— Джордж Микулски, регионален следовател на НКБТ за Аляска — представи се младият мъж. Тя пое протегнатата му ръка без особен ентузиазъм, усещаше остро как гласът на баща ѝ изпълва стаята — бе започнал да разказва на Грейси за катастрофата.

Инспекторът от ФАА изглеждаше на около петдесет и пет години, намусен и мрачен на вид. Той също се ръкува с нея.

— Казвам се Уолтър Харисън — представи се той, без да промени изражението си.

— Господа, нека излезем в коридора, да оставим баща ми да поговори на спокойствие — рече Ейприл, изведе ги навън и затвори вратата, за да заглуши думите на Арли.

— С какво мога... можем... да ви услужим?

Микулски и Харисън се спогледаха, без да променят израженията си, след което следователят от НКБТ наруши мълчанието.

— Ами, очевидно е имало авиационен инцидент с участието на баща ви и майка ви, изгубили са самолета си, а от НКБТ се изисква да разследва всички инциденти.

— Знам това — отвърна Ейприл с предпазлив тон, заела мигновено защитна позиция. — Искате да разпитате баща ми, така ли?

— Да, госпожо. Доктор Суифт каза, че физическото му състояние позволява да бъде разпитан.

— Такава е рутинната практика, госпожице Роузън — натърти Харисън.

— Знаете ли, аз самата току-що пристигам — рече Ейприл, — нямах дори време да го прегърна, а и още не съм видяла майка си. Не може ли това да почака?

— Ако не бе в състояние да говори с нас, разбира се, че можеше да изчакаме, но имаме няколко прости въпроса, чиито отговори трябва да получим и колкото по-рано, толкова по-добре. В крайна сметка става дума за голяма операция на Бреговата охрана за издирване и спасяване. Ще ви бъдем благодарни за съдействието.

Ейприл въздъхна.

— Добре, нека поговоря няколко минути с татко и да се уверя, че той се чувства достатъчно добре. Не бива аз да вземам решения вместо него.

— Ще ви изчакаме тук — кимна хладно Харисън.

Ейприл отвори вратата и я пусна да се затвори сама, изчаквайки пауза в разговора между баща ѝ и Грейси.

— Татко... Грейси, чакайте малко — прекъсна ги Ейприл и обясни кой чака навън и какво искат.

— Аз трябва да присъствам! — изстреля веднага Грейси от Сиатъл.

— Момиче, защо си създаваш главоболия? — попита Арли.

— Защото това са представители на федералните власти и имат полицейски правомощия, господин командир, ето защо. Може би трябва да се обадя на Асоциацията на пилотите от гражданската авиация и да ги помоля да изпратят някого.

— Това не е проблем на гражданската авиация, Грейси и аз не съм направил нищо нередно. Виж какво, те са представители на нашите власти и аз им плащам по-голямата част от заплатите, ето защо ще говоря с тях.

— Добре, командире. Но ако ти потрябвам, аз съм на линия. Пък ако те попитат кога си спрял да пердашиш Рейчъл, млъкваш и ми се обаждаш моментално.

Арли се разсмя.

— Сигурен съм, че всичко е само проформа, Грейси. Но оценявам високо предпазливостта ти.

— Ейприл, там ли си? — попита Грейси.

Ейприл изключи дистанционния микрофон и вдигна телефона до ухото си.

— Да.

— Наблюдавай този разпит и го прекъсни веднага, ако нещо в тона им не ти хареса. И си води бележки.

— Да им кажа ли да си вървят?

— Не, това само ще ги настрои враждебно. Аз просто не вярвам, че ФАА са справедливи.

— Това е ужасно твърдение.

— Знам. И съм го научила от баща ти.

СЕДМА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Медицински център „Провидънс“, Анкърридж

Фактът, че Джордж Микулски от НКБТ извади малък магнетофон и поиска разрешение да записва разпита, накара и Ейприл да извади дигитален диктофон от чантичката си и да стори същото — действие, което очевидно разгневи инспектора от ФАА.

— Възразявате ли да записвам разговора? — попита го Ейприл.
— Особено след като и вие го записвате...

Инспекторът от ФАА с усилие възвърна неутралното си изражение.

— Не. Няма причина да не го правите — рече той, но тонът му бе принуден.

Харисън и Микулски се настаниха на сиви метални столове от дясната страна на леглото на Арли Роузън, а Ейприл седна срещу тях.

— Командир Роузън — започна Джордж Микулски, — това няма да е снемане на показания; става дума за неформален разпит, който ще бъде документиран, с ваше разрешение. А сега бихте ли ни разказали онова, което си спомняте за предишната нощ, като започнем от излитането, включително маршрут, височина, план на полета, радиовръзки и т.н.

— Ще се постарая, приятели. Но все още съм доста замаян.

— Позивните на самолета ви са „ноембър-три-четири-делта-делта“, нали така?

— Да.

— И самолетът е бил снабден с всички сертификати за годност, за безопасност?

— Разбира се. Освен това аз имам и правоспособност за бордови инженер. Всички дневници са водени до последно, но останаха в самолета, където и да се намира той.

Микулски си отбеляза нещо и кимна.

— Извинете, командире. Продължете. Как започна полетът?

Арли описа рутинното излитане от гладката повърхност на езерото Худ край Анкърдж, намиращо се близо до международното летище на града. След това си припомни бавното изкачване до две хиляди метра височина и полета над канала, известен като „ръкава Търнагейн“, после niskия планински хребет и Уитиър в посока към морето.

— Беше привечер и намерението ми бе да стигна до Ситка, а прогнозата бе благоприятна за полет по визуални ориентири. Така беше, докато не стигнахме на около шейсет мили източно от Уитиър. След това започнах да се снижавам и да държа курс южно над остров Монтагю, малко или много прав курс по GPS-а към остров Мидълтън, за да избегна облачната покривка на север. След като прелетяхме над Монтагю, реших да се държа по-ниско над водата, на около триста и трийсет метра. GPS-ът ми е с голяма карта и бях сигурен, че сме далеч от всякаква суша. Но когато прелетяхме над Мидълтън, разбрах, че сме попаднали в капан. Опитах да се свържа с Анкърдж и да поискам разрешение за полет по уреди.

— Имате ли правоспособност за полет по уреди? — попита Микулски и предизвика едно удивено смръщване.

— Питаш дали имам правоспособност, така ли? — повтори изуменият Арли.

— Да, мисля, че ви попитах точно това — отвърна Микулски с лек нюанс на официалност в тона.

Арли се изсмя.

— Синко, аз съм правоспособен командир на пътнически боинг-747 в голяма авиокомпания, имам трийсет хиляди налетени часа! Последния път, когато съм проверявал, не се разрешаваше да си пилот на пътнически самолет без такъв сертификат.

— Да, разбира се — рече Джордж Микулски намусено и се изчерви.

— Откога работиш в НКБТ, Джордж? — попита Арли.

Ейприл усещаше как напрежението в стаята нараства, инспекторът се размърда на стола си, а Микулски се отдръпна назад.

— В НКБТ съм от четири месеца.

— А имаш ли правоспособност на летец?

— Командир Роузън, защо не ме оставите аз да задавам въпросите? — отвърна Микулски с напрегнат тон.

Арли се усмихна с онази характерна за него усмивка, която Грейси определяше като неотразима. Преди да отговори се понамести на леглото, сякаш се готвеше за малка битка.

— Джордж, причината да ти задам този въпрос е в това, че има някои неща, които трябва да обяснявам по-подробно, ако не си летец. Извинявай, ако си доловил във въпроса ми обида.

— Не, още не съм летец, но това няма значение — сопна се онзи и си даде вид, че записва нещо важно. — Ако нещо не ми е ясно, ще ви го кажа. А сега, моля ви, върнете се към разказа си.

Ейприл и Арли се спогледаха.

— Добре — каза Арли и поде отново. — Летя на триста и трийсет метра, не мога да се свържа с Анкъридж-център, облаците пред мен стават все по-ниски и вече е почти тъмно. Вляво от себе си виждам само няколко светлини на брега и освен да обърна обратно, другата ми възможност е да вдигна сателитния си телефон и да се обадя на диспечерите в Анкъридж по телефона. Но видимостта се влошава прекалено бързо, затова казах на Рейчъл, че най-добре ще е да обърнем назад и да се отклоним на северозапад към Валдес. Тя се съгласи. Аз...

— Имахте ли под ръка подробни карти на района? — прекъсна го Уолтър Харисън.

— Да — отвърна предпазливо Арли и изгледа Харисън не особено дружелюбно. — Обикновено когато летя, използвам карти, освен електронната система с GPS-а на таблото и резервния си ръчен GPS. Искате ли да изброя номерата на картите?

Харисън бързо поклати отрицателно глава.

— Много добре. Вкарах координатите на Валдес и в двата GPS-а, получи се курс около три-три-нула, който не вършеше работа поради планините, затова се насочих на северозапад, за да поема над канала и реших, че ще бъда в безопасност на около десет мили северно, преди да се наложи или да се издигна при ясно време, или да обърна на запад към Анкъридж, за да остана в режим на визуален полет. За да съм сигурен, че имам необходимата видимост под облаците и тъй като бях над открито море, се спуснах на трийсет и три метра по радиовисотомера. Морето бе доста развълнувано, предполагам, че височината на вълната бе от метър и половина до два метра и не исках да кацам в открито море при подобни условия.

— Можехте ли все още да виждате? — попита Микулски.

— Да. Все още бе сумрак и се намирах под облачния покров. Ето защо можах да видя вълните под себе си. Това е открито море, нали разбирате, международни води.

— Добре.

— И така, летяхме на курс около двеста и деветдесет градуса и вдясно ми се видя малко по-ясно, затова завих и поех по курс около триста и двайсет. Вече приближавахме момента да вземем решение, облачният покров продължаваше да бъде нисък, когато без видима причина всичко изведнъж отиде по дяволите.

— С колко гориво разполагате?

— За девет часа полет, Джордж. Тук горивото няма никакво значение.

— Добре.

— Държа здраво щурвала и летя на трийсет и три метра височина със скорост сто и четирийсет мили в час, когато изведнъж попадам в гъста мъгла, която изникна сякаш отникъде. Аз, разбира се, преминавам към полет по уреди и тъкмо започвам да се издигам и да завивам, за да избягам от мъглата, се чува онзи силен метален трясък, пукот или нещо подобно и губя една от перките на витлото на десния мотор. Или най-малкото такава бе усещането, защото машината моментално започна да се тресе, както би се държала, ако е изгубила перо от витлото си. И нещо повече, когато се откъсна, то едва не улучи кабината, защото едновременно с ужасното раздрусване се чу и невероятно свистене.

Ейприл гледаше баща си, докато той разказваше — погледът му бе някъде далеч, отново преживяваше онзи ужасен миг.

— Стори ми се, че щурвалът бе решил да ме пребие до смърт, така силно се тресеше и друсаше. Мина само частица от секундата, но стана ясно, че ще трябва да се борим за оцеляването си. Старата госпожица се накланя надясно, дърпам щурвала наляво и натискам лявото кормило, опитвам се да не губя от поглед данните на уредите и в този момент десният мотор се откъсва от крилото. И изведнъж вдясно избухва огромно огнено кълбо, навярно от разкъсан горивен резервоар. Помислих си, че ще експлодираме, преди да съм изгубил управлението, но остана просто онова силно оранжево зарево. Завъртам ключа за двигател номер две и се опитвам да спра горивото, в

същото време Рейчъл извика: „Горим!“. Помислих си, че е голям късмет дето тя също е пилот. В подобен момент последното нещо, което ми трябва, е да възникне паника, защото всичките ми усилия са потребни, за да задържа самолета във въздуха и да го изравня, което става все по-трудна задача. Давам на левия двигател пълна мощност, натиснал съм лявото кормило почти до дупка, когато сякаш се блъснахме в нещо... не знам... може би някаква ниска турбулентност, идваща откъм сушата на няколко мили в северозападна посока. Каквото и да бе, само то ми липсваше, защото взе просто да ни подмята надясно като играчка, въпреки че левият елерон бе спуснат до долу и лявото кормило бе натиснато докрай. И ето, че се оказвам увиснал в невъзможно положение — във вираж от деветдесет градуса, без подемна сила, това трае само миг, но е достатъчно да изгубя повечето от трийсетте си метра височина. Почти изправих самолета, когато дясното крило или десният поплавък се зарови във вълните и край — повече не можах да го вдигна. И изведнъж вече се премятахме — вода, студ, трясък, стържещ метал и какви ли не други ужасни звуци. Когато тая дяволска въртележка престана, аз все още бях в съзнание и, невероятно, но в кабината още светеха лампички, макар, че се пълняхме с вода. Погледнах надясно да видя Рейчъл, слава богу, тя също беше в съзнание. Беше отворила ей такива очи и се мъчеше да разкопчее предпазния ми колан. Очевидно бе, че самолетът не плава, а потъва. Искам да кажа, че студената вода бе стигнала до коленете ми. Рейчъл някак си разкопча коланите ни, отвори люка в тавана на кабината и двамата изплувахме, малко преди птичката да поеме надолу.

— Искате да кажете, че самолетът е потънал? — попита Микулски.

Арли кимна.

— Мога да ви уверя, че ледената вода не се поддава на описание. Мигом се събудихме напълно. И тогава стана още едно малко чудо: един от аварийните спасителни салове очевидно бе сработил така, както трябва — беше се откачил от нишата си в крилото. Беше досами нас, качихме се и извадихме аварийния пакет — бях купил от онези, с термокостюми — успяхме някак да ги навлечем, мокри до кости и замръзващи. Опитах се да намеря аварийната радиостанция, но толкова се блъскахме и бутяхме, докато се облечем, че, предполагам,

съм изхвърлил, без да ща проклетото радио зад борда. Вятърът бе пронизващ, вълните — огромни, далеч по-големи, отколкото очаквах, пръските ни заливаха отвсякъде. Вятърът... Боже мой, вятърът виеше като чудовище и си спомних, че спътниците ще уловят сигнала на аварийния ни радиобуй (АРБ) в рамките на следващите деветдесет минути. Можех да разчитам на това, нали разбирате? Просто предполагах, че АРБ работи, но не знаех със сигурност. Знаех, че можем да издържим известно време в термостюмите, но бяхме ги облекли както бяхме прогизнали и трепереци, затова се безпокоях, че няма да изтраем дълго. Завързах с въже Рейчъл към себе си, за да съм сигурен, че няма да се разделим по някакъв начин. Казах ѝ, че АРБ ще извика бързо помощ, но нощта ставаше все по-тъмна, мъглата — още по-гъста, опитахме се да се сгушим един в друг, за да запазим топлината, но и двамата треперехме толкова силно, че скоро започнахме да изтръпваме и тогава... тогава се появиха онези сънища, един, от които може би беше как ни спасява някакъв вертолет.

Арли спря да говори и погледна към двамата мъже, които слушаха като замаяни и дишаха тежко.

Джордж Микулски изведнъж осъзна, че разказът бе свършил. Сепна се леко и поизправи рамене.

— Ъ-ъ-ъ... добре. Аварийният радиобуй. Сигналят му изобщо не е бил засечен, господин командир.

— Наистина ли? Тогава как...

— Проследяващото устройство, татко — отвърна Ейприл. — То ми докладва най-прилежно координатите ви малко преди да потънете. Когато се събудих сутринта, проверих компютъра си и разбрах, че не сте пристигнали никъде. Проследяващото устройство ви е спасило.

— Господин Роузън... — започна Уолтър Харисън.

Микулски се обърна към инспектора от ФАА и вдигна показалец.

— Командир Роузън — поправи го той и потрепна леко от убийствения поглед на Харисън.

— Добре, командир Роузън — продължи Харисън, — нека поговорим за отсъствието на план на полета, за метеопрогнозите и за височината ви.

— Извинете, но преди да отлея, подадох по клетъчния си телефон план за визуален полет в Ръководство на въздушното движение в Анкърридж.

Харисън се бе навел напред в спартанския си метален стол. Изправи се с крайно скептично изражение.

— Така ли?

— Да.

— А оттам потвърдиха ли, че планът ви е бил регистриран?

Сега беше ред на Арли Роузън да наведе настрани глава и да изгледа недоумяващо Харисън, докато се прокашляше.

— Господин Харисън, когато един старши пилот ви казва, че е подал план за полета, независимо дали е визуален или по уреди, обикновено можете спокойно да се обзаложите, че той знае разликата между обсъждането му и приемането му. Тук си нямате работа с пилот-стажант. Да, планът ми бе потвърден устно. Така, както е практиката.

— Много добре познавам процедурите, след като съм помагал в писането им — сопна му се в отговор Харисън. — Въпросът е там, господин командир, че в компютъра на РВД-Анкъридж няма ваш план за полета. Дори не е записано, че сте им се обадили.

— Предполагам, че сте търсили регистрация не само по позивните ни, но и по всички останали варианти, в случай, че приемащият е допуснал грешка? Нани знаете, че те не регистрират обажданията в компютъра си по името на пилота?

Харисън пренебрегна словесната плесница.

— В компютъра няма план за полета, господин командир, ето защо никой не ви е потърсил, преди дъщеря ви да разбере, че се е случило нещо.

Ейприл слушаше словесния дуел с нарастваща тревога. Изключително строгият разпит на Микулски и без друго бе достатъчно лош, но Харисън демонстрираше открита враждебност. Ейприл се изправи и шумно избута стола си назад, за да се намеси.

— Добре, господин Харисън, знаете ли какво? Баща ми преди броени часове е бил докаран тук след изживяване, едва не довело до смърт, и ако вие не можете дори да го разпитвате без необходимото уважение, мисля, че ще е най-добре да прекратим всичко това.

— Няма нищо, скъпа — каза Арли и ѝ даде знак да седне. — Господин Харисън е инспектор от ФАА и неговата работа е да бъде изцяло скептично настроен до нивото на очевидна враждебност. Нали така, Уолтър?

Харисън вътрешно гореше от злоба. Изсумтя и поклати глава.

— Не се опитвам да бъда преднамерено скептичен, господин Роузън — рече той и изведнъж вдигна глава да погледне Арли. — Нито съм враждебен. Но фактът си е факт: независимо от това какви разговори сте провели по телефона, в Анкърдж няма план за ваш полет.

— Което, ако е вярно, ще означава голям пропуск от тяхна страна — прекъсна го Арли. — Което, между другото, изобщо не е прецедент. Центровете на РВД губят планове за полети всеки ден и вие го знаете. И освен това, както също така добре знаете, планът за полет по визуални ориентири не е задължителен, а препоръчителен. Но аз винаги подавам такъв план, ако не летя по уреди. Винаги. Без изключение.

— Когато летите частно, господин капитан, и когато нямате диспечер на авиокомпанията, който да върши нещата вместо вас, често ли излитате, без да сте получили метеорологични указания?

Ейприл отново скочи на крака.

— Окей, това е всичко. Разпитът приключи!

Арли се обърна към нея и поклати леко глава.

— Скъпа...

Ейприл се вцепени, като видя решителността, обладала баща ѝ, сетне кимна с неохота, ала остана права.

— Виж какво, Уолтър — започна Арли, — преди да си заложиш всичките си спестявания върху това погрешно допускане, бих изказал предположението, че сигурно знаеш, че компаниите за мобилни телефонни връзки също поддържат свои архиви. Направи ли си труда да провериш дали е регистрирано обаждане до РВД и метеослужбата от моя телефон?

— Не.

— Е, навярно ще бъдеш достатъчно разумен да посмекчиш малко тона и враждебното си отношение, докато го направиш. Истината е, че получих метеорологични указания, че подадох плана си за визуален полет в най-големи подробности и че следвах Федералните правила за летене (ФПЛ) и нормалните процедури.

— И сте загубили самолета си заради откъснато витло, докато сте се носили на по-малко от трийсет метра над вълните.

Арли Роузън пое дълбоко дъх. Ейприл видя как мускулите на челюстите му потрепват, докато се опитваше да се овладее.

— Уолтър...

— Извинете — прекъсна го със сумтене Харисън, — аз ви оказах уважението да използвам официалната ви титла на командир от гражданската авиация. Бъдете така добър да сторите същото с мен и да ме наричате „господин Харисън“. Не ме познавате, а мен ме обижда употребата на малки имена и говоренето на „ти“.

Джордж Микулски се размърда неловко на стола си, питаше се как да поеме отново нещата в свои ръце, но Харисън не му обърна внимание.

— В такъв случай защо да не ви наричам просто „инспектор Харисън?“ — попита Арли с целия сарказъм, на който бе способен. — Или предпочитате „Ваше превъзходителство“?

— „Господин“ ще свърши работа. Ето какво искам да ви попитам. Вие казвате, че сте се снижавали, за да запазите визуалния характер на полета. Действали сте съгласно глава деветдесет и първа на ФПЛ, така ли?

— Да.

— Тогава колко високо над вас бяха облаците, господин командир? Предполагам, че знаете правилата за визуалните полети.

— Облаците се намираха на повече от предписаните сто и петдесет метра над мен — отвърна Арли с още по-твърд тон. — И аз, знам правилата, както съм убеден, че и вие ги знаете, инспектор Харисън. Съгласно ФПЛ глава деветдесет и първа, точка сто петдесет и пета, изискването да се лети на височина под четиристотин метра е да имаш просвет от сто и петдесет метра под и триста и трийсет метра над себе си, както и шестстотин метра свободно пространство встрани от себе си, като нощно време видимостта трябва да е минимум три сухопътни мили, според новото определение „G“ за въздушно пространство. Пропуснах ли нещо?

— Не... само че как така сте могли да бъдете толкова ниско над водата при влошаващи се условия и да продължавате да смятате, че спазвате ФПЛ, след като е било тъмно и сам признавате, че не сте могли да видите нищо?

— Какво? Определено не съм признавал, или казвал, че не съм могъл да видя нищо, докато не навлязох в онази мъгла в последния миг. Това бе неочаквано, а дотогава имах абсолютно пълна видимост според правилата.

— Добре, господин командир — продължи Харисън, — вие предполагате, че сте изгубили перо на витлото, но не е ли възможно облаците просто да са ви притискали надолу и да сте продължили да се спускате, без да разберете колко ниско се намирате, докато не сте забили крило във водата?

— Не, по дяволите! — Арли Роузън се изправи рязко в седнало положение и потрепери от болката в главата; след това впери поглед в инспектора от ФАА и насочи леко потреперващ показалец към него. — Искам да запомните това веднъж завинаги, Харисън. Аз правех точно това, което казах, че съм правил, на онова място, по онова време, и точно така, както казах, че го правя! За какъв се мислите, по дяволите, да идвате тук и да ми подхвърляте някакви шибани обвинения без ни най-малки основания в тяхна подкрепа?

Харисън се разсмя и започна да затваря малката папка с бележник, която държеше. Върху страницата нямаше никакви бележки.

— Най-добрата защита е нападението, а, Роузън? Не се безпокойте, ще събера фактите, че сте летели прекалено ниско над водата, в което съм убеден.

— Прекалено ниско ли?

— Виждал съм го хиляди пъти. Прекалено самоуверен пилот с частен самолет, който преминава границите на визуалния полет. Вие сте били с водосамолет, в крайна сметка, ФАА не се вижда никъде наоколо, а искате да стигнете до местоназначението си и не давате пет пари колко ниско са облаците над главата ви, стига да сте във въздуха и да виждате водата под себе си.

— Това е абсолютно невярно! Да не споменаваме факта, че щом сте толкова дяволски опитен, трябва да знаете, че пилотите, които правят това, го правят, защото нямат сертификати за летене по уреди и нямат друга алтернатива. А аз имах алтернатива!

— Да де, добре разбирам, че трябва да си изградите добра защита за пред застрахователната си компания, но пред ФАА това няма да мине.

— Какво? — рече Арли и върху лицето му се изписа шок.

Ейприл пристъпи към леглото, застана между баща си и инспектора от ФАА и вдигна длан, за да му даде знак да престане.

— Това бе достатъчно, господине. Махайте се веднага от тази болнична стая.

— Госпожице Роузън, не разговарях с вас — отвърна Харисън, все още впил поглед в Арли.

— Внимавай как разговаряш с дъщеря ми, негоднико! — не издържа Арли. — И, както тя каза, измитай се веднага оттук!

Джордж Микулски се бе изправил, очевидно объркан, облещен, опитваше се да измисли как да се измъкне по най-бързия начин от тази конфузна бъркотия, в която спътникът му от ФАА бе превърнал разпита. Но Харисън пристъпи към края на леглото и физически му препречи път, насочил пръст към Арли Роузън.

— Чуйте, *командир* Роузън. Не давам пет пари за това колко голям самолет управлявате или за това колко часа сте навъртели, седнал в прекалено мекото си кресло, похапвайки от храната за първа класа и преструвайки се, че това е истинска пилотска работа, нито пък давам пет пари за обидно надутата ви заплата. Но ето каква е новината, умнико. Ти трябва да спазваш правилата, иначе ние ще ти отнемем лиценза. И искаш ли да узнаеш какво мисля?

Арли поклати глава.

— Никак, задник такъв!

— Татко — опита да се го предпази Ейприл, но очевидно бе прекалено късно.

— Да, добре, нека започнем с обидите — присмя му се Харисън. — Много мъдра реакция от страна на командирче с трийсет хиляди пролетени часа, което печели пет пъти повече, отколкото заслужава.

— Пет пъти ли...? Окей, гранясало, авторитарно, дребно чиновниче. Значи става дума за ревност и завист, така ли? Какво, по дяволите, ти се е случило — да не би преди двацетина години „Юнайтед“ да е отказала да те наеме като пилот и затова си постъпил във ФАА?

По лицето на Харисън премина тръпка, но той бързо я овладя.

— Прегледах досието ти, Роузън. Ти си алкохолик. И тогава си бил пиан, нали?

— *Какво?!* — изкрещя Арли.

— Разбрах, че преди няколко години си бил включен в програма на „Юнайтед“ за лечение на алкохолици.

— Това беше преди десет години и аз завърших тази програма с отличие.

Харисън отиде до вратата, отвори я и се обърна.

— О, сигурен съм, че си попълнил правилно квадратчетата, Роузън. Но всички знаем, че има и повтарачи. Ясно като бял ден е, че снощи си пилотирал онзи албатрос пиян като талпа и си се опитвал да се измъкнеш на пределно ниска височина. Когато намеря доказателствата, че си пилотирал пиян — а аз ще го направя, — ще приземим веднъж завинаги безразсъдния ти задник.

Харисън премина през прага, без да се обръща.

— Върни се тук, дребно копеле! — изрева Арли подире му и се опита да скочи от леглото, ала краката му бяха притиснати от здраво стегнатите чаршафи. — Ще се погрижа да те изритат най-безцеремонно от службата, Харисън! — изкрещя той подир Харисън и бързащия да се оттегли след него Джордж Микулски.

— Татко! Успокой се!

— По дяволите! *По дяволите!*

Арли се тресеше от гняв, а лицето му бе почервенияло като рак.

— Това няма да помогне!

— Не мога да повярвам! Това беше... възмутително!

— Татко! Твоят език е възмутителен.

— Къде е проклетият телефон? Дай ми онзи телефон, Ейприл. Ще събера цялото ни представителство в Конгреса и ще уволня това копеле!

— Татко! Поеми дълбоко дъх и помисли добре.

— Какво? Защо?

— Ти сам си ми казвал: никога не се опълчвай срещу инспектор от ФАА.

— Аз ли съм се опълчвал? Та ти беше тук!

— Татко, моля те!

Вратата се отвори отново и шумът ѝ прикова вниманието на Арли, който се стегна за следващ рунд, но на прага се появи инвалиден стол, в който седеше Рейчъл Роузън.

— Мамо! — възкликна Ейприл и хукна да я прегърне. Рейчъл отвърна на целувката ѝ, но погледът ѝ бе привлечен от смъртоносните пламъчета в очите на съпруга ѝ.

— Какво става тук?

— Ами... — започна Ейприл, но Арли набързо ѝ разказа за отровния си словесен дуел с инспектора от ФАА.

— Добри Боже, Арли, та те държат лиценза ти! — изстена Рейчъл.

— Да не мислиш, че не знам, по дяволите? — отвърна той през стиснати зъби.

Рейчъл стана от стола и се насочи с несигурни крачки към мъжа си. Притисна го към гърдите си.

Ейприл се усмихна. Майка ѝ винаги знаеше точно какво да направи, за да го успокои.

ОСМА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Офиси на „Юниуейв“

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

Линдзи Уайт се опита да скрие факта, че стомахът ѝ куркаше и се постара да се съсредоточи върху грижливо подредените украшения по безупречното писалище на Джо Дейвис. Тя ненавиждаше сблъсъците и ѝ бе трудно да запази фасадата на твърда убеденост докато той говореше високопарно, умоляваше, заплашваше и най-накрая зави от отчаяние срещу новината, че тазвечерният полет за приемане на програмата трябва да бъде отложен.

След като изчерпа запаса си от думи той се плъсна отново на съответстващо внушителния си стол с вид на победен.

Почти.

— Линдзи, как можеш да си седиш там цели... цели пет минути...

— Десет.

— Добре де, десет минути, и да не кажеш нищо?

— Ами ти говори непрекъснато.

— Добре, по дяволите. Наложил се. Все някой трябва да говори, иначе няма да се получи разговор.

Тя поклати глава.

— Ето — рече той и се премести напред заедно със стола си, насочил показалец към нея, — пак го правиш!

— Какво?

— Знаеш, че не понасям дългите паузи, затова си мълчиш, знаеш, че ще продължа да говоря, докато не кажа онова, което искаш.

— Доста ефикасен метод, не намираш ли? Особено, когато съм права, и ги го знаеш.

Джо поклати глава и погледна през прозореца, който заемаше южната стена на кабинета му, след което разсеяно се почеса по наболата брада. „Не е лош човек, помисли си Линдзи, само дето се бои

и от собствената си сянка.“ Беше много способен електронен инженер в „Юниуейв“ и осъществяваше проект подир проект, след всеки го повишаваха, докато накрая не го издигнаха на служба, която превишаваше поне с едно ниво максималните му възможности. Върху бюфета му стоеше наполовина пълно шишенце с маалокс, а малкото коса, която си бе оставил, бързо бе започнала да побелява. Тя знаеше, че Джо сега е абсолютен заложник на високата си заплата, премиите и акциите, които вървяха с поста му, и тъй като възможността да изгуби всичко това бе най-големият му ужас, всяко предложение на корпоративните шефове в Северна Каролина придобиваше в съзнанието му стойността на Десетте Божии заповеди. Линдзи обичаше да казва, че този човек е постигнал статуса на печеливша агония.

Най-накрая Джо въздъхна. Това бе протяжен стон, който означаваше, че е достигнал предела на изтощението и капитулира.

— Добре, Линдзи, ще се обадя по телефона.

— Хубаво.

— Но ти изчакай отвън и бъди готова да отскочиш, когато отсечената ми глава се изтърколи през вратата.

— Просто ще ѝ наложа шапката и ще я изпратя у дома на Бети в кашонче. С малко формалдехид в голяма стъклена — ще представляваш отлична тема за разговори.

— Много смешно.

— Ей, метафората беше твоя.

— Коул наистина ли смята, че двайсет и четири часа ще му стигнат? — попита Джо, връщайки се към твърдението на Коул, че ако не успеят да отложат планирания за вечерта полет за приемане на проекта, това ще бъде равносилно на убийство, респективно — самоубийство.

— Надява се да му стигнат. Но както вече казах...

Джо махна с ръка да я прекъсне.

— Да, да. Знам. Няма никакви гаранции.

— Джо, това е тихият гласец на Мортън Тиokol от осемдесет и шеста, който се опитваше да каже на великите корифеи от НАСА да не изстрелват „Чалънджър“.

— Да, разбрах, Линдзи.

— Надявам се да е така, Вожде. Защото това е едно от онези предупреждения, които човек пренебрегва за сметка на опасностите,

надвиснали над другите.

Линдзи се изправи и излезе от кабинета, затвори подире си вратата, тъй като знаеше, че Джо Дейвис вече набира номера на главния офис в Северна Каролина, досущ като осъден, който сам издига бесилката си.

* * *

На по-малко от петдесет метра разстояние, на втория етаж на сградата, предоставена за свръхсекретния проект, доктор Бен Коул тупна по рамото един от хората в екипа си и се опита да се усмихне.

— Искам всички да продължат да работят, докато не излетим тази вечер.

— Значи все пак ще летиш нощес? — въпросително вдигна вежди мъжът.

— Не, няма — долетя гласът на Линдзи Уайт откъм коридора, след което им обясни, че имат съгласието на Джо Дейвис да се отложи полетът с двайсет и четири часа.

— Слава богу — въздъхна мъжът и се запъти към лабораторията, за да остави Бен и Линдзи насаме.

Тя мушна ръце в джобовете на избелелия си анцуг с щампован надпис и вдигна поглед към уморените му очи.

— Добре ли си, Бен?

Той кимна по-енергично.

— Сега вече — да! Отлагането одобрено ли е?

— Аха.

— Ти наистина си жена, която държи на думата си, Линдзи.

Тя се засмя.

— Е, не можех да те оставя да се качиш в онзи самолет с чувството на обречен.

— Той съпротивлява ли се много?

Тя поклати глава и извъртя очи.

— Това не е тема за една учтива компания.

— Добре.

— А сега истинският въпрос е дали изобщо напредваш.

Бен се бе облегнал на рамката на вратата. Сви рамене, след като погледна часовника си и си пое дълбоко въздух.

— Честно казано, не знам, а предполагам, че все още важи нареждането да присъствам на съвещанието в шест.

Тя кимна.

— Неизбежно е, освен ако той не го отмени.

— Мисля си, че при това допълнително време и онази Т-образна ръчка, ще мога да гарантирам, че няма да пострадаме физически, но ще се нуждаем от всяка минутка от тук нататък до утре вечер, за да съм сигурен, че системата ще мине изпитанията.

— Но смяташ, че ще успееш, нали? Реалистично? Или... все още само предполагаш?

Бен въздъхна.

— Да, все още само предполагам. То е там някъде и... трябва да измисля как най-добре да използвам допълнителното време.

* * *

На другия етаж Джо Дейвис остави слушалката върху вилката и избърса потта от челото си. Председателят на борда никак не се зарадва, но бе далеч по-малко яростен, отколкото Джо бе очаквал, и едnodневното отлагане бе одобрено.

— Но гледайте да сполучите от първия път, Джо — предупреди го Уил Мартин.

Телефонът иззвъня отново, този път се обаждаше главният инженер на изпитателните полети.

— Джо, имаме голям проблем с онази модификация, която поискахте.

Джо се облегна назад и започна да разтърква очи.

— Да?

— Става въпрос за граждански самолет и ние не можем да направим тази модификация ей така, без да повикаме човек от ФАА да я одобри.

— За какво, по дяволите, става дума? — попита Джо. — Самолетът има сертификат на експериментален. Можем да правим с него каквото си поискаме. Това е свръхсекретен проект, за бога.

— Моля те, спомни си разрешението, което ни дадоха. Обикновено това е проформа, но ние трябва да получим подписа на нашата дама от ФАА, за да е всичко законно. Не можем да прескочим правилата.

— Ами тогава извикай онази мацка тук и я накарай да подпише.

— Ей, Джо, покажи малко уважение, става ли? Онази „мацка“ е много способна жена.

— Да бе, много способна жена, която се опитваш да свалиш вече шест месеца, нали така, Бил? — сопна се Джо Дейвис, сигурен, че сарказмът му удари в целта. Бил Уагънър бе женен, но очевидно си падаше по инспекторката.

Тонът на Уагънър слезе до ледена, предупредителна октава.

— Възмутен съм от това обвинение, Джо.

— Е, извинявай, че истината боли, старче. Как се казваше тя? Сандра?

— Да.

— Ами просто повикай Сандра да одобри модификацията.

— Не мога. Тя е в Оклахома сити на едноседмичен курс.

— Господи. Джо, няма заместници с необходимия допуск до строго секретни материали. Ти най-добре от всички знаеш това.

Джо кимна вътрешно, двойно повече раздразнен от укора му.

— Да, бе. Виж какво, можем да осъществим секретна кодирана връзка със Сандра във военновъздушната база в Оклахома сити...

— Не става, Джо. Тя е праволинейна. Няма начин да подпише за физическа модификация, без лично да я инспектира.

Експлозията се надигаше бавно, но вече бе набрала буреносна сила от напрежението и разочарованието през последните няколко часа.

— По дяволите, Уагънър! На теб ти се плаща да предлагаш решения! Да не искаш онзи самолет да падне?

— Разбира се, че не. Що за глупав въпрос ми задаваш?

— Тогава монтирай онова шибано устройство за прекратяване на връзката, за да осигурим безопасността им, а ще получим формалното му одобрение, когато госпожица Сандра се върне.

Последва нова пауза.

— Бил?

Единственият отговор, който долетя по жицата, бе прокашлянето на човека от другата страна.

— Бил, отговори ми, по дяволите!

— Това е вече официално, Джо. Нито аз, нито който и да е под мое ръководство, няма да извърши монтажа на онова Т-образно устройство за прекратяване на връзката, както и каквато и да било друга физическа модификация, без съответното одобрение на ФАА. Това не подлежи на обсъждане. Аз имам доверието на...

— Ти ще направиш точно така, както аз ти нареждам, Уагънър!

— Не, Джо, няма. Аз съм лицензиран механик с отговорности, които се простират отвъд теб и „Юниуейв“. Искаш да ме уволниш? Добре. Но аз съм чел много внимателно договора си и знам съвсем точно кой има съответния допуск до секретни дела и към кого мога да се обърна, за да възразя срещу незаконни заповеди, тъй че не ме заплашвай, ако обичаш.

— Значи искаш да съсипеш компанията, така ли?

— Знаеш много добре, че не е така, Джо.

— По дяволите, Уагънър! Би трябвало веднага да те изритам.

— Давай. Само че до един час ще бъда пред генерал МакАдамс с пълните си обяснения.

Последва мълчание.

— Добре, остави го недовършено — рече тихо Джо и се запита как, по дяволите, щеше да каже на Линдзи Уайт и на Бен Коул, без да се отмени последния полет за приемането на проекта. „Може би ще се намери друг начин“, помисли си той. Аварийното прекратяване на връзката имаше предназначението да успокои Линдзи и Бен Коул, но допълнителните двайсет и четири часа щяха да дадат на Коул време да реши проблемите си, без да има нужда от ръчно прекратяване на връзката. Ето защо дублиращото устройство бе ненужно. Не бе необходимо да обсъждат въпроса, или да разгласяват отсъствието на устройството.

Краткотрайното бодване на морално угризение не можеше да се мери с мощния двигател, захранващ стремежа на Джо Дейвис към икономическо и корпоративно оцеляване. Това бе малък — и в най-добрия случай преодолим — риск и той можеше да го поеме.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вторник, ден втори

Шилсхоул марина

Балард, щата Вашингтон

Грейси О'Брайън паркира сребристия си корвет, модел 1982-ра година на паркинга на Марината и изключи двигателя.

Корветът бе първата ѝ голяма глезотия, след като получи работата в „Джансън и Прузън“. При начална заплата от 105 000 долара годишно, това бе повече от възможно. Винаги бе мечтала да има корвет.

Беше я купила преди година и през изминалото време съжеляваше само, че нямаше достатъчно време да я кара — и за двестата долара глоба за превишена скорост, когато профуча край един пътен полицай с около сто и осемдесет километра в час.

— Онзи ми поиска разрешително за пилот — смееше се Грейси, когато на следващия ден разказваше случката на Ейприл.

— О, не, нима му го показва?

— Разбира се, че го показах! Извадих си разрешително за частен пилот и му го подадох. Татко ти би се гордял с мен.

— Учудена съм, че не ми звъниш от окръжния затвор.

— Не, полицаят се разсмя.

— Но все пак те глоби.

— Да, макар че примигвах на парцали и се правих на секси и всичко останало, на което си ме учила, Роузън. Но пак ти казвам, при мен тези номера не минават.

— Това е защото непрекъснато говориш! Така съсипваш целия ефект от кипренето.

Грейси се изкикоти като си спомни случката. Взе куфарчето си от дясната седалка, затвори вратата и се спря да изчисти едно петно от прозорчето, преди да се запъти към яхтата, която наричаше свой дом.

Корветът бе предизвикал удивеното ахване на Ейприл, но щурото решение на Грейси да си купи скъпа яхта и да заживее в нея северно от

центъра на Сиатъл бе поразило цялото ѝ голямо семейство.

— Безопасно ли е? — попита Ейприл.

— Безопасно е, успокояващо е и съм вложила сериозни пари в десетгодишен седемнайсетметров кораб с голяма спалня, салон, кухня и всичкото това — на цената на твоя апартамент във Ванкувър.

Грейси се спря пред входа към кея, за да се наслади на очертанятията на своя кораб, както обичаше да го нарича. Беше седемнайсетметрова яхта тип „Карвър“, привързана с кърмата си към кея.

Затвори портичката зад себе си и измина седемте метра до плаващия си дом, отключи вратичката и хвърли куфарчето си върху един стол, след което сложи отново слушалките, за да позвъни на Ейприл. Набра номера на клетъчния ѝ телефон, като си припомняше подробностите от последния им разговор. Той се бе състоял преди часове и докато Арли и Рейчъл очевидно се оправяха физически, новината, че се бяха появили представители на НКБТ и ФАА за разпит, я безпокоеше през последните няколко часа, а мълчанието в Анкъридж не беше никак от полза.

— Ало?

— Къде се намиращ, Розенкранц? — попита Грейси.

— Тъкмо излизам от болницата и щях да ти звъня. Грейси — рече Ейприл. — Мисля, че имаме проблем.

Разказа ѝ с напрегнат глас за свадливия разпит и за нападението на инспектора от ФАА, както и за гнева на Арли Роузън.

— Да не се шегуващ? Нашият командир да изгуби самообладание? — попита разтревожена Грейси.

— Напълно. Обиждаше го и тъй нататък. Ако онзи от ФАА не бе предварително решен да причинява неприятности — а той очевидно бе нахъсан — вече е съвсем сигурно, че ще го направи. Още с идването беше озлобен.

— Ще се наложи да намеря специалист по авиационно право и то бързо. Някой, който има опит при защитата на пилоти срещу ФАА.

— Грейси, мислиш ли, че това ще се върне като бумеранг върху татко?

— Ами, ти ми кажи. Онзи от ФАА спомена ли нещо за алкохолизъм?

— Да.

— Обвини ли го, че е летял пиян, спомена ли, че ще препоръча да се предприемат т.нар. „действия относно сертификата“ му?

— Да. Не със същите думи. Не каза „действия относно сертификата“, но точно това имаше предвид.

— Тогава сме изправени пред голям, очевиден и труден проблем. А те иначе как са?

— Малко са замаяни. Мисля, че татко още не осъзнава напълно, че е загубил любимеца си. Той толкова обичаше албатроса.

— Това може да се окаже най-малкият от проблемите му.

— Той сигурно ще потърси начин да го извади, но когато един самолет е преседял в солена вода...

— Ейприл, сега трябва да се съсредоточа. Разкажи ми колкото е възможно по-подробно за онзи разпит и какво точно каза баща ти на онези типове.

— Ще ти го пратя по имейла след минутки.

— Какво, бележките си ли?

— Не. Записах дигитално целия разпит и веднага щом си отида в хотела — запазила съм стая в „Анкъридж Хилтън“ — ще ти го пусна по електронната поща. Качила съм програмата на лаптопа ти, когато миналия месец купих това магнетофонче.

— О, забравих. Чудесно. Но нима искаш да кажеш, че можеш да го изпратиш директно от самия диктофон?

— Не, ще използвам своя лаптоп.

— От своя лаптоп ли? Да не би да си взела лаптопа си в Анкъридж?

— Разбира се.

— Да не искаш да кажеш, че си имала време да грабнеш и компютъра си заедно с несесера си, когато тръгваше от Ванкувър?

— Грейси, лаптопът е нещото, което грабвам *първо*, преди да взема несесера си... — рече тя и изведнъж се спря. — Но защо повтарям това? Нали знаеш, че мразя тази дума „несесер“? Това е просто нещо, което ме кара да се чувствам и да изглеждам добре.

— Да, знам. И така, колко време ще останат твоите хора в болницата?

— Най-малкото и тази нощ.

— Добре, а сега ми кажи *ти* как си?

Ейприл въздъхна.

— О, на път съм да се разплача от облекчение или от мъка. Слава богу, че са невредими, но кого удовлетворява това? Изгубил си самолета си, ФАА те е подгонил... Не е много весело.

— Можеш ли да си вземеш няколко дни отпуск, за да ги придружиш до дома в Секуим?

— Да, но след два дни трябва да посрещам кораби. Дийн ще пристигне утре заран. Ти ще потърсиш ли адвокат?

— Освен онзи, когото виждам в огледалото ли? Да. Това ще е първата ми работа утре заран. Удобно ли е да се обадя на командира и на Рейчъл? Биха ли разговаряли с мен?

— Много биха се зарадвали да чуят своята крайно цинична заместник-дъщеря — отвърна Ейприл и ѝ продиктува номера на телефона в болничната им стая. — Грейси, татко не е пил. Знаеш го, нали?

— Бих заложила живота си за това.

— Тези обвинения бяха доста гадни.

— Стой си там и имай вяра, Ейприл. Наистина. Ще оправим тази работа, ти и аз.

— Мислиш ли?

— Ей, забрави ли какъв екип сме?

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Вторник, ден втори
Офиси на „Юниуейв“
Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска
Около осем часът вечерта*

Скринсейвърът с изображението на Лайза Коул му подейства мигновено изнервящо. Емоциите, предизвикани от красивото лице на починалата му жена, бяха почти непоносими, ето защо той обикновено се подготвяше внимателно преди всяко негово появяване.

Но ето, че образът на Лайза го гледаше от екрана — любимата му нейна снимка с развята свободно коса от силния вятър на Пали. Пали беше прочут проход през хребета на вулканичната планинска верига на остров Оаху, който разделя Хонолулу от Кайлуа на североизточния бряг. Спомни си онзи прекрасен ден... Тя бе много доволна от вятъра със скорост четирийсет мили в час, който повдигаше полата ѝ и недискретно разкриваше тайни прелести, докато той се опитваше да я фотографира. Тя самата много харесваше тази снимка. Наричаше я „моята имитация на Мерилин Монро“.

Мислите му отново поеха по стария, мрачен път и той пак преживя онзи миг, в който му съобщиха новината, че жена му бе загинала в пътен инцидент, блъсната от пиян шофьор. Остави изображението ѝ на екрана, утешавайки се донякъде със странната идея, че тя го гледа отнякъде, че би могъл да се възползва от помощта ѝ, а той неимоверно се нуждаеше от нея.

Облегна се и се замисли дали да си свари нова каничка кафе, или да продължи работа. Отмяната на насроченото от генерал МакАдамс съвещание му дойде добре дошло и му помогна малко да свали убийственото напрежение, под което се намираше, но когато го уведомиха, че МакАдамс е отложил окончателните изпитания с нови двайсет и четири часа и по този начин им отпуска цели две денонощия да открият проблема — той даде на изтощения си екип програмисти тъй жадуваната почивка.

— Идваш ли и ти, Бен? — попита един от екипа.

— Да, разбира се — излъга той. — След малко и аз тръгвам.

Нямаше друг избор, освен да остане и да работи през нощта. Да се вземе свръхсекретна работа у дома, под каквато и да е форма бе най-грубо нарушение на правилата, което би могло да доведе и до затвор.

Изправи се и отиде да огледа шестте релейни станции, които екипът му набързо бе свързал като симулатор на системата прототип, монтирана на борда на гълфстрийма. Провери връзките, след това седна пред съседния компютър със заредено точно копие на програмата, която едва не го бе убила предишната вечер. Зададе „старт“, прегледа течащите на екрана съобщения за прекратяване на връзката и поемане на физическия контрол — така, както би трябвало да стане на самия самолет.

Чу се поредица от прещраквания и Бен мислено кимна, след като огледа масата.

„Добре, така трябва да бъде“ — помисли си той. Вкара нова серия от команди, след което се чуха нови превключвания, пак в пълно съответствие с начина, по който би трябвало да сработи програмата.

„Да видим сега дали ще се подчиниш на командата да си седнеш на меките части и да отдадеш управлението“ — помисли си той, след което набра още няколко команди. В резултат би трябвало след няколко секунди да се чуе изключването на четири предавателя — знак, че системата е предала управлението на пилотите.

Но вместо това изгаснаха лампите в лабораторията.

„Какво става, по дяволите?“ — запита се Бен. Осветлението на тавана и настолните лампи на работните места бяха изгаснали, но компютрите продължаваха да работят с аварийното захранване, не се чуха и звуците от изключването на предавателите.

Бен взе едно джобно фенерче и отиде до масата на релейните станции, за да се убеди, че не се бяха изключили.

Чу шум, идващ откъм вратата на лабораторията и вдигна глава, опитвайки се да разбере кой беше там в тъмнината.

— Ало?

— Бен, върви си у дома — чу гласа на Линдзи Уайт.

— Линдзи! Тук току-що токът изгасна.

Тя вървеше към него, като внимателно си проправяше път около бюрата и работните станции. Изведнъж блесна силна светлина и тя

насочи лъча на голям фенер към брадичката си, досуц като разказвачка на легенди за призраци в лагерна палатка.

— В-ъ-ърви-и си у дома-а-а-а, док-тор Коу-ул! — рече тя с престорено зловещ глас на призрак.

— Добре, Линдзи — изкикоти се той.

— Така ви се пада, софтуерни чудовища! — Тя изгаси фенерчето и продължи с нормален тон: — Само прекъсвачи на осветлението за вас!

— Ти ли спря тока?

Тя кимна и той я видя как се усмихва в полумрака.

— Ако не мога да те прогоня по един начин, ще опитам друг. Върви си у дома и поспи малко.

— Изкара ми акъла, Линдзи. Тъкмо правех тест на системата.

— Е, ако ми дадеш дума, че ще изчезнеш оттук до десет минути, ще ти пусна малко променлив ток сто и десет волта^[1] да си поиграеш с него.

— Каза го досуц като електроинженер.

— Много обичам да ми говориш цинично — рече тя и тръгна отново към вратата. — Сериозно говоря, Бен.

— Окей. Обещавам.

— Добре. Имаме още цели два дни и Т-образен лост. Лека нощ.

— Лека нощ, Линдзи — рече той, благодарен, че не го попита докъде е стигнал.

Лампите светнаха отново и Бен отиде до компютъра, за да рестартира програмата, сетил се отново, че не чу шум от изключването.

„Чакай малко — рече си той, — системата изобщо не изключи. Програмата спря, точно когато проблемът бе очевиден.“

Мигом се развълнува. Ако можеше да замрази програмата като знае кой точно ред от кода ѝ е предизвикал спирането и отказът ѝ да отговори на командите и ако я копира точно в този ѝ вид, би могъл да открие и изчисти проблема само за час-два.

Отдръпна се от масата, сърцето му се разтупка силно, докато обмисляше възможностите. Знаеше, че Линдзи не се шегува. Не се съмняваше, че след час ще провери при охраната дали си е тръгнал.

Но не можеше да остави работата си за сутринта. Хиляди неща можеха да се случат с онези безброй електрони, които прехвърчаха в

силициевата памет на компютъра. Ключът на решението бе в ръцете му и той трябваше да действа веднага.

Бен извади бележник и си записа компютърните команди, които щяха да копират точно онова, което му бе нужно от спрялата програма на прототипа. Провери записаното отново, за да е сигурен, че в него нямаше нещо, което да съсипе програмата или да промени подредбата на файловете, след което стартира процеса.

Шумът на въртящите се твърди дискове достигна до слуха му, докато наблюдаваше информацията на екрана. Копирането отне две много дълги минути, след които на екрана светна потвърждението, че всичко е наред. Бен прехвърли свалените файлове на CD и седна дълбоко замислен пред компютъра си. Професионално самоубийство щеше да бъде да излезе от сградата с CD или какъвто и да било друг носител. Но Бен отдавна знаеше за неразкрит пробив в системата. Внимаваше много някой друг да не го открие или използва, но имаше начин да накара главният твърд диск да изпрати нещо чрез точно определен сериен порт на един-единствен компютър в лабораторията. Извади клетъчния си телефон и го включи, като едновременно се стареше да си спомни дали неговата „система“ би могла да бъде активно прехваната от апаратурата на контраразузнаването.

„Не може — помисли си той. — Такава вероятност е много малка.“ Извади от куфарчето си кабел и го скачи първо към серийния порт на компютъра, а после към клетъчния си телефон и набра тайния номер на настолния си компютър у дома. Набра съответните команди, за да получи достъп до забранена зона в паметта на твърдия си диск, и даде старт на прехвърлянето. Седеше, изпълнен с опасения, а компютърът започна да изпраща свръхсекретната програма по цифров път през клетъчния телефон до персоналния му компютър у дома.

— Доктор Коул? — стресна го нечий мъжки глас. Страхът го сграбчи с ледените си лапи и той подскочи неволно.

— Какво? Кой е там?

Гласът идеше от вратата и Бен забеляза един познат охранител да влиза, за да съсипе мигновено фалшивата му увереност, че прави нещо, което никой не би могъл да засече. Бен бе сигурен, че всеки би могъл да види потта, избила по челото му. Опита се да не преглъща и гласът му да не прозвучи гузно.

— Госпожица Уайт ме помоли да дойда и да се уверя, че сте спазили обещанието си да си идете у дома, докторе — ухили се охранителят.

Бен въздъхна шумно.

— Изплаши ме, Джери!

— Извинете. Наистина изглеждате малко стреснат.

— Мислех си, че съм сам тук.

— Няма начин. И ние сме тук, ченгетата наемници.

— Само след секунда свършвам — каза Бен и пъргаво изчисти от екрана съобщението, че прехвърлянето е приключило. След това изключи компютрите един по един, изпита очакваната болка при изчезването на изображението на Лайза, след което взе претъпканото си куфарче и се обърна към охранителя с усмивка.

— Окей. Това беше.

— Не забравихте ли нещо, докторе? — попита мъжът и Бен веднага прецени изражението му като обвинително.

— Аз... не, не мисля.

Охранителят отиде към компютъра, който Бен бе използвал да прехвърли програмата и взе клетъчния телефон. Кабелът към модема за прехвърляне висеше от него.

— Я да видим, я да видим какво имаме тук.

Прилоша му, като видя как мъжът взе телефона с все още висящия кабел от него, как поклаща глава и се усмихва неодобрително, досущ като котка, която си играе с обречената мишка.

— Аз... ъ-ъ-ъ... — понечи да каже нещо Бен.

— Няма нищо лошо в това машинката да се зареди, но ако забравите да я вземете със себе си, няма да можете да я ползвате — рече с усмивка охранителят. — На вас, инженерите, все ви убягват най-очевидните неща.

Бен взе телефона, бързо издърпа кабела му и го прибра в куфарчето си.

— Напълно си прав, Джери. Благодаря ти! Очаквах важен разговор и не исках батерията да падне докато говоря. Нали разбираш?

Охранителят положи бащински длан върху рамото му и го побутна към вратата.

— Указанията на госпожица Уайт бяха недвусмислени: „Изкарай преуморените телеса на доктор Коул от сградата, независимо колко ще

протестира той“. А аз винаги изпълнявам желанията на дамите. Е, почти винаги.

Бен вкара личната си карта и застана пред скенера за идентифициране по ретината и по пръстовите отпечатъци, след което махна за довиждане на Джери и се качи в колата си. Но думите на охранителя все още звучаха в главата му. „На вас, инженерите, все ви убягват най-очевидните неща.“

Но какво точно му убягваше, питаше се той.

[1] В САЩ токът за битови нужди е 110 волта. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Сряда сутринта, ден трети
Хотел „Хилтън“ в Анкърридж*

В продължение на цели десет минути Ейприл се мъчеше да игнорира звука на будилника. Най-накрая се отказа и го придърпа към себе си. Беше го нагласила за осем сутринта, а той показваше шест без десет.

Дийн, единият от братята ѝ, се очакваше да пристигне в десет часа, тя трябваше да го посрещне на летището, както и да проведе поне половин дузина разговори с Ванкувър. И ако изпишеха родителите ѝ в ранния следобед, трябваше да уреди самолетни билети до Сиатъл.

Ейприл изгаси лампичката на шкафчето до леглото, захлупи една възглавница върху лицето си и се опита да поспи още малко, но не можа да се отпусне. След по-малко от десет минути се изправи в леглото и метна ядосана възглавницата. Беше съвсем будна. Някаква мисъл се въртеше в главата ѝ, но още не успяваше да я улови.

„Добре де, ще опитам с душ.“

Измъкна се изпод завивките, стана и отиде до прозореца. Анкърридж бе затиснат от ниско сиво небе в една много студена утрин. Помисли си за това, че не бе облечена, ала коприненият ѝ халат си беше във Ванкувър, а освен това около „Хилтън“ нямаше други високи сгради.

Ейприл дръпна завесите в един иначе екхибиционистичен жест и скръсти ръце под гърдите си, загледана в четворката изстребители F-15, които кацаха един подир друг във военновъздушната база „Елмъндорф“. Изчака докато и последният не се скри от полезрението ѝ върху пистата, след което се запъти към банята и се пхна в уютния пашкул от топла вода и „бял“ шум, който я защитаваше от всичко, освен от мислите ѝ.

Дългите, горещи, разточителни душеве винаги бяха най-доброто ѝ време да мисли, нещо, което братята ѝ не успяха да разберат —

особено, след като трябваше да чакат до безкрайност сестричката си да освободи банята.

Ала никога несвършващата гореща вода в един хубав хотел си беше истински разкош и тя винаги се възползваше от подобни възможности — дотолкова, че Грейси обичаше да казва, че името ѝ било на челно място в списъка на най-големите замърсители с отпадни води.

Ейприл затвори очи и се опита да си спомни какво от снощния разговор с майка ѝ я бе обезпокоило толкова. Излезе от болницата около седем и се настани в хотела, след това слезе в ресторанта да хапне набързо един сандвич. И когато се върна в стаята си, телефонът вече звънеше — беше майка ѝ. Рейчъл Роузън искаше да повтори всичко с най-големи подробности, а това подейства лековито и на майката, и на дъщерята.

Нещо в този разговор обаче продължаваше да безпокои Ейприл.

„... Татко каза, че витлото изгубило едно перо и всичко започнало да се тресе адски.“

Ейприл се опита да си припомни разказите на родителите си.

„Мама спомена, че казаното от татко за перото на витлото сигурно е вярно, защото последвал невероятен шум, досущ както твърди той.“

Обърна се и подложи лицето си под водната струя, постоя така замислена още няколко минути, сравнявайки спомените си за албатроса с описанията им за случилото се.

Ейприл ококори очи, когато в съзнанието ѝ изведнъж се появи нова възможност — една доста странна мисъл, която я накара да изскочи веднага изпод душа. Погледна часовника си и започна да пресмята разстоянието до летището. Тревожеше се дали времето щеше да ѝ стигне за една много важна поръчка, преди пристигането на брат ѝ.

Център за ръководство на въздушното движение

Анкъридж, Аляска

8:05 часът сутринта

Ейприл спря взетата под наем кола пред будката на охраната на сградата на ФАА, готова да покаже шофьорската си книжка и лиценза

си на пилот. Тъй като притежаваше такъв лиценз, беше необходима само молба по телефона и бърза проверка на досието ѝ, за да получи разрешение да посети радарните помещения без прозорци в центъра. Пилотите са винаги добре дошли — така ѝ бяха казали по телефона.

Ейприл излезе от колата си и пое към входа, където с протегнатата ръка я очакваше мъжът, с когото бе говорила.

— Госпожица Роузън? Аз съм Джей Симпсън.

— Да. Благодаря ви много, че толкова бързо уредихте всичко.

— Удоволствието е мое — отвърна той и я изгледа по начин, който потвърждаваше думите му. — Казахте, че искате да поседите малко и да погледате как се работи в даден сектор, нали така?

Тя кимна.

— Точно това не успях да направя, докато се обучавах за пилот в центъра в Сиатъл.

— Онзи в Евърет ли? — попита той, като очевидно я изпитваше.

— Всъщност той се намира в Обърн — отвърна тя и се усмихна като видя доволната му физиономия.

Симпсън ѝ връчи пропуск и я поведе през няколко тежки врати към главната диспечерска зала, която бе потънала в полумрак. В нея бяха подредени компютри с ярки екрани, които следяха буквално целия въздушен трафик над щата Аляска.

— Сигурно вече знаете основните неща за нашия въздушен район? — попита я той.

Ейприл кимна с усмивка.

— Знам, че ръководите полетите южно от Кетчикан чак до около седемдесет градуса северна ширина, до Коцебу и Ноум и Беринговия проток на запад и до канадското въздушно пространство на изток.

— Точно така — рече той и ѝ връчи малка брошура. — А тук ще намерите статистическите данни, ако са ви необходими.

Двамата тихо застанаха зад един от екраните и изчакаха докато диспечерът приключи с предаването на един самолет на „Аерофлот“ на съседния сектор. Тогава Симпсън го потупа леко по рамото, мъжът се извърна и се изправи с усмивка, а Симпсън подаде на Ейприл слушалки с микрофон и я включи към системата.

— Казвам се Ръсти Бах, мис Роузън — рече диспечерът.

— Наричайте ме Ейприл, моля. Имате ли нещо общо с писателя?
С Ричард Бах?

— Би ми се искало, но нямам.

Не забеляза пръстен на лявата му ръка, което, предположи тя, отчасти обясняваше нейното тъй ентузиазизирано посрещане.

— Седни, Ейприл.

Тя го остави да ѝ обясни сложнотията на сектора от въздушното пространство, в който работеше, доволна вътрешно, че той покриваше района на Валдес и морските пътища южно от него. Непрекъснатата процесия от самолети на американските компании „Аляска“, „Делта“ и „Америкън“, както и чуждестранни самолети, машини на ВВС и частни и корпоративни аероплани се движеха в различни посоки върху екрана, всеки придружен от квадратче с информация за височина, скорост и поддържащия курс.

Ейприл забеляза, че и друг диспечер се включи в същия терминал и започна да наблюдава екрана иззад нея. Навярно е резервен диспечер и това сигурно е рутинна процедура, когато има посетител.

— Каква е пределно малката височина, на която радарът ви може да засече самолет? — попита Ейприл. — Да речем, ей тук.

— Ами, вие сочите района източно от Уитиър — отвърна диспечерът. — Можем да следим цели, които летят доста ниско — до двеста и четирийсет метра над водата. А понякога и по-ниско.

— Но ако летят съвсем ниско, да речем — на около трийсетина метра...

— Тогава не можем да ги предупреждаваме за летящи по курса им самолети, тъй като не можем да ги виждаме. Превръщат се в самолети-невидимки. Можем от време на време да получим отметка на радара, но само толкова.

Разговаряха в паузите между радиотрафика и тя остави разговора да поеме в друга посока, преди да зададе ключовите въпроси, които бяха повод за посещението ѝ.

— Ръсти, доколкото разбрах, вие записвате абсолютно всичко, което е в обхвата ви, и в случай на инцидент можете да възстановите онова, което сте видели при възникването му. Така ли е?

Той се усмихна.

— Доста по-сложно е, но в общи линии сте права. Ако някой летящ обект се появи на този екран, то той ще се запише в цифров формат и в архива. Защо питате?

Тя се усмихна с най-изкусителната си усмивка и почувства мигновената му спонтанна реакция.

— Летяла съм там с водосамолет наистина на малка височина — отвърна Ейприл, — и не можах да се свържа с вас, диспечерите, дори да попитам за инструкции. Спомням си, че се питах дали можете да ме видите, или дали поне отметката ми се е записала на лентите.

Той поклати глава, вече два пъти по-запален да я впечатли.

— Би ми се искало да е така. Но не можем. Но... има множество военни радарни станции, във Валдес има център за радарно следене на Бреговата охрана, който може да наблюдава цялото пространство до нивото на водата. Но ние не можем да използваме тези сигнали.

— Разбирам. А какво ще кажете за тези ленти от архива, нали ги пазите с месеци?

Той вдигна пръст, без да откъсва поглед от самолет, приближаващ границите на сектора му.

— „Аляска три дванайсет“, започвайте спускане и задръжте на височина триста и петдесет. Висотомер за Анкърдж три-нула-две-две.

Гласът на пилота на пътническия самолет избуча в слушалките ѝ и тя завъртя копчето да намали силата му.

— Разбрано, Анкърдж, „Аляска триста и дванайсет“ се снижава до излизане на триста и петдесет. Денят тук, южно от Анкърдж, е хубав, център.

— Благодаря! — отвърна засмян Ръсти. — Необходимо ми бе да чуя това, след като съм затворен в тази стая без прозорци.

— Извинявай — отговори пилотът. — Ако искаш, мога да ти го опиша.

Последва нов смях.

— Не, „Аляска три дванайсет“ — каза Ръсти, — но можеш да го кажеш на следващия диспечер. Сега премини на връзка с Анкърдж-център на едно-двайсет и две, точка шест.

Пилотът повтори честотата, а Ръсти се обърна към Ейприл, струваше му доста усилия да задържи погледа си над шията ѝ. Тя погледна часовника си и изобрази удивление, докато ставаше и му благодареше най-сърдечно.

Ала Ръсти я улови за ръкава и ѝ подаде визитка.

— Телефонният ми номер. Просто за всеки случай, нали разбирате, ако ви потрѣбва някой — рече той.

Надеждата в очите му не можеше да се сбърка с нищо и тя се усмихна и го потупа по рамото.

— Благодаря, Ръсти, Ще го имам предвид.

* * *

Когато хубавата посетителка си тръгна, диспечерът, който наблюдаваше работата на Ръсти Бах изключи слушалките си и отиде в края на залата. Седна пред една малка работна станция, вкара паролата си и зареди няколко бази данни, отнасящи се до летателните планове отпреди два дни. Информацията, която търсеше, обаче му убягваше и той затвори екрана и взе телефона, за да набере номера на изпълняващия длъжността началник на РВД.

— Ралф? Тук е Ед. Има нещо странно. Може да не е нещо сериозно, но... мислех си, че трябва да си информиран.

След това гой описа подробно въпросите на Ейприл и района, южно от Валдес, който изглежда я интересуваше.

— Какво имаш предвид, Ед?

— Виж сега, нали си спомняш операцията по издирване и спасяване вчера сутринта, тя се проведе почти на същото място.

— Да. Намериха оцелели, май от някакъв стар груман, който паднал предишната нощ.

— Точно така. Знаеш ли името на пилота му? Не мога да намеря плана за полета му.

Началникът се поколеба, сякаш се опитваше да си спомни.

— Не... не и наизуст. Да не би да мислиш, че посещението й е свързано с тази история?

Ед изсумтя и сви рамене.

— Не знам. Просто ставам любопитен, когато някой започне да пита колко време пазим записите, можем ли да виждаме нисколетящи обекти и неща от този сорт. Въпроси, които би задал един контрабандист, нали разбираш?

— Да, бе... или пилот на хидроплан.

— Възможно е.

— Забрави това, Ед.

— Окей.

* * *

Един етаж по-надолу, изпълняващият длъжността началник остави слушалката за малко, погледна номера, изписан върху визитката, която бе пъхнал в джоба си, след това вдигна отново слушалката и набра номера. Но после размисли и затвори, защото си спомни, че всички телефони на държавни служби подлежат на наблюдение. Затова извади личния си клетъчен телефон и набра същия номер.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, ден трети

Анкъридж

Около 9 часът сутринта

В съзнанието на шишкавия жълт котарак на име Шрьодингер фактът, че човекът, с когото делеше дома си, трябваше и да го храни, се бе издигнал до нивото на проблем, който изисква мигновено разрешаване.

Шрьодингер скочи с лекота от пода на писалището, където лаптопът на Бен Коул блещукаше послушно в серия от снимки, някои от които на Лайза — отсъстващата отдавна жена, която преди отговаряше да бъде нахранен и относително доволен.

Главата на Бен лежеше върху писалището, косата му бе разрошена, беше разперил ръце настрани и бе избутал книжа и списания, някои от които бяха паднали на пода. Спеше дълбоко и това не се хареса на Шрьодингер. Бен си имаше легло и трябваше да спи в него. Когато спеше в него, той обикновено ставаше навреме, за да му поднесе необходимото количество храна и вода. Ала когато не прекарваше нощта в собственото си легло, Шрьодингер знаеше, че закуската му ще закъснее значително.

Внимателно прескочи лицето на Бен и извиси мъркането си до най-висок тон. Тази сутрин поне нямаше празни бутилки, които от време на време ставаха причина за още по-дълбок сън и за още по-късно хранене.

Пухкавата топка протегна лапа с прибрани нокти и потупа затворения клепач на Бен, но реакция не последва. Той знаеше, че трябва да внимава с хората. Ядосваха се много бързо и за най-дребните неща, а очите им бяха особено чувствителни.

Потупа отново, но пак без резултат, ако не се брой противния, ритмичен и бръмчащ звук, който хората издават като спят. Опитва пак, като този път се приближи още и мушна с глава лицето на Бен, преди

да използва последното си оръжие — високо и негодуващо „мяу“ право в ухото на човека.

— Ка... какво?

Бен Коул изведнъж се сепна, върху лицето му се изписа пълно объркване, а Шрьодингер отстъпи назад и повтори звучния си протест, очаквайки незабавно подчинение и поднасяне на храна.

Вместо това Бен се изправи, погледна часовника си и започна да издава обезпокоителни звуци.

— О, *по дяволите!* Та вече е... Боже мой! Девет и десет! Как, по дяволите...? — Бен се обърна отново към писалището, осъзна къде се намираше и къде бе бил преди това. — Уж щях да почивам само няколко минути!

Беше склонил глава малко след шест часа, след като бе работил цяла нощ и ето ти сега резултатът. Екипът му би трябвало да е пристигнал в лабораторията в седем часа и несъмнено вече бяха забелязали отсъствието на шефа си. Това бе много неприятно. Да се успи, щеше да е личен провал.

Бен грабна телефона да позвъни в лабораторията, като едновременно с това си напомни, че ако обясни успиването си с работа през нощта, това можеше да предизвика сериозно разследване на сигурността. В крайна сметка не можеше да отнесе вкъщи нищо друго, освен собствените си мисли. Тъй че ако бе работил цяла нощ, то върху какво бе работил? Възможността за среднощна дейност би могла да включва незаконно изнесени материали и това добре се разбираше от отдела за сигурност на „Юниуейв“, особено пък след като работеха при невероятно строгите изисквания на военен „черен“ проект.

Един от програмистите му вдигна телефона.

— Джийн? Да, Бен е. Виж какво, много съм притеснен, но снощи взех някакви лекарства против настинка... и май наистина са ме нокаутирали. Едва преди малко се събудих.

От другата страна се чу смях, предадоха му уверения, че разбират всичко.

— Ще взема един бърз душ и ще дойда към десет часа.

— Няма проблеми, Бен. Не се тревожи. Тази почивка ти беше необходима.

Бен остави слушалката, изпита непреодолима нужда да пийне кафе, но докосна мишката на лаптопа с намерение да го изключи.

Желанието да се изкъпе и да хукне към колата също бе много силно, но реалността, че бе прехвърлил забранена секретна информация на твърдия си диск, го плашеше. Преди да излезе от дома си компютърните файлове трябваше да бъдат напълно изтрети със специална програма.

Снимките на скрийнсейвъра бяха изчезнали и на тяхно място се виждаше информацията за проучването, което Бен бе стартирал в пет сутринта — за сравнение ред по ред на двете версии на главната програма на „Кутията на бумеранга“. Започна да записва съобщението за по-късно, но веднага се сепна — то също трябваше да бъде изтрето.

Отново погледна часовника си ядосан, бутна настрани възмутения Шрьодингер и се настани пред компютъра, за да прочете информацията, преди да я изтрие. Нямаше причина тя да е по-различна от четирийсетте или петдесетте сравнителни проучвания, които бе направил през нощта без никакъв резултат.

„Ако в тази проклетата програма има нещо погрешно, което не мога да открия...“

Погледна към горния край на екрана и мислите му изведнъж промениха посоката си.

За разлика от предишните проверки, тази бе регистрирала нещо. Точеха се дълги списъци от числа, всяко от тях представляваше определен ред от компютърния код, различен от всички останали редове в оригиналната главна програма. Той бе задал на компютъра команда да сравни версията, която бе използвал на борда на гълфстрийма с оригинала.

И ето ти го резултатът.

Мина на следващите страници и прегледа стотици редове, преди да осъзнае, че повече от две хиляди реда бяха различни или нови, и всичките — в една част от програмата. Зададе команда компютърът да му покаже машинния език на няколко реда, които избра напосоки, очаквайки да види нещо познато. Но може би работната му станция бе влязла в някакъв дяволски кръг и просто бе повторила някой погрешен ред няколко хиляди пъти.

„Не... всички са различни!“ — заключи той, опитвайки се да разбере що за програма представляваше кодът. Имаше по-къси, готови рутинни компютърни програми, но нищо от това, което виждаше, не

съвпаднаше със стандартните редове, а някои изглеждаха написани на машинен език, който никога не бе виждал.

Бен погледна раздразнения си котарак и посочи ребуса на екрана.
— Какво ще кажеш за това, Шрьодингер?

Жълтият котарак измяука отново и направи няколко крачки към кухнята, снижавайки и без това не особено високото си мнение за човешката интелигентност, след като разбра, че Бен изобщо не разбираше кое е най-важното.

У Бен се зароди леко опасение, което започна с допускането, че някой нарочно е въвел неодобрени инструкции в свръхсекретна отбранителна програма. Но кой? И защо? И какво бе вкарано? Може би — вирус? Това бе ужасна мисъл. През първите няколко секунди на бързо растящата му тревога, той допусна, че някой би могъл да прави номера, но бързо я потисна. Не, това не бе номер или случайност. Онзи, който бе добавил тези сложни редове, очевидно се е опитвал да поправи нещо — обяснение, което веднага бе заглушено от здравия разум: всички законни допълнения трябваше да бъдат лично одобрени от самия него. Този факт вече задейства неизбежния сигнал за тревога в съзнанието му.

„О, Господи, това е саботаж! И това е версията на програмата, която едва не ни уби миналата нощ!“

Бен усети, че трепери, може би повече от внезапното си събуждане след толкова малко сън, отколкото от страх. Застави се да се стегне и да се съсредоточи.

„Това все пак би могло да бъде грешка. Не прибързвай. Заблудени редове непрекъснато се появяват в програмите, ние адски бързахме с тази, а моето сравнително копие е от... кога... отпреди осем месеца.“

Може би преиграваше. В крайна сметка новият код би могъл да бъде нещо толкова безобидно, като кодирана рецепта за курабии. Не бе задължително това да е причината за провалените изпитания и блокиралата система преди две нощи.

Нова кошмарна мисъл се появи в ума му и той се опита да я отхвърли. Ами ако някой от собствения му екип бе чужд агент?

„Невъзможно е! Познавам хората си по-добре от майките им.“

Проверката на биографиите им бе невероятно щателна и разкри смущаващи подробности, като се почне от младежките им сексуални

подвизи и се свърши с някои отвратителни лични навици. Собственото му досие го бе шокирало. Очевидно, за да го проучи още от училищните му дни, Националната агенция по безопасност бе използвала агенти, които са били дори в шевролета му модел 1954 година, когато правеше първия си, неумел опит да се люби на задната седалка. Даже името на момичето бяха узнали.

Не, той познаваше хората си. Сред тях нямаше къртици.

Пулсът на Бен се забави, след като се съсредоточи върху това, колко малко знаеше за ребуса, който бе открил.

Не можеше да го зареже, ала не можеше и просто да изтрие доказателствата и да продължи да работи, сякаш не ги беше открил.

„Може би ще мога да ги изтрия тук и просто да ги копирам там. В крайна сметка в лабораторията всички файлове са достъпни и разрешени.“

Вкара командата за изтриване на цялата поредица от файлове и спря с пръст над клавиша „Enter“. Доказателството беше пред очите му. Но какво ще стане, ако нещо се случи с данните му в лабораторията и не може да ги копира? Желанието да натисне клавиша и да ликвидира всякаква възможност да бъде обвинен беше силно, защото, в крайна сметка, бе престъпление да се влиза незаконно в свръхсекретен проект. Но той носеше и отговорността да открие за какво точно ставаше дума.

Бен отдръпна пръста си и внимателно натисна клавиша „Escape“, за да отмени изтриването. Независимо от огромния личен риск, той трябваше да запази файловете, докато ги копира легитимно в лабораторията.

В съзнанието му пробягаха десетина варианта къде би могъл да съхрани хилядите редове аномални кодове и той се спря на най-малко вероятния, зададе съответните команди, след което изтри всички следи от заредените в личния му компютър файлове.

Остана само едно число и той го запомни, преди да го изтрие от лаптопа си. Запъти се към душа, но спря, за да хвърли малко храна на нещастния си котарак. Питаше се дали ще може да скрие вълнението си, когато след половин час влезе в лабораторията.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, ден трети

Анкърдж

Ейприл зави към центъра на града, целта ѝ бяха сравнително малките сгради на пристанищните власти и Службата за морска безопасност на Бреговата охрана. Когато преди час им се обади, имаше затруднения да открие някого, с когото да поговори. Най-накрая някакъв лейтенант Хобс се съгласи да се срещне с нея и тя го откри в кабинета му — приветлив, но изпълнен с леко подозрение.

— Какво точно искате да узнаете, госпожице Роузън? — попита Хобс.

Ейприл му обясни за катастрофата със самолета на родителите си и за това, че иска да открие радарна станция, от която биха могли да видят какво бе станало. Съобщи му координатите на мястото на катастрофата.

— Защо ви е нужно да виждате записи от радарите? — попита той.

— Защото мисля, че преди две нощи самолетът на баща ми навярно се е ударил в нещо над водата, може би в надстройката на преминаващ кораб. Ако мъглата е била достатъчно гъста, екипажът може дори да не е усетил това. Перките на самолетните витла са доста крехки в сравнение с морските конструкции. Едно леко докосване би могло да строши витлото и да не остави почти никакви следи по надстройката под него.

— Ако се е ударил в кораб, защото е летял прекалено ниско, това не е ли нарушение?

Тя поклати глава и му обясни разликата.

— Не е нарушение да налетиш случайно на мъгла. Важно е онова, което ще направиш после.

Видя как лейтенант Хобс се огледа внимателно, преди да се приближи със стола си към писалището и извади малка подложка за

писане. Отвори красива писалка „Монблан“ и забеляза учуденото изражение на Ейприл. Погледна писалката, после отново към нея.

— Подарък от моя баща — обясни той. — Казах му, че имам нужда от текстообработваща машина и ми подари ето това. Той е професионален комик.

— Не са ли всички родители такива?

— Не... искам да кажа, че той наистина е професионален комик. Живее във Вегас, бил е няколко пъти гост на шоуто на Карсън и все още се появява от време на време при Джей Лено. Кариерата му е добра.

— Не си спомням за комик на име Хобс — каза Ейприл.

— В биографията ми има развод и промяна на имената — отвърна той. — Ще проверя при нашите момчета от радарите за този период от време и ще видя с какви данни разполагат за корабите в този регион и дали ще мога да ви направя копие. Освен това ще проверя и какви кораби биха могли да се намират в близост до мястото на катастрофата.

— Колко време ще отнеме това?

Той вече се бе изправил, очевидно разговорът бе приключил, личеше и неудобството, което изпитваше да обсъжда тази тема.

— Ще ви се обадя.

Тя се спря на вратата и се обърна.

— Още един въпрос. Може ли Бреговата охрана да извади останките от самолета ни от дъното?

Джим Хобс поклати глава.

— Не. Но защо ще го вадите? Самолетът несъмнено е унищожен. Ейприл прехапа устна, замисли се за няколко секунди.

— Витлото на самолета на баща ми е изгубило едно перо. Необходима ми е главината на това витло, за да докажа, че това е станало по време на полет.

Ледени тръпки я полазиха, като видя как той поклати глава.

— Това няма да ви помогне. Витлото може да изгуби перо и при удар във водата. При скорост около сто мили в час водата е досущ като бетон.

Тя се върна при колата си, потънала в мисли. Не знаеше накъде да поеме, осъзна, че ѝ бяха необходими няколко минути, за да реши

каква ще е следващата ѝ стъпка. Какво би могла да постигне с личното си присъствие в Анкъридж, което не би могла да направи от Ванкувър?

Рязко спря до бордюра — реши да паркира и да вземе едно кафе, докато телефонира на Грейси. Рязкото ѝ спиране предизвика гневната реакция на шофьора на един миниван, който ѝ изсвири силно, но тя му махна с усмивка, сякаш бе направил приятелски жест. Ейприл постави лоста в положение „паркиране“ и излезе, без да забележи тъмносинята кола, която потегли от паркинга на няколко коли разстояние зад нея и бавно пое край бордюра. Седящите в нея не изпусаха из очи младата жена с гарвановочерна коса пред себе си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, ден трети

Офиси на „Юниуейв“

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

Бил Коул обичаше работата в екип, дори когато тя се вършеше под надвисналия дамоклев меч на крайния срок и на ситуацията „или успяваш, или се проваляш“. Лабораторията, пълна със сътрудничащи си професионалисти, винаги бе повод за интелектуално удовлетворение. Освен днес.

— Съжалявам, но трябва да седна и да поработя няколко часа насаме — рече най-сетне Бен.

Думите му не предизвикаха възражения.

Всеки миг, мислеше си Бен, някой от екипа му би трябвало да направи същото откритие като него — да се натъкне на хилядите редове от вмъкнат, подменен код. Ако не, той трябваше сам да направи „откритието“ и да се преструва на смаян.

Първо обаче му бе необходимо време в кабинета, малко по-голяма кутийка в края на „клетъчното“ градче, изградено от прегради в една зала. Оттегли се там, набра необходимите пароли за достъп, бързо зареди сравнителното копие на програмата отпреди половин година и набра вече познатите му команди, за да извърши пълно сравнение ред по ред с най-новата ѝ версия. Суперкомпютърът заработи, а Бен се облегна и зачака резултатите. Най-сетне те се появиха на екрана: „Не са открити никакви разлики“.

Той се наведе напред в пълно недоумение.

„Къде сбърках?“

Провери датите на копията на програмите и стартира повторно сравнението. Но компютърът отново не откри никакви разлики.

Усети как пулсът му се ускорява. Нямаше съмнение, че работи със същите копия, които нелегално бе прехвърлил у дома си предишния ден. Отвори списъка с машинния код на последната версия и вкара запомнения номер на реда, който би трябвало да го отведе

право към първата част на нелегално добавените компютърни кодове. Но точно този ред излезе напълно нормален и идентичен с реда в оригиналната програма.

„Това не може да бъде!“

Прегледа дублиращите файлове, провери няколко работни копия и не намери нищо нередно. Облегна се и почувства как по челото му избива студена пот.

„Няма го! Но... аз не си измислям. Ако съм видял онова, което видях, и все още имам доказателствата на скрито място, а това са копията, от които те са измъкнати...“

Оставаше още едно обяснение и осъзнаването му премина през вените му като ледена вода: някой е влязъл по електронен път в основната им база данни и е изтрил сбърканите редове с компютърни кодове. Беше невъзможно това да бъде външен хакер. Само някой вътре в „Юниуейв“ би могъл да е отговорен за това.

Бен се изправи и погледна през входа на клетката си — очите му се спряха върху всеки един от членовете на екипа, докато мислите му препускаха около въпроса какво да прави и кой би могъл да е отговорен за стореното. Основното доказателство го нямаше, а той за малко не изтри с едно движение на пръста си единствения запазен архив, преди да излезе от дома си.

Ала този запазен архив не бе заплаха за онзи, въвел саботиращия код, и те трябваше да са наясно с това. Бен потрепери от симетричността на дилемата. Беше матиран. Ако разкриеше онова, което бе намерил, кариерата му щеше да приключи и щеше да се озове в някой федерален затвор. Но ако не вдигнеше тревога, саботьорът щеше да успее и да причини пълна катастрофа на изпитателния гълфстрийм и да убие всички на борда му, включително и самия него.

Помисли си дали да не отиде направо при Джо Дейвис и да му докладва за съществуването на променен код, а след това да се престори, че е „изчезнал“, когато доведе Джо в лабораторията.

„Това е невъзможно“ — реши накрая Бен. Без конкретното доказателство, което имаше, но не можеше да разкрие, нямаше как да убеди Джо или Мартин, или когото и да било, овластен да спре повторното изпитание и да рискува банкрут на компанията.

— Бен? — Джийн Суонсън от няколко минути седеше до Бен, без той да го вижда, и се питаше къде ли витаеха мислите му. — Добре

ли си? Виждаш ми се доста зле.

Бен въздъхна, разтърка чело и се опита безуспешно да се засмее.

— Да. Чувствам се малко странно.

— Каза, че си вземал лекарство за настинка... може да е вирус, а не просто настинка.

— Аха. — Бен се усмихна и го потупа по рамото в неуспешен опит да го ободри, докато в същото време в ума му се оформяше една отчаяна възможност. — Аз... ще изтичам до самолета да проверя някои неща, Джийн. Докъде стигнахме?

— Не сме открили нищо — отвърна Джийн и по лицето му пробяга озадачено изражение.

Бен вдигна показалец.

— А, още нещо... тази сутрин никой не е вадил части от главния код за тестване или за нещо друго, нали така?

Джийн Суонсън изглеждаше потресен.

— Да е *вадил* ли? Искаш да кажеш без разрешение?

— Не, имам предвид — може би копие за тестване или нещо подобно.

— Що за въпрос, Бен? Никой от нас не би сторил такова нещо.

Бен отново поклати глава.

— Просто ми хрумна тази мисъл, очевидно глупава. Знам, че си наясно, но се намираме под огромно напрежение и ако някой от вас намери някаква част от главния код, която е „замърсена“ по някакъв начин, изолирайте я, копирайте я и чакайте да се върна. Става ли?

— Ами, да... разбира се. И бездруго щяхме да го направим.

Бен излезе от лабораторията, а Джийн се върна при главния стенд за тестване.

— Какво става? — попита един от другите програмисти.

— Честно ли? Мисля, че Бен превърта.

* * *

Краткото пътуване до секретния хангар, където бе прибран гълфстрийма на „Юниуейв“ отне по-малко от пет минути, но за да мине през пропуска бяха необходими още петнайсет, тъй като името Бен Коул не бе вписано в одобрения списък за този ден и час. Наложиха

се първо Линдзи, а сетне и Джо Дейвис да се намесят по телефона, за да одобрят устно посещението му, след като установят защо трябва да бъде там.

— Просто искам да проверя една теория за програмирането — обясни Бен.

— Да, Бен — отвърна Джо Дейвис, — но нали след всеки полет сваляш главния твърд диск и го отнасяш със себе си. Там няма какво друго да се гледа.

Бен погледна към служителите от охраната и се усмихна, извъртя очи, за да покаже съпричастност в борбата с бюрократичната машина.

— Джо, аз мога да ти задам същия въпрос, но в обратен ред. Има ли нещо, което не бива да виждам?

— Не. Не, разбира се.

В тона на Дейвис прозвуча колебание, но Бен не го забеляза.

— Е, аз съм главният инженер по софтуера, Джо. В монтирания на борда компютър има софтуер и аз искам да го погледна. Защо това да бъде проблем?

— Не е, след като вече ми обясни — отвърна Джо. — Но трябва да се обаждаш предварително, Бен. А не да се появяваш изневиделица. Това изнервя служителите ни по безопасността.

* * *

Гълфстриймът бе наскоро измит и блестеше под светлините на хангара без прозорци. Бен влезе и се качи в самолета, спря се да погледне вляво към сложната машинария в кабината. Гълфстриймът някак си бе възвърнал онази вълнуваща дружелюбност — изглеждаше такъв, какъвто го бе смятал винаги, а кошмарът от неуправляемото снижаване преди две нощи сякаш изобщо не се бе случвал.

Върху седалката на втория пилот бяха разтворени инструкции, а креслото на първия пилот бе изтеглено максимално назад.

Сигурно е заради Т-образния лост — помисли си Бен и погледът му се стрелна вляво от педалите на командира, където би трябвало да бъде ръчката за аварийно изключване. Чу гласове в хангара и забързани стъпки, които очевидно приближаваха входа на самолета.

Добре, имаше следи, че са монтирали нещо ново — ръчната система за изключване, която физически щеше да прекрати връзката от автоматичното управление, ако компютърът отново даде погрешни команди. Успокояващо бе да види малката дръжка, а знаеше, че и пилотите щяха да бъдат благодарни, че ще имат начин да разкарат от гърлата си силиконовите лапи на компютъра, ако нещо друго се повреди.

Стъпките идваха откъм входната стълбичка на самолета зад него и Бен ги чу, без да им обръща внимание: погледът му не се откъсваше от инженерните чертежи върху креслото на втория пилот. Очевидно бяха инструкции за монтажа на Т-образната ръчка за аварийно прекъсване на връзката. Думата „копие“ бе отпечатана върху левия горен ъгъл на по-обемистия пакет с документи, но имаше и друга отпечатана дума, която той не можеше да види добре.

Бен чу, че някой се качваше по стълбичката, когато посегна и разлисти най-горната страница, за да погледне по-добре в документацията.

— Има ли някой тук? — чу се глас от входа.

— Да. Бен Коул. В кабината съм.

Як мъж с тревожно изражение приближи зад гърба му и се наведе, за да грабне инструкциите от креслото на втория пилот.

— Някакъв проблем ли има? — попита Бен и се изви, за да погледне мъжа в очите.

— Не. Просто съм оставил тези... документи по поддръжката тук — отвърна онзи.

— Казвам се Бен Коул и съм главен инженер по софтуера. — Бен се изправи и протегна ръка.

— Ъ-ъ-ъ... Дон Бросърд — каза мъжът и с неохота премести книгата в лявата си ръка, за да поеме ръкостискането.

— От поддръжката ли сте?

Бен забеляза, че Бросърд повдигна вежди. Той кимна, но погледът му се стрелна към изхода, очевидно му се щеше да хукне и да избяга.

— Да. Извинете... имам... съвещание — и посочи вратата на хангара в дъното.

— Разбирам, но преди да тръгнете, нека ви задам един въпрос за ръчката за аварийно изключване, която току-що сте монтирали.

Бросърд кимна:

— Да?

— В действие ли е вече тя, изпробвахте ли я?

— Сигурен съм, че... каквото е трябвало да бъде направено, е направено. Ще трябва да попитате за това шефа по поддръжката. Аз само трябваше да взема тези книжа.

— Значи не участвате в монтажа?

— Не, ако вече е приключил. Извинете ме, господин Коул, но трябва да бягам. Радвам се, че се запознахме.

Бен го изгледа как слиза по стълбичката и бърза да излезе от хангара, след което се върна в спартанския салон и направи серия от тестове на компютрите в търсене на „заблудено“ копие на главната програма на „Бумеранг“.

След час, преминал във внимателно търсене, стана очевидно, че усилията му са напразни. Бен се изправи и пое към входната вратичка в носа на самолета, представи си последния изпитателен полет и се запита дали двамата пилоти щяха да са в състояние да издърпат новата Т-образна ръчка достатъчно бързо, ако програмата отново се побърка. Беше достатъчно видна и голяма, за да бъде обхваната лесно с ръка и съдейки по сложните инженерни чертежи, които бе видял, очевидно бе и добре проектирана.

Нещо от плановете се бе набило в паметта му, но не можеше да се сети какво точно. Огледа се да види дали някой го наблюдава, но хангарът изглеждаше празен. Наведе се и влезе в кабината, воден от любопитство и реши да седне в удивително удобното кресло на командира, без да сваля поглед от червената Т-образна ръчка.

Лявата му ръка обхвана студената метална маса на червения лост и той разсеяно се запита каква ли сила се изискваше от това специално монтирано устройство, за да освободи сервокабелите на автоматичното управление някъде долу, в търбуха на гълфстрийма. Дръпна леко ръчката, за да прецени съпротивата ѝ, напълно неподготвен за ответната ѝ реакция. Тя излезе съвсем лесно и остана в ръката му, повлякла подире си парче кабел.

Бен вдигна ръчката пред очите си, изпитал за миг угризение, че е повредил нещо, което не биваше да пипа, преди да се сепне и да се досети, че кабелът бе свободен поради една-единствена, много важна причина — той изобщо не бе скачен.

Набута кабела обратно и върна дръжката на мястото ѝ, а после си спомни срещата си с напрегнатия мъж от поддръжката, който очевидно се опитваше да измъкне нарежданията за инсталирането на Т-образния лост, преди Бен Коул да ги открие. Линдзи му бе обещала, че устройството ще бъде монтирано, ала ако инсталацията бе приключила, това бе макет, фалшиво устройство, само за показ.

Върху титулната страница на документацията, която Бен бе видял, бе отпечатана дума, която той се опитваше да си припомни, като се питаше едновременно дали не се поддава на растяща параноя, или реалността го убеждаваше, че въпросната дума бе „отменена“. Ако бе така, значи Линдзи го бе излъгала.

Измъкна се от креслото и едва не падна по стълбичката от бързане да напусне хангара колкото е възможно по-скоро. Отвъд пътя до телефонната централа на базата имаше паркинг, той намери място там и паркира, остави двигателя да работи и се опита да обмисли все по-заплитащата се загадка.

„Нима ме следят? — запита се той и се огледа. — Защо ще ме лъжат за аварийния прекъсвач? А може би инсталирането му просто още не е приключило? Не. Ако не бе приключило, защо ще изпращат един изнервен човек от поддръжката, да изнесе плановете?“

Спомни си как бяха забавили допускането му до хангара на гълфстрийма и подозренията му се засилиха.

„Дейвис! Той се опита да ме уговори да не се качвам на борда, защото не е искал да открия, че са отменили монтажа. Дейвис и Линдзи са замесени заедно в тая работа, но имат ли нещо общо с фалшивите редове от кодовете и тяхното изчезване?“

В мислите му отново изплува усмихнатото лице на Линдзи, заедно с много приятния спомен за косата ѝ, галеща лицето му предишния ден, за онази възбуждаща вълна на женственост, която сега му изглеждаше отвратително нелепо — тя просто го бе използвала. Почувства се предаден и безпомощен.

Той извади клетъчния си телефон и набра номера на лабораторията.

— Аз... наистина се чувствам отвратително, Джийн — започна Бен, опитвайки се да звучи естествено. — Ако нямате наистина сериозна необходимост да се върна, за да видя нещо ново, мисля да си ида у дома и да си легна.

— Прибери се, Бен. Няма нищо ново, за което да говорим.

Бен изключи телефона и включи колата на заден ход. Не се съмняваше, че се бе превърнал в пешка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, ден трети

Анкъридж, Аляска

Късният следобед

— Намерих го, Ейприл.

— Кого? — Ейприл се занимаваше с копчетата на клетъчния си телефон, който бе измъкнала от калъфа му и се опитваше едновременно да шофира.

— Адвокатът, специалист по авиацията, комуто можем да се доверим. Той е в столицата и вече води телефонни разговори с ФАА, за да види дали може да се избегнат проблемите с онзи инспектор Харисън.

— Това е чудесна новина, Грейс.

— Няма гаранции, но човекът, за когото ти говоря, е един от най-добрите. Две десетилетия се е борил с явното желание на наказателния отдел на ФАА да отнеме всички пилотски лицензи в Америка и ако те изобщо се страхуват от някого, то това е той. Поиска три хиляди долара аванс, който вече му изпратих.

— Грейси! Благодаря ти. Ще ти върна парите, още щом се върна.

— Сериозно съм обезпокоена, както и сама се досещаш.

— Татко ще ти бъде много благодарен за стореното...

— Е, как е нашият командир?

— Ще изпишат мама и татко до един час и ще отлетим за Сиатъл в шест часа.

— Разкажи ми какво измъкна от Бреговата охрана.

Ейприл ѝ предаде разговора си с лейтенант Хобс и че той се бе обадил само преди четвърт час, за да насрочи среща.

— Грейси, нещо очевидно го кара да бъде предпазлив. Исква да се срещнем в едно кафене от веригата „Старбъкс“ наблизко. Какво ли означава това?

— Може да обича да пие кафе.

— Не, наистина. Каза, че се обажда по клетъчния си телефон и че ще облече цивилно яке върху униформата си. Предупреди ме да не споменавам на никого за срещата ни.

— Е, поне не те е поканил на сериозна дискусия в мотела „Щастливо дъно“.

— Той е женен, Грейси.

— Непрекъснато ти го повтарям, Ейприл. Подире ти винаги се влачи цяла сюррия заинтригувани мъже. Ето защо винаги успявам да те открия в някоя тълпа.

— А ти къде се намираш сега, О'Брайън?

— Още съм в кабинета си, зарината с цял тон преписки.

— Юридически, предполагам?

— Ето, пак ми открадна репликата. И сега си на път да се срещнеш с него, така ли?

— Да. А ти ще ни посрещнеш на летището „Сийтак“, когато пристигнем, нали?

— Точно така. Но този път ще бъде една от онези трогателни нещастници, които чакат извън охранявания. Обади ми се след срещата си с оня от Бреговата охрана, чуваш ли?

— Ще го направя.

Последва дълга пауза от страна на Грейси.

— Може да се окаже много важно да извадим албатроса, Ейприл, независимо от разходите.

Ейприл кимна, забравила, че приятелката ѝ не може да я види.

— Знам. Имам обезпокоителното чувство, че достоверността на татковата версия зависи от строшеното перо на витлото, а ако е така, нямаме друг избор.

* * *

Когато Ейприл пристигна, лейтенант Джим Хобс вече чакаше до вратата на „Старбъкс“. Застанаха заедно на опашката и той настоя да плати сметката, преди да я отведе до най-усамотената маса.

— Необходими ли са всички тези изпълнения в стил „плащ и кинжал“? — попита Ейприл, усмихна се и се наслади на топлата, пропита с аромат на кафе атмосфера на заведението.

Хобс се огледа внимателно и остана доволен — май никой не проявяваше неоправдан интерес към тях. Срещна погледа ѝ.

— Ето какво ще ви кажа, мис Роузън. Да, в района е имало кораби. Да, нашият радар във Валдес е засякъл отметка, която навярно е била на самолета на баща ви. Но — без да съм видял картина или запис от радара — ми бе съобщено, че целите не са се срещнали. Другото, което мога да ви кажа, е, че смятам, че тези записи са публично достъпни, но може би ще трябва да подадете молба по Закона за достъп до информацията, за да ги получите.

— Значи ги крият, така ли?

Джим Хобс се усмихна леко, огледа се и мислено проследи действията на хората в заведението. После се обърна към нея:

— Нека го формулираме така: дори при най-безобидните ситуации Бреговата охрана като институция избягва да предоставя на цивилни своите записи. Второ, в този случай има прекалено голям официален интерес към същите тези записи, за да бъде ситуацията рутинна, и преди да попитате — той вдигна ръка, за да предотврати въпроса, който тя се готвеше да зададе, — не знам кой стои зад този специален интерес, но това означава, че ще отрека изобщо да съм ви казал за него. Никога не съм бил тук.

— Тогава защо вие...? Имам предвид защо разговаряте с мен?

Той се усмихна нервно.

— Защото сте в беда, а аз много си падам по хубави жени, които се нуждаят от помощ и утешение. Може би затова преди всичко постъпих в Бреговата охрана. Мислех си, че „Спасители на плажа“ е истинска история.

— „Мацките на плажа“ бе сниман в Калифорния. А тук е Аляска.

— Вербовчикът ме излъга — засмя се той. — А после се ожених.

* * *

Когато Ейприл откара родителите си до аерогарата на Анкърридж, Арли и Рейчъл Роузън в един глас отказаха инвалидните столове.

— Татко, не искаш ли да поседнеш? Няма нищо срамно. С мама сте имали ужасно преживяване.

— Добре съм, скъпа — отвърна той и с насилена усмивка се опита да скрие болката, която очевидно чувстваше. Един сноп светлина от ниското слънце на южния хоризонт проби през стъклата на терминала и освети лицето му. Ейприл усети да я залива неочаквана вълна на тъга, като видя колко стар и болнав изглеждаше той. Винаги го бе смятала за непоклатим и неостаряващ.

Ала оранжевата слънчева светлина показваше друга истина и тя с усилие се въздържа да погледне майка си от страх, че нейното лице щеше да отразява същите истини.

— Този уикенд ще започнем да търсим нов албатрос — каза Арли Роузън, колкото на себе си, толкова и на Ейприл. — Ще ни отнеме бая време да изградим отново интериора, но с парите от застраховката това няма да е трудно.

— Какво каза лекарят, татко, колко време ще ти е необходимо за възстановяване, преди да влезеш отново в графика на „Юнайтед“?

Арли изсумтя и се усмихна.

— Онзи хлапак, лекарят, бе много настоятелен. Каза, че може би ще ми трябва един месец, но си нямаше и представа за какво става дума. Пилотите са далеч по-корав народ. Следващият понеделник ще посетя моя лекар от ФАА и ще поискам веднага да бъда допуснат до полети.

— Татко, ти сам каза, че имаш право на достатъчно болнични, та да си седиш у дома до пенсия. Защо не се възползваш?

Арли протегна ръка и положи длан върху косата ѝ, а заразителната му усмивка донякъде смекчи думите:

— Виж какво, Ейприл, нека още веднъж си изясним тези неща. Повтаряй след мен. Пенсионирането е лошо. Пенсионирането не е наш приятел. На баща ти не му е забавно да си общува с пенсионери.

— Остават ти още четири години до...

Той бързешком сложи показалец върху устните ѝ, поклати глава, за да отхвърли всякакво споменаване на омразното му правило за задължителното пенсиониране на шейсетгодишна възраст.

— В това семейство не използваме мръсни думи. А „пенсиониране“ е адски мръсна дума!

Арли се усмихна, кимна, прегърна Рейчъл през тънкия кръст и я притегли към себе си.

— Има две неща, които най-много от всичко обичам да правя в този живот. А когато майка ти е уморена, остава летенето.

— Че кога съм била чак толкова уморена? — отвърна палаво Рейчъл.

Ейприл извъртя очи и ги погледна укорително.

— Вие двамата отново ме карате да се чувствам неудобно.

Арли се обърна към жена си и ѝ намигна:

— Рейчъл, какво ще кажеш да го направим още тук и наистина да скандализираме тази целомъдрена пуританка, дето сме отгледали?

— Татко — прекъсна го Ейприл, — вече никой не казва „да го направим“. И... освен това трябва да поговорим за сериозни неща.

Арли се ухили:

— Това е сериозно нещо. Точно заради него съм се оженил за нея.

Арли още се смееше, но потрепна неволно от болката в ребрата, докато прегръщаше Ейприл през рамо.

— Каза, че трябва да поговорим. За какво?

Тя го информира за вашингтонския адвокат, когото Грейси бе авансирала със собствени пари.

— Благодаря за това — каза Арли, — но кажи на Грейси, че от глупавата кавга с онзи, как му беше името, от ФАА няма да излезе нищо.

— Харисън.

— Да. Той е негодник, но не разполага с никакво доказателство, че съм направил нещо неправилно, а НКБТ ще го ликвидира, ако се опита да ме обвини в безразсъдно летене.

— Грейси не е толкова убедена.

— Грейси е обучена да се безпокои за всичко, Ейприл. Всичко ще бъде наред.

— Никога ли не си нарушавал правилата на ФАА, татко?

Той поклати глава. Изглеждаше леко изненадан, че дъщеря му задава подобен въпрос.

— Разбира се, че не. Слава богу. Дори когато изпадах в алкохолизъм, което правех в свободното си време. Никога, ама никога не съм летял пиян, поради много причини, сред които не на последно място бе моят най-голям страх.

— Имаш най-голям страх?

Той кимна и усмивката му се стопи.

— Страхът никога повече да не летя, Ейприл. Страхът да не изгубя правото да летя — рече Арли и лицето му изведнъж посивя, а думите му прозвучаха много сериозно. — Няма начин... *никакъв начин...* да понеса това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Сряда, ден трети
По време на полет
Късният следобед*

Генерал МакАдамс отказа предложената му силна напитка и насочи отново вниманието си към набирането на номер в Пентагона по обезопасената връзка.

— Ще желаете нещо друго, сър? — попита стюардът.

Мак поклати глава.

— Не, благодаря. Почакайте... размислих, имате ли диетична кола?

Безупречно облеченият млад сержант се усмихна и вдигна палец нагоре, преди да изчезне мигновено в кухничката. Диетичната кола се появи след секунди, докато телефонът още звънеше.

Мак въздъхна и огледа интериора на самолета „Гълфстрийм 5“ на ВВС, един от най-новите модели, придадени към президентската ескадрила в базата „Андрюс“ до Вашингтон. Помисли си, че това бе най-близкото нещо до разкоша, с който корпоративните лидери отдавна бяха свикнали. Не че този модел гълфстрийм бе на най-високото корпоративно ниво, но на генералите с две звезди им предстоеше доста драпане, за да намерят висок корпоративен пост след пенсионирането си. Може би — място в борда на някоя публична компания, но истински сладките постове изискваха новопенсионираните да имат поне четири звезди на пагоните, а той не разполагаше с достатъчно политически връзки, за да чака или да си уреди допълнително повишение.

В слушалката прозвуча женски глас, Мак я притисна по-силно към ухото си и се представи.

— Да, сър — каза секретарката. — Генералът очаква обаждането ви.

Изминаха няколко секунди, преди да чуе познатия глас на непосредствения си началник, генерал с четири звезди:

— Какво ще ми кажеш, Мак?

— Добре сме, Лу — отвърна той. — Не съм го казал на „Юниуейв“, разбира се, тъй като ни предстои още един изпитателен полет, но съм готов да подпиша приемането на „Бумеранг“.

— Значи всички проблеми са решени, така ли?

Мак се засмя.

— Още не, но всичко ще се подреди добре. Имаше някакъв странен проблем преди два дни, който можеше да доведе до катастрофа, но намериха грешката и Дейвис и хората му най-сетне ми дадоха задоволително обяснение. Проблем на вътрешните комуникации.

— Трябва да спазим графици, Мак. Белият дом ни притиска здраво да одобрим и монтираме апаратурата навреме, което е малко странно, като се има предвид чисто военния характер на програмата.

— Такъв си е светът на политиката, Лу.

— Амин.

— Сега летя натам поради същата тази причина, да приема и да подпечатам програмата на последното съвещание утре сутрин. Предполагам, че списъкът на присъстващите ще бъде същият, който обсъдихме?

— Кофти предположение.

— Наистина ли?

Генерал Лу Касиди въздъхна.

— Само преди десет минути разбрах това, Мак, но държавният секретар по отбраната отложи съвещанието по приемането на програмата с два дни. Ще бъде в петък.

— Но... това е точно когато изтича крайният срок.

— Няма какво да се направи. Секретарят иска всички да присъстват, включително и той самият, началник-щабовете на родовете войски, нашият кротък секретар на ВВС и други ключови униформени фигури, а те не могат да се съберат утре заран. Всъщност самият секретар сега е в Лондон.

Мак се замисли за няколко секунди.

— Добре, щом разполагаме с още два дни, позволи ми да задържа този самолет и екипажа му и да се върна с тях у дома. Мога да използвам по-добре оставащото време в Анкърдж.

— Както ти е удобно. Просто бъди тук навреме. Не мога да разкрия и да получа одобрение на програмата без командващия проекта.

Мак затвори и стана, точно когато от кабината излезе вторият пилот.

— А, точно човекът, към когото се бях запътил...

— Да, сър?

— Завийте обратно, лейтенант. Обратно към „Елмъндорф“. Там ще преседите четирийсет и осем часа и после ще опитае отново. Съвещанието се отлага.

Лицето на втория пилот помръкна, но той кимна, без да възразява и се върна в кабината, а Мак седна до адютанта си подполковник Джон Андерсън и му съобщи новината:

— Знам, че тези момчета очакваха да са си у дома довечера, но няма какво да се направи.

— Още по-добре, сър — отвърна Андерсън и забеляза как генералът повдигна вежда. — Имаме нещо, за което трябва да ви информирам.

— За какво става въпрос?

— Сър, спомняте ли си, че вчера споменах за катастрофата на граждански самолет, стар частен хидроплан, който паднал в района, където се провеждаше нашият изпитателен полет?

— Да. И аз те попитах дали бихме могли да имаме нещо общо с тази катастрофа, а ти отвърна отрицателно. Да не би да искаш да ми кажеш, че сега си на друго мнение?

— Съвсем не, сър. Но трябва да чуете още нещо.

— Давай.

— В НКБТ са доста сигурни, че собственикът на самолета — пилот от гражданското въздухоплаване — просто е сбъркал, опитал се е да лети прекалено ниско и е закачил водата с края на крилото си.

— Какъв е изводът ти, Джон?

Адютантът въздъхна.

— Не съм сигурен, че имам друг извод, освен да ви държа напълно в течение, сър. Но нещата в Анкъридж търпят известно развитие. Дъщерята на онзи пилот е пристигнала вчера и досега е посетила ФАА и Бреговата охрана, очевидно търси записи от

радарните наблюдения, които биха могли да покажат маршрута на бащиния ѝ самолет.

Мак се наведе напред.

— Радарни записи ли?

— Тъй вярно, сър.

— И какво се опитва да докаже?

— Предполагам това, че баща ѝ не е бил небрежен. Тя мисли, че е възможно с едно от витлата си да е ударил кораб в мъглата и това да е причината за катастрофата. Ето защо е ходила в Бреговата охрана. Оттам ни докладваха за това.

— Помогнали ли са ѝ? Дали ли са ѝ... някакви записи?

Подполковникът поклати глава.

— А хората от РВД?

Адютантът отново поклати отрицателно глава, този път с лека усмивка.

— Тя още не е поискала официално записите на Бреговата охрана, но очакваме, че ще го направи.

— Как се казва?

— Ейприл Роузън. Американка, живее във Ванкувър, Канада. На двайсет и шест години. Млада вицепрезидентка на една американска компания за морски круизи, базирана там.

Мак кимна.

— А ударил ли се е *наистина* баща ѝ в кораб?

— Вероятно. Но във ФАА мислят, че просто е проявил небрежност.

— Ала... онова, което те безпокои, а вече безпокои и мен, е, че някой от тези радарни записи може да разкрие присъствието на нашия самолет на много ниска височина в същия район. И че това може да предизвика въпроси — нещо, което ние не желаем, особено на този късен етап.

Джон Андерсън кимаше.

— Да, сър. Точно такива са опасенията ми. Нашите хора от сигурността я следят и по всичко личи, че тази млада дама е много умна и много настойчива, затова смятам, че тя представлява заплаха за програмата.

— Това е прибързано заключение, Джон. Искам да кажа, че тя може да си мисли каквото си ще и да задава каквито си иска въпроси.

Онова, което ме безпокои, е тя да не се сдобие с някакви реални доказателства, които могат да доведат до разклащане на лодката и може би — до някакви медийни изяви. И преди да се усетим пресата ще се натъкне на нашето шоу и ще заинтригува поне няколко чуждестранни разузнавания. Можем ли по някакъв начин да помогнем тайно на тази млада жена, без да се усети присъствието ни? Нали разбираш, тихомълком да ѝ дадем онова, от което се нуждае — радарни записи, без да разкриваме присъствието си?

Андерсън въздъхна и прехапа долната си устна.

— Не знам, сър. Ние не сме наясно какво има в онези записи. Но трябва да знаете, че в цялата тази работа най-непредвидима е ФАА.

След тези думи той разказа за сблъсъка между Уолтър Харисън и командир Арли Роузън в болничната стая.

— Откъде знаем всичко това, Джон? — попита Мак, отметна леко глава и допи диетичната си кола. — Предполагам, че не разполагаме с камери за наблюдение във всички болнични стаи в Анкърридж.

— Това е интересна мисъл, сър. Малко плашеща, но все пак интересна.

— Внимавай, винаги си ми на прицел, Андерсън — рече Мак и насочи към него пръсти като пистолети, притворил на шега едното си око.

Джон Андерсън се засмя и поклати глава.

— Разбрахме за крамолата съвсем случайно. Представителят на Националната комисия за безопасност на транспорта е приятел на един от нашите, които работят по сигурността на програмата. Играят заедно скуош и доколкото разбрах, човекът от НКБТ е бил доста разстроен от онзи разпит и много разговорлив.

— „Разпуснатата уста“.

— Моля?

Мак се засмя.

— О, това е един стар израз от времето на Втората световна война. И преди да ме попиташ и да ме обидиш, нека ти кажа, че не, не съм участвал в нея, тъй като съм бил твърде млад.

— Аз държа на кариерата си, сър. Нямах да направя никакви язвителни забележки, които... вашият слухов апарат би доловил.

— Чух го! Всъщност изразът е „Разпуснатите уста потопяват кораби“. И той все още е в сила. Ето защо е тъй адски трудно да се разработва черен проект сред цивилно обкръжение. Удивен съм, че през тези три години се справихме толкова добре, само с едно сериозно нарушение на правилата за сигурността.

Стюардът се появи безшумно с още една диетична кола. Мак я взе, поклати глава и погледът му спря върху удивителната картина на паметника на Вашингтон в полуздрач, окачена върху задната страна на кабината.

— Смятам, че не е нужно да подчертавам, че ще трябва да следим изкъсо този Харисън и госпожица Роузън, Джон.

— Така е, сър, нашите хора ще ги държат под око.

— Безпокоя се, че сигурността е в ръцете на нашата служба за специални разследвания — каза генералът, процеждайки думите така, сякаш бяха горчиви. — Не искам някой лейтенант-каубой в цивилно облекло да се превъзбуди и да предприеме нещо незаконно. Но... нека да приберат всички оригинални радарни записи от ФАА, Бреговата охрана, ВМС и всички останали, които имат електронни доказателства за нашия изпитателен полет онази вечер. Донеси ги в заседателната зала в „Елмъндорф“ за утрешното съвещание.

— Господин генерал, какво ще правим, ако гълфстриймът се появи на някой от тези радарни записи?

Мак се усмихна и поклати глава.

— Ами, преди всичко в онзи район никога не е имало гълфстрийм, нали така?

— А, да, сър, така е.

— Добре. Тогава как е възможно той да се появи на който и да било запис, когато дойде ред да връщаме лентите?

Андерсън кимна:

— Разбрано.

— Всъщност — додаде Мак, — мисля, че ще видим отметка на всички радари, но без квадратчето с данни за полета от транспондера, който при нас бе изключен, тоест ще става дума за поредния неидентифициран самолет, който се мотае из въздушното пространство около щата. Не искам да видя нищо, което може да накара госпожица Роузън да си помисли, че сме замесени в катастрофата на бащиния ѝ самолет. — Той млькна и се взря в

Андерсън, който бе свел поглед. — Не е възможно това да се е случило, нали?

— Не, сър, разбира се, че не. Но вече се бях сетил, че ще искате тези записи. Готов съм да предприема съответните действия.

Подполковник Андерсън понечи да се изправи, но Мак го улови за ръкава и се взря в очите му.

— Джон, една секунда още. Сигурен ли си, че не е възможно да сме замесени в катастрофата на онзи албатрос?

Подполковникът най-накрая се изправи и поклати енергично глава.

— Не сме, сър. Абсолютно! Координатите на потапянето, или падането на онзи самолет, са твърде далеч от курса на нашия изпитателен гълфстрийм.

— Но — рече генералът и вдигна показалец, — си бил достатъчно обезпокоен, за да провериш това.

Андерсън едва доловимо трепна, но Мак забеляза това.

— Джон, погледни ме. Когато стана мой адютант ти казах, че трябва да знам всичко за теб, без изключения. И ако премълчиш нещо, независимо от какви благородни намерения, аз лично ще изхвърля насинения ти задник от ВВС. Ясно ли е?

— Честно, сър, казвам ви всичко, което знам и никога не бих...

Мак го прекъсна само с един предупредителен поглед и вдигна отново показалец.

— Просто донеси онези записи и осигури безопасна зала за преглеждането им в осем сутринта.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, ден трети

Анкъридж

Шрьодингер бе прекарал целия следобед в размисли за сутрешните гадости и не бе готов за ново нарушение на реда, когато Бен влетя през вратата далеч преди обичайното време.

В съзнанието на Шрьодингер нямаше думи, които да изразят неговия душевен смут, той изпитваше само подсъзнателно недоволство от продължаващата атака срещу предвидимостта в този свят. И реши, че трябва да намери начин да изрази недоволството си пред Бен. А за едно същество с остри нокти в мебелиран апартамент има доста възможности да го направи.

— Здравсти, приятел — рече Бен, минавайки покрай него, и леко го почеса между ушите. Шрьодингер го наблюдаваше как прекосява кабинета и изважда най-различни неща от чекмеджетата на писалището, неща, които котаракът бе подушил отдавна и ги бе намерил за напълно безинтересни. Изглежда Бен обичаше да обръща повече внимание на собствените си вещи и на компютъра, отколкото на котарака си, а от котешка гледна точка подобно отношение бе просто необяснимо.

Къщата с жилищна площ от почти триста квадратни метра, която Бен бе купил за Лайза и за себе си три месеца преди смъртта ѝ, бе сгушена в пазвите на планината Чугач, граничеща с източния край на Анкъридж. През целия път от базата до дома си Бен се стремеше да прогони от съзнанието си спомена за Лайза, застанала пред панорамния прозорец на кабинета на горния етаж.

Бен се опитваше непрекъснато да изтласка от съзнанието си тази картина. Тя неизбежно предизвикваше дълбока тъга и непрекъснато засилващ се напоследък копнеж по женска компания. Тъкмо тази обезпокояваща инстинктивна реакция бе задействала, без да ще и Линдзи предишния ден.

„Стига толкова“ — реши Бен, тъй като настроението му се вгорчи от мисълта за Линдзи. Тя го бе използвала, продължаваше да го използва, въртейки красивата си опашка, за да го държи под контрол.

„Не съм прав — рече си той. Тя не ме сваляше. Аз бях онзи, който имаше похотливи мисли.“

Въпреки това изпита болка от неочакваната загуба на доверие.

Хладилникът предлагаше ограничен асортимент, свеждащ се до бутилирана вода и няколко безалкохолни, той си избра вода, преди да отиде във всекидневната, съзнавайки, че не може да си спомни никакви подробности от пътуването до дома. Отпусна се в голямото кресло, което Лайза бе настояла да купят, когато се нанасяха в къщата, и се запита кой би скърбял за него, ако самолетът се разбиеше при предстоящия изпитателен полет.

Филис, единствената му роднина, щеше веднага да изпадне в истерия, когато новината стигнеше до разкошната ѝ къща в Северен Далас. Тъй като родителите им бяха починали, Филис щеше да организира погребението и да издаде всички съответстващи звуци, но в крайна сметка двамата не бяха дотолкова близки, че смъртта му да предизвика някакви промени в живота ѝ.

Погледна към Шрьодингер и се усмихна, което озадачи котарака още повече. Трябваше да се погрижи за Шрьодингер и тази мисъл извика в съзнанието му образа на Нелсън, единственият жител на Аляска, който искрено би се натъжил от смъртта му.

„По дяволите!“ Предишния ден Нелсън му бе оставил съобщение по гласовата поща, а той бе забравил да му отговори. Бен стана от стола си достатъчно бързо, за да сепне Шрьодингер. Взе електронния си бележник, намери номера на клетъчния телефон на Нелсън и го набра.

Нелсън Улоквит се гневеше на етикета „ескимос“. Бен си спомни избухването му една вечер след въпрос на калифорнийска туристка с дилетантска загриженост за американските туземци.

— Ако ме наречеш още веднъж ескимос, сестро, ще намеря някое „уулу“ и ще те изкормя! — бе изревал той, размахвайки чашата си с бира пред лицето на жената. — Иди и си намери някой замразен атабасксанец, към когото да се държиш покровителствено. Аз съм от Коцебу! И съм инупиат. Никога не съм живял в някакво проклето иглу и знам доста повече за жените от това, да си търкаме носовете.

— Кой се обажда? — гласът отсреща сепна Бен и го върна към действителността. Имаше лек акцент, следствие от натрупването на американския английски върху усвоения в детството местен език.

— Нелсън?

— Набрал си номера му и се учудваш да чуеш гласа му? — изсмя се Нелсън. — Аз поне сам отговарям на обажданията, а не оставям като някои други хора това да прави машина.

В слушалката се чуваше дрезгавият шум от някакъв бар, високи гласове се надвикваха с още по-силна кълтри-песен. Пееше Шаная Туейн, думите на песента звучаха така, сякаш и тя се опитва да участва в разговора:

„Добре де, значи имаш кола. Но това изобщо не ме впечатлява!“

— Нелсън, Бен се обажда.

— Кой? Тук е адски шумно. Кой?

— Бен, *Бен Коул*.

— Аха, Бен. Здравей. Къде си?

— У дома.

— Е, вдигай мършавия си задник на смахнат компютърджия и идвай тук, в „Чарлис“, да ударим по няколко бири. Дори съм готов да те черпя една гинес, ако този път наистина решиш да пийнеш.

— „Чарлис“ ли? Къде се намира?

„... не ме разбирай погрешно, мисля, че те бива...“

— „Чилкут Чарлис“ до Спенърд. Къде другаде човек може да попадне на един хубав бой и кръчма с талаш по пода?

„... И за какъв се мислиш ти бе? За Елвис Пресли или що?“

— Бен? Нали не си затворил?

— Не, Нелсън. Просто...

— Нещо те яде. Веднага разбрах. Качвай се на колата и ела да ме вземеш. Моята кола е в сервиза.

Бен обаче много добре знаеше, че колата на Нелсън бе в сервиза през последните десет години, което означаваше, че е на трупчета, откакто на един отворен съдия в Анкърридж му бе писнало да го съди за шофиране в пияно състояние и го бе превърнал в редовен клиент на такситата, тъй като му отне завинаги шофьорската книжка.

— Добре. Тръгвам, Нелсън.

„... няма значение. Това не ме вълнува!“

* * *

Нужни бяха по-малко от дваайсет минути, за да спре пред прочутия бар. Нелсън вече чакаше на тротоара, качи се, обгърнат от миризма на фъстъци и бира и посочи на запад.

— Завий обратно. Давай към езерото Спенърд.

— Защо?

— Трябва да излезем с лодката.

— Нелсън, ти да не би да имаш лодка?

— Разбира се, че имам. Обръщай обратно.

Смениха посоката и паркираха в източния край на езерото, на тревист бряг, където една очукана дървена гребна лодка се полюляваше, завързана с верига за едно дърво.

— Ей, с това нещо не излизам никъде.

— Кое нещо? — попита Нелсън и погледна в посоката, в която сочеше Бен. — О, разбира се, че няма. Аз — също.

— Тогава... къде е лодката ти?

— Ей там, вътре — отвърна Нелсън и се запъти към стария склад за уреди, леко килнат на метър и половина от водата.

Няколко секунди се занимава с катинара, дръпна скърцащата врата и извади отвътре нещо, което приличаше на голяма синя брезентова чанта. Измъкна от нея нагънатата найлонова маса, дръпна едно въженце и се отдръпна, докато надуваемата лодка придобиваше формите си.

— Спечелих я преди две години — рече гордо Нелсън, като сочеше лодката. — Първото нещо, което изобщо съм спечелвал. А тази година ставам на петдесет и девет години.

— Наистина ли?

— Или на петдесет и шест. Не съм много сигурен. Понякога съм на дваайсет и осем.

Бен заключи колата и бързо се спусна в двуместната лодка, взе едно от алуминиевите гребла, предложено му от Нелсън, и следвайки указанията му, загреба.

— Трябва да се придържаме към брега, за да не ни налети някой самолет — рече Нелсън и кимна към един хидроплан „Чесна 180“, който тъкмо се засилваше да излети от езерото.

— След колко време ще мръкне? — попита Бен.

— След около час, мисля.

Завиха леко и навлязоха в тихи води, Нелсън прибра греблото си и се обърна.

— Добре, Бенджамин. Какво искаше да ми кажеш?

Бен се засмя.

— Кое те кара да мислиш, че искам да кажа нещо?

— Познавам те, Бен Коул. Както биха рекли хората от моя народ, ти имаш добро сърце и то ти тежи.

Бен се усмихна отново.

— А вие, сър, сте много проникателен.

— Освен това пея хубаво, но от това никога не съм бил сит. А сега ми казвай. Чичо доктор те слуша.

— Има много неща, които не мога да ти кажа, заради мястото, на което работя.

— Знаем. Продължавай.

Бен му разказа как се е опитвал да открие проблема в голяма компютърна програма, която е написал, как намерил доказателства за саботаж, които после били изтрити. Избягваше подробностите, премълчаваше всичко, което би могло да бъде тайна, но дори споменаването за евентуален черен проект пак можеше да му донесе огромни неприятности. Забранено бе „да се разпространява наляво и надясно“ свръхсекретна информация.

Отначало говореше тихо, но после се разпали, когато стигна до предателството на една жена, която харесвал, макар тя да му била началник; за шока от осъзнаването, че някой или някаква група иска да провали проекта; и за истината, че ако предишната вечер бяха извършили изпитателния полет, навярно никога повече нямаше да се върне у дома.

— Може би такава е съдбата ми, Нелсън — рече той след дълга пауза. — Може би е време да се присъединя към Лайза, нали разбираш? Бог ми е свидетел, че използвах работата си като претекст да не живея повече.

— И да не излизаш с жени.

— Да.

— Или да чуканеш нещо за здраве, което май не си правил поне през последните две години.

— Благодаря ти много, че ми го каза.

— Ти не си монах, Бен. Дори не си католик, доколкото си спомням.

Бен поклати глава.

— Семейството ми бе презвитерианско, каквото и да означава това.

— А сега ти очакваш от мен някаква древна инупиатска мъдрост, така ли?

Бен се засмя, облегна се назад и неволно разклати лодката.

— Не, просто исках да поговоря с някой приятел.

— Е, това е добре, защото не раздавам племенни мъдрости. Човек трябва да има позволение за това.

— О, по дяволите, Нелсън — рече Бен и се опита с все сили да се усмихне. — Очаквах тамян, кречетала, барабани и вигвами.

— Вигвами ли? — възкликна в отговор Нелсън с дълбоко разтревожено изражение. — Холивуд ти е повредил мозъка, Бен. Това, което казваш, се отнася за американските индианци. Долу, на юг. Огала, сиукси, шайени и прочее. — Лицето на Нелсън се разтегли в широка усмивка. — Искам да кажа, че идеята ни е ясна, но нали не си забравил, че аз съм регистриран инупиат? От онези с качулките и дългите копия, които ловуват бели мечки и китове. А ти следващия път ще искаш да си наложа пера на главата.

Бен се изкикоти, весели пламъчета пламнаха за миг в очите му и прогониха тъгата, която Нелсън бе забелязал.

Потънаха в дълго мълчание.

— Бен, ти си мислиш, че си се предал, но не си.

— Тъй ли?

— Нали ми се обади?

— Може би, за да се сбогуваме, Нелсън, и да ти благодаря за приятелството. И докато още сме на тази тема, ако нещо се случи с мен, ще бъдеш ли така добър да се погрижиш за горкия стар Шрьодингер?

— Разбира се. Онзи старец, Шрьодингер, ми допада.

Бен леко склони глава.

— Защо винаги го наричаш „старец“?

— В тялото на този котарак се крие много, много стара душа. Кой знае? Може да е на Архимед, на Цезар или дори на Елвис.

Бен изсумтя.

— Е, това вече ми е достатъчно да сънувам кошмари.

Нелсън вдигна показалец и изрече следващите си думи с най-силния туземецки акцент, който можеше да имитира:

— „На небето и на земята има много повече неща, отколкото си представяш“.

— Това инуитска поговорка ли е?

— Не. Шекспир. „Хамлет“, по-точно. Първо действие, пета сцена. — Нелсън гледаше към приближаващия едномоторен хидроплан „Де Хавиланд бийвър“, който проблесна и се плъзна съвсем леко върху стъклената повърхност на езерото, изпод двата му понтона изригнаха пръски и самолетът се стабилизира и започна да намалява скоростта си. Нелсън поклати глава.

— Бен, ти още търсиш отговори и това е правилно, защото ти не си от хората, които лесно се предават. Тъй че не си внушавай да се предаваш. Отговорът е някъде пред теб, пред очите ти и дори да не можеш да го намериш, не можеш да се предадеш, защото той в крайна сметка сам ще те намери.

— Хубави думи, Нелсън, но...

— Отговор винаги има, Бен. Продължи да търсиш. Ти си господарят на софтуера. Можеш да създадеш нещо, което да намери ключа към заключената програма, независимо колко критичен е моментът.

Бен кимна, мислите му отново се втурнаха към проблема, търсеха нова гледна точка, но не я намираха.

Нелсън взе греблото си.

— Време е да се връщаш на работа.

— Чакай сега, откъде пък знаеш това?

Нелсън Улоквит се ококори така, сякаш очите му щяха да изхвъркнат, след това вдигна ръце и разтвори пръсти в карикатурен опит да изглежда страшен.

— Стара ескимоска мъдрост.

Бен се разсмя.

— Доколкото знам нито имаш лиценз, нито си ескимос.

— Не съм. Съветът беше контрабандистки. И си струва точно толкова, колкото си платил за него.

* * *

Минаваше осем, когато Бен се изправи пред входната си врата с матово стъкло в средата. Замръзна на място. Лампата над нея светеше, а той не си спомняше да я бе включил, преди да излезе.

Опита дръжката, вратата бе заключена.

Имаше задна врата, а можеше да влезе и през гаража, но и двете бяха включени към алармената система, която бе инсталирал преди година. В огледалото в коридора виждаше отражението на малка червена лампичка — значи алармата бе включена.

Бен се огледа, но не видя никого. Може би самият той бе включил лампата на излизане и бе забравил за това. В последно време бе много разсеян. Но за да бъде сигурен, заобиколи къщата и спря, когато видя — както му се стори — отпечатьци от стъпки току до бетонната пътечка.

И отново усети как по гърба му пробягаха леките тръпки на страха. Клекна и опипа калните вдлъбнатини. Ръбовете им бяха меки, но това не значеше нищо. Не намери други отпечатьци, а и по бетонната пътека нямаше кални следи.

Задната и страничните врати бяха заключени, а огледът под всеки от прозорците не разкри нищо. Бен се върна пред входната врата, влезе в коридора, изключи алармената система и провери дали нямаше данни за предишни прониквания или подадени алармени сигнали. Последното записано събитие бе излизането му и включването на системата.

„Стига толкова — заключи го! — Може би просто ме обзема параноя.“

Потупа набързо Шрьодингер по главата и отиде направо при компютъра си, за да зареди отново програмите, които бе скрил, потискайки нетърпението си, докато очакваше да види дали променените компютърни файлове още бяха там.

„Слава богу!“ Безкрайните редове компютърни кодове изскочиха на екрана точно такива, каквито ги бе записал. Мълчаливо свидетелство, че не бе сънувал.

„Точно пред мен, значи?“ — припомни си той думите на Нелсън. — „Може и да е прав. Нямах време да проуча напълно тази работа.“

Помисли няколко минути, преди да екипира на ум методичен начин за изследване на хилядите редове мистериозни кодове. Първо ще търси списъци, след това — шаблони, а ако не сполучеше, имаше още маса други неща, които можеше да опита, за да разбере какво точно бе замислил авторът им.

Бен набра командите за рутинното търсене и натисна клавиша „Enter“. Търсенето започна и по екрана заблещукаха пробягващите числа. Бен тъкмо се канеше да се изправи, когато върху екрана светна надпис: „Търсеният списък е намерен“.

Появи се номериран списък, който бавно се разгръщаше, докато компютърът превеждаше кода му на английски — представляваше пълен списък на повечето от авиокомпаниите в Северна Америка с двубуквените им идентификационни кодове и, както изглеждаше, с регистрационните и серийните номера на всеки самолет в съответната въздухоплавателна флотилия.

„Какво по дяволите бе това?“ — замисли се Бен, докато разлистваше списъка. Това бе военна програма. Защо в една военна компютърна програма ще фигурират гражданските авиолинии? Но си спомни, че изследваше неразрешено допълнение към главната програма.

Потисна мисълта за по-зловещи възможности, стана и отиде в кухнята, за да си свари спокойно кафе, докато компютърът продължаваше рутинното си търсене.

Още мелеше кафето, когато в съзнанието му изведнъж изникна един откъс от разговора в надуваемата лодка на Нелсън. Той вдигна пръст от копчето на кафемелачката и в кухнята отново се възцари тишина. Чуваше тихото мъркане на твърдия диск на компютъра в кабинета, а мислите забучаха глухо в главата му. „Чакай, чакай... Нелсън каза нещо за заключване на компютъра... за блокиране на програмата. Как, по дяволите, би могъл да се сети за това? Откъде би могъл да знае, че се занимавам с програмен проблем, който именно «заключи» компютъра по време на полет?“

Стори му се, че стаята леко се залюля. Първо — списъкът на авиолиниите, а сега пък това. Нима бе казал нещо, което да бе подсказало на приветливия жител на Аляска за случилото се преди два дни? Е, компютрите, разбира се, блокират непрекъснато. Но...

„Не може да бъде — заключи Бен. — Няма начин той да е знаел. Трябва да се е досетил от онова, което аз му казах.“

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

Секуим, щата Вашингтон

8:40 сутринта

Ейприл погледна часовника, когато забеляза прашната вихрушка в далечината. Към къщата се клатушкаше джип на пощенската служба.

— Нося писмо с обратна разписка за Арли Роузън — каза ѝ раздавачът, опитвайки се да прочете какво пишеше на малката зелена картичка, прикрепена към официалното на вид писмо.

— Мога ли да се разпиша вместо него?

— Не, госпожо. Само господин Роузън може.

— Командир Роузън. Изчакайте тук — рече Ейприл, затвори вратата, зави към просторната кухня, където погледна по-внимателно писмото с нарастваща тревога. Беше от ФАА.

„По-добре аз да разпиша, отколкото веднага да го показвам на татко“ — реши тя, подправи подписа му и върна картичката на раздавача. Отнесе писмото отново в кухнята и седна на едно от високите столчета, доволна, че родителите ѝ бяха още в леглото. Започна да го отваря, след това обаче реши да се обади на клетъчния телефон на Грейси.

— Страх ме е. Грейси. От ФАА е и е с обратна разписка.

— Мамка му — процеди приятелката ѝ. — Отвори ли го?

— Не.

— Отвори го.

— Трябва ли?

— Да, трябва. Някой трябва да го отвори. Навярно е покана за някаква проверка или за оценка, или пък съобщение за потенциално нарушение.

Ейприл отново въздъхна.

— Надявах се онзи адвокат от Вашингтон, когото наехме, да уреди нещата.

— Е, може и да е успял. Отвори, моля те, писмото и ми го прочети.

С нокътя на показалеца си Ейприл разряза плика и извади от него единствения лист обикновена хартия. Върху него зърна синята емблема на ФАА.

— О, Господи, Грейси! О, Боже мой!

— Какво има?

— Има съобщение за незабавно отстраняване.

— О, не.

— Да. По дяволите! Грейси, това ще убие татко.

— Сигурна ли си, че пише „отстраняване“?

— Сигурна съм. Обвиняват го в... чакай малко... това е смешно... че е летял в нетрезво състояние, за безразсъдно управление на самолет и за нарушаване на правилата за визуален полет. Какво ще правим?

— Там имате факс, нали?

— Да. Да ти го пратя ли по факса?

— Прати го и на адвоката във Вашингтон — нареди й Грейси и й продиктува телефоните.

— Какво да кажа на татко?

Чу как Грейси въздъхва и забавянето на отговора засили опасенията й.

— Ейприл, нали разбираш, че няма да може да лети и за „Юнайтед“?

— Да.

— Значи... не знам какво да ти кажа, освен това, че битката вече започва.

— Грейси, мога ли да те включа на конферентна връзка, та да ми помогнеш да му кажа?

— Най-добре е да включим и адвоката. Казва се Тед Грийн. Дай ми няколко минути, аз ще ти позвъня и ще уредим всичко. А дотогава крий проклетото писмо от баща си.

— Ще се опитам. Този следобед щях да се връщам във Ванкувър, но сега...

— Той ще има нужда от теб, Ейприл, поне в началото. Това ще бъде много тежък удар за него.

— Знам.

— Стой и чакай. Аз ще ти позвъня.

— През цялата си кариера той никога не е бил наказван от ФАА за нарушения. Знаеш ли това?

— Ейприл, всичко ще се оправи.

Писмото се размаза пред изпълнените ѝ със сълзи очи.

— Добре.

Десет минути по-късно позвъни Грейси.

— Господин Грийн? Там ли сте?

— Да — отговори мъжки глас от далечния вашингтонски кабинет.

— Добре. Ейприл? Свързани сме с твоя клетъчен телефон, ясно?

— Да.

— Ще изчакаме, докато отидеш при командира.

Ейприл тръгна към спалнята на родителите си, чувстваше се като палач. Рейчъл Роузън вече бе станала и поздрави дъщеря си от нишата към банята, ала Арли бе още в леглото.

— Татко?

Забеляза, че бе мрачен.

— Здравей, мила.

— Аз...

— Пощата никога не идва по това време, нали знаеш?

— Не, не знаех.

— Което означава, че има писмо с обратна разписка, което пък значи, че е от ФАА, което, на свой ред, означава, че новината е много лоша.

Ейприл погледна писмото в ръката си, седна на крайчеца на леглото и кимна.

— Грейси и нашият адвокат, господин Грийн са на телефона. Искат да говорят с теб.

— Дай да видя писмото — рече тихо Арли, взе го от ръцете ѝ, прегледа текста, върна ѝ го и кимна към телефона. Лицето му бе пепеляво, но гласът му бе твърд.

— Добре, Ейприл. Свържи ме.

*Кантората на „Джансън и Прузън“
Сиатъл, щата Вашингтон*

Грейси О'Брайън приключи с конферентния разговор между Тед Грийн и Роузънови, след което веднага избра отново номера на Грийн във Вашингтон.

— Искам да получа откровена оценка, господин Грийн.

От Вашингтон долетя дълбока въздишка.

— Ако трябва да говоря направо, кашата е голяма.

Грейси усети как сърцето ѝ се сви. По време на конферентния разговор Грийн внимателно изрече всички онези неща, които един добър адвокат трябва да казва на всеки нов клиент в началото на пълното с неизвестности пътуване в правосъдието, но бе очаквала малко по-оптимистично становище в разговора между двама адвокати.

— Взели са го на мушката, Грейси. Искам да кажа, че ФАА по начало си е такава при наказателните си действия. Но в случая с командир Роузън не получих и най-малкото сътрудничество от тяхна страна. Сякаш са взели решение да играят ва банк и да го унищожат.

— Какво можем да направим? Искам да кажа... Добре де, това е тъп въпрос към колега.

— Не, не е. В основата на праведния им гняв е хипотезата, че командир Роузън просто е потопил самолета поради небрежност. От там тръгва всичко. Но обвинението, че е пилотирал в нетрезво състояние, е много сериозно и може да доведе до катастрофални последици. Ако в болницата са правили кръвни изследвания, когато са приели Роузън, една отрицателна кръвна проба би помогнала доста.

— Искате ли да се обадя в Анкърдж?

— Един човек от екипа ми вече се зае с това. Стискайте палци.

— Добре. Но той не е пил.

— Обвинението, че е нарушил правилата за визуален полет е ала-бала, но може да се окаже най-опасното от всички останали, ако могат да вдигнат врява като кажат, че е летял твърде дълго по уреди, без да е имал разрешение за това. Прослушах много внимателно записа от онзи разпит в болницата и командир Роузън за съжаление им е оставил вратичка чрез описанието си на обстановката.

— Но той е опитал да се върне.

— Прекалено късно. Онези ще кажат, че е загубил много време да се опитва по радиото да получи разрешение за полет по уреди.

Грейси барабанеше в бесен ритъм с молива си по писалището.

— О, по дяволите, по дяволите, по дяволите! Казвате, че най-тежко е обвинението за безразсъдно пилотиране?

— Техните думи и интерпретации — срещу неговите.

— Ами какво ще кажете за витлото?

— За съжаление точно натам се насочвам сега. Трябва да извадим достатъчно от останките на самолета, за да покажем, че перото на витлото липсва. Това е най-добрата ни защита. Те, разбира се, ще твърдят, че се е откъснало при удара о водата, но аз сериозно се съмнявам, че това би повлияло на един добър експерт. Останките са ни необходими, независимо колко ще струва изваждането им.

Грейси разтърка чело и въздъхна.

— Аз ще се заема с това.

— Грейси, знам, че си приятелка на семейството. Колко време му остава на командир Роузън до пенсиониране? Възможно ли е по-ранно пенсиониране?

— Отговорът е не просто „не“, а в никакъв случай „не“. Той е само на четирийсет и девет години. Ще се бори до последно, а дори когато се пенсионира някой ден, ще лети частно. Очаквам да лети и когато наближи деветдесетте.

— Първо трябва да му върнем лиценза.

— Значи, ако правилно разбирам, няма никаква възможност това незабавно отстраняване да бъде преразгледано бързо?

— Никаква.

Секуим, щата Вашингтон

Ейприл имаше несъзнателния навик да вдига телефонната слушалка още след първото позвъняване и този път не му измени, затова бе малко неподготвена да чуе донякъде познат мъжки глас.

— Госпожа Роузън?

— Госпожица Роузън е.

— Обажда се Уолтър Харисън от ФАА. Имам съобщение за командир Роузън.

— Ще трябва да говорите с адвокатите му, господин Харисън. И, между другото, онова оскърбително поведение няма да ви се размине. Ако бях на ваше място, щях вече да планирам ранното си пенсиониране.

От другата страна се чу злобен кикот.

— Значи сме заели позиция на отричане, така ли, госпожице Роузън? Е, вие може да искате да повярвате, че скъпото ви старче се е отказало от алкохола и аз разбирам вашата пристрастна лоялност. Но аз намерих доказателствата, не се шегувам.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Той е посетил магазин за алкохолни напитки в Анкърридж току преди катастрофата, което означава, че обвиненията са валидни и така с възможностите му да застрашава безопасността на пътниците вече е свършено! В останките от онзи самолет трябва да има празни бутилки. Една пета галон бърбън, две бутилки водка — най-добрият приятел на алкохолика — бутилка ямайски ром и друга с много хубав коняк. Всичката тази пиячка е купена час преди излитането му от езерото Спенърд, а той лично е подписал разписката за покупката с кредитна карта.

Той замълча, но Ейприл бе твърде потресена, за да отговори.

— Знам, че ме смятате просто за едно червейче, госпожице Роузън. Но истината е, че баща ви е опасен пияница.

— Върви по дяволите! — изкрещя тя и тресна слушалката върху вишката.

Цялата трепереше. Вдигна отново слушалката да позвъни на Грейси, но пак я върна на място, в съзнанието ѝ се плъзна отровна мисъл. Защо ще купува той толкова много алкохол? Защо един излекуван алкохолик изобщо ще купува пиене? Тя изпитваше все по-силна потребност да отиде при него, да говори с него, да се увери сама, но го нямаше никъде в къщата. От прозореца на пристроения, подобен на хамбар гараж струеше светлина, тя влезе през задната врата и го намери седнал на столче пред дърводелския тезгях.

— Татко?

Арли Роузън се обърна към нея и се опита с усмивка да прикрие отчаяното си изражение. На тезгяха имаше нещо и Ейприл усети да я бодва страх, като видя, че бе бутилка „Джак Даниелс“, слава богу — неотворена.

— Татко, какво правиш тук?

Той въздъхна — дълга, мъчителна въздишка и потупа с длан по тезгяха.

— Гледам стария си враг в очите, Ейприл.

— Тате, да не си намислил...

— Да пия ли? — довърши той и се засмя. Поклати глава, взе бутилката и я завъртя бавно. — Не, скъпа. Просто се питах защо онзи дребен негодник от ФАА ме ненавижда толкова много. Защото съм се преборил с бутилката преди десет години? Или защото съм прав, че не са го взели в гражданското въздухоплаване и затова търси отмъщение?

— Той се обади, татко.

— Кой?

— Харисън.

Тя му преразказа разговора и видя как чертите му сякаш се втвърдиха.

— Това не е вярно, нали, татко? Ти... не си ходил в онзи магазин за алкохол, нали?

Той въздъхна. Мина почти минута преди да отговори.

— Ходих, по дяволите. — Отново я погледна право в очите. — Майка ти ми е свидетелка за това, Ейприл. Алкохолът не бе за мен. Често посрещаме гости на самолета, когато сме в някое пристанище, а и аз възнамерявах да се видя с неколцина приятели, когато пристигнем в Ситка.

— Това няма да ни помогне, татко.

— Не съм пил!

— Всичко е наред, тате.

— Не, не е. Забрави това глупаво обвинение за пиенето, онова, което има значение, е, че репутацията ми бе току-що разстреляна, самолетът ми го няма, бих могъл да убия и двама ни, а дори твоето доверие е разклатено и...

Той махна с дясната си ръка във въздуха, сякаш се опитваше да се пребори с емоциите.

— Всичко е наред, татко — повтори Ейприл.

— Ейприл, аз съм стар пилот. Трябваше веднага да обърна назад. Трябваше да издигна самолета. Трябваше да видя онази мъгла, да получа по-добра метеосводка... да направя *нещо*, по дяволите! Аз съм командирът и нямам правото да допускам грешки!

— Тате, и ти си човек.

— Не! — рече той и насочи към нея показалец, очите му святкаха. — Не, не мога да се крия зад това, че и аз съм човек. Аз съм командир на граждански самолет. От мен се изисква да съм перфектен,

или най-малкото да попреча на глупостта си да не... да не... — Арли запрати бутилката с бърбън върху бетонната стена, тя се строши с трясък, докато той довършваше изречението... — да не разбие самолета ми!

Тя се опита да му помогне да стане, но той вече бе скочил от столчето и излизаше от вратата, прекоси окосената морава към китка дървета на високия бряг, който гледаше към протока.

Ейприл остана загледана подире му, без да знае какво да стори. В ума ѝ хаотично се мяркаха потискащи стари спомени: как намира празни бутилки от водка на най-невероятни места из къщата, преди той да се запише в програмата на авиокомпанията за лечение на алкохолизма. Но и тогава никога не бе подушвала в дъха му алкохол. Понякога е много трудно да бъдат засечени истинските алкохолици.

А сред многобройните бутилки, купени в Анкърдж, имаше и водка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

8:40 сутринта

— Какво е това? — Генерал МакАдамс посочи тъмната отметка върху радарния екран.

— Не съм сигурен, сър — отвърна сержантът. — Записът е от един от радарите на нашата ПВО.

— На мен ми прилича на бързо движеща се цел.

Сержант Джейкъбс, специалист по управление на въздушното движение на самолетите ауакс, който обикновено се занимаваше с това да насочва изстребителите и летящите танкери в правилната посока, приближи към екрана, почеса се по брадата, след което се обърна към човека, който управляваше проектора на течни кристали.

— Пусни го отново, Джим.

Картината отново оживя, тъмната отметка отново се появи, после изчезна и се появи отново в последователно въртящия се лъч на радара.

Джейкъбс се обърна към генерала.

— Сър, от седемте записа това е единственият, на който виждам отметка на неидентифициран бързодвижещ се обект там, където вашият човек се спуска под шестстотин метра. Отметките на всички останали записи показват отражение от реактивния самолет, освен... тук. — Той използва собствената си лазерна показалка, за да освети една точка, значително по на запад в левия край на екрана. — Но това е единственият запис, който го показва, докато е на около трийсет и три метра от водата.

— И всички смятаме, че няма друг конфликтен трафик?

Всички в залата кимнаха, освен подполковник Андерсън.

— Господин генерал, още не сме видели записа на Бреговата охрана.

— Сър — намеси се сержантът, — има още една цел на този запис. Отметката е непостоянна и курсът ѝ е на север, докато вашият самолет лети на изток. Видяхме я и на записите на ауакса. Докато нашият гълфстрийм идва от лявата страна на екрана, този приятел идва отдолу... от юг. Първо се появява ей тук, долу, радарът улавя транспондерът му да писука на хиляда и двеста, излъчва кода за визуален полет и височината му е около шейсет и пет метра. Така. Както казах, това е в дъното на екрана — да не забравяме, че горе е север — и тази точка е на около двайсет мили южно от предполагаемото място на падането на албатроса. Предполагам, че това е отметката на албатроса, ето тук, където виждате това петно. Сигналът е много слаб, но курсът му е на север.

— Не би ли могло да е онзи кораб, за който говорихме? — попита Мак, но се сепна и се поправи: — Разбира се, че не може. Извинете. Глупав въпрос. Танкерът плаваше на юг.

— Тъй вярно, сър, а според сигнала на транспондера на тази цел, тя се движи на север поне със сто мили в час, тъй че сме съвсем сигурни, че не е кораб.

— Но двата курса не се пресичат, нали? — попита Мак с известна тревога. — Курсът на нашия гълфстрийм, който идва отляво пресича или евентуално ще пресече северния курс на целта, която смяташ, че е албатросът, но ще бъдат ли те там по едно и също време?

Мак се бе навел напред, загрижеността му растеше, докато сержантът не поклати глава.

— Съвсем не, сър. Аз наложих съответните им курсове и, съгласно информацията, която имаме от гълфстрийма и записите на полета му, двата самолета се сближават доста, но се разминават на няколко мили.

— Добре.

— Стига, разбира се, албатросът да не е сменил курса си...

— Но бихте забелязали тази промяна, нали така?

Джейкъбс клатеше отрицателно глава.

— Ами, той навярно не е променил курса, но имаме добър сигнал от него само докъм десетина мили от евентуалната точка на сблъскване, а после той очевидно се е спуснал прекалено ниско или нещо се е случило с транспондера му, защото нямаме негова отметка

след това. Значи можем само да проектираме полета му по този курс, а по него той се разминава с вашия гълфстрийм с мили.

— Разполагаме ли с радарния запис на Бреговата охрана? — попита Мак.

— Тъй вярно, сър. В момента се зарежда — отвърна сержантът.

Върху екрана отново се появиха компютърно генерирани изображения, този път на плавателни съдове под формата на големи цели, които пълзяха по морските пътища към и от залива Принц Уилям. Джейкъбс направи справка в съпровождащия запис материал, погледа екрана няколко секунди и освети район, южно от Валдес.

— Ето, това пак е приблизително точката на катастрофата, сър, съгласно данните от спасителната операция и тези на техните локатори, коригирана за... мисля, че го наричат го наричат преобладаващи течения. Съвпада напълно с продължения курс на албатроса от предишния запис.

— Колко близко можем да стигнем до времето на евентуалното падане на албатроса? — попита Мак.

Джейкъбс поклати глава.

— Не мога да знам, сър, от данните, с които разполагам.

Мак бе вече на крака, протегна се и посочи екрана.

— Сержант, прегледай този запис на бързи обороти и виж дали има нещо, което трябва да видим. Ние ще се поразгъпчем в коридора.

Мак и Андерсън едва бяха стигнали до машината за кока-кола в дъното на коридора, когато сержантът си подаде главата от вратата.

— Господин генерал? Господа, трябва да видите нещо.

Те се върнаха отново в залата.

— Напомням ви, че това е радар на повърхността — рече сержантът. — Не е като нашите авиационни радари, които наистина не могат да засекаат нищо под триста метра височина.

— Давай нататък — отвърна Мак по-нетърпеливо, отколкото бе възнамерявал.

— Да, сър — каза сержантът. — Вижте как целта се появява от южния край на наблюдавания район. Забелязвате ли как се движи на север?

Мак кимна.

— С каква скорост? — попита Андерсън.

— Предполагам с около сто и дваайсет — сто и четирийсет мили в час. Системата на Бреговата охрана е такава, че не поставят квадратчета с данните на въздушния трафик. Ето го онзи огромен танкер, на северозапад от целта, на около осем мили в този момент. Можете да видите и още няколко по-големи съда ето тук, в района, към който се е насочил албатросът.

— Окей. Значи смятате, че това е... охо! — възкликна Мак, тъй като от лявата страна на екрана се появи нова цел с двойно по-голяма скорост. Радарната ѝ отметка бе ясно бяло петно, което бързо се сближаваше с движещата се на север отметка на албатроса. — Дайте по-бавно — нареди Мак.

Записът се забави до една четвърт от скоростта си. Радарните отметки на албатроса и гълфстрийма бавно се сближаваха с пробягването на радарния лъч на всеки четири секунди.

— Нашият човек лети без светлини, разбира се — промърмори Андерсън и Мак кимна. — Но нямахме намерение да летим на петнайсет метра над водата или извън нашата зона на контрол.

— Ето го петролният танкер — добави Джейкъбс и го посочи с лазерния си лъч. — Ако продължите курса на гълфстрийма с още пет мили, той ще пресече курса на кораба.

— Какво е това? — попита Мак и светна със своята показалка върху точка на север-североизток от албатроса, но само на косъм разстояние от курса запад-изток на приближаващия гълфстрийм.

— Мисля, че е друг кораб — отвърна Джейкъбс. — Албатросът ще мине западно от него. Вижда ми се достатъчно голям, за да бъде сухотоварен или пътнически кораб.

— Мили боже — възкликна Мак, без да откъсва очи от екрана. — Нашият гълфстрийм ще се размине на косъм с него.

Джейкъбс отново кимаше.

— Сър, погледнете това. Спомняте ли си, че на предишния запис не можахме да проследим албатроса в десетмилния обхват? Вижте го сега тук на осеммилния обхват върху записа на Бреговата охрана. Променя курса си. Ето тук. Видяхте ли? Променя курса си на изток с... дваайсет градуса. Това напълно променя уравнението. Той сега се е насочил право към товарния кораб и... точката на пресичане на курсовете на нашия гълфстрийм и албатроса се отмества на изток и...

опитвам се да пресметна времето, но и двата самолета ще стигнат до точката на пресичане по едно и също време.

Генерал МакАдамс, подполковник Андерсън и двамата сержанти гледаха като омагьосани как целите се носят една към друга, отметката на албатроса изчезна при няколко кръга на радарния лъч, когато приближаваше неидентифицирания нов кораб, след това се появи ярка на север от кораба по същото време, когато в същата точка се появи и отметката на гълфстрийма.

— Тук гълфстрийма изглежда завива — каза сержантът.

— Издига се. Вече са „отключили“ компютъра и се издигат.

— Добре, албатросът се появява при още две обиколки на лъча, след това сякаш се забавя, отметката става по-слаба и... накрая изчезва, вероятно когато е потънал.

— Пуснете го отново, моля — нареди Мак и лентата бавно се завъртя назад, за да пуснат отново точката на сливане на отметките.

След четвъртото повторение Мак се облегна назад, поклати глава, а мислите му запрепускаха.

— Мамка му!...

— Да.

— По дяволите, Джон, ти каза, че не са били толкова наблизко един до друг.

— Аз... казах ви, онова, което знаех в момента, сър. Това не е същата точка, която Бреговата охрана е отбелязала като място на катастрофата.

Сержант Джейкъбс отново погледна в записките, придружаващи лентата.

— Те също са го забелязали, сър. В тези бележки са посочили коригираните координати. А и не забравяйте, че... ви предупредих, че моите изчисления се базираха на това, че курсовете са непроменени.

Мак им махна с ръка да млъкнат.

— Не се безпокойте, момчета, не искам да обвинявам в нещо когото и да било. Но сега сме изправени пред потенциален проблем.

— Записите не бива да излизат „живи“ оттук, господин генерал — каза Джон Андерсън.

— Не в това е въпросът, Джон. ФАА се опитват да ликвидират онзи пилот, а тук се вижда, че той би могъл да се блъсне не в един, а в два обекта.

— Добре де, какво е търсил толкова ниско, а? — попита Андерсън.

— Той е летял с проклет хидроплан, Джон. С него трябва да летиш ниско, за да виждаш морето. Въпросът е дали има някаква вероятност албатросът да е ударил нашия гълфстрийм.

Изгледаха отново записа, въртяха го напред и назад все към същата точка, докато най-накрая Мак поклати глава.

— Джон, проверен ли бе гълфстрийма за някакви повреди?

— Аз... не знам, господин генерал. Предполагам, че биха открили някакви повреди, след като са направили обичайния си следполетен оглед, а предполагам, че и пилотите биха чули сблъсъка. Когато във въздуха се удари метал о метал, това едва ли може да мине незабелязано.

Мак го погледна и се усмихна.

— Ти ли ще ми кажеш? През 1973-та година, южно от Ханой преживях със своя F-105 страхотен удар — връхлетяха ме парчета от експлодирала ракета „земя-въздух“. Споменът за тази случка още ме плаши тъй, че ми бърка в не знам кои части. — Стана от стола си и погледна отвисоко Андерсън. — Отиваме веднага в хангара. Искам да се осигурят платформи за оглед и осветление.

Джон Андерсън също се изправи.

— Сър, мисля, че най-добре е да уведомим Джо Дейвис какво търсим.

Мак поклати глава.

— Не. Никакви обяснения. — Обърна се към сержанта. — И никаква информация да не изтече към „Юниуейв“, ясно?

— Тъй вярно, сър.

— Добре. И още нещо, сержант Джейкъбс.

— Слушам, сър.

— Много жалко наистина, Бил, за онова случайно изтриване на записа на Бреговата охрана — рече Мак през зъби, като гледаше сержанта в очите.

— Сър?

— Казвам, че... колко жалко, че тъкмо онзи запис, който сме върнали на Бреговата охрана, е бил случайно изтрит. Ясно?

Сержант Джейкъбс примигна, изведнъж осъзнал казаното.

— О, тъй вярно сър. Тъй вярно... много съжалявам.

— Просто обичайна човешка грешка, така мисля — рече Мак, усмихна се уморено на сержанта, който предпазливо му отвърна със същото.

Подполковник Андерсън беше вече в коридора, но Мак се спря на вратата и се обърна към двамината сержанти.

— Това не е срамно, господа. Моля ви, не го забравяйте. Работим по черен проект и има неща, които трябва да сторим в името на националната сигурност.

— Тъй вярно, сър.

— А, Джейкъбс, имам още нещо.

— Сър?

Мак му даде знак да приближи и му нареди нещо на ухото, без другите да могат да чуят, след това козирува за довиждане и настигна Андерсън в коридора.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

Летище „Секуим вали“, щата Вашингтон

11:20 сутринта

Ейприл свали покривалото от крилата и кабината на малкия „Пайпър Чероки круизър“ и започна да го сгъва така, както баща ѝ я бе учил. Отново усети познатата тръпка на вълнуващо очакване, чувство, което я обземаше всеки път, когато ѝ предстоеше да полети, онзи прилив на адреналин, предизвикан от съзнанието, че да лети сама със самолет, бе все едно да върви по опънато над земята въже, при което тя единствена е отговорна за последиците. Пое дълбоко дъх, вдиша освежителния аромат на прясно окосено сено от съседната ливада и си спомни за онези множество следобеди, когато баща ѝ я учеше да лети. За Арли Роузън летенето бе форма на дишане и той бе внушил същите чувства на дъщеря си, а после и на Грейси. Дийн бе съвсем друга работа.

Вълнението ѝ изведнъж бе засенчено от чувството за вина. Осъзна, че се готвеше да се наслади на нещо, на което баща ѝ повече не можеше да се радва.

Ейприл отстъпи няколко крачки назад и огледа бащиния си четириместен пайпър 140 — малък, опростен самолет. Той бе старши командир на боинг 747, а вече нямаше правоспособност да лети дори с нещо толкова малко.

Кошмарът, предизвикан от ФАА, я бе принудил да вземе в последния миг решението да излети към Сиатъл от малкото летище в Секуим, построено от един семеен приятел и бивш командир на самолет — Джак Салий. Разговорът с майка ѝ бе кратък.

— Мамо, ще взема черокито и ще отлетя да се видя и да поговоря с Грейси. Татко е там, горе, на билото. Мисля, че има нужда от теб.

Рейчъл поклати глава.

— Аз знам кога има нужда от мен, мила, и този момент още не е дошъл. Повярвай ми, знам го.

Ейприл ѝ разказа за случилото се в работилницата, за строшената бутилка с бърбън, отчасти за да спести опасенията на майка си, която би могла да подуши миризмата на алкохол. Тя кимна мълчаливо.

— Мамо? Ти знаеше ли за покупката на алкохол в Анкърдж?

— Да. Беше за планираното за Ситка парти, както и за друго в Кетчикан.

— Значи той не е...

— Не е.

— И ти си била с него през цялото време, нали?

Майка ѝ кимна, ала отклони поглед и Ейприл почувства тръпките на опасението.

— Мамо? Била си с него непрекъснато, нали? Не би могъл да се измъкне.

— Бях там.

Ейприл забеляза тревожното изражение на Рейчъл.

— Мамо, какво има?

Рейчъл въздъхна, вгледа се известно време в ръцете си, преди да погледне отново дъщеря си.

— Няма да ми повярват, Ейприл. Аз съм му жена. А освен това тогава спях.

— По време на полета ли?

Тя кимна.

— О, Господи, мамо, тогава излиза, че той няма дори свидетел!

* * *

Ейприл премина списъка на предполетната подготовка, поставен в ламиниран калъф, и запали двигателя на черокито. Беше съсредоточена върху рулирането и засилването на самолета и едва след излитането си позволи да забележи колко хубав бе денят. Често наричаха Секуим банановия пояс на района около пролива Пюджит. Той оставаше откъм североизточния хребет на полуостров Олимпик, където имаше 240 слънчеви дни в годината — докато останалата част

от пролива най-често бе скрита под булото на лека мъглица или дъждец.

Свежият западен вятър бе помел целия регион и небето грееше в кобалтово синьо. Бе регистрирала визуален полет в летището на окръг Кинг — „Боинг фийлд“. Ейприл обичаше да каца на първото летище на Сиатъл, обичаше познатата тръпка да се носи с малкия пайпър по пистата на фона на десетките боядисани в ярки цветове реактивни боинги, които чакаха да бъдат доставени на собствениците им. И сега предвкушаваше с нетърпение същото изживяване.

Черокито се заиздига устойчиво над сините води на близкия пролив, южно от Порт Таунсенд и над канала Худ. Пистата на „Боинг фийлд“ целуна колелата на малкия едномоторен самолет някак прекалено бързо и тури край на едночасовия полет, изтекъл неусетно в размисли и тревоги.

Сега, след като юридическата машина се бе завъртяла, опасенията ѝ от физическите наранявания на родителите ѝ бяха напълно забравени. Изглеждаха незначителни в сравнение с емоционалния удар, който баща ѝ бе понесъл с пълното отнемане на пилотските му права. Друг беше въпросът, че над семейството беше надвиснала и финансова буря, която би могла да се окаже унищожителна. Годишната заплата от двеста и двавет хиляди долара, която командир Арли Роузън получаваше от авиокомпанията, щеше да бъде замразена, докато не получише отново правото да лети, а като се имат предвид доказателствата, които ФАА трупаше и нарочно изопачаваше, това можеше да продължи незнайно колко дълго.

Докато рулираше, Ейприл забеляза дългогодишната си приятелка да ѝ маха, след като бе видяла познатия чероки.

Неволно се усмихна. Грейси винаги се оплакваше, че не можела да привлече вниманието на мъжката половина от човечеството, но и двете знаеха, че това е шега. Грейси бе изключително привлекателна, горяща от енергия млада жена. Обличаше се стилно, но малко дръзко за очакваното от една голяма юридическа фирма, реши Ейприл. И сега беше ослепителна: черни обувки с високи токове, копринена блуза, минипола от туид и полуразкопчан блейзер. Цялата тази умопомрачителна за мъжете картинка се допълваше от изключително гъстата ѝ грива червеникаворуса коса, която се развяваше на лекия ветреца.

Грейси приближи и внимателно се покачи на крилото, да отвори вратичката, докато Ейприл изпълняваше следполетните инструкции.

— Хубаво е човек да види отново стария нула-нула-седем-уиски — рече тя, като имаше предвид регистрационния номер на самолета — N6007W — с който сама бе летяла преди години.

— Все така приятно се лети с него. Бавно, но стабилно.

— Гладна ли си? — обърна разговора Грейси.

Ейприл поклати отрицателно глава.

— Нямам нищо против да пийна едно кафе, докато ти похапваш нещо — рече Ейприл, докато вървяха към частния терминал.

Направи поръчка за гориво и остави номера на клетъчния си телефон, след което се отправиха към корвета на Грейси. Заобиколиха летището и се отбиха в едно кафене близо до Музея на въздухоплаването. Там намериха едно сепаре и Грейси започна да изважда разни книжа от малкото си куфарче.

— Окей, Ейприл. Ето ти справка с цялата информация — имена, места и вероятни цени, — които трябва да прегледаш, преди да поръчаш изваждането на албатроса, както и флопидиск със същата информация за компютъра ти, както и самолетния ти билет.

— Моя... какво?

— Връщаш се в Анкъридж с полет на „Класкън“ в един следобед. Този следобед ще се срещнеш с човека, който, струва ми се, ще свърши най-добре работата. Бяха нужни няколко телефонни разговора, докато го открия. Бих дошла с теб, но...

Ейприл изглеждаше смаяна, а Грейси явно се наслаждаваше на вида ѝ.

— Ще се връщам в Анкъридж? Но... аз трябва да се върна на работа.

— Вече говорих със старшия ти вицепрезидент Найлс Дейтън. Каза, че ти изпраща най-дълбоки съчувствия. Осигурил е посрещането на двата кораба и ще ти се обади, ако има нужда от нещо.

— Найлс Дейтън ти е казал всичко това?

— Направи го.

Ейприл наведе глава, изпълнена с подозрения.

— А какво точно му каза ти, за да измъкнеш такъв благосклонен отговор?

— О, нищо особено. Всъщност говорих с Хю Уелсли, той включи в разговора Найлс Дейтън и може да съм споменала нещо за ползата на „Емпрес лайнс“ от медийната пушилка.

— Полза от медиите?

— Разбира се. Една вярна дъщеря и вицепрезидент на „Емпрес“ предприема благородната кампания да спаси ценен военен самолет от времето на Втората световна война от дълбините на морето. Репортерът на „Анкъридж таймс“ ще се срещне с теб утре. Много е запален. Разбира се, ще бъде още по-запален, когато види самото момиче.

— Чакай малко. Организирана си отразяване от пресата? Грейси, не съм много убедена, че това е добра идея.

— На него много му хареса. На Хю — също.

— Хю ли? Откъде познаваш Хю?

— Ти ни запозна на едно парти миналата есен, забрави ли?

— О, да — отвърна Ейприл, но изведнъж се стресна от мисълта, че интервюто можеше да стигне до въпроса за пилотиране в нетрезво състояние. А ако той гръмнеше в публичното пространство...

— Трябва да извадим онзи самолет от дъното, Ейприл — редеше Грейси. — Най-малкото трябва да докажем, че онази перка се е откъснала. Тед Грийн е готов да атакува ФАА в мига, в който се сдобием с доказателства. Няма гаранции за успех, но съществува някакъв шанс да се набият малко обръчите на наказателния им отдел.

— Но ти всъщност смяташ, че... Той наистина ли смята, че е разумно въпросът да се изнася в медиите?

Грейси кимна.

— Имам да ти казвам още много неща, но най-добре ще е да те откарам до „Сийтак“.

— Грейси, и аз трябва да ти кажа нещо — рече Ейприл, забила поглед в чашата си с кафе. — Вечерта преди катастрофата татко е купил известно количество алкохол за партито, което възнамерявали да организират в Ситка. Онзи червей Харисън ми се обади. Той знае това.

Грейси се облегна назад.

— О, господи, не!

— Татко не е пил, Грейси!

— Поне да беше пил — рече бавно Грейси.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

Анкъридж, Аляска

Ранният следобед

Фоайето на хотел „Ригъл Аласкън“ бе изградено така, че да прилича на интериора на грубо скована хижа в някой от националните паркове, ала самият хотел бе всичко друго, само не и усамотен. Сградата се издигаше в южния край на езерото Спенърд, което всяко лято се бореше за титлата „най-оживеното водно летище в света“.

Ейприл слезе от микробуса, който я докара от летището, разтвори ципа на бялото си яке и влезе във фоайето, като мимоходом забеляза окачените по стените ловни трофеи. Ала в този момент младата жена не обръщаше внимание на нищо, заета с мислите си за надвисналата опасност.

По време на целия полет от Сиатъл се опитваше да надмогне депресията, ала тъмната вълна на реалността бавно вземаше връх. Спасението можеше да дойде единствено чрез изваждането на останките на стария боен самолет. И ако всички онези купени в Анкъридж бутилки алкохол можеха да бъдат намерени все още складирани и неотворени, обвинението на ФАА щеше да се разпадне.

„Добре, къде е моят пилот?“

Ейприл огледа фоайето. Отиде до камината, без да забележи някого, който дори смътно да отговаря на описанието на пилота. Седна в едно от големите кресла до бумтящия огън и препрочете бележката на Грейси.

„Ейприл, във фоайето ще те посрещне Скот Макдърмът, когото наех да те откара със своя «Груман уиджън» до Валдес, за да се срещнеш с оператора на спасителна компания Джим Доблър. Той трябва да е съставил план за действие, преди пристигането ти. Препоръча ми го един от големите клиенти, с когото случайно говорих днес по телефона. Клиентът ми е милиардер и е много дружелюбно настроен. Знам, че има голяма компания за спасителни и

кораборемонтни дейности в Мобайл, Алабама. Операцията била твърде малка и твърде на север, за да се заемат неговите хора, но каза, че Доблър му бил доверен приятел и обеща да го помоли да ни помогне. Целта е да се спусне водолаз, който да сапанира албатроса, а след това с плаващ кран да се вдигне на повърхността и бавно да се извлече до брега, ако остане цял. Той може да стори всичко това. Дръж ме в течение. Аз ще бъда в офиса си до късно. Давай, момиче. Обичам те!“

Някаква миризма, по-остра от пушека на дървата в огнището, атакува ноздрите ѝ. Тя осъзна, че бе дим на пура и се обърна, за да види източника ѝ — в другия край на канапето един мъж бе запалил дълга пура, като онези, пушени някога от Чърчил. Тя сбърчи неодобрително нос, но той или не гледаше към нея, или се правеше, че не забелязва.

„Този прилича на пилот“, помисли си тя. Невчесана пясъчноруса коса и къси щръкнали мустаци, както и ожулено кафяво кожено сако и мръсна, изпомацана с маслени петна грейка, която бе метнал небрежно върху съседен стол. „Това е типичният пилот от Аляска“, заключи тя, след като отхвърли идеята, че бе просто бездомник, промъкнал се покрай охраната на хотела. Халката на средния пръст на дясната ръка и скъпите ботуши, които носеше, донякъде смекчаваха цялостното впечатление.

Но в съзнанието ѝ пурата бе фаталният недостатък.

— Извинете — рече Ейприл, след като не успя да се пребори с негодуванието си.

— Да? — отвърна мъжът, без да я поглежда.

— Ще имате ли нещо против да не пушите тук, моля?

— Да, госпожо — рече той, дръпна си още по-силно от пурата и бавно издуха дима. — Всъщност ще имам против да не пуша тук — ухили се той. Тя предположи, че е на около трийсет и пет години. Очевидно бе арогантен нахалник. — В крайна сметка тук е зоната за пушене — рече той. — Поради това са поставили и пепелници.

Ейприл се опита да скрие сконфузването си.

— Значи тук разрешават пушенето?

— Да, госпожо. Тук е Аляска. Ние тук не сме много добре политически ориентирани — ухили ѝ се той, и разкри изненадващо хубави зъби, преди да всмукне отново от пурата.

Ейприл извъртя очи и се изправи, отдръпна се от камината и набра в клетъчния си телефон номера, който Грейси ѝ бе дала.

— „Пъфин флаинг сървис“ — отвърна мъжки глас след второто иззвъняване.

— Обажда се Ейприл Роузън. Мисля, че госпожица Грейси О'Брайън е поръчала за мен днес чартър от Анкъридж до Валдес...

— Точно така, госпожице Роузън. Всичко е готово за вас.

— Ами добре, казаха ми, че пилотът ще ме чака във фоайето на „Ригъл Аласкън“, а аз не мога да го намеря.

— Знам със сигурност, че е там — рече мъжът и гласът му леко отекна в слушалката, което бе странно. Тя провери силата на звука, но всичко изглеждаше нормално.

— Говорихте ли с него? Къде точно е той?

— Ами, може да се каже, че съм говорил с него, защото той съм аз, а аз знам, че съм тук, и ви чакам. Аз съм вашият пилот.

— Вие сте тук?

— Да. Във фоайето.

Ейприл погледна към рецепцията, после към входа на бара и стълбището, но не откри нищо.

— Но къде сте? Не ви виждам.

— В този момент наблюдавам една много привлекателна дама, която ненавижда пурите. Говори по телефона си.

Този път ехото от гласа му в незаетото ѝ със слушалката ухо отекна твърде силно, за да го пренебрегне, и Ейприл се обърна към камината. Мъжът с щръкналите мустаци се усмихваше, помахаше ѝ с пурата си и кимна към своя клетъчен телефон.

„О, страхотно!“ — помисли си тя, докато затваряше апаратчето. Изчака го да приближи, прие с неохота протегнатата му ръка, опита се да игнорира силната му хватка и леко загрубялата кожа на дланта му.

— Винаги ли се отнасяте с клиентите си толкова грубо? — попита тя.

Той се разсмя.

— Просто се позабавлявах малко. Името ви е Ейприл, нали?

— И госпожица Роузън ще свърши работа — отвърна тя с леден тон.

— Добре, нека бъде госпожица Роузън — каза спокойно той.

— Освен това няма да летя със заредено устройство за предизвикване на пожари. Ясно ли е? — рече тя и посочи пурата му.

— Това всъщност е „Куеста Рей“, номер деветдесет и две, но щом настоявате...

— Да, настоявам.

— Тогава с радост ще ви избавя от нея.

Той извади от джоба си черна кръгла кутийка и внимателно напъха все още горящата пура в нея, след което зави капачето ѝ.

— Какво правите? — извика Ейприл. — Онова нещо още гори.

— Това е една нова играчка. Запазва горящата пура свежа за по-късно — каза той и се ухили, — макар че съм сигурен, че ще сметнете думата „свежа“ за оксиморон.

— Къде е самолетът ви, господин Макдърмът?

— Командир Макдърмът, ако обичате — рече той с престорена сериозност. — Можете да ме наричате и Скот. Изборът е ваш.

— Много добре, господин командир. Къде е самолетът ви?

— До кея зад бара, госпожице Роузън. — Предложи ѝ ръката си. — Мога ли да ви придружа?

— Не, не можете. Само водете.

— Имате ли багаж?

„Само ти си ми багаж“, помисли си тя, като едва сподави желанието да изтърси отговора, който ѝ дойде на ум. Грейси очевидно ѝ влияеше зле. Но само кимна и посочи чантата си за през рамо и друга с колелца с най-необходимото за едно пренощуване. Той ги взе, след като облече якето си, и я изведе.

Малкият шестместен „Груман уиджън“, модел 1952-ра, който Грейси бе наела, бе завързан за кейчето на хотела. Два малки двигателя стояха върху крилото близо до фюзелажа, поради което миниатюрният аероплан приличаше на умалено копие на бащиния ѝ албатрос.

Макдърмът отвори лявата врата и натовари чантите, след което ѝ направи път да се качи и да мине между седалките до дясното кресло в кабината. Последва я, заключи вратата и ѝ подаде чифт слушалки с микрофон.

— Госпожице Роузън, този самолет може да излита и каца от вода и...

Тя вдигна дясната си ръка да го спре.

— Аз съм лицензиран частен пилот с разрешително за полети по прибори. Освен това имам и сертификат за управление на водосамолети. Тъй че, моля, не се опитвайте да ме омайвате.

Макдърмът изглежда се обиди.

— Какво ви кара да мислите, че ще направя подобно нещо?

— О, не знам. Нека просто го наречем инстинкт.

Погледна я в очите за няколко секунди, след което се изсмя и извади стария, пожълтял списък с предполетни инструкции от джоба отстрани. Хвърли го в скута ѝ и рече:

— Щом сте лицензиран пилот, значи сте част от екипажа, в случая — мой втори пилот, независимо дали плащате сметката или не.

— Добре.

— Четете списъка, следвайте указанията ми и ми кажете веднага, ако сметнете, че има нещо важно, което трябва да узная.

— Например — как да се отнасяте с една жена и клиентка?

— Вижте, имах предвид само едно трогателно прочитане на списъка с проверки, преди запалването на двигателите.

Той изви вежди в опит да изглежда невинен, но ефектът бе твърде комичен. Ейприл не можа да се сдържи и се разсмя. Тя откъсна поглед от него, погледна инструкциите, прокашля се и нагласи микрофона си, преди да започне:

— Много добре. В началото бе тъмна и бурна нощ. Главният ключ?

— Е, това е много мило — каза Макдърмът и се ухили. — А моята реплика е: „Включен“.

— Предполетни проверки?

— Приключени.

— Заклучване на управлението? — продължи Ейприл до края на списъка, след което го видя как запалва двигателите.

Излитането от гладката като стъкло повърхност на езерото бе бързо, уиджънът се вдигна плавно при скорост осемдесет мили в час и вирна нос твърде рязко, когато Макдърмът зави на изток и започна да се издига, за да прелети над хребета Чугач на три хиляди метра височина. После пое директно към Валдес. Шумът на двигателите бе оглушителен и Ейприл употреби времето, за да се наслаждава на красотата на терена. От време на време той хвърляше крадешком

погледи, които пробягваха по тялото ѝ, когато си мислеше, че тя не го вижда.

„Типичен сваляч“, заключи тя и се застави да насочи мислите си отново към проблема с вдигането на бащиния ѝ самолет от дъното.

Бяха минали почти трийсет минути, когато Ейприл усети, че мощността на двигателите намаля. Обърна се към Макдърмът, видя ръката му върху ръчките за газта и го погледна въпросително. Той посочи надясно, докато завиваше уиджъна по посока на процепа в тънкия слой перести облаци, за да се спусне през него.

— Точно под нас е Валдес — рече той.

Преминаха през облаци и пред тях се разкри удивителната гледка на зелени и сиви планини с шапки от спускащи се ледници. Ейприл неволно ахна. Долу блестеше тъмносиният проток, който водеше от залива Принц Уилям на изток към Валдес. Макдърмът протегна ръка току под брадичката ѝ и посочи нещо вдясно.

— Ей там е танкерният терминал. А от другата страна на залива е градът.

— От южната страна ли? — попита Ейприл.

Той кимна.

— Точно там бе натоварен „Ексон Валдес“, преди да влезе в историята.

— Разбрах.

— А там, в далечината пред нас, виждате ли онези разрушени постройки? Това е старият град Валдес, част от който потъна в морето по време на земетресението през 1964-та година.

— Къде е сега градът?

— Отзад вляво. Построиха го отново.

Макдърмът намали още газта, спусна елероните, като същевременно оглеждаше водната повърхност и търсеше признаци за вятър. Остана доволен, че духаше от запад и насочи уиджъна в тази посока, след което накара Ейприл да почне да чете инструкциите за снижаване и преди кацане.

Заспускаха се бързо към водата с отнета докрай газ. Макдърмът приключи с глисажа, даде газ и плавно спусна хидроплана откъм подветрената страна на града, върху гърба на една мързеливо носеща се вълна.

— Виждала съм и татко да го прави — рече Ейприл.

Скот Макдърмът кимна и я погледна.

— Невероятен терен, нали?

Забравила за миг неприятното им запознанство в Анкъридж, тя отвърна:

— Абсолютно! И кацането бе хубаво.

— Благодаря — рече той и даде още малко газ, за да изрулира бързо по тихите води към кея.

Там ги чакаше слаб възрастен мъж в изцапана с маслени петна грейка в защитен цвят. Държеше в ръце две вързални въжета. Завързаха самолета и Скот се обърна да помогне на Ейприл да излезе от кабината на леденостудения силен вятър.

— Вие трябва да сте господин Доблър — обърна се тя към мъжа на кея.

Той се усмихна, протегна ръка и рече с дрезгав глас:

— Е, щом трябва. Здравейте, аз съм Джим.

— А аз съм Ейприл. А това е... — понечи тя да каже, сочейки към Макдърмът, който тъкмо скачаше от носа на уиджъна върху кея.

Джон Доблър я прекъсна:

— Познавам твърде добре този дрипав морски вълк, Ейприл — рече той, ръкува се с Макдърмът и го потупа по гърба с другата си ръка. — Капитан трети ранг Макдърмът. Като командващ този кей ви разрешавам да слезете на него... въпреки че пропуснахте да поискате разрешение.

— Капитан трети ранг ли? — повтори Ейприл и потърси у Скот Макдърмът потвърждение, че би могъл някога да бъде военен.

— Не знаехте ли, че летите с отличен с множество награди пилот от самолетоносачите на ВМС? — погледна я Джим.

През ума ѝ минаха няколко отговора в стил „Грейси“, но бе твърде обърквана, а и в малцинство, за да ги използва.

— Не, не знаех.

— Мустаците ви подлъгаха, а? — попита Скот Макдърмът през смях.

— И те, заедно с други неща — отвърна Ейприл и неволно сложи ръце на кръста. После ги скръсти на гърдите си и пое дълбоко дъх.

— Къде можем да поговорим?

Доблър ги отведе в малък офис встрани от кея, в който централно място заемаше тумбеста печка. Вътре бе горещо и леко

миришеше на дим от горящи дърва. Той свали грейката си, Макдърмът го последва и забеляза колебанието на Ейприл, която държеше бялата си пухена грейка и търсеше някое неомазнено място, където да я окачи.

— Ето тук — посочи пилотът една закачалка в далечния ъгъл. — Тази е чиста.

Тя му благодари, окачи грейката си и прие чашата кафе, докато се настаняваха около печката.

— Студеничко е при вас — рече тя, поемайки примесения с мирис на машинно масло аромат на бараката.

— Това си е направо горещина в сравнение със зимата — засмя се Джим и взе една подложка за писане. — И така, Ейприл, всичко, което знам засега е, че някакъв стар албатрос трябва да бъде изваден на около шейсет мили южно от тук.

Тя извади малкия си лаптоп и прочете последните географски координати, изпратени от N34DD, след което им съобщи фактите за катастрофата, забелязвайки с тревога колко пъти Джим поглеждаше към Скот Макдърмът със загрижено изражение.

— Какво има? — попита тя след поредната размяна на погледи.

— Моля?

— Дватама непрекъснато се споглеждате в стил „мисията — невъзможна“. Кога най-скоро можем да започнем да търсим самолета на баща ми?

Скот Макдърмът бе извърнал поглед.

— Ами първо ще трябва да видим дали ще ни е нужно екологично разрешение и...

— Какво разрешение? — попита тя.

— Екологично разрешение — отвърна Джим. — На борда на онзи самолет е имало гориво и масло, нали?

— Да, но...

— Е, не забравяй, че това е територия на еколозите и тук дори не мога да кихна на открито без пет разрешителни.

— Колко време ще отнеме? — попита тя и в тона ѝ прозвуча опасение.

Джим Доблър въздъхна.

— Зависи от това, къде е потънал самолетът. Ако е в защитени води, може да са нужни няколко седмици, а може и никога да не го

получим, зависи какво ще решат щатските и федералните власти.

— Не мога да чакам толкова!

Тя им обясни защо бърза, каза им, че Арли Роузън всеки ден губи големи суми пари.

— Госпожице Роузън — рече Скот, — тук спазването на екологичните правила е критично важно за икономическото ни здраве.

Джим кимаше.

— Ако извадя самолета ви без разрешително и той изпусне капка от нещо друго, освен минерална вода „Перие“, Екологичната агенция ще ме пониже с харпун, а медиите ще ме обвинят, че убивам птиците, белите мечки и Бог знае още какво.

— Но това е лудост! Самолетът и сега е там и тече, докато си говорим.

— Знам, но не ние пишем правилата. Тук само да докоснеш едно дърво и ще те преследват съдебно и с автомати узи.

— Госпожице Роузън — започна Скот Макдърмът, но тя го прекъсна:

— Добре. Можеш вече да забравиш това „госпожице Роузън“ и да ми казваш Ейприл. Просто се бях ядосала на отношението ти в Анкъридж.

— Така ли? — отвърна Скот и се ухили на Джим. — Тя не харесва отношението ми.

— По дяволите, Скот, нито една жена отсам Ацуги не е харесвала отношението ти, откак избяга от флота — рече Джим.

— Е, това вече е много, господин Доблър, сър! — Скот се обърна отново към Ейприл: — Само за протокола, госпожице Роузън — Ейприл, — в отношението ми в Анкъридж нямаше нищо лошо.

— Да, бе, нямало! — сопна се тя и го погледна така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Да, бе, имало! — контрира я той. — Аз ли бях онази сладка млада госпожица, която нахлу в хотел в Аляска на високи токове с развети пешове на палтото от не знам каква направа, за да каже на местните дрипльовци да не пушат в зоната за пушене?

— Не видях знака. А палтото е от „Нордстрьом“, благодаря.

— Добре, деца — намеси се Джим. — Може би трябва вече да се върнем на темата.

Скот протегна същата онази голяма лапа, която тя бе поела тъй неохотно в Анкъридж, и Ейприл този път я стисна с повече ентузиазъм.

— Извинявай, че се държах предизвикателно.

— Приема се.

Той задържа ръката ѝ за секунда и отметна глава.

— Знаеш ли, давам ти картбланш да ме атакуваш за... лекото ми нахалство.

— По-късно ще се заема и с това — увери го тя.

Той кимна, пуска ръката ѝ и се обърна отново към Джим.

— Ти каза, че ако самолетът е паднал отвъд някаква граница, то правилата не важат?

— Ами, възможно е. Тези координати може и да са извън охраняваните води и ако е така, то разрешение навярно няма да е нужно.

— Не можем ли поне да се опитаме да намерим останките? Доколкото разбрах, разполагаш с ехолокатор със страничен обзор — това би ни помогнало да ги открием.

Джим кимна.

— В общи линии — да.

— А още е светло. Не можем ли да започваме?

Джим поклати глава.

— Да, но двигателят на влекача ми е повреден. Работят по него, но ще е готов чак утре. А и с пълен ход правя само петнайсет възела, което означава, че ще ни трябва четири часа да стигнем до там.

— Ейприл — намеси се Скот Макдърмът, — кажи ми какво точно се стремиш да постигнеш?

— Как какво? Опитвам се да извадя самолета на баща си.

— Очевидно времето е критичен фактор, но какво очакваш да намериш в онези останки?

— А, това ли било? Ами... Необходимо е да се докаже — обясни тя, — че перка на едно от витлата се е счупила по време на полет. А трябва да взема и някои неща от кабината на самолета, ако все още са невредими.

В съзнанието ѝ се мярна неприятна картина — пръснати, натрошени бутилки. Грейси я бе предупредила, че дори една от тях да

не е цяла и запечатана, ФАА никога няма да се откаже от обвиненията си. Ейприл пренебрегна студените тръпки и се опита да се усмихне.

— Добре — обърна се Скот към Доблър. — Имаш подводни камери, нали, Джим?

— Разбира се. Имам си видеокамера с обектив „рибешко око“, имам си малки камери, големи камери, дори онези модерни дистанционно управляеми камери за оглед на подводната част на корпуса.

— И всичките работят и на батерии, и на ток?

— Да, но...

— Знам, че имаш и един малък преносим генератор.

Джим кимаше.

— Добре. Това може да сработи. Аз пък имам люк в носа на самолета. Тогава защо да не отидем там, където сочат тези координати, с видеоапаратурата и генератора, да пуснем камера във водата и да видим какво ще открием. Ще ни трябват само трийсетина минути да стигнем до мястото.

— Но това е в открито море, Скот — рече Джим загрижено.

— Ей, ще се справя. Някога си вадех хляба с това да приземявам нощем невъзможно големи реактивни самолети на люлеещата се палуба на самолетоносача. В сравнение с това кацането с уиджъна в открито море си е направо фасулска работа.

Доблър се почеса по брадата.

— Аз не се безпокоя за теб.

— За стомаха си ли се безпокоиш?

Джим кимна, а Скот погледна Ейприл и посочи моряка ветеран.

— Може да даяни на петметрови вълни с малка лодчица без проблеми, но винаги когато самолетът ми е в открито море, го хваща морската болест.

— Аеропланът се клати по-различно — рече Джим.

— А на всичкото отгоре сам е пилот — добави Скот.

— Мисля, че всичко ще е наред, Скот. Имам от онези превръзки за китките срещу морска болест.

— Ще държа самолета така, че никак да не клати... — Скот замлъкна и погледна към Ейприл, която извъртя очи и сви рамене.

— О, хайде, давай. Знам, че много ти се иска.

Той я дари с широка усмивка.

— Мацката подкрепя! Благодаря. Сега вече се чувствам по-добре.

— Мога да си представя — рече тя.

— Ейприл, има още нещо — каза Джим. — Макар да имаме точните координати, възможността да намерим останките бързо е много малка. Можем просто да си изгубим времето. Почти сигурно е, че за да ги намеря, ще ми трябва ехолокаторът със страничен обзор, а той е монтиран на кораба ми.

— Разбирам — отвърна тя, — но наистина ще ви бъда много благодарна, ако поне опитаме веднага.

Двамата мъже погледнаха едновременно часовниците си, след което Джим изпъшка и се изправи.

— Е, добре, защо не — рече той и намигна на Ейприл. — И без туй няма какво друго да правим.

— Нищо няма да ти стане, Джим, гарантирам ти.

— Да бе — изръмжа той и пое към вратата, за да донесе апаратурата си. — Сякаш не съм ги чувал тези приказки и преди.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Четвъртък следобед, ден четвърти

Офиси на „Юниуейв“

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

— Ей, Бен?

Бен Коул подскочи на стола си и неволно извика, докато се изправяше с разтуптяно сърце.

— Господи, Бен, аз съм — рече една жена от екипа му и се ококори. — Извинявай, че те изплаших.

Той се опита да се засмее и да не се улови за сърцето, което продължаваше да бие ускорено.

— Ох! Извинявай за реакцията ми. Просто бях се увлякъл много по един проблем.

— Очевидно — рече тя и поклати глава. — Ти поиска тези папки, искаше да знаеш докъде сме стигнали с търсенето. Приключихме го на осемдесет процента.

— И... нищо?

— Не можем да намерим нищичко, което да не е наред.

— Никакви нови хипотези?

Тя поклати глава.

— Всички сме на мнение, че ако и останалите двайсет процента не покажат признаци за „замърсяване“, програмата е отлична и проблемът трябва да е в онази платка. По някакъв начин тя просто е била причината да се лети на петнайсет метра над водата.

Бен кимна и едва потисна изгарящото желание да ѝ обясни защо това просто не можеше да бъде вярно.

— Чух те, че ще използваш този следобед малко време на „Крей“? — попита тя, имайки предвид суперкомпютъра в главната квартира на „Юниуейв“ в Северна Каролина, с който трябваше да се осъществи връзка посредством оптичен кабел.

— Искам да проверя една шантава хипотеза.

— Каква е тя?

— Обезпокоителна, ако греша, а най-вероятно греша.

— Добре — отвърна тя, подаде му папките и излезе.

Бен погледна часовника си. Резервацията му за компютъра „Крей“ бе в четири следобед местно време (Анкъридж), което бе след по-малко от десет минути. Сети се, че не бе хапвал нищичко от сутринта, но отхвърли тази мисъл. Щеше да се погрижи за яденето по-късно. Това бе далеч по-важно.

Взе папката с дисковете, които внимателно бе програмирал през последните три часа и бързо излезе от залата през странична врата, тъй като не искаше да разговаря с никого.

Предишната нощ мина в безкрайна поредица от кратки подремвания, редуващи се с часове крачене из къщата. Беше се опитал да обмисли растящия списък от обезпокоителни проблеми, като започна със засилващата се тревога за това, дали не бе разкрил прекалено много пред Нелсън Улоквит.

Към пет сутринта, след като магически отговори не се задаваха и сянката на депресията отново надвисна над него, Бен седна пред любимото махагоново писалище на Лайза и извади последните шест плътни листа луксозна хартия, които бе купила преди много време с намерението да бъде в съзвучие с обществото. Намери старата си автоматична писалка, сложи ѝ пълнител, след което събра мислите си и състави просто завещание, с което уреждаше въпроса с Шрьодингер и оставяше всичките си земни блага на сестра си Филис. Последва кратко писмо до Филис.

Вече приключваше с писмото и завещанието, когато забеляза, че първите лъчи на зората започват да розовеят върху източното небе.

Взе душ и се облече за работа, учуден, че може да се изправи толкова спокоен пред вероятността да загине. Изпитателният полет бе насрочен за осем вечерта и той не се и съмняваше, че предстои да се случи нещо ужасно. Единственото светло нещо, засмя се той на ум, бе хитроумният му план да върне променения код в компютъра си в офиса и да го изследва.

— Това е просветление, Шрьодингер — каза той на жълтия котарак, който наблюдаваше приготвянията му преди тръгване. — Охраната на „Юниуейв“ е много внимателна да не изнесем нещо от сградата, но изобщо не ѝ пука какво ще внесем. Затова просто ще мина покрай охраната с ей този диск.

На Шрьодингер тези думи не му направиха впечатление, но Бен го взе и го чеса между ушите по-дълго от обичайното. И тъкмо когато се готвеше да тръгва, котаракът го изненада — придвижи се напред и го лизна с грапавия си език по лицето. Тогава Бен го вдигна да отвърне на целувката му, без дори да се безпокои от котешките косъмчета, от които неизбежно щеше да го сърби носа през целия ден. Жестът си струваше, реши той. Шрьодингер сякаш някак си бе разбрал, че това сбогуване не бе обичайно.

* * *

Бен се върна към настоящето, докато крачеше по коридора. За да не мине покрай вратата на Линдзи, той свърна по друг коридор с надеждата, че ще избегне контакта. Тя не би разбрала защо бе толкова наранен и ядосан, а навярно не се бе и замисляла, че той би могъл да открие, че обещаната от нея Т-образна ръчка е измама.

Стигна до далечния край на сградата и се мушна в една от залите със скъпи компютри, свързани с далечния „Крей“. Оставаха шест минути до планираната му връзка и той използва времето, за да качи програмните дискове, след което се облегна назад, за да обмисли още веднъж нещата.

Преди три дни промененият код в бордовия компютър на гълфстрийма за малко не ги уби. Сега вече бе сигурен в това. Една повредена платка просто не бе в състояние да обясни поведението на самолета. Някой бе вкарал кода, а след това — когато Бен бе стигнал прекалено близо до истината — същият този някой бе извадил кода от главната програма и бе прочистил всички останали копия, за да изглежда така, сякаш такъв код изобщо не е съществувал. Това означаваше, че който и да бе той, се ползваше с пълен достъп до неговата лаборатория, до компютрите и сградата!

Ала той не само бе виждал променения код, той притежаваше и копие от него. Всичките над три хиляди реда от кода бяха на един от дисковете, и бяха прехвърлени е инструкции компютърът „Крей“ да сравни смайващо големия брой компютърни команди с всеки друг тип от тъй наречените под-рутинни. Самият Бен на няколко пъти бе разнищвал кода и го бе събирал отново, сравнява го и с богата

библиотека от компютърни кодове, но не успя да разбере каква поредица от команди се опитваше той да даде на компютъра — и на самолета.

„Крей“ бе последната му надежда. С огромната си способност да сравнява трилиони байтове за частици от мига, това бе най-добрата възможност да се разкрие онова, което някой очевидно си бе дал голям труд да създаде.

Компютърният екран проблесна, за да покаже, че е влязъл във връзка с „Крей“, той пхна диска и стартира програмата.

Облегна се назад и се вторачи в променящите се числа на екрана, които показваха увеличаващия се процент от свършената работа.

Минаха двацет минути, преди лек електронен сигнал да привлече вниманието му и да прикове погледа му към екрана. Прочете думите отначало небрежно, но след това се наведе напред и ги прочете отново, защото не можеше да повярва на очите си.

„Боже мой, промененият код е първична форма на «мъглява логика». Компютърът се е опитвал да мисли сам!“

Реши, че това би могло да обясни снижаването и може би дори точната височина от петнайсет метра. Но все още оставаше проблемът за базата данни за авиокомпаниите, които бе намерил „внедрени“ в редовете компютърен код. Защо точно база данни за авиолиниите? Каква евентуална функция би могла да се обслужва от нея?

Бен прехвърли информацията на друг диск и прекрати фиброоптичната връзка с „Крей“, след това прибра всичко в кожената си папка и излезе. Сега вече нямаше никакъв избор. Дан Джеръд, шефът по сигурността на „Юниуейв“ трябваше да бъде информиран, че бе в ход нещо, което силно намирисваше на саботаж.

Във всички случаи Джеръд не бе подвластен на корумпиране. Бивш агент от ФБР и бивш морски пехотинец, който бе поел службата на директор по сигурността в Анкърридж, когато проектът стартира, за Джеръд се носеше мълвата, че е работил и в сферата на разузнаването. Във всеки случай той бе поел отговорностите си много на сериозно, стараяше се да ограмоти и да съветва персонала на „Юниуейв“ как най-добре да се справя с толкова секретен проект, вместо да се опитва да ги улавя в нарушения на правилата.

Бен намери Джеръд в кабинета му, обясни му за открития променен код, като стратегически избягваше да спомене, че го бе

прехвърлил у дома си.

— Тези три хиляди реда кодове бяха по средата на главната програма, когато си тръгнах онази вечер. Но когато се върнах на следващата сутрин, тях ги нямаше както в главната програма, така и във всички нейни копия. Някой най-щателно ги бе изтрил. Знам много добре, че не бива да идвам при теб без доказателства, затова... изчаках, докато не събера всичко от резервни копия — Бен му подаде диска и обясни какво бе открил суперкомпютърът „Крей“.

— Докторе, искаш да кажеш, че този неоторизиран компютърен код е програма за изкуствен интелект, така ли?

— Не съвсем. Искам да кажа, че онзи, който го е написал, не е възнамерявал машината да „оживее“ и да започне да спори с нас, или друга някаква фантастика от този сорт. Но има един предвестник на онова, което някой ден ще се превърне в изкуствен интелект, и се нарича „мъглява логика“. Това е способността на компютърната програма да анализира данни и да вземе непредвидимо решение въз основа на онова, което, да използваме по-точна фраза, е нейната качествена оценка на тези данни.

— Добре, докторе, сега вече съвсем нищичко не разбирам.

— Това е такъв вид програма, която не мога да си представя да използваме в една прецизна военна система, при която нашата задача е ясна и точна: да дадем възможността да се приземи дистанционно самолет на ВВС при неконтролируема ситуация.

— Но ти спомена за данни на авиокомпаниите. Какво означава това?

— Не знам и точно това наистина ме плаши. Ще ти кажа направо като главен софтуерен инженер на тази програма, че няма никаква причина да я има или да се нуждаем от такава информация. Онзи, който я е вкарал, е имал нещо друго на ум и...

— Имаш предвид тероризма?

— А как иначе? Странен мъгляв код, разписания и информация за авиолиниите, която не би трябвало да бъде там. И съм почти убеден, че именно кодът на тази шибана мъглява логика за малко не ни уби онази вечер, като снижи рязко самолета.

— Казваш, че тази вечер ти предстои изпитателен полет, който те ужасява, нали така? — попита тихо Джеръд.

— Да, искам да кажа предварително, че този... този променен код го няма и смятам, че подобно нещо няма да ни се случи отново, но онзи, който е направил това, първо, е на свобода, и ако целта е да се съсипе тази програма и може би цялата компания, няма да допусне тестът да премине успешно.

— Значи ще намерят някакъв друг начин да...

— Да ни убият, в буквалния или в преносния смисъл. Да.

Джеръд забарабани с пръсти по писалището си. Беше среден на ръст мъж с пронизващ и твърд поглед, който продължаваше да носи късо подстригана коса като в морската пехота.

— След като ти наблюдаваш софтуера, а аз — всичко останало, никой няма да успее да ни попречи тази вечер, докторе.

Бен изпита нелогичен прилив на облекчение. Джеръд би могъл да бъде удивително ефикасен, помисли си той, но не би могъл да предотврати всички рискове.

— И така, какво да направя? — попита Бен.

— Работи и се дръж нормално, но бъди готов да попречиш на онзи... как му викаше?

— Променения код ли?

— Да. Направи така, че тази вечер той да не се качи заедно с теб на борда.

— Добре. Тази вечер ще отида по-рано на място.

— И нека те предупредя, че както вече си го почувствал, става дума за въпрос от най-секретно естество. Възможно е да имаме, поради липса на друго обяснение, враждебна „къртица“ в нашата собствена организация. Не е изключено.

— Какво? — попита Бен, явно разтревожен.

Джеръд вдигна ръка да го успокои.

— Онова, което имам предвид е, че не трябва да говориш по въпроса с абсолютно никого, независимо от допускателността му до секретна информация, независимо от обичайната необходимост да знае. С никого от „Юниуейв“. С никого от ВВС. С никого у дома. Дори с кучето си.

— Имам котарак, или по-скоро мен ме притежава един котарак.

— Разбрано. Дори с котарака.

— Окей.

— Всъщност най-странното е, че съм абсолютно сериозен. Имало е случаи, при които на домашните любимци са били монтирани подслушвателни устройства, защото шпионите са знаели, че целите им си говорят с тях.

— Не се шегуваш, нали?

— Тц. Може да има „бръмбари“ и у дома ти, ако не са имплантирани по хирургичен път в котката или в кайшката ѝ. Виж какво, ще поговорим след няколко дни. Но само аз и ти. — Дан Джеръд се изправи и стисна ръката на Бен. — Ти постъпи правилно, докторе.

Бен излезе от кабинета на Джеръд и тръгна по коридора с хладното чувство на латентна вина. Испита за миг желанието да се върне и да попита Дан Джеръд дали името Нелсън Улоквит му говори нещо, но бързо го потисна.

След като си тръгна, Дан Джеръд постоя известно време на вратата на приемната си и го проследи как изчезва зад ъгъла, запътен към лабораторията си. Джеръд погледна часовника си, леко изненадан, че вече бе 4:15 следобед. Предстоеше му да свърши маса работа до осем и тази мисъл го накара бързо да се върне в кабинета си. Затвори вратата и реши да направи проверка за тайни подслушвателни устройства, преди телефонните разговори, които възнамеряваше да проведе.

Коул се оказа по-проницателен, отколкото го бе смятал първоначално.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

На 63 морски мили южно от Валдес, Аляска

Късният следобед

— Тези вълни изглеждат огромни! — възкликна Джим от втората редица седалки, докато Скот Макдърмът стискаше щурвала на малкия груман на минимална скорост и търсеше най-подходящия гребен, върху който да се приводни.

Той погледна Ейприл и се усмихна.

— Това не е малко предизвикателство за птичка от този сорт — при това самият ни корпус е лодка — но я си представи какво е да кацнеш в открито море с нещо от типа на малка чесна с поплавъци?

— Не мога — рече простичко тя, тъй като не искаше да обсъжда проблема. Изпитваше истинска, вътрешна потребност да не откъсва поглед от гонещите се пред тях вълни, стиснала в мъртва хватка дръжките на креслото на втория пилот, което заемаше. Да се занимава с дискусия, надхвърляща рамките на въпроса за самото им оцеляване, точно в този момент ѝ се струваше непосилно...

Ейприл знаеше, че Скот Макдърмът се опитва да я впечатли. Това бе незряло усилие, но той очевидно още бе в плен на хлапашкото „Здрасти, момичета, аз пък летя с реактивни самолети!“ — което предполагаше в ответ задължителни изблици на женско обожание.

— Окей, ето тази вълна ми се вижда подходяща — рече Скот и заработи с кормилата, за да плъзне уиджъна с няколко градуса по-наляво. — Не — каза той миг по-късно и бързо дръпна ръчките за газта над главата си. Самолетът рязко дръпна нагоре, за да избегне вълната, която неочаквано се разпука в бяла пяна и мина толкова близко под тях, че Ейприл помисли с уплаха дали седалката ѝ няма да се намокри.

Отново застанаха над гребена на една вълна, този път не толкова висок, колкото предишния.

— Това ли са ти вълните, метър и половина високи? — изрева Джим. — На мен ми се виждат поне триметрови!

— Не, в рамките на поносимото са — отвърна Скот. — Ето, слизаме!

Този път той улучи точното положение, което търсеше, бутна щурвала напред точно толкова, за да спусне корпуса на уиджъна върху гребена със скорост малко по-висока от седемдесет мили в час, като в същия момент натисна педалите за ляв завой. Самолетът се понесе с вълната, докато той, отнел газта, изчакваше летящата лодка да премине от полет в плаване, след като корпусът се остави да бъде погълнат от водата и двата понтона на крилете да я докоснат.

— У-и-и-и-и! — извика той и екзалтираният му вик накара Ейприл да извърти очи.

Тя бавно започна да осъзнава, че бе оцеляла. Всичките ѝ кацания като пилот на хидроплан бяха върху гладка вода, с едномоторни самолети с високо вдигнати криле и поплавъци, което означаваше, че еднометровите вълни ѝ се виждаха като планини.

Скот намали до минимум оборотите на двигателите и провери местоположението им по GPS-а, насочвайки самолета на север.

— Намираме се на две мили северозападно от координатите, които ми даде — рече той, разгърнал картата. — Точно където исках да бъдем.

Тя кимна, беше се съгласила, че албатросът сигурно бе паднал в рамките на шейсетте секунди след последното излъчване на малката си спътникова система за проследяване, а при 140 мили в час това означаваше, че бе изминал малко повече от две мили.

— С какво мога да ти помогна? — попита тя.

— Иди отзад и отвори главния горен люк. Стартирай малкия генератор и стой там да включиш кабелите на видеото.

Тя се измъкна от креслото на втория пилот и мина ребром към него, като си даваше сметка, че Скот Макдърмът щеше да се наслади на фигурата ѝ в прилепналите дънки, с които се бе преоблякла. Беше навлякла дебел син пуловер върху бяла блуза и бе сменила красивата си бяла грейка с добре подплатено кожено яке. Джим бе настоял да ѝ даде една омазнена работна грейка и при свирещия в кабината студен вятър тя изпита удовлетворение, че се бе съгласила.

Скот я изчака да иде отзад, след това се наведе и отвори носовия люк, докато Джим вадеше подводната видеоапаратура от пластмасовия ѝ контейнер и я свързваше. Подаде камерата напред и се приготви да развие стометровия кабел-въже.

След десет минути Скот бе отново в пилотското си кресло, докато Джим стоеше до отворения носови люк, а Ейприл се настани на мястото на втория пилот с цветен монитор в скута. Стабилизираната камера започна своето пътешествие на влекало над дъното.

Скот даде съвсем малко газ, за да поддържа три-четири възела скорост по данните на GPS-а и пое курс североизток. Телевизионната камера висеше на около метър и половина над дъното на седемдесет и пет метра дълбочина, опашните ѝ перки поддържаха стабилна кутията ѝ, а с джойстика, който Ейприл държеше, обективът можеше да се върти наляво и надясно. Платформата на камерата бе снабдена с мощен прожектор, чийто лъч пронизваше мастилената, студена бездна.

На екрана се появиха скали и водорасли, стрелкаци се риби и сепнати раци, които бързаха да избягат в мрака. Малка тигрова акула премина пред камерата и изчезна с едно почти ядно махване на опашката си, след което на екрана се появи огромен калкан.

— Джим, този калкан трябва да има четирийсет кила — извика Скот.

— По дяволите — отвърна Джим. — Сега пък огладнях, а на борда нямаме стюардеса.

Студеният морски въздух нахлуваше през носовия люк, преминаваше през кабината и излизаше от задния люк и Ейприл бързо измръзна. Опита се да се загърне по-плътно с грейката, вдигна ципа на долната ѝ част, вдишвайки свежия морски въздух.

Слънцето бе паднало вече много ниско над югозападния хоризонт, огненото му кълбо бе потънало в шепите на хълмовете на остров Монтагю на запад. Странно е, помисли си тя, че само преди три дни майка ѝ и баща ѝ са можели да загинат точно тук, където тя плаваше сега. Странно бе да си помисли, че се бе събудила в Секуим само преди петнайсет часа, без да възнамерява да ходи в Аляска, камо ли да попадне във водосамолет, от който се опитваше да зърне останките на потъналия албатрос. Беше направо нереално, че N34DD се намираше в мрака някъде под тях. И тя започна бавно да осъзнава колко трудно щеше да бъде да го открият.

— Колко време мислиш, че ще можем още да търсим, преди да трябва да отлитаме? — обърна се Ейприл към Скот, чийто поглед бе вторачен към хоризонта вдясно.

— Около два часа. Не искам да излитам по тъмно — отвърна той и се наведе под таблото. — Ей, Джим, какво е според теб онова корабче на деветдесет градуса вдясно?

— Къде? — попита Джим. Гласът му сякаш идваше отдалеч, макар че бе застанал в носовия люк само на седемдесет сантиметра пред предните стъкла на кабината. — Не мога да те чувам добре тук.

— Корабчето откъм десния борд на около триста метра от нас — повтори Скот.

Ейприл видя как Джим върти глава и внимателно се вглежда. След миг се обърна.

— Носиш ли онзи военен бинокъл, Скот?

— Чакай малко. — Скот се наведе назад и измъкна големия бинокъл от калъфа му. Подаде го на Джим, който започна да оглежда далечната лодка.

Измина почти цяла минута в мълчание. Ейприл се опитваше да гледа само монитора в скута си, но я разсея отново Джим, който се изправяше, за да могат да го чуят.

— Преструва се. Преструва се, че е рибар, но няма риболовна екипировка, не се виждат и мрежи във водата.

Скот погледна към Ейприл, по лицето му пробяга тревога.

— Не разбирам — рече тя.

— Аз също — отвърна Скот и се наведе отново под таблото, за да види Джим.

— Идва ли към нас, проявява ли някакъв интерес към нас?

Джим кимна, преди Ейприл да го чуе да отговаря. Свали бинокъла.

— Проявява интерес към нас, това е ясно. Движи се насам с може би десет възела и оттам също ни оглеждат с бинокли.

— Чакай малко — рече Ейприл и се напрегна да разгледа по-внимателно корабчето, макар и с невъоръжено око. — Възможно ли е да мисли, че сме в беда, след като кацнахме тук по такъв начин?

— Може би — рече Скот, върна се отново на мястото си и продължи да оглежда морето. — Видя ли нещо там, долу?

Ейприл поклати глава.

— Дъното все още се вижда, но няма нищо, което да прилича на метал, а и видимостта пред камерата е само три до пет метра.

— Охо! — възкликна Джим от носовия люк, насочил отново бинокъла към приближаващото корабче. — Там, зад първия, има и друг плавателен съд, приближава много бързо.

— Можеш ли да ни кажеш нещо повече за него? — попита Скот, но Джим вече кимаше със странно изражение на лицето.

— Да, трудно е да се сбърка тази изрисувана под ъгъл червена ивица на носа.

— Червена ивица? — попита Ейприл, но в съзнанието ѝ веднага изникнаха образът на лейтенант Хобс и емблемата на Бреговата охрана в спасителния център в Анкърридж.

— Това е катер на Бреговата охрана — продължи Джим. — Препуска с може би двайсет и пет възела.

— Значи преследва онова корабче, така ли? — попита Скот.

— Не, кара право към нас. Най-добре извади морската преносима радиостанция от багажа ми отзад.

Ейприл продължаваше да гледа телевизионния екран, молеше се да зърне нещо, което прилича на самолет. Бързо приближаващият кораб на Бреговата охрана бе предизвикал силна загриженост. Мислено се укори за прибързаната паника, но не можеше да надделее над усещането, че ще я уловят на местопрестъплението, докато върши нещо съвсем нередно.

Скот отново се измъкна от лявото кресло и отиде в задната част на уиджъна, прерови чантата на Джим и извади портативната радиостанция на морските честоти. Включи и я подаде през носовия люк.

Още след първото повикване на Джим се чу отговорът:

— Самолетът във водата, тук е катерът от Бреговата охрана на САЩ „Пойнт Бароу“. Застанете на дрейф и се пригответе да приемете хора на борда. Намирате се в забранен район. Повтарям, подгответе се да приемете хора. Намирате се в забранен район.

Джим Доблър понечи да отговори, след това погледна объркан Скот Макдърмът и накрая му върна радиото през люка.

— Ти си командирът на този съд, Скот. Най-добре ти да говориш с тях.

Скот взе ръчната станция и я приближи към устните си, без да изпуска из очи приближаващия катер, който нарастваше пред тях с всяка изминала минута.

— Катер на Бреговата охрана „Поинт Бароу“, тук е регистрираният в САЩ самолет новембър-осем-седем-едно-браво. Нас викахте. Ще ви изчакаме, но имайте предвид, че нито настоящите авиационни карти, нито известията до въздухоплавателите от този следобед не съобщават, че тези координати се намират в забранен район. Не ловим риба. Повтарям, не извършваме никаква дейност, включваща риболов. Преминавам.

Съобщението от мостика на катера бе същото и Скот сви рамене, докато развърташе уиджъна на северозапад и се подготвяше да спре двигателите.

Джим усети завоя и се подаде от люка.

— Скот, не завивай прекалено бързо, ще оплетем кабела на камерата.

— Спираме ли? — попита Ейприл.

— Нямаме друг избор. Тук те са шерифите. Забеляза ли нещо?

Тя поклати глава. Скот избута ръчките за газ до нулево положение, двата радиални мотора се закашляха и спряха. Единственият шум сега идеше от генератора в дъното на кабината. Ейприл видя как камерата се спусна на дъното с леко друсване, пред обектива ѝ се вдигна за малко пясък и после се уталожиха в лъча на прожектора.

— Ще я изтегля на повърхността, Скот — каза Джим, без да откъсва поглед от катера, който сега се намираше на по-малко от четвърт миля. Със своите петдесет метра дължина той изглеждаше заплашителен за всеки, който се намираше на морското равнище.

Телевизионният екран все още бе включен и Ейприл видя как камерата се откъсва от дъното. Без стабилизиращия ефект на влаченето, при което перките ѝ я застопоряваха в една плоскост, камерата започна да се върти, лъчът на прожектора се отклоняваше все по-наляво и улови някакви смътни очертания в далечината. Ейприл се вгледа по-отблизо и присви очи.

— Работи ли видеокасетофонът? — попита тя.

— Да. Защо?

— Аз... не съм много сигурна какво видях. Стори ми се метално.

Скот погледна изображението и веднага се наведе напред.

— Джим! Спри да теглиш. Виждаме нещо откъм левия борд.

— Можеш ли да поемеш натам? — попита тя.

Скот кимна, дръпна лостовете за газ и натисна стартера на десния мотор, който запали от първото завъртане. Уиджънът пое бавно, а Скот бе натиснал докрай десния кормилен педал, за да не се завърти, докато запалваше левия двигател.

— В тази посока ли? — попита той Ейприл, която закима енергично.

Гласът на същия офицер от Бреговата охрана по портативното радио мигновено събуди у тях тревогата, че преследването вече започва.

— Самолет новембър-осем-седем-едно-браво, наредено ви беше да застанете на дрейф, а това означава да спрете двигателите. Това е заповед. Изгасете двигателите.

Скот грабна радиостанцията с едно плавно движение.

— Само поддържахме стабилизиращ курс. Ще спрем двигателите, когато приближите достатъчно, за да хвърлите въже.

Офицерът повтори заповедта, а Скот въртеше непрекъснато глава от екрана към компаса и обратно.

— Той е! Скот, това е албатросът! — извика Ейприл.

— Достатъчно близо ли сме?

— Да! Можеш ли да спреш?

Двигателите спряха.

— Дай на Джим някакви указания — рече Скот. — Да вдигне ли камерата, да я приспусне... или какво?

— Малко нагоре, Джим — рече тя.

Скот повтори нареждането.

Катерът вече забавяше ход и с периферното си зрение Скот можа да види неколцина моряци на носа да подготвят въжета, както и групата, която щеше да дойде на борда им, макар че не му бе много ясно как щяха да се прехвърлят на толкова малък съд като уиджъна.

— Виждам левия двигател, но... другият, другият ми трябва. — Ейприл се наведе под таблото към носовия люк. — Джим, можеш ли някак си да завъртиш камерата наляво?

Изображението бавно се промени, камерата се завъртя несръчно наляво, но достатъчно, за да се види ясно купчината изкривен метал,

където би трябвало да се намира десният двигател, както и големите дупки в крилото до него.

— Боже мой, десният двигател се е наклонил на една страна и перките на витлото са се врязали в крилото! — рече тя.

— Ейприл, трябва вече да извадим видеокасетата. Могат да я конфискуват.

— Можеш ли... можеш ли да почакаш? С всяка изминала секунда изображението става все по-добро.

Скот се измъкна от мястото си и отиде отзад, където застана до портативния видеокасетофон с миникасети.

В кабината вече ечеше глас, усилен от мегафон: нареждаше им да спрат и да приемат двама души, които щяха да дойдат със сал, за да инспектират самолета.

— Идвайте, момчета. Не правим нищо незаконно тук — изрева Джим отдолу.

— Какво правите? — попита офицерът.

— Изпробваме нова подводна видеосистема. Готов съм вече да я издърпам на повърхността.

Ейприл гледеше как дясното крило бавно приближава. Двигателят някак си се бе изместил или се бе откъснал от окачването си, но вместо да се отдели изцяло от албатроса, се бе изкривил надясно и поне две от перките на витлото се бяха впили в предния ръб на крилото и резервоара, досущ като някакъв странен трион. Гледката бе едновременно и смайваща, и отвратителна.

„Как, за бога, са се измъкнали живи?“ — зачуди се Ейприл. Били са на косъм от взривяване във въздуха.

— Ейприл! Откъсни се за момент от екрана и запиши от малкия GPS точните координати. Но прецизно! До последната цифра зад десетичната точка. И провери три пъти записаното.

Тя грабна химикалка и изпълни нареждането, сгъна листчето и го мушна в якето си, но после размисли и го пъхна в сутиена си.

Във водата вече бе спусната лодка с един офицер и един моряк. Те се отвързаха и поеха с извънбордовия си двигател към уиджъна.

— Ейприл, ако наистина има нещо забранено в този район, могат да поискат да конфискуват лентата. Трябва да приключваме.

— Добре — рече тя. Отзад нещо зашумоля, преди да разбере, че генераторът спира и картината на екрана изчезна.

— Кажи колкото е възможно по-тихо на Джим да издърпа камерата.

Тя предаде думите му и възхитена видя как той уж само промени положението на тялото си, а в същото време теглеше кабела на камерата.

— Какво имаше предвид онзи с тази забранена зона? — попита Ейприл, когато Скот се върна отпред.

— Не знам. На картите нямаше нищо. Съмнявам се, че би могъл да предприеме нещо законно, но мисля, че онова корабче наблюдаваше района. Значи нещо става.

Малката лодка пристана на носа и Джим помогна на младия офицер да се качи на борда и да влезе в тясната кабина.

— Кой е капитанът... или командирът пилот?

— Аз съм, Скот Макдърмът. — Скот се ръкува с него. — Онзи, който ви помогна да се качите, е Джим Доблър, а това е Ейприл.

В отговор офицерът само кимна.

— Не разбирам какъв е проблемът, господин лейтенант — рече Скот. — Проверих всички съобщения до въздухоплавателите, картите ми са коригирани и в тях няма съобщения за забрана в този район.

Офицерът от Бреговата охрана вдигна ръка.

— Вижте, това не е арест или нещо подобно, но имаме необявена военна операция, която се извършва тук. Наистина, няма съобщение за това, но нашата работа е да предупреждаваме всички. Затова ще трябва да ви изгоним оттук.

— Но какво става? Можете да ми кажете, аз съм служил във флота.

— Ами... — усмихна се офицерът. — В такъв случай знаете, че не мога да ви кажа, освен ако имате текущ допуск.

— Окей — рече Скот. — Ще се направя, че разбирам.

— Вижте, след като сте имали камера във водата, трябва да ви запитам дали сте правили записи и дали сте видели нещо друго, освен риби.

— Един гигантски калкан, който бихме искали да изядем, много риби, една акула и раци — ето какво видяхме. Имахме касетка, но я стартирахме едва когато се появихте. Съмнявам се, че на нея има нещо.

— В такъв случай, съжалявам много, но...

— Касетката ще ви трябва, така ли?

Офицерът кимна.

— Ще ви бъде върната под някаква форма. Дайте си адреса.

— Вижте, къде другаде би трябвало да ви избягваме? Искам да кажа има ли и други немаркирани зони, в които не бива да навлизаме? Най-добре ще е да ми кажете. Интуицията ми не работи много добре за тези неща.

Лейтенантът се засмя, погледна Ейприл и задържа погледа си малко по-дълго, преди да се обърне отново към Скот.

— Имаме кораби, които да предотвратяват навлизането в зоната, но явно началниците не са се сетили за хидропланите.

— Очевидно.

Скот отиде отзад, запали генератора, включи видеокасетофона, извади касетката, след което изключи отново всичко и я подаде. Сърцето на Ейприл се сви като видя предаването на видеоматериала.

— Само тази ли е? — попита офицерът.

— Единствената тук — отвърна Скот. — Играчката на Джим е нова и ние дойдохме тук да му помогнем да я опита.

Лейтенантът изгледа в продължение на няколко секунди Скот в очите, преценявайки отговора му и питайки се дали имаше причини да разпитва още, след което кимна.

— Окей. Господин Доблър, господин Макдърмът, госпожице Роузън. Всички сте свободни да си вървите.

Обърна се, промуши се през люка и се качи в лодката си.

Джим извади и прибра камерата, а Скот стартира двигателите, преди още екипажът на катера да бе изтеглил на борда лодката. Излитането премина в относителна тишина, дългите лъчи на слънцето просто се стопиха, докато летяха над канала. Четирийсет минути по-късно Скот реши да кацне върху твърдата повърхност на летището на Валдес, вместо да рискува да приводнява самолета в мрака.

* * *

Тримата чакаха такси, което да ги откара до града. Скот подаде на Ейприл някакво малко пакетче.

— Какво е това?

— Видеокасетката.

— Какво? Аз мислех, че я предаде на...

— Дадох му онази, която бе в машината. А тази я извадих преди той да се качи на борда.

На приглушената светлина на уличната лампа тя можа да види как се бе усмихнал до уши.

— Не мога да повярвам! Благодаря ти!

— Значи... сме квит за пурата?

— Да — отвърна тя без колебание.

— И... може би бих могъл да те поканя на вечеря?

— Е, хайде да не се отнасяме чак толкоз.

— Умът се плаши от възможните значения на това изявление, Ейприл.

— Не, сериозно, благодаря ти!

— Мислиш ли, че това е достатъчно?

— Моля?

— За да помогне на баща ти? Достатъчен ли е записът?

Джим, приседнал наблизко до тях, мълчаливо бе изслушал целия разговор.

— Не знам — отвърна Ейприл, — но със сигурност нещо друго, а не небрежност, е откъснало онзи двигател от крилото, и мисля, че на записа това се вижда. Не мога да ти опиша какво облекчение изпитах.

— Можем да разгледаме по-добре записа, когато се върнем у дома — рече Джим. — А в града има и малък хотел, Ейприл. Искам да кажа, че за мен ще е чест да отседнеш в моя дом, в моята т.нар. стая за гости, дори бих изритал този младеж на улицата, за да те настаня, но къщата наистина не е подходяща за една дама.

— По дяволите, Джим — засмя се Скот, — тя за прасе не става, макар че аз не се оплаквам. Но ще се радвам да отстъпя част от жилищното си пространство.

Скот ѝ намигна и зачака отговор.

— След като споменахте за хотела, мисля, че това ще свърши работа — кимна резервирано Ейприл. — Не искам да ви притеснявам, или пък ти да спиш на улицата.

Тя отвори клетъчния си телефон и започна да набира номера на Грейси, но когато натисна бутона „Send“, машинката я дари с един електронен звън.

— По дяволите! Няма сигнал.

Чифт фарове пронизаха полумрака и завиха в далечината към летището.

— Таксито ни идва — рече Джим. — Навярно ние ще сме единствените му клиенти за деня.

— Може все пак да се наложи да извадим останките — каза неочаквано Ейприл.

И двамата я погледнаха, но Джим заговори пръв, поклащайки глава.

— Знаеш ли, честта да се качи на борда ти група от Бреговата охрана обикновено води до съдебни зали и големи, разорителни глоби. Бих рекъл, че днес извадихме голям късмет, но се натъкнахме на нещо. С цялото ми уважение и извинения, Ейприл, но не мисля, че изваждането на онази птичка ще е възможно, докато не свършат игрите си на война, не отворят района и не ни дадат „добре“. Съжалявам.

Замълчаха и зачакаха приближаващото се такси, а Ейприл долови дълбоката въздишка на Скот Макдърмът.

— Какво има? — попита тя.

— Това не са военни учения — рече Скот.

— Не са ли? Какво става тогава?

— Те се опитват да държат нас и всички останали надалеч от онова, което току-що открихме.

Тя помълча няколко секунди, взряна в него.

— От самолета на татко?

Скот кимна.

— Не, не може да бъде. Наложил се да бъде упражнен политически натиск, за да бъдат спасени родителите ми, но от Бреговата охрана вече ми заявиха, че не се интересуват от вдигането на останките.

— Те са знаели, че си тук с нас — каза равно той.

— Но защо... защо, за бога, казваш това? — попита Ейприл.

Колата взе последния завой и се насочи към тях, а Скот въздъхна отново.

— Когато лейтенантът си тръгваше, той каза, че господин Доблър, господин Макдърмът и някоя си госпожица Роузън могат да си вървят.

— Спомням си. И какво?

— Как какво, аз представих Джим и себе си с фамилните ни имена. Но изобщо не съм споменавал твоето.

Скриптенето на гумите по дребния чакъл и ярките светлини на фаровете накараха Джим и Скот да се изправят. Ейприл остана да седи, дълбоко потресена, и Скот ѝ подаде ръка да се изправи. Чу се шум от отваряща се вратичка.

— Ти ли си, Джери? — попита Джим, присвил очи, за да види шофьора през светлините на фаровете. — Защо се забави толкова? И угаси тези фарове, светиш право в очите ни.

Дясната вратичка се отвори и някой излезе пред колата.

— Не е Джери. Аз съм полицај Джо Харис от щатската полиция. Бреговата охрана твърди, че вие, приятели, може би имате касетка, която им принадлежи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Четвъртък, ден четвърти

Офиси на „Юниуейв“

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

Съобщението, че окончателният изпитателен полет за приемане на проекта се отлага още веднъж, дойде под формата на бележка, която Линдзи Уайт бе оставила върху компютъра на Бен в лабораторията.

Отначало Бен не я видя, когато се върна от кабинета на Джеръд. Бе парче сгъната хартия, залепено за горната част на монитора му и фактът, че не го забеляза цял час, бе доказателство за настоящата му разсеяност. Обмисляше начин, по който да лиши евентуалните саботьори от възможността да „замърсят“ главната програма за изпитателния полет.

Бележката бе равносилна на отлагане на екзекуция. Което означаваше единствено, че Шрьодингер щеше да бъде нахранен лично от него поне още една вечер. Бен се запита какво ли бе предизвикало новото отлагане.

„Нима съм изпаднал някак от играта и не го знам?“ — запита се той. Зависи кой бе взел решението и това със сигурност бе някой, който стоеше над Джо Дейвис в йерархията.

Главният факт си оставаше, разбира се — че той не знаеше кой би могъл да е врагът. Линдзи и Джо го бяха излъгали за монтирането на аварийното изключване на борда на гълфстрийма. Бен изсумтя, сега и те му изглеждаха като невидимия противник, а да подозира всеки си беше чиста параноя.

Излезе да поговори с няколко души от екипа си и да изслуша оплакванията им, че след три дни трескава работа не бяха успели да намерят и една грешчица в главната програма. Той се въздържа, разбира се, да сподели с тях онова, което суперкомпютърът „Крей“ му бе помогнал да открие. Предупреждението на Дан Джеръд не бе единствената причина за това. Въпросът се свеждаше до обричащата го на самота реалност, че никой не бе извън подозрение.

След като всички членове на екипа си тръгнаха, Бен седна в тихата зала и се опита да подреди мислите си. Може би Джеръд щеше да е в състояние да ги защити, когато последният полет най-сетне се състои. Фактът, че сподели с Джеръд подозренията си, бе повдигнал духа му, ала все още имаше твърде много въпроси без отговор, за да се чувства спокоен.

Заля го вълна на умора, той отпусна глава върху писалището да си почине минута-две и потъна в хаоса от тревожни сънища.

Изследователският триъгълник

Рейли-Дъръм, Северна Каролина

По-голямата част от предобеда Уил Мартин ту крачеше из кабинета си, ту се взираше през прозореца, говореше по телефона и се опитваше да запази съсредоточеност. Забавянията в Анкърридж бяха стигнали критичната си точка, но да се притиска още Джо Дейвис със сигурност нямаше да е продуктивно. Сега не можеше да стори почти нищо, освен да чака, да се надява и да гледа часовника. Денят започна с доклад по безопасността от Тод Дженкинс, корпоративният шеф по сигурността. Възможността, колкото и минимална да бе, да съществува пробив в сигурността на „Юниуейв“ лесно бе привлякла цялото му внимание. А след като дъщерята на един пилот с отнет лиценз задаваше твърде много въпроси, а пък самият пилот бе наел адвокати, опасността от такъв пробив бе напълно реална.

— Значи се казва Роузън?

Тод Дженкинс кимна.

— Да, и случаят става по-сложен с всеки изминал час, след като дъщеря му натиска Бреговата охрана и ФАА за отговори.

— Какво знае тя?

Дженкинс сви рамене.

— Хората на Дан Джеръд я следят — отвърна той, имайки предвид базираният в Анкърридж шеф по сигурността на проекта „Скайхук“.

Уил се наведе напред и отправи пронизващ поглед към Дженкинс.

— Трябва да идеш на място. Искам да наблюдаваш лично. Нямам доверие на Джеръд, че ще реагира навреме. Ситуацията е твърде

сериозна, за да гледаме на нея лековато, Тод. Конгресът търси жертви сред черните проекти и ако този дисквалифициран пилот успее да разнищи прикритието ни, дори успешният изпитателен полет няма да ни спаси. Говоря сериозно, става въпрос за оцеляване.

Дженкинс кимна и не каза нищо повече, преди да си тръгне. Най-голямото предизвикателство за него бе да скрие широката си усмивка. След като бе прекарал двайсет и осем години в организирането и изпълнението на тайни операции на ЦРУ, това седене зад бюро направо го убиваше.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Петък сутринта, ден пети

Пентагона

Вашингтон, Окръг Колумбия

Генерал-майор Мак МакАдамс излезе от заседателната зала на Обединения комитет на началник-щабове заедно с генерал Лу Касиди, след като приключи свръхсекретното съвещание за системата „Бумеранг“.

— Изненадан ли си, Мак? — попита Касиди, след като се върнаха в кабинета му.

— „Поразен“ е по-точната дума, Лу. Очаквах, че ще разполагаме поне с един месец за първото инсталиране, но да бъдат монтирани петдесет устройства през следващите десет дни?

— Заповедта идва направо от Овалния кабинет, Мак. Можем ли да се справим?

Мак кимна.

— Ами, да... във физически смисъл. Плановете отпреди известно време изискваха да имаме готови черни кутии, на които да бъдат монтирани само последните платки и твърди дискове за окончателна инсталация.

— Много предвидливо. Все още съм силно впечатлен, че сте свели всичко до такава промишлена простота, година преди да се тестват всички под компоненти.

— Благодаря. Паралелните усилия на „Райт-Патерсън“ бяха насочени много ефективно. Последните ми данни сочат, че хардуерът е монтиран на цялата флотилия от С-17, на сто и осемдесет С-141 и на всички действащи С-5.

Касиди кимна.

— Остава просто да се мушне платката и дискът, да се включи кибер-блокът и системата става действаща.

— С кодове, толкова сигурни, колкото и тези на президента за изстрелване на ядрени ракети.

Касиди отново кимна.

— Мисля, че ще е най-добре същата проверена служба, която се занимава с ядрените кодове, да избере кодовете и за „Бумеранг“. Купуваш от едно място с доказана сигурност.

— А готови ли сме за бомбардировъчния флот? Наистина ли искаме да го направим?

Касиди поклати глава.

— Не. Планираме друга система, за която не е необходимо да знаеш.

— Тъй вярно, сър — отвърна Мак, доволен, че не му бе възложена импулсивно още една тежка отговорност.

Касиди се наведе напред.

— Мак, между другото там, горе, наистина свършихте добра работа.

— Благодаря.

— Кога се връщаш в Анкърдж?

Мак кимна.

— Веднага. Имаме да изчистим някои проблеми, включително и да проведем заключителния изпитателен полет, но, в общи линии, ще се справим.

Касиди го изпрати до вратата, Мак взе адютанта си, който чакаше в приемната и двамата поеха по лабиринта от коридори в построеното наново западно крило на Пентагона, което бе ударено по време на атаките от 11 септември.

В един момент подполковник Андерсън го улови за ръкава.

— Сър? Колата ще ни чака до северното крило.

— Аз ще пътувам с друга кола, Джон.

— Сър?

— Ти вземи колата, която си поръчал. Аз ще взема другата.

— Окей, значи ще пътуваме в различни коли.

— Аха — отвърна Мак, донякъде развеселен от изражението на объркване, което Андерсън се опитваше да скрие.

— Ако това има значение, сър, тази заран се къпах и използвах дезодорант.

— Най-сетне! — пошегува се Мак. — Но въпреки това не можеш да дойдеш с мен.

— Слушам, сър. Но предполагам, че за това си има основателни причини — рече Андерсън.

Мак го спря и сложи длан върху рамото му.

— Не. Има абсолютни причини. Вземи колата си, Джон. Ще се видим на борда на самолета. — Той понечи да се обърне, ала погледна отново подполковника. — Джон, шегувах се. Всъщност отивам до Националното гробище „Арлингтън“ да се поклоня пред гроба на един стар приятел, когото изгубих отдавна.

— Разбрано, сър. Извинете, че бях толкова настоятелен.

Мак изгледа как адютантът му се отклонява в правилната посока, след това излезе на алеята във вътрешния двор, където го очакваше шофьорът му. Колата без обозначителни символи веднага се включи в оживения трафик около Пентагона и плавно се понесе с все по-висока скорост на север. След няколко минути спря пред един заден вход към Националното гробище „Арлингтън“. Пазачът провери документите, които шофьорът представи, и им даде знак да продължат.

По време на своята кариера Мак бе посещавал „Арлингтън“ много пъти. Любимото му място бе домът на Робърт Лий — резиденцията „Къртис-Лий“, ала всъщност винаги бе търсил благоговейната анонимност, която обгръщаше „Арлингтън“.

— Пристигнахме, сър — обяви шофьорът.

— Благодаря ти. Знаеш къде да ме чакаш, нали?

— Тъй вярно, сър.

Мак свали фуражката си и облече лек, цивилен шлифер, за да скрие всички отличителни знаци на униформата.

Денят бе облачен и хладен, ала въпреки това — освежаващ. Той пое по позната пътечка, спря за секунда до мемориала на Бреговата охрана, след това продължи към група дървета в края на алеята „Дюи“, където стоеше висока руса жена с дълго черно палто и четеше надписа на голям надгробен паметник.

Мак застана мълчаливо до нея и зачете същия надпис.

— Загинал е в деня преди десанта в Нормандия — рече тихо Мак.

— Виждам — отвърна тя, без да го погледне.

— Как си, Люси?

— Намирам се в четиригодишен, въодушевяващ и уморителен период на възход. А ти?

— Атмосферата не е тъй ведра както онази, в която ти живееш, но... последните няколко години бяха интересни.

— Готова ли е програмата?

Мак въздъхна, хилядите му тревоги се сплетоха в един възел.

— Да. Готови сме, щом трябва. Списъкът все още същият ли е?

Тя кимна.

— Да. Но разкриването му ще ни съсипе, Мак. Трябва да успеем от първия път. Ти разбираш колко важно е това лично за президента, нали?

— Мисля, че да.

— Може би, но не съм сигурна, че напълно разбираш степента на неговата решимост.

— Сроковете ли? — попита той.

— Те са в съзвучие със сроковете на Пентагона. Предполагам, че същият е и планът за контейнерите?

— Да. Две устройства в една опаковка, обявени за едно, и поставени, както се разбрахме.

— И засега няма проблеми?

— Имах... няколко напрегнати момента, включително и тази сутрин в кабинета на Касиди, но всички въпроси могат да се овладеят, в тях няма нищо задкулисно.

Тя се засмя.

— Добре. Пожелавам ти успех, Мак.

След това се обърна и пое бавно към съседната алея. Мак се застави да остане взрян в паметника пред себе си още няколко минути, дори клекна и сложи очилата си, след което се изправи и крадешком се огледа.

Жената не се виждаше никъде.

Мак погледна часовника си и се обърна на юг. Виждаше през дърветата колата, която го чакаше на уреченото място. С малко късмет можеха да излетят от базата „Андрюс“ до 11:30 местно време, което означаваше, че седемчасовият полет щеше да ги отведе в „Елмъндорф“ към 2:30 следобед. Улови се, че въздиша и мечтае за малко сън. На борда на гълфстрийма на ВВС имаше удобна кушетка и той трябваше да се възползва от тази възможност, след като вечерта щеше да му се наложи да прекара няколко много дълги часа на борда на ауакса.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Петък сутринта, ден пети

Хотел „Аспен“

Валдес, Аляска

Някъде в тъмната хотелска стая звънесе телефон. Звукът му сепна Ейприл. Обърна се наляво и посегна към него, преди да си спомни, че не се намираше в апартамента си. Изправи се седнала в пълния мрак, намери опипом края на леглото, но не можеше да събуди спомена за предишната вечер и не знаеше къде се намира.

„Добре, почакай... Бях в Секуим, след това...“

Сякаш с едно завъртане на прекъсвач паметта ѝ се възстанови изцяло, а заедно с нея — и потискащите спомени за предишната нощ.

„Валдес! Аз съм в хотел във Валдес.“

Телефонът продължаваше да звъни някъде вляво, тя размаха ръка да го намери опипом, събори нещо от нощното шкафче, преди да улови слушалката.

— Ало?

— Ейприл? Грейси е. Извинявай, че те събудих.

— Няма нищо — рече тя и затърка очи, след което се опита да намери лампата. Чу как Грейси въздъхна в отговор.

— Достатъчно будна ли си, за да ми разкажеш за снощи?

— Значи си получила съобщението ми — рече Ейприл.

— Да, но... не мога да разбера защо не си успяла да се свържеш с мен снощи.

— Може би... защото някой друг се е свързал снощи с теб? — Ейприл се усмихна вътрешно.

— Бях на лодката си, сама.

— Добре де. Сега вече съм будна и знам, че имаме голям проблем. Намерихме самолета на татко, заснех го с подводната видеокамера, но Бреговата охрана взе записа.

— Чакай малко! — прекъсна я Грейси. — Намали темпото. Разкажи ми за всичко, което се случи, по ред. Казваш, че сте открили

албатроса и сте го заснели, а Бреговата охрана е взела записа, така ли?

Ейприл ѝ разказа за всички събития в последователността им, включително и за неловкото преживяване да бъде откарана в щатски полицейски участък заедно с Джим и Скот и да бъде претърсена.

— Значи са търсили касетката, така ли? — попита Грейси.

— Той я търси.

— Добре де, той. Но намери ли я? Да не си му я дала доброволно?

— Морският спасител — Джим — му каза, че имал няколко и извади, мисля, четири, но бе очевидно, че полицаят нямаше да спре, докато не намери онази, която търси Бреговата охрана. А тя бе в джоба ми.

— Значи си я предала?

— Казах му, че не вярвам щатската полиция или Бреговата охрана да имат законно право да искат лентата и че ще я предам само след като първо я изгледаме и то ако видя официално нареждане.

— А той, разбира се, се опита да те убеди, че не е необходима заповед за изземване.

— Да. Необходима ли е? Искам да кажа, че той се държа добре, но ни заплашваше с арест.

— Не съм сигурна дали му е била необходима заповед, или не. Не знам дори по силата на кое законово разпореждане той се е представил като агент на Бреговата охрана. Ще трябва да обмисля всичко и да направя бързо проучване.

— Беше доста смущаващо.

— Обзалагам се, че е било така. Позволи ли ви да изгледате записа?

Ейприл поклати глава, очите ѝ бяха затворени, а главата — сякаш пълна с памук.

— Не. Не ни позволи да я гледаме. Дори след като му обясних от каква изключителна важност е това за нас.

— Добре, но двамината други са я гледали, нали? Докато си заснемала останките?

— Не. Само аз я видях. Те изобщо не са гледали записа.

— Сигурна ли си? Къде бяха?

— Джим Доблър, онзи от спасителната фирма, бе в носа на уиджъна, гърбом към екрана, когато се появи изображението на

самолета, а Скот — пилотът, когото си наела за мен — се намираше в задната част на самолета.

— Разбирам — отвърна Грейси, без да успее да скрие загрижеността си.

— Грейси — рече Ейприл, — не се безпокой. Аз мога да свидетелствам за онова, която ясно видях. Самолетът е смачкан, разбира се, но гледката на онзи двигател е неизличима. Честно казано, страх ме е да си го помисля дори, но съм изненадана, че мама и татко са оцелели. — След това тя й описа подробностите: десният двигател, увиснал на окачването си, килнат на една страна, силно повреденото дясно крило, огънатите перки на витлото. — Тоест, можем да разбием ФАА по този параграф. Искам да кажа, че трябва да извадим и онези неотворени бутилки с алкохол, но що се отнася до безразсъдното управление, няма начин онзи двигател да бъде откъснат само от удара във водата и пак да „захапне“ крилото. Перките би трябвало мигновено да спрат въртенето си.

— А те... не са спрели, така ли?

— Грейси, половината дясно крило е надъвкиан метал. Би могло дори да се откъсне.

— Можем, разбира се, да очакваме ФАА да излезе с различна гледна точка.

— Не давам и пет пари какво ще кажат! Човек не може да спори с фактите. Знам какво съм видяла. Онези останки са там долу и са нямамо свидетелство за това, че обвиненията им са смехотворни.

— Колко перки на витлото видя, Ейприл? Две или три?

— Не знам. Това не можах да установя. Надявах се, че като се върнем, записът щеше да ни покаже достатъчно подробности. Но засега би трябвало да имаме достатъчно факти, нали така? Снощи разказах на татко по телефона какво сме свършили.

— Достатъчно, за да бъде оневинен ли?

— Да. Не и по обвинението за пилотиране в нетрезво състояние, или поне още не. Но обвинението в безразсъдно пилотиране е оборимо.

— Не и без онзи запис, Ейприл. Искам да кажа, че трябва веднага да задействаме Тед Грийн, адвокатът от столицата, да се заеме с въпроса. Каза ли щатският полицаи защо Бреговата охрана иска касетката?

— Не. Грейси?

— Да?

— Плашиш ме. Защо си толкова негативно настроена? Какво не мога да разбера тук? Казах ти, че мога да свидетелствам за онова, което видях, и без записаните доказателства.

— Знам, хлапенце, но си помисли от гледната точка на трета, независима страна. Ти си любящата дъщеря на обвинения, по презумпция готова да сториш всичко за татко си. Същият е и проблемът със свидетелствуването на Рейчъл, че не е пил. Ти си умна, сама си пилот, който познава нещата, и точно ти си човекът, който ще се закълне, че е видял доказателства, които по магичен начин ще го оневинят. За съжаление това доказателство не го е виждал никой друг, то вече не съществува, а и онова, записано върху лентата, също може би не съществува.

— Добре. Мога да разбера подобен предразсъдък, но записът съществува и той е у Бреговата охрана. Не можем ли по съдебен ред да ги принудим да ни го дадат?

— Възможно е, освен ако не са го изтрили, или пък не предявят някакви претенции относно националната сигурност, които биха могли да ни блокират. Но ако на дъното на океана има нещо, което те не искат никой да види, и ако твърдят, че записът съдържа тъкмо това нещо, може би никога няма да ни върнат записа непокътнат. И още нещо, Ейприл, колкото повече време минава от момента, в който си направила записа, и представянето му като доказателство, толкова по-голяма става вероятността ФАА да твърди, че записът е бил променен или дори режисиран по електронен път.

— Но това е смехотворно!

— Не, не е. Спомняш ли си какво ми показва на компютъра си? Дори ти разполагаш с компютърна програма, която може изцяло да промени една снимка.

— Да, да. Но фотография.

— Видеозаписите са просто поредица от фотографии, Ейприл. А ти си самата „Госпожица Електроника“. Те направо ще се изкефят от победата си.

Ейприл разтъркваше челото си и се опитваше безуспешно да намери ключа на лампата. Искаше ѝ се да се разкрещи.

— Чакай малко, Грейси, нима вече се борим и с ФАА, и с Бреговата охрана? За какво става дума, за някакъв небивал заговор срещу татко?

— Нямам представа защо Бреговата охрана ще идва да те заплашва и да изземва касетката — отвърна Грейси. — Но да предположим, че са изпитвали някаква нова подводница или са поставяли подводен кабел, или Бог знае какво?

— Но тези момчета би трябвало да са на наша страна, нали така?

— Разбира се. „Ние сме от властите. Ние сме тук, за да ви помогнем“.

— Искам да кажа, че тази сряда говорих в Анкъридж с един много услужлив офицер от Бреговата охрана. О, Господи!

— Какво?

— Нещата се развиват толкова бързо, че напълно забравих.

— За какво говориш?

— Спомняш ли си, че ти разказах за донякъде нелегалната си среща с лейтенант Хобс — Джим Хобс от Бреговата охрана в Анкъридж?

— Да. В кафенето „Старбъкс“. Доколкото разбрах, те е свалил.

— Не, опитваше се да ме предупреди, а аз не приех това присърце. Каза, че имало и други държавни агенции, които се интересували от положението на татко. Попитах го за радарните записи и той каза, че му съобщили, че в тях нямало нищо, което да ни е от полза. Дадох му точните координати от бордовия GPS, а след това се набутах в района, без дори да си помисля, че те ще са там и ще наблюдават. Точно за това се опитваше да ме предупреди Джим Хобс.

— Ей, аз бих постъпила по същия начин.

— Странно е, че спомена за подводници, Грейси. Скот Макдърмът е бивш пилот от ВМС и миналата вечер той спомена съвсем същото — че може би защищават някаква операция на флота.

— Ето още една причина да извадим онзи самолет колкото е възможно по-скоро от водата.

— Това е другият проблем — въздъхна Ейприл и разказа за неохотата на Джим дори да подаде молбите за разрешения сега, след като районът очевидно бе под възбрана.

— Ейприл, натискай здраво онези двама мъже да ти помогнат. Аз ще... Чакай малко. Познавам един от Бреговата охрана там. Нека да

видя дали ще мога да разбера каква законова основа използват да отцепват онзи район и да конфискуват записи. Всъщност ще препоръчам на Тед Грийн просто да се намесим веднага и да подадем молба спешно да бъде издадена заповед за локализиране и защита на онази касетка.

— Главата ми е толкова замаяна, Грейси, че не мога да мисля.

— Нуждаеш се от кафе.

— Да. Но по-важното е, че се нуждая да кажа нещо окуражително на татко.

Приключиха разговора, след който Ейприл се почувства като смазана.

Нямаше как да бъде напълно будна в пет и половина сутринта, след само пет часа сън, помисли си тя, но беше точно така. Изгарящото желание да изпълни задачата, заради която бе дошла в Аляска, я накара да иде веднага под душа и да излезе от стаята си в шест часа и да потърси отворено в този час кафене, където да закуси.

— „Тоутъм ин“ е единственото, госпожо — каза ѝ мъжът на рецепцията и ѝ посочи пътя.

Тя вдигна ципа на грейката си и закрачи по тихите и тъмни улици на градчето. Температурата бе около нулата, белоснежната зима бе официално завършила, но студеният въздух, който се спускаше от ледниците по планинските склонове поддържаше града в постоянното състояние на замръзване.

Ейприл се мушна в едно сепаре и даде поръчката си. Кафето ѝ се видя много по-вкусно, отколкото всъщност беше, ала яйцата бяха чудесни. Тя приключи с яденето и поседя кротко няколко минути, вперила поглед в далечния фар отвъд залива, съсредоточила мисли върху главния въпрос — какво да предприеме от тук нататък.

Както сам се бе изразил, Скот Макдърмът имал койка при Джим и се бяха уговорили да се видят сутринта, без ясна идея защо. „Грейси е права“, помисли си Ейприл. Тя се нуждаеше от помощта им.

За нея бе почти мъчително преди това да лежи в хотелската стая и да си мисли как онзи полицаи, който ги бе издебнал, нямаше да напусне Валдес, преди да съмне. Онази малка касетка можеше да струва живота и щастието на баща ѝ, а се намираше на по-малко от двеста метра в малкия полицейски участък. Мина ѝ през ума да нахлуе с взлом. Нямаше стоманени врати или решетки на прозорците.

Приличаше много на преносим фургон и би могла да влезе в него само с една отвертка.

„Да не съм полудяла? Бълнувам невъзможни неща. Сякаш няма да се сетят кой е взел касетката.“

Ейприл благодари на сервитьорката за поредното доливане на кафе и се съсредоточи върху настоящето. Не можеше да открадне касетката, не можеше дори да уговори офицера да пусне двамината мъже да я видят, а Грейси очевидно смяташе, че това е фатален проблем. И все пак, оневиняването на Арли Роузън лежеше на седемдесет и пет метра дълбочина само на шейсет мили на юг и дори Грейси се боеше, че нещо можеше да се случи с останките. Пълните, неотворени бутилки в кабината на албатроса щяха да съсипят хипотезата на Харисън.

„Ние трябва да се върнем там, независимо от риска“, заключи Ейприл. Имаше адреса на Джим. Можеше да отиде там около седем часа и да почука на вратата. Макдърмът можеше и да се поразсърди, ала Джим щеше да е любезен и тя можеше да го помоли без угризения. Не обичаше да манипулира хората, ала това бе нещо по-различно.

Плати сметката си и разгледа картата в тъничкия телефонен указател на Валдес, преди да бутне вратата и да излезе на студа. Заревото на зората вече се виждаше на източния хоризонт, когато стигна пред вратата на Джим Доблър, изненадана да види, че в кухнята или трапезарията вече светеше. Видя през прозореца до входната врата, че Скот Макдърмът седеше пред чаша кафе. Почука леко по стъклото и се изненада, когато Скот подскочи сепнат, след което се усмихна, като видя лицето ѝ през прозорчето на вратата.

— Ейприл! Много рано си станала.

— Аха. Добро утро. Ти — също.

Той затвори внимателно вратата зад нея.

— Джим още хърка в стаята си, а аз се опитвах да разбера какъв ще е денят.

— Аз — също — усмихна се тя.

— Искаш ли малко кафе? Тук е доста студено.

— С най-голямо удоволствие — рече тя, решила, че няма нужда да му обяснява, че вече бе закусила.

Седна край малката кухненска маса, а той ѝ подаде чиста чаша.

— Джим има добър вкус — „Старбъкс“, „Сиатъл бест“, „Милстоун“... все добри марки.

— Скот, трябва да се върна отново там и да опитам пак.

Той престана да се рови из кухненските шкафове на Джим и се обърна към нея, леко присвил очи, докато изучаваше изписаната върху лицето ѝ решителност. Видя го как въздъхва и затваря шкафа, преди да седне, втренчил поглед в нея.

— Ейприл...

— Нямам друг избор. Кариерата на татко, финансовото му оцеляване, може би — дори животът му, висят на косъм и доказателството, че не е бил безразсъден, доказателството, което поне отчасти може да реши проблема, е там, в морето.

— Виж, аз наистина искам да ти помогна в тази работа — започна Скот. — По дяволите, парите ми трябва, а мисля, че и на Джим — също. Но, Ейприл, трябва да бъдем реалисти. Бреговата охрана най-вероятно ще ти върне касетката, тъй че нямаш нужда от нас. А инак ще трябва да ми платиш цяло състояние за риска.

Тя кимна и чертите ѝ се изопнаха.

— Разбирам. Значи трябва да определим цената.

— Цена ли?

— Колко сребърника ще бъдат необходими, за да ми помогнеш? — в гласа ѝ звънна остра нотка.

— Сребърници ли? Имаш предвид — в библейския смисъл?

— Разбира се. Имам предвид, че очевидно само парите те интересуват.

— Ами, по дяволите, госпожо, аз не върша тази работа от любов! — сопна ѝ се той и веднага съжали за това. — Извинявай. Просто се опитвам да въртя въздухоплавателен бизнес, а през зимата няма кой знае колко работа.

— Аз не искам благотворителни акции, нали разбираш? Определено ще ти платя за усилията.

— Не се безпокоя за... Слушай, извинявам се, ако думите ми са прозвучали като на някакъв алчен наемник.

— Така беше.

Той извърна за миг очи, след което отново я погледна.

— Виж, Ейприл, ако се опитаме да проникнем в тяхната забранена зона, може би и двамата ще бъдем изхвърлени от бизнеса.

Могат да отнемат разрешителните на Джим и да го удушат финансово! Могат да ми отнемат пилотския лиценз, като... като... — Той размахваше безпомощно ръце, неспособен да зърне сравнението, което неволно щеше да направи.

— Както сториха с лиценза на баща ми ли?

— Ами... да.

— Кои, по дяволите, са „те“, Скот? С кого воювам?

Той поклати глава.

— Не знам, но — а мислих много за това снощи — цялата тази работа наистина е свързана с флота. Имам предвид — става на вода, военните...

— Какво искаш да кажеш с това „военните“? Бреговата охрана е предимно цивилна организация.

— Да, но спомняш ли си онова т.нар. рибарско корабче, което според Джим се преструвало, че лови риба? Малко преди да се появи катерът?

— Забравих.

— Аз най-накрая се сетих къде съм виждал този корпус. В Ейдък. Имах няколко поръчки да летя до там и си спомням, че го видях там. Това е спомагателен съд на ВМС, базиран в станцията на морската авиация в Ейдък. Ейприл, натъкнахме се на военноморска операция и... тя навярно е легитимно свързана с националната сигурност. Баща ти просто е извадил лош късмет да падне на неподходящо място.

— Ще се постарая да го посъветвам къде да падне при следващата си катастрофа — рече тя с остър и саркастичен тон.

Скот вдигна ръка с обърната към нея длан.

— Съжалявам, не исках думите ми да прозвучат обидно.

Ейприл кимна. Гледаше през прозореца как небето просветлява от изток, светъл екран над увенчаните с ледници планини, които обграждаха западния бряг на залива Валдес. Обърна се отново към него, стиснала решително челюсти.

— Скот, нуждая се от помощ. Кажи си цената. Аз ще се върна отново там, дори ако трябва да купя екипировката и да наема лодка с извънбордов двигател. Ако нито ти, нито Джим ми помогнете, ще отида сама.

Той клатеше глава.

— Съжалявам, Ейприл. Ако не получа разрешение легално да отида там, оставам извън играта. Не ми е изпила чавка акъла.

— Значи напускаш? Просто така? Казах, че ще приема цената ти.

— Значи ще ми платиш и ще изгубя лиценза си. Какво сбъркано има в тази картинка?

— Казаха ми, че ти си онзи голям мачо, бивш военноморски летец, който може да направи почти всичко, а сега бягаш от това? Значи са сгрешили.

Той започваше да се ядосва, жестовете му ставаха по-широки, лицето му потъмняваше.

— Кои са тези „те“, а? Кой, по дяволите, ти е казал, че съм някакъв просмукан от тестостерон авантюрист?

— Синоним на пилот на изстребител, нали? Или това важи само за бившето поколение от Виетнам и „Пустинна буря“?

— Ей! Аз служих и в Афганистан, преди да напусна!

— И тази работа те плаши, така ли?

Тонът му се повиши с още една степен.

— По дяволите, жено, какво не ти е ясно, когато става дума за професионално самоубийство?

— Разбира се, че... че... се моля за помощта ти, Скот.

— О, така ли? Сега пък си безпомощната женска, която моли мъжкаря да отиде и да съсече дракона ѝ? — Той изсумтя презрително, стана от масата и закрачи из кухнята, обърна се и заговори с още по-висок тон: — Мотали са ме някои от най-добрите кучки-манипулаторки на света, а ти не можеш да се сравняваш с тях.

— Добре.

— Как се осмеляваш да ме предизвикваш?

— Забрави — рече тя, извърна се и наистина се опита да не се разплаче. Захвана се с чантата си, опитваше се да я отвори и да извади чековата си книжка. Гневът ѝ се бе смесил с обгърналата я вълна на отчаяние. — Ще ти напиша чек, тъй че да можеш да си вървиш по дяволите в Додж.

Джим Доблър се бе облегал на вратата в дъното на стаята и слушаше, потънал в сянка. Приблужи към масата и се вгледа в Ейприл, която разлистваше книжката с писалка в ръка.

— Седни, Скот — рече Джим.

— Ей, недей да...

— Седни, синко! За бога, прояви уважение към по-възрастните.
Скот изсумтя и седна отново на стола си.
— Ейприл? Мога ли да получа вниманието ти?
Тя спря да пише чека, вдигна глава, след което остави писалката.
— Разбира се, Джим.
— Благодаря ти.
— Ти откога стоеше там?
— Достатъчно отдавна — рече той и седна на стола с облегалката напред. — Достатъчно.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Петък сутринта, ден пети

Специален полет на BBC SAM 3994

По време на полета от база „Андрюс“ до база „Елмъндорф“

Подполковник Джон Андерсън постави малкия лаптоп върху полирания плот на масичката пред генерал-майор Мак МакАдамс.

— Току-що заредих снимките, които ВМС ви изпратиха, сър.

— Изпратили са ги толкова бързо? Чудесно!

Андерсън седна в съседното кресло.

— Според съобщението им, открили са останките бързо — благодарение на това, че са имали координатите, излъчени от албатроса, преди да падне.

— Чух, че имал на борда си GPS-система.

— Трябва да ви кажа и още нещо. Когато корабът на ВМС с подводния апарат приближавал района вчера, открили малък цивилен водосамолет, кацнал на мястото. От него над останките била спусната частна подводна видеокамера. В самолета била дъщерята — Ейприл Роузън — и двама мъже.

— Успели ли са?

— Да, сър. Очевидно тя е наела пилота и малкия му хидроплан груман — тип уиджън — в Анкъридж, а видеоапаратурата са взели от компания във Валдес.

— Значи... сега разполагат със запис на останките. Това е добре, ако тя прекрати търсенето на начин да отърве баща си от въдицата.

— А ние пък малко се намесихме. Чрез Бреговата охрана.

Андерсън разказа за качването на борда на водосамолета и за конфискуването на касетата.

— Когато отнесли касетката на борда на катера и пуснали записа, той съдържал само няколко кадъра. Тогава се сетили — и правилно, оказва се, — че Роузън е задържала истинската касета. Затова се обадили и полицията ги причакала във Валдес. Там конфискували истинската касета.

— Конфискували са я значи? — въздъхна Мак. — Не съм юрист, но това ме тревожи. Не съм сигурен дали имаме легитимно право да изземваме граждански запис. Знаем ли какво има на него?

— Смътно изображение на останките, което показва как десния мотор виси на окачането си и силно повредено крило там, където перките са се врязали в него.

Мак кимаше.

— И така, значи госпожица Роузън знае със сигурност, че нещо се е случило във въздуха и то навярно е причинило катастрофата. Ако не греша, ти спомена, че тя се опитва да докаже, че витлото е изгубило една от перките си. Има ли в този запис доказателство за откъсната перка?

Джон поклати глава.

— На нейния запис това не може да се установи със сигурност, но снимките на флота показват това ясно и няма никакво съмнение: самолетът е изгубил една от перките си по време на полет.

— Значи госпожица Роузън е била права.

— Ето това е снимка от подводния апарат, застанал точно пред носа на самолета — рече Андерсън.

— Добри Боже, погледни това крило. — Погледът на генерала пробяга по кадъра, докато той барабанеше с пръсти по масичката. — Добре. Джон, спомняш ли си какво ти казах: че не искам госпожица Роузън или баща ѝ да търсят оневиняващи доказателства и междувременно случайно да разкрият нашия проект? Е, сега след като е намерила останките и ги е заснела, тя вече знае, че е имало инцидент по време на полета. А ние просто сме ѝ отнели това доказателство.

— Да, сър. Така излиза. А за тях то е още по-важно, тъй като въз основа на препоръките на инспектора от ФАА, агенцията е отнела пилотския лиценз на баща ѝ, а той е командир на самолет в гражданска авиокомпания.

— Какви са основанията им?

— Безразсъдно управление на самолет, нарушаване на правилата за визуален полет и, доколкото разбрах, има обвинение и за пилотиране в нетрезво състояние.

— Нетрезво състояние ли? Наистина? Това е тревожно. Разбира се, по останките личи, че обвинението в безразсъдно управление е погрешно. Как се казва той?

— Арли Роузън. Старши командир на 747 за „Юнайтед“.

— Командир Роузън трябва да бъде в състояние да докаже, че обвинението за безразсъдно управление е погрешно, а без физически доказателства или видеозапис, това ще бъде трудно. И така, какво мислиш, че ще предприеме една решителна млада жена като госпожица Роузън, Джон?

— Мисля, че тя ще продължи да опитва.

— Можеш да бъдеш напълно сигурен в това. Но как? Какво можем да очакваме да стори оттук нататък?

— Ще настоява да ѝ бъде върната касетата?

— Правилно. От твоите сведения знаем, че тя е умна. Че е рационална. Знае, че Бреговата охрана ѝ е отнела записа и че в тази работа сигурно има и нещо друго, че не става дума само за полет в забранен район. И точно сега тя обмисля най-различни версии — от опитите на властите да прикрият нещо до някакъв заговор — и мога да се обзаложа, че тя има достатъчно опит в контактуването с властите, за да знае, че може да мине много време, преди да си върне лентата. И всичко това означава какво?

— Господин генерал, с всеки изминал ден започвате все повече да говорите като професор. Не знам накъде биете с тези въпроси...

— Ами, бия натам, Джон, че тя сто на сто ще намери начин да отиде отново там, независимо дали районът е забранен от Бреговата охрана, или не. Ще се опита да направи същите видеозаписи или даже по-добри. А за нас въпросът тогава става следният: имаме ли причина да я спрем?

— Да, сър, имаме, ако нещо в онези останки би навело на мисълта, че нашият гълфстрийм и техният албатрос са се „поотъркали“ във въздуха.

— Но, Джон, ние огледахме гълфстрийма в хангара и не видяхме никакви следи от сблъсък. Нали така?

— Да, сър, но... Просто имам гадното чувство, че пропускаме нещо, което може да ни навреди доста.

Мак въздъхна и се наведе напред.

— Какво ще ни струва ние сами да извадим онзи самолет?

— Флотът е готов да го направи, сър. Няма да им струва кой знае какво. Могат да го натоварят на малка баржа и да го покрият, докато получим възможността да го огледаме.

Мак се замисли за малко.

— А какво ще кажеш, ако вместо това събера достатъчно конски сили да накарам шефа на ФАА да възстанови лиценза на командир Роузън?

Джон Андерсън потръпна.

— Сър, с цялото ми уважение към способността ви да го направите, но това ще отвори прекалено много вратички за цял куп въпроси и обяснения, включително и главния въпрос — кой сте и защо се месите. Дори да се изтъкне като аргумент националната сигурност, разширяването на кръга няма да спре.

— Е, по дяволите — изсумтя Мак, — може пък флотът просто да се е случил там с камера и ето ти снимката. Не е необходимо ние да се намесваме.

— Само снимката няма да е достатъчна, господин генерал. Познавам много добре ФАА. За да се контрира един разгневен инспектор от ФАА, който е успял да убеди шефовете си да отнемат разрешителното на командир от авиолиниите по три различни обвинения, ще е необходимо пред шефа на ФАА да се представи много силно обяснение, а това почти сигурно означава да изгубим прикритието си. И без друго държим по-голямата част от Пентагона на тъмно за този проект, направихме маса неща, по дяволите, за да няма изтичане на информация, тъй че... наистина ли искате да намесим и ключовите фигури от ФАА?

— Казано с други думи, ти не смяташ, че можем да помогнем на Роузънови, без да застрашим сигурността на проекта, въпреки че решаването на проблема им ще ги разкара от следите ни?

Джон кимна.

— Да, сър, казано накратко.

Мак въздъхна и се извърна, замислен. След това се обърна рязко и се завъртя с креслото си.

— По дяволите. Знам, че си прав, Джон. Но всичко това е много смущаващо. Аз съм пилот и ето, че мой колега го прецакват, ние държим решението за излизането му от пандиза, а не можем да му го дадем, без да разкрием, че сме ние.

— Господин генерал, една от най-добрите докладни записки, които сте писали за целия този проект, беше онази, с която искате от

нас да поставим съображенията за сигурност над всичко. Беше красноречива и убедителна.

Мак поклати глава и се усмихна мрачно.

— Какво? Да не си я поставил в рамка?

— Е, не беше чак толкова безсмъртно творение, но бе точно в целта.

— Значи горкият командир Роузън и дъщеря му се превръщат в неволни жертви.

— Сър, не забравяйте, че има още две сериозни обвинения срещу командир Роузън и ние нямаме представа дали те са валидни, или не.

Мак въздъхна.

— Забележката ти е вярна, но може да не свърши работа за успокояване на съвестта, както би сторило това оправдаването му. — Той погледна часовника си. — Добре. Още два часа и ще бъдем там. По график ли върви всичко за тазвечерния изпитателен полет?

Джон Андерсън кимна.

— Ауакът трябва да излети в шест и половина местно време с нас на борда си, а гълфстриймът ще се вдигне десет минути по-късно.

— Дано да стане така — рече Мак и се изправи.

Валдес, Аляска

Над залива Принц Уилям се носеха високи облаци. Ейприл напусна топлия кабинет на Джим Доблър за няколко минути, за да погледне отвъд кея и изпита сковаващ студ от поривите на вятъра, които се спускаха по канала и разбунваха водите зад защитния вълнолом. Чу далечен шум зад гърба си и погледна към прозореца на офиса. Джим все още говореше по телефона, опитвайки се с все сили да се сдобие с разрешение да извади останките на албатроса, без да нарушава закона или разпоредбите на Бреговата охрана.

Тя въздъхна и поклати глава, след като образът на Скот Макдърмът отново се появи в съзнанието ѝ. Питаше се какво ли се бе случило в миналото му, та да се оттегли толкова бързо при първото предизвикателство.

„Навярно вече си е в Анкъридж“, помисли си тя. Бе излетял преди няколко часа, след като Джим се бе намесил в разгорещения им

спор рано сутринта. Тя му набута чека в ръката, той отначало не искаше да го вземе и го прие едва след като тя настоя, че той покривал само първоначалното наемане на самолета и не включвал допълнителни усилия в нейна полза. Кой знае защо това разграничаване се бе оказало ужасно важно за него.

Ейприл усети вибрациите на клетъчния телефон в един от джобовете на якето си и го извади. Беше Грейси.

— Ейприл, току-що бях в сградата на Федералния съд тук, в Сиатъл, и подадох молба за временна ограничителна заповед срещу Бреговата охрана и Щатската полиция в Аляска, която трябва да им попречи да човъркат онзи запис. Поисках и спешно заседание на съда за утре заран, за да изискам незабавното връщане на касетата.

— Аз си мислех, че адвокатът от столицата ще стори това — рече Ейприл.

— Да, така е, и той е опитал, но не могъл да се свърже с тях. Пък и аз бях по-добре запозната с фактите.

— Смяташ ли, че ще го получим? Имам предвид съдебното решение.

— Да, стига да не заявят, че са изгубили касетата, или че е била празна. Не знам какво да очакваме — зависи от това кой е замесен. Какво става там?

Ейприл я информира за усилията на Джим Доблър да се сдобие с разрешение за операция по изваждането на самолета.

— Не съм оптимистка, Грейси. Той наистина е много готин тип, опитва се с все сили, но дори преди Бреговата охрана да ни атакува, ме предупреди колко трудно било да се предприеме каквото и да е в тези води.

— И не можете да отидете отново дотам по въздух, така ли?

— Да, за съжаление нашето авиаторче се отдръпна и избяга. Искам да кажа, че не бива да бъда неблагодарница за онова, което той стори, но... веднага след като се намесиха властите, го хвана шубето...

— *Заминал си е?*

— Аха.

— По дяволите. Ако Доблър не може да задвижи нещата, ще се обадя на нашия клиент да видя дали няма някаква друга идея. Освен това би ли могла евентуално да наемеш тази видеоапаратура и да отидеш с някакъв плавателен съд дотам?

— Ами ако Бреговата охрана ме следи? Ще забележат всякакъв кораб, който бих могла да използвам.

— Не и с дървен корпус, обзалагам се.

— Например гребна лодка, така ли?

— Да.

— Грейси, мястото е в открито море. Дори ако разполагам с извънбордов мотор, рискувам да се преобърна. Вълните могат да станат много високи и водата е много, много студена. В крайна сметка тъкмо това едва не уби родителите ми.

Последва мълчание.

— Грейси?

— Да, тук съм. Аз... просто обмислях всичко, за да видя как бихме могли да решим проблемите бързо.

— Има ли причина да се бърза още повече, за която не знам?

Ейприл усети колебанието на Грейси.

— Грейси? Отговори ми честно.

— Окей. Виж сега, баща ти май не понася всичко това много лесно. — Грейси въздъхна.

— Знам. Аз сама ти го казах.

— Не... по-лошо е. Майка ти ми се обади и каза, че наистина е разтревожена. Никога не го била виждала толкова паднал духом и... трябва да ти кажа и това — главният пилот на авиокомпанията му се обадил и вместо да изрази подкрепа, в общи линии го заплашил.

— *Какво?*

— Става дума за алкохолизма. Казал на баща ти, че ако не успее да докаже, че не е имало алкохол, ще бъде отстранен, независимо от крайното решение на ФАА относно лиценза му. От ФАА очевидно са се погрижили авиокомпанията да узнае за покупката на алкохол в Анкъридж.

— О, не!

— Съжалявам, че се наложи да ти го кажа, Ейприл, но ти трябва да знаеш. И ние наистина трябва да разрешим проблема бързо. Особено относно обвиненията в пилотиране в нетрезво състояние.

— Профсъюзът на татко няма да толерира подобно обвинение, нали? Искам да кажа, че всичко става с колективен трудов договор, нали така?

— Да, но аз въпреки това ще пораздрусам клетката на авиокомпанията. Не се безпокой, ще включа Асоциацията на пилотите от авиолиниите, а вече предупредих шефа на профсъюза му, че става дума за един човешки живот.

— Човешки живот ли?

— А нима не е така? Психологическото въздействие...

— Грейси, да не би... да намекваш, че татко е обзет от самоубийствени мисли?

— *Не!* Не, аз... не мисля. Просто... изобщо не мога да си го представя паднал духом. Никога не съм го виждала такъв и това плаши и мен.

— Аз също не съм го виждала паднал духом — рече тихо Ейприл.

— Виж какво, аз ще направя всичко, което е по силите ми, но... на теб може да ти се наложи да извадиш наистина голям заек от цилиндъра, за да измъкнеш строшеното витло. По някакъв начин.

— Разбирам.

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

Бен Коул представи личните си документи на охранителите на хангара в един следобед и към четири часа бе напълно убеден, че онзи, който бе заредил променените компютърни кодове в компютрите на гълфстрийма, този път не бе успял.

В огромния хангар се чува стъпки и Бен се изправи. Екипажът приближаваше към гълфстрийма.

— Здравей, Бен! — усмихна се главният пилот-изпитател, преди да започне да се изкачва по вградената стълбичка. — Готов ли е най-сетне Намигвачко?

Бен трепна като чу прякора, а пилотът се разсмя.

— Името хич не ти харесва, нали?

— Мисля, че си прав.

Ръкуваха се на най-горното стъпало.

— Бен, питам сериозно, доволен ли си, че сме готови?

— Аз... да, в едно отношение.

— И какво е то?

— Знам, че *вирусът* — използвам тази дума, поради липса на друга, — който ни инфектира преди, сега не е на борда.

— Слава богу.

— А ти знаеш ли за новата Т-образна ръчка в кабината?

Бен внимателно наблюдаваше лицето на пилота, но изражението му не се промени.

— Да. Тя трябва физически да освободи управлението от лапите на Намигвачко, ако не сработи нищо друго. Предупредиха ме, че ако я използваме, наистина ще повреди компютърните инсталации, но не и управлението.

— Сигурен ли си, че работи? — попита с равен глас Бен. Пилотът надникна от вратата на кабината, за да се увери, че новата ръчка бе на мястото си.

— Ами, чакай да взема инструкциите по поддържането.

Върна се с подвързаната с метални корици книжка и я отвори, прелисти няколко страници с вписани данни за извършени действия по поддържането и ремонтите.

— Ето. Инсталирането започва... инсталирането е отменено.

Бен кимна.

— Точно това си мислех. Аз...

— Инсталирането е възобновено. Модификациите приключени, ето го и подписът за окончателната инсталация — рече пилотът и подаде книжката на Бен, който я проучва няколко секунди. — Проблем ли има, Бен? Не ми изглеждаш убеден.

— Аз само... Бях тук в сряда и Т-образната ръчка бе монтирана, но не бе скачена към нищо, а върху плановете се мъдреше надпис „отменено“.

— Ами, точно това пише и тук. Спрели са работата, след това са я възобновили и са се подписали, че е приключила.

— Предполагам, че няма начин да се изпробва лесно.

Пилотът поклати глава.

— Предупредиха ме. Ако дръпнем тази ръчка, трябва да сме готови да прекратим изпитанията за няколко дни. Тя ще прекъсне връзката, но ще повреди някои неща. Това е крайна, допълнителна мярка в случай на опасност.

— Е, добре — рече Бен, усетил как объркването замайва главата му. — Ще ми се да бях сигурен, че са приключили с нея — добави той.

Обля го студена пот при мисълта, че предстоящият полет би могъл да завърши с катастрофа, въпреки всичките им усилия.

— Какво възнамеряваш да правиш, след като всичко това свърши, Бен? — попита пилотът.

— След полета ли?

— Не, след проекта. Нас ще ни освободят тази вечер, започват да монтират веднага устройствата „Бумеранг“ и ние оставаме без работа.

— Аз май не съм мислил за това. Какво искаш да кажеш с това, че ще ги монтират веднага?

Главният пилот-изпитател вдигна ръка и се усмихна.

— Ей, не си го чул от мен, ясно?

— Но... вярно ли е това?

Пилотът се оттегляше широко усмихнат, като кимаше утвърдително.

— Нека бъде записано в протокола, че обвиняемият отказа да отговори на въпроса на доктор Коул, защото не е необходимо той да знае отговора.

Бен също му се усмихна в отговор, махна с ръка и се върна при компютърния си пулт в кабината, леко разтревожен.

„Какво искаше да каже с това «веднага»? Мислех си, че ще разполагаме с няколко седмици да изчистим всички проблеми в програмата.“ Самата мисъл за някакъв софтуерен проблем, който неочаквано активира черната кутия на „Бумеранг“ на борда на бомбардировач от ВВС по време на рутинен полет, започваше да преследва мислите му почти със същата сила, с която го тормозеше присъствието на данните за гражданските авиолинии, които бе открил.

Централен офис на „Юниуейв“

На половин миля от хангара на „Юниуейв“ пристигането на генерал МакАдамс в „Елмъндорф“ бе грижливо координирано — чакаше го кола, която да го откара до сградата на централния офис на проекта. Трябваше да проведе няколко спешни съвещания, последното, от които бе отложено чак за 5:30.

— Господин генерал, някой си сержант Джейкъбс остави пакет за вас — обяви секретарката му, щом се появи на вратата.

Мак кимна на един мъж в сив официален костюм и му даде знак да почака минутка, след което взе малката кутийка от секретарката си и се наведе над бюрото ѝ, за да ѝ надраска бележка със следния текст:

„Моля, изтрийте от паметта си и от всички дневници факта, че Джейкъбс е донесъл това. И унищожете тази бележка.“

Тя я прочете бързешком, кимна, а той се обърна към седналия мъж.

— Заповядай, Дан — рече Мак и отведе шефа по сигурността в кабинета си, затвори вратата, а онзи взе малко, преносимо дистанционно устройство.

— Мога ли да включа неутрализатора на „бръмбарите“, генерале?

Мак кимна, а Дан Джеръд натисна съответния бутон, изпълвайки кабинета с див поток от безшумни радиосигнали, предназначен да изолира стаята от всякакво подслушвателно устройство.

— Джон ти е предал шифрованото съобщение, Дан. Дали нашият доктор Коул се превръща в проблем?

— Той е умен мъж, генерале, и лоялен при това. Не само е открил променения компютърен код и внедрената в него информация за гражданските авиолинии, но е разбрал и какъв е този код, а аз не се съмнявам, че в този миг съзнанието му е заето с въпроса какви възможни обяснения може да има за това.

— И какви са възможните обяснения?

— Опасни. Поне някои от тях. Ако поеме в погрешна посока, може да стигне до най-различни заключения, които на свой ред могат да предизвикат истински проблеми по сигурността за нас; а ако се паникьоса и излезе извън „кошарата“, вредата може да бъде чудовищна.

Мак се отпусна в едно от креслата около масичката за кафе и въздъхна.

— След два часа или даже по-малко, ще бъдем във въздуха за последните изпитания. Имаш ли някакви опасения, че доктор Коул стаява нещо?

— Не — каза Дан Джеръд. — По-скоро се безпокоя за това как ще се справи с мислите си по-късно. Той не е човек, който ще се отдръпне и ще си затвори устата, генерале. Напротив! Ще вдигне

тревога, след като първо е установил проблема и след това не може да бъде накаран да млъкне, освен по един начин — физически.

— Вечният проблем при военните и управляващите. Точно онова, от което се боим и което ни прави свободни хора.

— Странно, нали?

— Доколко може да бъде опасен? И предвид цялата информация, с която разполага, каква е заплахата, пред която сме изправени?

— За съжаление и аз не помогнах кой знае колко, когато му казах да говори само с мен, тъй като е възможно да има къртици дори в самата организация.

— Е, все едно е да му го внушиш, Дан.

— Знам. Ще приема, че ми е натрит носът за лоша преценка.

— Между другото, информиран ли си за ситуацията с Роузън?

— За катастрофирания албатрос, дъщерята и разгневената ФАА ли? О, да. Това е друга избухлива смес, която наблюдавам, макар да смятам, че е под контрол — благодарение на твоята помощ с онези радарни записи.

— Той е намерил база данни за граждански авиолинии, внедрени в т.нар. променен код, Дан — каза Мак, следейки очите на шефа по сигурността за някаква реакция. — Ето това наистина ме безпокои.

— Мен — също.

— И ти работиш по въпроса, нали?

— Доколкото мога.

— Убеден съм, че не е нужно да ти казвам, че този проект е от изключителна важност и че натискът за бързото му приключване идва от самия Бял дом.

— Моля?

Мак се размърда неловко в креслото си, много доволен, че устройството против подслушване блокираше всяка възможност думите му да бъдат изписани върху надгробния паметник на кариерата му.

— Ако имаме лошия късмет да се набутаеме в спор между доктор Коул и онова, което се опитваме да постигнем...

— Да, сър. Разбрано. Проектът е на първо място.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Петък следобед, ден пети

Валдес, Аляска

Ейприл видя поражението, изписано върху лицето на Джим Доблър още преди той да окачи слушалката на телефона. Той въздъхна, обърна се към нея, като клатеше глава.

— Ейприл, наистина съжалявам много, но единственият начин да се стигне дотам е да се премине през постове на Бреговата охрана, а те никак няма да се зарадват.

— Значи районът все още е забранен, така ли?

Той кимна, потъна в избелелия пашкул на стария си стол зад писалището, чиито пружини протяжно изскърцаха. В кабинета витаеше приятната миризма на дим от изгорели дърва, която му придаваше по-скоро атмосфера на селско магазинче, отколкото на брегови офис, макар навсякъде да се виждаха атрибутите на спасителна компания, включително и алуминиева мрежа.

Стаята неочаквано се изпълни с шум на статично електричество, който идваше от една от включените радиостанции на писалището. Джим обаче не ѝ обърна внимание и продължи да обяснява:

— Знаем откъде можем да наемем миниподводница с две захващащи устройства на носа, но ще струва цяло състояние, и ще са нужни седмици, за да пристигне тук.

— Откровено казано, не разполагам нито с цяло състояние, нито с време.

— А другият проблем е, че каквото и да правят онези там, никак няма да искат ние да ги наблюдаваме. А дори да можем да вземем онази подводница, навярно ще ни засекаат и ще побеснеят.

— Какво имаш пред вид под „онези“?

— Флотът. Обзалагам се, че Скот бе прав, че са те.

Радиостанцията отново изпращя и силният, дразнещ шум изпълни затоплената стая. Джим се пресегна и намали звука.

— За какво служат тези станции? — попита Ейприл.

— Едната е на стандартните морски честоти, по нея могат да се свържат с нас пристигащи плавателни съдове, които искат да заредят гориво или търсят някакви други услуги. Другата е авиационна, настроена на местните честоти.

Тя го погледна озадачена.

— Тук кацат и водосамолети, досущ както онзи, с който пристигнахте със Скот онзи ден, и могат да се свържат с мен...

В този миг по авиационния канал прозвуча раздражен глас:

— Доблър, би ли излязъл да ми помогнеш да се вържа?

Джим се усмихна, изправи се и взе якето си.

— Не виждам никого там — рече Ейприл.

— Когато има отлив, тази част от кея не плава, а кеят за зареждането с гориво пада ниско и не се вижда.

Ейприл облече якето си и последва Джим към рампата, водеща надолу към плаващия кей, където се полюшваше един груман-уиджън с вече спрели двигатели. Тя видя как носовият люк се отвори и от него се появи Скот Макдърмът. Той кимна на Ейприл и протегна ръка да улови вързалното въже. Двамата мъже привързаха уиджъна, след което Скот скочи на кея. Тя забеляза старанието му да представи пристигането си като нещо обичайно, ала начинът, по който търсеше думите, след като я видя да го очаква със скръстени на гърдите ръце, го издаде.

— Здравей отново — кимна Скот.

— Здравсти. Да не си забравил нещо? — отвърна Ейприл, без да променя равнодушното си изражение. Нямаше смисъл да разпалва отново сутрешния спор.

Той изсумтя и вдигна глава към небето, сякаш проверяваше дали не се задава буря.

— Не..., всъщност да. — Скот се обърна отново към нея, после погледна към Джим, който също стоеше със скръстени ръце и с изражение на всезнайко. — Натъкнах се на нещо, което ми се стори интересно.

— Да не би да имаш предвид тази госпожица Роузън? — кльвна го Джим.

Скот започна да се изчервява и лицето му бързо потъмня, докато се правеше, че не разбира за какво става дума.

— Аз... ъ-ъ-ъ... мислех си, че това може да я заинтригува — рече той и се извърна, за да погледне Ейприл в очите. — Летях обратно и се свързах с Анкъридж-радио, което е... то обслужва...

Ейприл кимаше.

— Анкъридж-радио е станцията на ФАА за обслужване на полетите. Знам. Аз също съм пилот, забрави ли?

— О, да. Ами тъкмо ми даваха инструкции за полета...

— Във въздуха ли? Мислех си, че би трябвало да получиш инструктаж преди полета.

Репликата ѝ го сепна и той замълча за няколко секунди.

— Ъ-ъ-ъ... обикновено така се прави... преди полет. Но... както и да е... Та чух за временно забранен за полети район поради военна операция недалеч от тук и... просто ми стана любопитно, тъй като досега не бях чувал за подобно нещо.

— Къде е това „тук“?

— Ами, източният край на района е малко на югозапад от мястото, където намерихме албатроса, а западният му край минава западно от Сиуорд.

— Забраниха вече и движението на плавателни съдове, Скот — рече Джим. — Цял следобед говорих по телефона.

— Е, господин Макдърмът, благодарим ви, че се върнахте да ни съобщите това — каза Ейприл.

Скот се поколеба, изглеждаше достатъчно объркан, за да предизвика искрица съчувствие у нея.

— Ейприл, моля да ме извиниш за това, че те изоставих тук, в тази дупка.

Джим изръмжа гърлено.

— Мисля, че досега никой не е наричал къщата ми „дупка“ — рече той. — Какво, на юрта ли прилича?

Скот го игнорира.

— И двамата сме на мнение, че тук става нещо странно... но изслушай ме за секунда. Когато пристигнах в Анкъридж, отидох в РВД и направих свое малко разследване за онова, което се е случило в понеделник вечерта, когато е станала катастрофата. И познай какво? И тогава е била обявена временна забрана за същия район.

Ейприл отпусна ръце и си спомни за онези изтребители F-15, които бе видяла да кацат преди няколко дни на базата „Елмъндорф“.

— Тук има голяма активност на полетите на ВВС и съм сигурна, че се извършват множество тренировъчни полети. Защо забраненият район трябва да е свързан с онова, което се случи с баща ми?

Скот сви рамене.

— Не го твърдя със сигурност. Но е необичайно. Аз знам забранените райони във въздушното пространство на Аляска — поне в тази ѝ част — затова ми се вижда много странно обявяването на временна забрана.

— Какво имаш предвид, Скот? — попита Джим.

— Мисля си, че тази вечер ще има някаква странна военна операция, мисля си, че такава е имало и в понеделник вечерта и дори това да няма нищо общо със случилото се с родителите ти, Ейприл, съвпаденията са прекалено очебийни, за да бъдат пренебрегнати.

Тя поклати глава.

— Татко е изгубил перка от витлото си. Или се строшила сама, което е възможно, или е закачил някаква метална конструкция под себе си, например мачта на кораб. Зоната, за която говориш — тази нова забранена зона — е свързана с въздухоплаването и въздушното пространство.

— Нали каза, че си поискала от Бреговата охрана да видиш радарни записи от тяхната система за наблюдение за онази нощ? — попита Скот.

— Ами, разбира се... да видя дали албатросът се е появил на екраните им и да проверя какви кораби са се намирали в района. Ала те не ми дадоха записите. Мисля, че ще трябва да ги съдим, за да получим тази информация.

— Ейприл, почакай малко и помисли. Бреговата охрана ни задържа и взе онези видеозаписи. Такива неща обикновено не се случват, освен ако не се извършва някаква военна операция, а тя би могла да бъде свързана с онези забранени райони.

— Но аз не разбирам как би могло да има връзка.

— Може би баща ти *наистина* се е ударил в кораб, който е участвал в някакво учение на ВВС. Не знам, по дяволите, но мога да ти кажа, че инстинктите ми подсказват, че има връзка и мисля, че трябва да отидем и да хвърлим едно око.

— Ние? — попита Ейприл.

— Да. Освен ако нямаш нещо против, нали разбираш? Няма да ти струва нищо, Ейприл. Този път полетът е за моя сметка.

— И в двата случая — да, искам да дойда. Да си седя просто тук и да не правя нищо, направо ме съсипва — рече тя, но изведнъж осъзна значението на думите си и погледна към Джим, който реагира едва доловимо. — Джим, съжалявам за това как прозвучаха думите ми. Но това нямаше нищо общо с теб и с огромните ти усилия да ми помогнеш.

— Знам.

— Работата е в това, че и двамата не можахме да помръднем нещата и на милиметър напред.

Той сви рамене и със свенлива усмивка изрази благодарността си.

— Радвам се, че съм ти от полза, Ейприл. Значи ще искате онзи генератор и камерата с екипировката ѝ, така ли?

— Не, Джим — отвърна вместо нея Скот. — Просто нямам достатъчно гориво.

— Е, това съм в състояние да променя — каза Джим и се запъти към горивния шланг.

— Джим, искаш ли да дойдеш с нас? — попита Скот.

Джим поклати глава.

— Не, ще бъде просто баласт.

— Добре, остава ни около час до мръкване. Ще трябва да кацна отново на летището. Ще имаш ли нещо против да дойдеш да ни вземеш след няколко часа?

— Тц, нямам нищо против.

* * *

Водите в залива този път бяха по-развълнувани от предишния следобед и излитането бе поредица от тежки подскоци по гребените на вълните, докато Скот успя да вдигне уиджъна току пред поредната едра вълна. Издигнаха се в западна посока, след това завиха на юг над канала към рифа Блай.

— Ниско ли ще летим? — попита Ейприл, след като сложи слушалките с микрофона, който бе почти долепен до устните ѝ.

Скот кимна, огледа се за други самолети, след което погледна към нея.

— Мисля си да летим на около сто и петдесет метра височина, така повечето от следящите въздушното пространство радари няма да ни засекаат. Но могат да ни видят от всеки летящ обект.

— Като ауакс ли?

— Да, или някой от онези F-15, за които ти спомена. Вкарал съм данните за забранената зона в GPS-а. Смятам да се спуснем по източната ѝ граница и преди да се смрачи да огледаме дали има някакъв трафик по вода.

— Колко близко до мястото на катастрофата можем да стигнем?

— На около две мили. Странна работа, Ейприл. Обявената от Бреговата охрана забранена зона за корабоплаването не съвпада със зоната, забранена за въздухоплаване, препокриват се само на мястото на катастрофата. Но има и нещо друго, което не ти казах. Тази вечер забраненото въздушно пространство е от водната повърхност до десет хиляди метра височина.

— Ясно.

— В понеделник вечерта, когато родителите ти са минавали през нея, забраната е била за височина от хиляда и петстотин до десет хиляди метра и ако изчисленията ми са верни, те са прелетели под зоната. Знаеш ли на каква мисъл ме навежда това?

— Мисля, че да — отвърна Ейприл. — Това означава, че от понеделник досега нещо се е променило и сега искат цялото въздушно пространство.

— И онова, което би могло да е причина за тази промяна, са твоите родители, които съвсем законно са прелетели под забранената в понеделник зона. Тази промяна подсказва, че нещо се е случило и тъй като ние знаем, че албатросът е паднал в това въздушно пространство, спокойно може да се предположи, че именно той е причина за промяната.

— Искаш да кажеш, че това е връзката, така ли?

— Да. Не знам точно каква е. Имам предвид, че не знам дали са ударили нещо или са имали механична повреда. И в двата случая става дума за съвпадение, но то е доста провокативно.

Почти десет минути летяха в мълчание, Ейприл се отдаде на съзерцание на буйната зеленина на горите, обрамчили залива,

спускащи се досами водата. Бреговете бяха каменисти и тесни, тук-таме имаше пясъчни плажове, тук-таме отвесни скали бележеха мястото, където се срещаха вода и суша.

— Скот, погледни на десет градуса вдясно — посочи тя мержелеещото се туловище на голям кораб на хоризонта пред тях.

Той кимна.

— Танкер, който отива към Валдес. Виждаш ли колко е висок? Празен е, идва от Калифорния.

Слънцето се бе спуснало ниско над югозападния хоризонт. Скот погледна екрана на GPS-а.

— Координатите на катастрофата са точно пред нас, Ейприл, на около пет мили разстояние. Забранената зона започва след три мили, ще завия и ще следвам границата ѝ на около миля разстояние, за да съм сигурен, че ако някой ни наблюдава, няма да остане с погрешно мнение за намеренията ни.

— Ние какво всъщност правим? — попита тя.

Той сви рамене.

— Не знам. Аз... нека просто се поразходим натам и да видим дали няма да мернем нещо необичайно.

— Скот, имаш ли сал на борда?

— Имаш предвид спасителен сал ли? Не, нямам.

— А не би ли могъл да имаш?

— Да, но това е летяща лодка, Ейприл, забрави ли?

— Не говоря за спасяване. Говоря за кацане, за надуване на невидима за радарите гумена лодка, може би с малък мотор, с която да се отиде на мястото с камера, видеомагнетофон, батерии и всичко останало.

Скот не отговори веднага.

— Бихме могли да го направим. Не виждам защо не, но трябва да бъде нощем, а аз не мога да рискувам да кацна в открито море нощем.

— А какво ще кажеш да кацнем на здрачаване извън забранената зона, да се вържем за нещо, а след като мръкне да отидем с лодката?

— Ще ни трябват щормови облекла.

— Джим има, сам ми каза.

— Добре. Може би тъкмо ще ни стигне времето, да...

— Не тази вечер. Мисля си за утре. Искам да сме напълно подготвени.

— Окей.

Тя се извърна към него и го гледа, докато и той не я погледна в очите.

— Всичко зависи от тези записи и мисля, че моята приятелка Грейси, адвокатката, ще ти каже, че ще ми трябват твоите свидетелски показания за потвърждение на онова, което съм видяла, за онова, което сме записали и за това, че записите не са променени по електронен път. Това устройва ли те?

— Имаш предвид показания пред съда ли?

— Да. Проблем ли е?

Той поклати глава.

— О, не.

Те изведнъж го улови за ръката и посочи напред.

— Какво е това, Скот? Онзи кораб.

— По-скоро е корабче. Почакай.

Той промени леко курса в северна посока, за да получи по-добра гледна точка.

— Какво е това?

— Военен кораб. Не мога да кажа кой точно е, но е от спомагателните или снабдителни кораби. Не се срещат често из тези води. Виждаш ли онази конструкция на надстройката на кърмата? Не съм сигурен за какво е.

— Плава на запад.

Той кимна.

— Да. И по курс, който ако не греша, трябва да е минал точно над мястото на катастрофата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Петък, ден пети

Над Залива Аляска Югоизточно от Анкъридж

Привечер

— Говори началникът на изпитанията. Готови сме за връзка, Мъдрец десет. Докладвайте вашата готовност.

— От Мъдрец десет, кабината е готова — отвърна гласът на пилота изпитател от гълфстрийма.

— Много добре — продължи началникът на изпитанията, — тогава давам разрешение да започне тест едно.

Бен прие разрешението и постави показалец над съответния бутон, поколеба се няколко секунди, за да провери отново всички параметри. Намираха се на височина седем хиляди и триста метра, на курс 135 по магнитния компас, летяха в сравнително спокойна въздушна среда. Натискането на бутона не би трябвало да предизвика някаква промяна, просто щеше да потече поток от данни от ауакса, където пилотът щеше да поеме дистанционното управление на гълфстрийма.

— Свързваме се — рече Бен и усети как клавиша леко „кликна“ и върху екрана се появи информация за дистанционната връзка. — Системата е свързана и „заклучена“.

— Тук Корона, потвърждаваме свързването и заключването. Поехме управлението.

Бен усети, че бе задържал дъх. Облегна се назад в креслото си, обходи с поглед познатата гола кабина на гълфстрийма и си позволи да издиша.

„Засега лети направо и държи една и съща височина. Добре...“

Погледнато рационално, той и не очакваше друго след всичките безкрайни проверки и препроверки, за да бъде сигурен, че в главния код на „Бумеранг“ не бяха вкарани никакви необичайни команди.

— Дотук добре — рече Бен в микрофона, но веднага почувства, че забележката му щеше да бъде преценена като непрофесионална от

опитните инженери по изпитанията.

Изписаните върху екрана данни потекоха по-бързо, входящата информация се изменяше и гълфстриймът започна да завива наляво.

— Вие ли извършвате виража наляво? — попита Бен и внезапно безпокойство пролича твърде отчетливо в тона му.

В бързия отговор на дистанционно управляващия пилот на борда на ауакса прозвуча лек смях.

— Точно така. Просто пробвах управлението. Завивам с двайсет градуса наляво при трийсет градуса наклон, след това ще го изправа, преди да се заемем с тестването на системите.

Бен се застави да се отпусне и да се огледа. Разтри мускулите на врата си и усети, че се бяха втвърдили като стоманени ленти — пряко следствие от напрежението. Запита се дали и пилотите на гълфстрийма изпитваха същото безпокойство. Но Бен знаеше, че дори да беше така, те никога нямаше да си го признаят. Това противоречи на кодекса на поведение на пилотите, особено пък — на пилотите изпитатели, макар че той самият бе свидетел на обичайния дискомфорт, който те изпитваха, когато трябваше да предоставят управлението на някакъв механизъм или на управляващ дистанционно пилот, който не бе под тяхна команда.

— Сега изправам — каза дистанционният пилот с весел глас, докато следеше идващите от гълфстрийма показания на „уредите“ си на симулационното табло — курс, височина, скорост.

Едва допреди минути мисълта този изпитателен полет да премине точно и безопасно бе само едно пожелание. Но вече бяха преминали онази критична точка, когато компютърът изведнъж започна да ги снижава в понеделник вечерта. Всички системи изглежда действията нормално, което означаваше, че след може би трийсет минути на маневриране във въздуха щяха да получат възможността да се върнат у дома и „Юниуейв“ да получи животоспасяващия чек от властите.

Но проблемът за това кой бе саботирал програмата в понеделник вечерта щеше, разбира се, да си остане неразрешен.

— Окей, започваме по списъка за управление на полета...

Бен бе залят от вълна топли чувства към Шрьодингер, при простичкото щастие от мисълта, че ще го види отново. Но в същия момент в съзнанието му припламна друга, зловеща връзка. Изплува

изведнъж обратно в действителността и потърси в мислите си какво всъщност бе го стреснало.

„Почакай... беше нещо, което пилотът от ауакса току-що каза...“

Креслото започна полека да се измъква изпод него, усети празнотата в стомаха си и погледна към показанията на висотомера.

— Ехей! По-полека при снижаването, Корона — каза пилотът на гълфстрийма.

— Какво снижаване... чакайте... Мъдрец десет, вие ли поехте управлението?

— Съвсем не, Корона. По наши данни вие сте все още свързани. Само не ми казвайте, че това се случва *отново*?

Числата на екрана на Бен потвърждаваха същата последователност, преоборудваният бизнес-самолет сега се носеше почти вертикално надолу първо с шестстотин, а после и с хиляда метра в минута.

— О, мамка му! — каза дистанционният пилот. — Да. Мъдрец, изглежда, че се случва отново. Аз подавам команда за издигане, а вие не я изпълнявате.

— При вас вижда ли се, че сме в телеметрична връзка? — попита пилотът на гълфстрийма.

— Да.

— Спускаме се и в момента минаваме през ниво две-нула-нула и този път няма да чакам толкова, преди да издърпам шалтера. Бен? Включен ли си?

— Да. Всички индикации противоречат на онова, което се случва, освен че виждам загубата на височина. Колко време можем да останем така, преди да изключим?

— Говори началникът на изпитанията. Изключваме веднага телеметричната връзка.

Снижаването продължаваше. Бен гледаше числата и се надяваше да започнат да намаляват, но вече се спускаха под шест хиляди метра, без да се променя ъгъла на пикирането.

— Тук е Бен... ъ-ъ-ъ... Изпитател едно. Момчета, вие там да не сте отново с изключено управление?

— Да. Да използваме ли новата Т-образна ръчка?

— Задръжте за малко. Корона? Тук Изпитател едно. Прекъснахте ли връзката?

— Потвърждаваме, Мъдрец десет. Физически изключихме преподавателите.

— Тук отново имаме проблем. Добре. Започвам електронно прекъсване на връзката.

— Няма промяна, Бен — съобщи пилотът.

— Разбрано... минавам на вторичния метод.

— Пак — нищо. Слязохме под пет хиляди.

— Изключвам компютъра като последния път — каза Бен и посегна към бутоните за захранването, след което видя, че информацията на екрана му се сведе само до една светла точица, която бързо изчезна.

Ала снижаването продължаваше.

— Пилот, тук Изпитател едно. Управлението във ваши ръце ли е?

— Не. Изключи ли?

— Да. Дръпнете T-образната ръчка.

Последва дълго мълчание, а снижаването продължаваше. Бен видя през прозорчетата последните отблясъци от светлина на западния хоризонт, които осветяваха земята на Аляска вляво, обагряха в червено планините и хребетите, които се носеха срещу тях.

— Дърпайте T-ръчката! — каза отново Бен.

— Тази проклетия не ще да задейства! — отвърна пилотът с далеч по-голямо напрежение в тона, отколкото преди пет дни. — Бен? Не мога да повярвам, че отново сме в същата ситуация и нямаме никакви други варианти. Ти какво мислиш?

Обля го същата вълна на объркване и несигурност, която го бе сломила в понеделник вечерта, ала този път той я преодоля веднага и натисна бутона на интеркома.

— Компютърът е напълно изключен. Нищо не разбирам! Няма телеметрия, няма компютър, T-ръчката не работи, а вие не можете да си върнете управлението, така ли е?

— Точно така. Изпитваме претоварване от неколкостотин килограма, а не можем да изравним самолета. Минаваме височината от две хиляди и четиристотин метра.

— Какво стана като дръпнахте T-ръчката? — попита в отговор Бен.

— Излезе на няколко сантиметра, усетих, че опъва нещо, но после нищо не се промени.

— Включвам отново компютъра.

— Просто направи нещо, Бен — каза пилотът. — Това е смехотворно! Сnižаваме се под хиляда и двеста.

За частица от секундата Бен се ядоса на себе си как не бе прозрял, че всеки изпитателен полет ще бъде самоубийствен, докато не заловят онзи, който бе отговорен за проблема.

— Сnižаваме се към шестстотин и петдесет метра — каза пилотът, гласът му бе напрегнат.

Компютърът тъкмо бе в процес на стартиране и бе ясно, че нямаше да е готов достатъчно бързо, дори Бен да измисли какво да направи.

— Шестстотин, Бен! Сега или никога!

— Сега... стартирам..., но някак си не мисля, че това е проблемът.

„Какво бе атмосферното налягане в понеделник? О, да. Деведет-четири-две. А какво е тази вечер?“

Издърпа подложката за писане и числата веднага грабнаха погледа му. 30.10!

Натисна бетона на интеркома:

— *Нагласете всички висотомери на три-нула-пет-нула веднага! Не ме питайте защо! Направете го!*

На борда на Уиджън N8771B

Скот прелетя поне на миля встрани от спомагателния кораб на флота, който Ейприл бе забелязала, като едновременно се издигнаха на шестстотин и петдесет метра, за да стоят извън забранената зона. Корабът бе вече на мили зад тях, слънцето се готвеше да слезе под хоризонта, поради което трудно се виждаше напред. Скот забеляза отражението на високо летящ пред тях самолет и ѝ го показа.

— Навярно е голям военен транспорт, като KC-135 или KC-10 на може би седем хиляди и петстотин метра височина.

— В забранената зона ли е?

Скот кимна, без да откъсва поглед от металния корем на далечния самолет, който отразяваше слънчевите лъчи и блесна ярко в започналото вече да почервенява небе.

— О! — възкликна Ейприл. — Това беше красиво!

— Разбира се. Удивително е какви неща може да види човек от пилотската кабина, особено нощем. Имам един приятел, който лети с „Аласкън еърлайнс“, една нощ направил два кръга със своя 737 по време на полет от Феърбанкс до Анкъридж, защото северното сияние било невероятно ярко и красиво. Всички пътници ахнали! Дори направил видеозапис, а когато кацнали, пътниците станали на крака и го аплодирали.

— А как са реагирали в авиокомпанията?

— Много им допаднало — засмя се Скот.

Металният корпус на друг самолет улови слънчевите лъчи, ту проблясваше, ту изчезваше и привлече вниманието на Ейприл.

На борда на Корона

— Мъдрец десет, тук — Корона. Точно пред вас има летящ обект, курс югозапад, висотомерът показва височина шестстотин и петдесет метра.

Мак МакАдамс бе останал безмълвен по време на цялата поредица от събития, ала след като чу думите на диспечера се обърна, забеляза сержант Джейкъбс пред пулта си два реда по-назад, който му даде знак бързо да отиде при него.

Мак кимна и премина назад, взе предложените му слушалки с микрофон, докато Джейкъбс го информираше.

— Натрапникът е съвсем близо до границата на забранения район, сър — каза Джейкъбс и отново включи микрофона си: — Мъдрец десет — на Корона, повтарям отново, летящ обект пред вас, курс югозапад, на височина шестстотин и петдесет метра. Можете ли да промените курса си наляво или надясно?

— Не можем, Корона! Нямаме управление...

Джейкъбс се обърна към Мак.

— Разстоянието помежду им е тринайсет мили.

— Къде са ийгълите? — попита Мак; имаше предвид четворката изстребители F-15, които си изпълняваха своите задачи по време на изпитателния полет.

— Патрулират на голяма височина.

— Включи на техния канал — нареди Мак, Джейкъбс сръчно щракна съответния ключ и го задържа, за да може генералът да говори.

Мак веднага нареди на два от изстребителите да прехванат нисколетящия граждански самолет.

— Ще го свалите ли, сър? — попита Джейкъбс.

— Не, разбира се!

— Не могат да стигнат до него навреме — отбеляза Джейкъбс. — Сближава се твърде бързо с гълфстрийма.

Водещият пилот поиска още указания и Мак ги издаде бързо:

— Принудете го да кацне в „Елмъндорф“. Ако откаже да се подчини, не разрешавам свалянето му.

Мак погледна към Джейкъбс и посочи екрана на радара.

— Какво е разстоянието?

— Остават пет мили. Ще се разминат съвсем близо, сър.

На борда на Уиджън N8771B

— Друг самолет почти по курса — каза Ейприл.

— Не го видях.

— Доста по-ниско, съдейки по ъгъла.

Ейприл се напрегна да види отново петънцето през леко издраскания плексиглас на прозорчетата на уиджъна. Беше съвсем бледа светлинка, по-различна този път, по-бяла и сякаш излъчвана от самолета. Докладва на Скот за видяното.

— Ако е запалил светлините за кацане, значи е някъде под три хи...

Скот спря насред дума, наведе се напред, съсредоточи се върху... нещо... което ставаше все по-голямо пред тях.

— *О, мамка му!* — изкрещя той и блъсна щурвала напред, при което Ейприл се издигна над креслото си поради негативната гравитация.

Врълхлитащата точка нарастваше със заплашителна скорост и не помръдваше от курса си. Скот я бе забелязал твърде късно и осъзна веднага, че бе реактивен самолет, който летеше към тях с огромна скорост. Изчисленията на относителните курсове го накара да предприеме аварийно снижаване, но бе съвсем очевидно, че маневрата бе погрешна! Идващият насреща самолет се снижаваше прекалено бързо, за да могат да прелетят под него. Дръпна отново щурвала на уиджъна и натисна докрай ръчките на газта. Ускорението ги залепи за

креслата. Голяма Т-образна опашка се мержелееше точно пред тях в здрачното небе, а времето сякаш бе спряло, създавайки усещането за забавено движение. Големият корпус прелетя на минимално разстояние под тях с ужасяващо свистене, последвано от мощния рев на двигателите му. В същия миг прозвуча и предупредителният сигнал на уиджъна, Скот се опита да завие надясно и спусна носа на хидроплана, след което най-сетне го изправи.

Погледна към Ейприл — лицето ѝ бе преbledняло като платно.

— Какво, по дяволите, бе това? — попита, заеквайки тя.

— Едва не се сблъскахме! — отвърна Скот. — Някакъв бизнес-самолет... не успях да го видя хубаво.

Сърцето му биеше до пръсване, дишането му бе също тъй ускорено, ала тонът му бе шеговит.

— Добре ли си?

Тя само кимна, не бе в състояние да говори.

На борда на Мъдрец десет

— Вече сме под шестстотин, висотомерите са на трийсет-петдесет!

Пилотът на гълфстрийма изричаше думите отсечено и напрегнато. Сnižаването продължаваше и оставаха броени секунди преди да се ударят във водата. Бен отново почувства как носът на самолета започва да се изправя и как снижаването се забавя. Виждаше достатъчно през прозорчетата, за да е наясно, че летяха твърде ниско, но линията на хоризонта — или поне онова, което се виждаше от нея в полумрака — сега бе почти хоризонтална.

— Боже мой, Бен! Какво беше това? — попита пилотът.

— Спряхме ли да се снижаваме?

— Да... този път на осемнайсет метра от водата. Какво, по дяволите...?

— Възвърнахте ли си управлението?

— Не. Все още е блокирано, но самолетът е изправен и мощността се възстановява.

— Опитайте да изключите автоматичната газ.

Последва кратко мълчание, а след това — победоносен вик.

— *Това* сработи! Какво става, Бен?

— Все още не знам, но е свързано с данните на висотомера. Пренагласихте ли ги всички?

— Да! Та ти не ни даде друг избор, слава богу. Но какво тогава управлява тая птица, щом не е компютърът?

Сега беше ред на Бен да се поколебае. Посегна към бутона на микрофона си, но пилотът го изпревари.

— Чакай! Това е шибаният автопилот, нали?

Прозвуча предупредителният сигнал за изключване на автопилота, гълфстриймът подскочи и двамата пилоти нададоха боен вик.

— Имаме управление! — изкрещя командирът. — По дяволите, това сработи!

— Как? — попита Бен.

— Като изключихме автопилота! Кой знае как автопилотът бе взел управлението и след всичките модификации, които направихме, не можеше да бъде изключен.

— Значи сега имаме управление, така ли?

— Да! И се издигаме. Корона, разбрахте ли?

Чу се въздишката на началника на изпитанията на борда на ауакса.

— Да. Останете на подслушване, докато направим проверките на апаратурата.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък следобед, ден пети
Секуим, щата Вашингтон*

Арли бе забелязал тъмносинята камионетка шевролет по-рано този следобед. Беше лекотоварна, без прозорчета и мина по пътя, с който граничеше имотът му. Спря за няколко минути и продължи по пътя си. Къщите в този район бяха много отдалечени, а това бе третото появяване на същата камионетка в рамките на три часа и този необичаен факт привлече вниманието му. А когато се появи през три коли зад него, докато пътуваше към близкия Порт Анджелис, Арли разбра, че го следят. Когато стигна до центъра на града, зави рязко, после отново — към паркинга на един хотел, мина бързо покрай отделната сграда на фойето и излезе зад хотела, където колата му щеше да остане скрита. Поседя няколко минути, след което реши да разузнае обстановката пешком.

Излезе на главната улица и извървя разстоянието от няколко пресечки във всяка посока, ала синята камионетка не се виждаше никъде, затова той се върна отново на хотелския паркинг. Почувства се глупаво.

„Сигурно ставам параноик“ — помисли си той, докато заобикаляше сградата и точно тогава видя тъмносинята камионетка, паркирана до колата му.

— Командир Роузън?

Мъжкият глас, който го сепна, идваше иззад гърба му и той се обърна, за да се озове срещу широкоплещест мъж с обветрено лице.

— Да. Кой сте вие?

Мъжът се усмихна и се огледа, преди да срещне погледа му. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на дълго, черно, кожено палто, а самият той се държеше доста самоуверено. Арли погледна към широките джобове и се запита дали в някой от тях не се криеше пистолет.

— Приемете, че съм приятел, командир Роузън.

— Добре, но нямате ли си име?

Мъжът пренебрегна въпроса му и го фиксира със студения си поглед.

— Следва да ви направя много сериозно предупреждение и си направих труда да измина голямо разстояние, за да го сторя лично.

— Защо, можехте да позвъните на входната ми врата.

— Съмнявам се, че бихте искали жена ви да се изплаши така, както вие ще се изплашите след малко.

— Моля?

— Господин командир, замесен сте в нещо, което е далеч над вашето равнище, а вашата дъщеря и хубавата ѝ приятелка Грейси са разядосали някои много могъщи хора с техните въпроси и заведени дела.

— Какво, по дяволите, искате да... — Арли спря наскре дума при предупредителния жест на мъжа.

— Не съм тук да отговарям на въпроси. Тук съм да ви предупредя да спрете момичетата си, да изтеглите делата, да уволните адвокатите си и просто да си налягате парцалите. Ще оттеглите съдебните си жалби в понеделник и ще повикате веднага дъщеря си да се върне. Ако го направите, лицензът ви ще бъде възстановен до няколко седмици. Ако не го сторите, никога повече няма да летите, а много е вероятно и някой да пострада.

— Заплашвате ли ме?

— Роузън, хората, които предизвиквате, няма да спрат пред нищо, за да защитят интересите си. Разбирате ли какво означава това?

— Да. Вие, или те, заплашвате семейството ми. Ако сте държавен служител искам да видя значката ви!

Мъжът отново се усмихна и заби поглед в обувките си, преди да отговори.

— Кой съм аз не е важно. Важно е за какво става дума. Прекратете малката си война и ще се върнете в пилотската кабина. Ако я продължите, животът на някои хора ще бъде сериозно заплашен, ще има уволнени от работа, ще има съсипани кариери. Особено що се отнася до дъщеря ви и приятелката ѝ. Не им казвайте, не казвайте и на никого друго за този разговор, иначе ще се върна да се разправя с вас.

Арли стисна зъби и юмруци и пристъпи напред, ала не бе подготвен да види как онзи с едно рязко движение извади лявата си ръка, в която държеше 9-милиметров пистолет глок със заглушител. Насочи пистолета към гърдите на Арли, после рязко го отклони вдясно и натисна спусъка. Учудващо високият, макар и приглушен изстрел накара Арли да подскочи и да се завърти наляво — навреме, за да види как от страничното огледалце на колата му се разхвърчаха парченца. Беше пробито точно в средата.

— Какво, по дяволите... — извика той.

Мъжът прибра пистолета в джоба си.

— Не се опитвай да се самозалъгваш, че онова, което казах, не е сериозно.

— Исусе Христе, човече! — отстъпи назад Арли, широко отворил очи от уплаха.

Мъжът се обърна и мина покрай него на път към синята камионетка. Спря до задната броня.

— Не се шегуваме, Роузън. Не рискувай.

На борда на Уиджън N8771B

Над Залива Аляска, югоизточно от Анкъридж

Гласът в слушалките идваше сякаш отникъде.

— Неидентифициран самолет, летящ на шестстотин и петдесет метра височина, на пет мили източно от Сиурд, минете незабавно на честотата на охраната, едно-две-едно-точка-пет.

— Кой се обажда? — попита Ейприл.

Скот погледна наляво, след това отново към таблото, за да се увери, че една от радиостанциите бе наистина настроена на аварийната честота на „охраната“. Щракна ключа и натисна бутона на микрофона си.

— Кой се обажда?

— Тук е изтребителят от ВВС Хъски осемнайсет. Нарушили сте границите на забранен за полети район и ние ви прехващаме. Наредваме ви да изпълнявате заповедите ни — да поемете към базата „Елмъндорф“ и да кацнете там.

— Не съм нарушавал никакви граници, Хъски осемнайсет. Имам два GPS-а и двата потвърждават, че не съм преминавал границата.

— Съобщете позивните си.

— Отказвам. Не е необходимо да ги знаете и няма да ви следвам към базата.

— Обявете позивните си, неидентифициран самолет. Ние процедираме по одобрените правила за прехващане. Ако не се подчините, ще ви свалим.

— Скот? Какво означава това? — попита изплашена Ейприл.

Шокът, който бе забелязала изписан върху лицето му, преминаваше в ярост и тя видя как бе стиснал силно зъби.

— Дръж се, Ейприл.

Скот намали газта и влезе в неочакван рязък вираж надясно със снижаване и тогава забеляза светлините на двата изстребителя, които идваха зад него със скорост от неколкостотин мили в час.

— Скот! Не искам да ме гръмнат във въздуха.

— Тези смешници няма да получат разрешение да стрелят по мен... да не споменаваме факта, че нямат право да стрелят. Това е стандартният блъф.

Носът на уиджъна бе насочен с дваайсет градуса надолу и Ейприл се улови, че бе стиснала здраво ръбовете на креслото си. Скот изтегли ръчките на газта до нулево положение и спусна елероните, като продължаваше виража си надясно. Водата бързо приближаваше, сушата, потънала в сянка се появи вдясно от нея, после отляво и тя започна да докладва височината.

— Двеста... сто и петдесет... сто и дваайсет.

— Изправлям. Ще се мушнем в един от онези фиорди.

— Скот... шейсет и пет... петдесет... трийсет и пет...

Той заработи с кормилата, за да изправи крилете, вдигна носа и изравни траекторията им току над водата. Последваха още по-резки реплики от Хъски осемнайсет.

— Неидентифициран водосамолет, тук е Хъски осемнайсет. Повтаряме отново, че трябва да спазвате правилата на прехващане и да ни последвате, в противен случай ще бъдете свалени.

— Как ли не — изсумтя Скот на Ейприл. — Почва да нервнич.

— Неидентифициран водосамолет, предупреждаваме ви, че не можете да се измъкнете от нас дори в тръстиките!

Скот насочи уиджъна към северния бряг на един фиорд, който водеше навътре в сушата и полетя съвсем близко до скалата, на по-

малко от стотина метра от дърветата.

— Скот? Няма ли да ти отнемат лиценза, за това, че си им избягал?

— Да докажат, че съм тук. Нямаат позивните ми и няма и да ги получат.

— Наистина не смятам това за добра идея — рече Ейприл, опита се да срещне погледа му, но се изплаши да не отвлече вниманието му, след като летяха на метри от скалите вдясно. Денят бързо гаснеше и насеченият контур на сушата, който следваха, водеше към един ледник — тя го виждаше да се мерзелее на около миля пред тях.

Скот се надигна над таблото с уредите, за да открие изстребителите.

— Ето! Ха!

— Обясни ми това „ха“, моля те.

— Трябваше да изминат половината път до Анкъридж, за да завият и сега се опитват да подхождат изотзад и да ни уловят с тактическите си радари тук, долу, в тъй наречените тръстики. Притежават системи от типа „стреляй и забрави“, Ейприл, но трябва да имат стабилна цел, а аз няма да им доставя това удоволствие. Знаем едно местенце, където да се скрием.

— Искаш да кажеш, че могат да ни обстрелват?

— Да. Наистина е трудно, но... не е невъзможно.

— О, какво успокоение!

Имаше леко възвишение на скалата, което водеше към поляна вдясно и те я забелязаха едновременно. Скот зави надясно и премина едва на десетина метра над хребета, след което полетя между дърветата над ливадата, следвайки извивките на терена. Даде малко газ, за да се издигне над склона и спусна докрай елероните.

— Така ще намалим скоростта до минимум. Онези смешници горе не могат да слязат под двеста мили в час, а ние можем да летим със седемдесет.

— Скот?

— Да.

— Кажи ми защо изобщо правим всичко това? — попита тя.

— Нямам време да ти обяснявам. Имам план.

— Наистина ли?

— Да.

— Би ли го споделил?

— Не. Господи! — възкликна той и издигна самолета над китка дървета, които първоначално не изглеждаха толкова високи, след това последва лек порив на вятъра наляво, където сушата свършваше с високия триста метра хребет на един нос. Ейприл виждаше как от двете им страни прелетяват смърчове и борове, върховете им се издигаха доста над малкия самолет.

— Какво възнамеряваш да правиш, Скот? — попита Ейприл, напрегната от това, че бе снижил уиджъна до по-малко от три метра височина над поляната, която водеше към края на скалата.

Земята, обрасла с планински треви, се носеше под тях със замайваща скорост, двойка овце вдигна сепната глави и се стрелна надясно. Краят на склона, който водеше към ледника и заливчето, се носеше бързо към тях, илюзията за висока скорост се подсилваше от малката височина, когато изминаваха последните десетина метра преди скалата.

Изведнъж усещането за скорост изчезна в мига, в който бягащата суша отстъпи място на триста метровата височина над развълнуваните ледени води под тях. Ейприл имаше чувството, че висят неподвижни над ледниковите води — измамното чувство за рязко спиране ѝ подежда като шок. Отвесната скала изчезна, невидима зад гърба им.

— Уау! — възкликна неволно тя.

— Тази работа много ми допада! Макар че обикновено не я правя, принуден от преследващи ме изстребители.

Водещият пилот от двойката F-15 се обади отново по радиото и този път гласът му издаваше смущение.

— Неидентифициран водосамолет, наблюдаваме полета ви, прехванати сте на радарите ни. Веднага се издигнете и поемете по курс едно-девет-нула, иначе ще стреляме. Това е последното ни предупреждение.

— Сигурен ли си, че блъфират, Скот? — попита Ейприл.

— Да, почти сигурен съм.

Тя го погледна ококорена.

— Почти сигурен ли? Какво означава това „почти сигурен“? Трябва да сме абсолютно сигурни!

Той ѝ посочи надясно, към дупка в ледената покривка, широка поне сто метра. Беше гигантска цепнатина, или долина, която

разрязваше ледника на две и по която водите от залива нахлуваха навътре и нагоре. В следващия миг на уплаха тя разбра, че той възнамеряваше да се спусне в нея.

— Не, Скот!

— Да.

— Не, наистина. Не го прави, моля те!

Той се извърна и се усмихна.

— Знам накъде води всичко това.

— Да, добре, аз също го знам, и ако на теб ти е все едно, аз бих предпочела да не умирам заедно с теб, преди да съм те опознала по-добре.

— Това покана ли е?

— Ако това ще те възпре, да!

Той се изсмя, работеше здраво с кормилата, за да спусне уиджъна в глисаж след рязък вираж надясно.

— Е, ако можех да съм сигурен, че някой ден мога да те поканя на вечеря...

— Това е изнудване! — рече тя почти разсеяно.

Той кимна. В този момент извисяващите се ледени стени ги бяха обгърнали и от двете страни — уиджънът бе нахлул в ледения каньон и удивително тъмносините ледове се издигаха поне на трийсетина метра над тях.

Изведнъж някъде вляво от тях се понесе трясък и върху стените на ледения каньон се появи отражението на оранжево огнено кълбо. Ейприл изви рязко глава — навреме, за да види предния край на масивната ледена лавина, която за малко не ги погълна.

— Какво беше това? — попита слисана тя.

— Ох, мамка му! — измърмори Скот.

— Какво? *Какво?*

— Не го *очаквах!* — Той я погледна и тя прочете в очите му отражението на истински страх. — Онзи негодник наистина стреля по нас!

На борда на Корона

— Хъски осемнайсет — на Корона. Каква е ситуацията при вас?
— попита МакАдамс, докато гледаше маневриращите F-15 на

компютърния екран, те преследваха цел, която летеше твърде ниско, за да бъде уловена с радара на ауакса.

— Той се притиска плътно към контурите на терена, Корона, и буквално се плъзга по един ледник. Изстреляхме една ракета, но безуспешно и сега маневрираме за втори опит.

— *Какво?* Прекратете веднага огъня! Наредено ви беше да го прехванете без да използвате оръжие.

Последва дълго мълчание.

— Корона, ние разбрахме заповедта така: „Принудете го да кацне в «Елмъндорф». Ако откаже, свалянето му е разрешено“.

— Не разрешено, по дяволите! *Не е разрешено* да бъде свален!

Пак последва пауза, преди водещият пилот на двойката F-15 да натисне бутона на микрофона си. Мак си го представяше как бързо търси най-подходящите думи.

— Съжалявам, Корона. Пропуснали сме думичката „не“.

Мак поклати глава, въздъхна и натисна бутона.

— Добре, Хъски, слава богу, че не сте го улучили.

На борда на Уиджън N8771B

— Скот, този каньон все някъде трябва да свърши — каза Ейприл, приковала поглед в ледената бездна, която се разкриваше пред тях. — Мисля, че тъкмо сега е моментът да се издигнем.

— След минутка.

— Струва ми се, че не разполагаме с минута.

Виждаш ли облачната покривка отпред?

— Да.

— Точно натам съм се насочил.

— Искаш да минеш на управление по уреди и да си играеш на „Междузвездни войни“ по средата на този гигантски процеп? Всички пилоти от ВМС ли са луди и самоубийствено настроени, или аз просто съм извадила късмет с теб?

— Мисля, че просто си едно момиче-късметлийче. Бъди готова за издигане. Трябва да се мушнем под онзи пласт облаци.

Леденият каньон завиваше отново остро — с трийсет градуса наляво — и Скот насочи уиджъна по контурите му, а Ейприл изведнъж

осъзна, че чезнещата точка в далечината всъщност представляваше края на каньона.

— *Издигай! Издигай веднага, Скот!*

— Виждам го — отвърна той, бутна докрай ръчките на газта и дръпна рязко щурвала, жертвайки запаса си от скорост, за да набере височина. Точно тогава се плъзнаха под облачния покров. Уиджънът се носеше над ледените стени от двете им страни. Скот зави надясно над осеяната с пукнатини повърхност на ледника. Облаците се намираха на не повече от шейсет и пет метра над тях.

— Видя ли? — ухили се той.

— Какво да видя? Няма ли скали, скрити в тези облаци.

— Има... но има и едно местенце, което знам, вдясно.

— Нима ще го направиш отново?

— Дръж се.

— Вече наистина мразя тези думи! — отвърна Ейприл, стиснала здраво подлакътниците на креслото си.

На борда на водещия Хъски осемнайсет

Пилотът на изстребителя F-15 зави толкова рязко надясно, че се подложи на претоварване от почти 8 G — искаше да види отново хидроплана. Воденият му също се бореше с огромното налягане, за да повтори маневрата и да остане до лявото му крило. Едва успя, но двата самолета излязоха заедно от виража.

— Видя ли го, втори? — попита водещият.

— Не. Мисля, че се гмурна под онзи облачен покров.

— Трябва да е луд, ако го е направил.

— Е, не съм съвсем сигурен — каза воденият. — А сега какво ще правим?

— Да се завъртим и да видим дали ще се появи отново — отвърна водещият, вниманието му все още бе раздвоено от факта, че очевидно бяха разбрали погрешно заповедта за прехващане и едва не бяха свалили случайно граждански самолет. При тази мисъл му прилоша — нещо, което никакво напрежение от гравитацията или рязкото маневриране не можеше да му причини.

— Остава ми гориво за още десет минути, първи — обяви воденият.

— Тъй ли? — отвърна водещият и погледна какво показваха собствените му уреди. Пак се смути, защото воденият трябваше да му напомни за това. — Разбрано, Корона — от Хъски осемнайсет. Поради това, че използвахме ускорителите и рязкото маневриране, останахме почти без гориво. Изгубихме хидроплана под облачния покров над ледника.

Водещият пилот знаеше, че гласът, който идваше от ауакса, принадлежеше на генерал и поради това предишната му грешка изглеждаше още по-тревожна. Чу как генералът натисна бутона и въздъхна леко, преди да заговори.

— Добре, Хъски. Връщайте се. Ще се опитаме да го засечем оттук. Накъде, мислите, се е насочил?

— Ще се учудя много, ако той не се разбие, Корона. Намира се под облачен покров над ледник във високопланинска клисура. Този човек е абсолютно луд. Бих препоръчал незабавно да се предприеме операция за търсене и спасяване. Но ми се струва, че ще намерите само разпилени чаркове.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Петък вечерта, ден пети

На борда на Уиджън N8771B

Над Залива Аляска, югоизточно от Анкъридж

Теренът отново се носеше съвсем близко под тънкия метален фюзелаж на уиджъна. Този път обаче ливадата бе заменена от смъртоносна смес от лед и балвани, чиято назъбена повърхност сякаш протягаше нокти към малкия водосамолет.

Скот Макдърмът се стараяше да управлява самолета така, че да не губи скорост, двигателите се напрягаха докрай, за да поемат рязкото изкачване спрямо терена, а облачният покров се спускаше все по-ниско и по-ниско към повърхността на ледника.

Всичките познания на Ейприл за летенето бяха изцяло впрегнати, докато наблюдаваше физическите усилия на Скот да владее самолета. Скорост, височина, мощност, ъгъл на издигане и непрестанната промяна в параметрите на останалите уреди ѝ бяха познати и едва ли не успокояващи, тъй като някак си оставаха във въздуха, ала враждебният пейзаж под тях бе просто твърде необичаен за наблюдателя. Очакваше всеки миг ударът, след което щеше да последва болезненото гмуркане в снега и леда, придружено от звуците на разкъсан метал.

Ала кой знае как, противно на логиката, това не ставаше. Все още бяха във въздуха, все още летяха.

На няколко пъти си помисли да грабне щурвала и да поеме управлението, ала бяха стигнали вече твърде далеч. Късно бе да обръщат назад. Нямаше място да завият назад, нямаше и къде да кацнат безопасно. Единственият им избор бе да продължат да летят в неизвестна посока над обширния издигащ се склон на масивния ледник.

— Ето го! — Думите на Скот прозвучаха повече като вик, отколкото като спокойно изявление.

Ейприл се вторачи напред, но не видя нищо ново.

— Какво? — успя да изрече, ала гласът ѝ излезе по-скоро като пронизително пискане. Тя бързо се прокашля и се опита отново: — Какво виждаш?

— Онова, към което се стремях. И точно там, където предполагам. Дръж се.

Сега вече пред тях се виждаше нещо и тя почти успя да го види. Някаква линия на хоризонт. Не съвсем добре очертана, но определено по-тъмна линия между небето и леда, която не би могла да бъде плод на въображението. Все още бяха във въздуха и Скот всъщност намаляваше газта, след като леденото поле под тях се изравни.

— Горест има езеро — кимна Скот към носа на самолета.

Линията пред тях вече се очертаваше по-ясно, превърна се в малък хребет, зад който се виждаше високопланинско езеро. Ейприл се досещаше, че в далечния край на езерото трябваше да се издигат отвесни скали, но не можеше да ги види. Хребетът приближаваше с всяка секунда, гледката бе възхитителна. Водният басейн бе малък, изпълнен с големи късове плаващ лед, всеки от които приличаше на назъбен кораб в млечно синьо-зелената вода.

— Да не би да възнамеряваш да... — започна тя и спря, като забеляза, че той вече кимаше.

Изражението на маниакално ухиления Скот Макдърмът я изплаши силно.

— Дръж се, Ейприл!

— Но това са айсберги!

— Аха.

— Не можем да кацнем в тази каша. Няма място!

Когато прелетяха над хребета, той намали мощността до празен ход и бутна щурвала напред, за да спусне уиджъна към повърхността. След това даде отново газ и натисна кормилата за десен вираж, прелетя над най-големия леден къс и затърси място с достатъчно чиста вода, където можеха да кацат. Навсякъде се виждаха големи айсберги.

— По дяволите — промърмори той. — Повече са, отколкото очаквах за този сезон.

Тя усети как уиджънът потрепери отново, когато той даде още газ, за да прелети току над айсберг, висок колкото двуетажна къща. След това зави рязко наляво, прелетя над не по-малък леден блок и

задържа крехкия водосамолет на метър и половина — два над ледената повърхност със скорост шейсет мили в час.

Точно пред тях се виждаше друг голям фронт от ледени блокове, идваше бързо, затова той вдигна самолета с метър-два, за да прелети над него. Тъй като отсрещния бряг на езерото приближаваше бързо и вече се намираще само на четвърт миля, а нямаше място да завие обратно, Скот намали отново мощността, прелетя над поредния голям леден къс и спусна корпуса във водата. Дръпна рязко щурвала към себе си, от двете страни на самолета се издигнаха внушителни струи вода, скоростта рязко спадна, но машината се носеше към голям айсберг, който бе точно пред нея и се намираще прекалено близко.

Ейприл виждаше ъгловатите фасети на айсберга с най-големи подробности, той вече се мержелееше огромен пред тях. Стрелката на скоростомера все още трепкаше около отметката за петдесет мили в час. Нямаше котви, които да бъдат хвърлени, или спирачки, които да се натиснат, единствено всмукването от водата, в която аеродинамичният корпус на уиджъна потъваше и се превръщаше в хидродинамичен, намаляваше скоростта. Но това не ставаше достатъчно бързо.

„Ще се ударим...“ — със странно безразличие си помисли Ейприл. Наведе се инстинктивно напред, опря глава о коленете си и я прикри с ръце. Хрумна ѝ беглата мисъл, че може би щяха да намалят достатъчно скоростта, за да оцелеят след неизбежния удар в ледената стена пред тях.

Времето сякаш забави ход. Секундите изтичаха болезнено бавно, докато тя очакваше удара, напрегнала тяло, вслушана в шума на обтичащата корпуса вода, който също накрая почти стихна.

Внезапна тишина замени какофоничните звуци отпреди секунди, но тя все очакваше удара, докато уиджънът намаляваше скоростта си в ледените води на езерото и почти спря. С едно безлично „бум“ и леко потрепване носът на самолета се чукна леко и безопасно в леда.

Бяха оцелели.

— Мили боже! — възкликна Скот. — Не бях сигурен дали ще успеем да спрем навреме...

Ейприл погледна високия около осем метра айсберг, който се издигаше пред носа на хидроплана и няколко секунди не бе в състояние да проговори.

— Добре ли си? — попита я Скот.

Тя се обърна, емоционално изтощена и леко махна с дясната си ръка по посока на айсберга.

— Да, ако се изключи фактът, че и ВВС, и ти се опитвахте допреди малко да ме убие. Да, ако изключим факта, че се намирам Бог знае къде, по средата на ледено езеро, в което никой пилот, който е с всичкия си, не би се опитал да кацне и от което няма да успеем да излетим. Да. Разбира се, Скот, добре съм.

— Хубаво — усмихна се той. — Страхотно шоу, нали?

Тя отново се огледа. Облаците над тях потъмняваха.

— Скот, ние никога няма да успеем да излетим с твоя самолет оттук, а ако не си забелязал, вече настъпва нощта.

— Да.

— Ние сме в капан! Искам да кажа — какво ще правим? Тук е студено!

Той кимаше, върху лицето му се изписа по-сериозно изражение, след като се огледа.

— Да, излитането ще бъде трудничко.

— *Трудничко ли?* Как...? Къде...?

Той отново се усмихна и това негово изражение още повече я вбеси.

— Проклет да си! Как ще се измъкнем оттук? А? Нощта пада, някакви изстребители се опитват да ни свалят, семейството ми ще си помисли, че наистина съм убита, и...

Скот посегна и се опита да сложи длан върху рамото ѝ, ала тя се отдръпна.

— Не ме докосвай!

Той отдръпна ръка.

— Добре, госпожо.

— Сериозно говоря, Макдърмът. Какво предлагаш да направим, за да оцелеем? Дойдох тук да помогна на баща си, а не да му причиня инфаркт, като научи, че съм изчезнала.

— Ейприл, успокой се.

— Да се успокоя ли? Много съм спокойна. Като се има предвид какво преживяхме, аз съм невероятно, аз съм удивително спокойна.

— Тогава ме изслушай, става ли?

— Нима имам някакъв избор?

— Не, нямаш.

Тя скръсти ръце, опитвайки се да запази остатъците от самообладанието си. Та тя бе негова клиентка, в крайна сметка. И при всичките му „иди ми — дойди ми“, тя очевидно бе ангажирала един маниак.

— Давай.

— Имах достатъчно основания да не изпълня заповедите на онзи пилот, Ейприл.

— Много бих искала да ги чуя — рече тя и поклати глава.

— Всичко, което става тук определено е военен проект, секретен. Навярно — свръхсекретен.

— Е, и?

— Вече ти казах, че смятам онова, което те правят, за свързано със случилото се с баща ти. Спомняш ли си?

Тя кимна.

— Добре. Ако бях ги последвал да кацна в „Елмъндорф“ като едно послушно пилотче, не само щях да изляза от играта и да изгубя възможността да ти помогна да заснемеш отново самолета на баща си, но и ти щеше да бъдеш извън играта. По дяволите, те дори биха могли да ни затворят някъде за известно време.

— Искаш да ми кажеш, че едва не ме уби, за да ме *защитиш*?

— Да — теб и мисията ти.

Тя се обърна към него, едва овладявайки възмущението си.

— Знаеш ли, Макдърмът, ти направо ме изумяваш. Сигурно ме смяташ за някаква безмозъчна мацка?

— Не, не смятам, че си безмозъчна — рече той едва доловимо.

— О, значи съм само мацка, така ли?

— Не, не, не! Не се изразих правилно. Не те смятам нито за безмозъчна, нито за лековата мацка.

— Добре.

— Може би — просто едно истинско гадже — рече той и се усмихна.

Ейприл му метна изпепеляващ поглед.

— Престани!

Той вдигна и двете си ръце.

— Окей, окей. Извини ме.

— Не, *истинската* причина да избягаш от онези изстребители е много проста. Никой не може да заповядва на Скот Макдърмът какво

да прави. Нали така?

— Виж сега, почакай...

— Права ли съм?

Той въздъхна.

— Добре де, може би в това има малка доза истина, но, честно казано...

— Честно казано ли? Не съм убедена, че знаеш значението на тези думи.

— Ей, остави ме да довърша, става ли?

Преди да отговори, тя замълча и го изгледа отвисоко.

— Давай.

— Истината е, че се ядосах на незаконните им опити да ме сплашат, докато аз следвах с хирургическа точност границата на забранения им район и... просто както казах... знаех, че ако ни заставят да кацнем, ти никога няма да заснемеш останките. А и от случилото се тази вечер ни стана ясно и друго.

— О, така ли? И какво?

— Ейприл, онзи самолет, който едва не ни блъсна, излизаше от тяхната забранена зона.

— Означаваш ли това, че изстребителите са ни преследвали погрешка? Значи смяташ, че те би трябвало да преследват онзи реактивен самолет?

Той поклати глава, а нейните очи светнаха и осъзнала изведнъж за какво става дума, тя разтвори ръце.

— О, Боже мой! Искаш да кажеш, че онзи самолет е излизал от забранения район, защото е участвал в онова, което те са вършили там!

— Именно. Излезе със снижение, но точно оттам идваше.

Ейприл се отпусна тежко в креслото си.

— И същата забранена зона е била обявена и в понеделник вечерта, когато моите родители са били там, ала тогава тя не се е простирала досами водата.

Той кимаше още по-енергично.

— Точно така. Значи те затварят отново същия район, но с една съществена промяна. Сега вече забранената зона се простира до долу — до морското равнище. Кое е предизвикало промяната?

— Тя е следствие — довърши тя мисълта му, — от поуките, които са си извадили от понеделник вечерта.

— Да! Да, по дяволите! Точно това се опитвах да ти обясня одева, Ейприл. Нещо им се е случило в понеделник вечерта, което им е подсказало да ограничат тази вечер въздушното пространство чак до водната повърхност, а това нещо е бил твоят старец.

— Не ми харесва тази дума.

— Добре де, баща ти.

Тя кимна, вперила поглед в бързо потъмняващите айсберги около тях. Слухът ѝ долавяше нежното приплясване на водата о корпуса на уиджъна.

— Значи смяташ, че същият реактивен самолет или нещо подобно на него се е появило по същия начин, изневиделица в понеделник и е ударило албатроса?

Той сви рамене.

— Де да знаех. Но знам със сигурност, че изпитват летящ на малка височина и с висока скорост самолет — което видяхме. Може би същият този самолет се е „отъркал“ о аероплана на баща ти.

— Но как, Скот? Той е изгубил перка от витлото си и това най-вероятно е причинило завъртането и откъсването на десния двигател от окачването му и врязването на перките на витлото в дясното крило.

— Може би част от повредите са причинени от сблъскване — допусна той. — Баща ти да е споменава, че в района е имало друг самолет?

Тя поклати отрицателно глава, но изведнъж спря.

— Чакай малко. Май си спомням, че наистина спомена за някакво свистене или нещо подобно, точно когато винтът се строшил.

Скот щракна с пръсти.

— Ето, това е, Ейприл! Чул е профучаването на реактивния самолет в мига, в който е ударил и е откъснал една от перките!

Тя се замисли за миг.

— Възможно е.

— Не, точно това е. Онзи, който е правел тези изпитания — ВВС, флотът, сухопътните сили — те трябва да знаят, че са закачили граждански самолет. Ейприл, съзнаваш ли за какво изобщо става дума? Защо са накарали Бреговата охрана да ни атакува и да ни вземе записа? Защо ФАА сякаш търси вендата от твоя ста... от баща ти? Защото искат да прикрият сблъскване във въздуха.

— Но защо ще се опитват да го прикриват?

— Защото са извършвали някакво изпитание на висока скорост и на малка височина, без да са били сигурни, че забраненият район е изцяло чист от всякакви самолети на всякаква височина. Провалили са се, не са отцепили забранената зона чак до водната повърхност.

— Значи смяташ, че и ФАА е замесена, така ли?

— О, да. Не разбираш ли? Ако властите могат да попречат да се появят снимки от останките или какъвто и да било друг оглед, тогава няма да се наложи да си признават, че са допуснали голяма грешка.

— Трудно е да се докаже прикриване от страна на властите, Скот. Звучи като някаква хипотеза за конспирация.

— Не, виж сега. Какво предприемат изплашените хора, когато са допуснали голяма грешка и никой още не знае за това? Прикриват я. Опитват се да се престорят, че нищо не се е случило. Изчакват всичко да мине и да замине. Понякога част от този синдром е опитът да се поправят нещата и после да се правят, че нищо не е станало, но общо взето стремежът е да се преструват, че проблемът никога не е съществувал.

— Трудно ми е да повярвам.

— Да, така е, но повярвай ми — и ние, военните, не сме по-различни от цивилния свят.

Тя се замисли.

— Ако хипотезата ти е вярна, Скот, те не просто ще ми попречат да направя снимки или видеозапис. Те ще отидат там, сами ще вдигнат останките и ще ги откраднат.

— Може и да си права.

— А може да го правят дори в този момент, докато ние се носим по някакво безименно езеро — добави тя и се обърна към него. — Сериозно говоря. Как ще се измъкнем оттук? И кога?

Скот се усмихваше и кимаше.

— Няма за какво да се безпокоим до сутринта. Имам отзад спални чували, аварийен запас храна, малка печка, за да не замръзнем, кафе, имам дори сателитен телефон, за да можеш да позвъниш на родителите си и да им кажеш, че си добре.

— Значи... не е необходимо да търсим помощ?

— Това е последното, което ни трябва. По такъв начин флотът или ВВС, или който и да било друг, замесен в тая работа, веднага ще

ни налетят. Не. Просто се моли облачният покров да се запази до сутринта.

— И тогава какво? Ще плуваме ли?

— Не, ще излетим.

— И по какво? В това езеро плават достатъчно айсберги да потопят самолетоносач.

— Ще излетим между айсбергите.

— Между айс... *Но как?*

Той вдигна показалец.

— Имай ми вяра.

Ейприл въздъхна и поклати глава.

— Страшно се опасявах, че ще кажеш точно това.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Петък, ден пети

Секуим, щата Вашингтон

Веднага щом синята камионетка изчезна зад ъгъла, Арли грабна клетъчния си телефон. Набра 911, като наум формулираше фразите, с които да докладва за въоръжения нападател с товарна камионетка без регистрационни номера. Порт Анджелис бе малко градче с ограничени пътни изходи и входи. Пътната полиция можеше да го намери.

Вътрешният му глас обаче подсказваше да не се обажда веднага и той остави телефона на седалката. Ако предупреждението бе истинско, то издирването на пратеника не бе най-доброто решение.

Арли подкара към дома, потънал в мъглата на яда си, всеки машинален поглед към продупченото странично огледалце му въздействаше като плесник, остро напомняне, че куршумът за част от секундата бе насочен към сърцето му. Пистолетът бе истински, заглушителят бе истински, значи и предупреждението трябваше да се смята за истинско.

А щом е така, мислеше си Арли, Ейприл и Грейси бяха поели по опасен път. Можеше и да е блъф, но той не би могъл да поеме риск. В пукнатините на решимостта му се просмукваше чувството на страх, който се засилваше и от обещанието, че ако вземе предвид предупреждението, би могъл да си върне пилотския лиценз.

Когато вече навлизаше в подходната алея към къщата, желанието му да позвъни на Ейприл и Грейси нарастваше в геометрична прогресия. Може би щеше да спести поне уплахата на Рейчъл. Онзи бе прав. Арли не искаше тя да се уплаши, поне не и толкова, колкото бе изплашен самият той.

Хангарът на „Юниуейв“

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

Вечерта

Когато генерал МакАдамс пристигна заедно с трима души от изпитателния екип на ауакса, гълфстриймът вече бе прибран в големия хангар на „Юниуейв“. Около дългата маса в една малка зала, пълна със съгъваеми столове взети от военните, вече се бяха настанили пилотите на гълфстрийма и Джо Дейвис, когато генералът спешно бе повикал от жилището му по телефона.

Мак пусна пред себе си старши сержант Бил Джейкъбс, началника на изпитанията и дистанционния пилот. След това затвори вратата, изчака ги да седнат и заговори:

— Господа, това съвещание е строго секретно, както и всичко останало, свързано с проекта. Знам, че всички сте уморени и искате да си вървите у дома, но днешният оперативен анализ ми е необходим по две причини. Първо да изясним: тази система или действа, или не, а както всички знаем, „Юниуейв“ виси на косъм. Второ, искам да знам какво, по дяволите, стана тази вечер. — Той погледна към Бен Коул, който още бе бледен. — Първо вие, доктор Коул.

— Откъде искате да започна, господин генерал?

— Първи въпрос. „Бумеранг“ надежден и готов ли е за монтиране, или не?

— Да, сър. Надежден е и може да продължаваме по-нататък. Повторното изпълнение тази вечер на непредвиденото ни снижаване няма абсолютно нищо общо с главния код или със системата на „Бумеранг“.

— Много добре, доктор Коул. И защо няма?

Бен пое дълбоко дъх и отпи от безалкохолната си напитка, преди да продължи:

— При свързването на автопилота на гълфстрийма за работа с нашата дистанционна система за управление „Бумеранг“, очевидно сме пропуснали едно малко, но много важно нещо, господин генерал. — Бен извади дебелия наръчник и го разлисти. — Пропуснали сме да забележим съществуването на една добавена функция на тази система за автоматично управление. Това е едно хитро устройство, чиято цел е да спаси живота на екипажа, ако не успее да пусне в действие кислородните си маски при аварийно разгерметизиране на самолета.

— Какво по-точно е това „устройство“, Бен? — обади се Джо Дейвис.

— Можете да го наречете и режим на работа. Нарича се МАС — модул за аварийно снижаване. Задейства се само в компютърните логични схеми на автопилота, когато той засече бързо разхерметизиране ведно с индикации, че пилотите не действат. С други думи, когато няма обратна връзка към управлението в продължение на определен брой секунди. Ако това се случи над девет хиляди метра височина, автопилотът предприема стръмно, управляемо снижаване и автоматично изправя самолета на онази височина, която е безопасна за този район — това му го съобщава GPS-ът. Така пилотите и пътниците имат време да дойдат отново на себе си, ако са изпаднали в безсъзнание. Не знаехме, че този автопилот има подобна функция, тъй че когато модифицирахме логичните му схеми, не я изключихме. И вместо това повредихме модула.

— Какво означава „повредихме“? — попита Мак.

— Ами тъй като изключихме основния източник на информация за височината, ние не само оставихме аварийната система за снижаване включена, а без да щем, по електронен път я накарахме да си мисли, че ако поеме управлението, трябва да ни снижи до морското равнище. Така. Онова, което наричаме „стандартен ден“ на морското равнище, е когато висотомерът показва две-девет-девет-две или живачен стълб с височина дващест и девет, точка деветдесет и два инча. В понеделник истинското външно атмосферно налягане на морското равнище бе малко по-високо от две-девет-девет-две, тъй че когато системата изправи самолета на морското равнище (според нея) ние, слава богу, всъщност се намирахме на петнайсет метра над водата.

— А тази вечер?

— Тази вечер, господин генерал, атмосферното налягане вече се беше променило и ако не бяхме пренагласили висотомера, за да заблудим системата, нашият сръчен автопилот щеше да ни снижи до осемнайсет метра под водата.

— Значи проблемът не е бил в програмата „Бумеранг“?

Бен поклати глава и погледна към двамата пилоти на гълфстрийма, които кимаха.

— Не, сър. В понеделник вечерта Джийн — командир Хамънд — натисна инстинктивно бутона за изключване на автопилота, досущ както аз натиснах бутона за рестартиране на компютъра си. Отначало

приехме, че моят компютър е дал командата за снижаване и изправяне на самолета на косъм, на петнайсет метра, защото Джийн не си спомни да е подавал команда за изключване на автопилота. Но след като се върнахме тук преди малко и докато ви чакахме, проверихме разпечатките от данните за полета в понеделник и ето ви го проблемът — очите ще ни извади. Тъкмо изключването на автопилота е довело до възстановяване на управлението, а не това, че рестартирах компютъра си.

— Да, но снижаването започна, докато ние все още управлявахме дистанционно самолета — добави Мак.

— Вярно, но не забравяйте, че нашата система „Бумеранг“ изискваше сериозно подобрене на начина, по който автопилотът държи управлението на самолета, и в крайна сметка ставаше невъзможно да се изключи дистанционното, след като веднъж е включено. Направихме го така, че една вражеска сила, например — терорист, отвлякъл самолета и намиращ се в кабината, да не може да прекъсне потока данни, идващ от ауакса. Но веригата МАС използва същата апаратура и не можехме да я „отстраним“ посредством компютрите.

— Значи всичко, което е необходимо, е да се изключи автопилотът? — попита Мак.

— Точно така. Съвсем просто е — отбеляза Бен. — Но ние току-що разбрахме, че автопилотът е замесен в тази работа.

— Добре, но какво го активира? Какво го кара да си мисли, че има бърза разгерметизация?

— Намаляването на скоростта на полета. Винаги, когато се използват т.нар. въздушни спирачки, една сбъркана верига изпраща абсолютно погрешни данни до рекордера на полета и до автопилота и им „казва“, че се е случила бърза разгерметизация. И двата пъти ние се намирахме в режим на пълни изпитания и когато командир Хамънд дръпваше лоста на въздушните спирачки, той без да ще съобщаваше на автопилота, че се разгерметизираме бързо и той се включваше. — Бен се изправи и погледна към Джо Дейвис. — И така, какъв е изводът? „Бумеранг“ е готов. Нямам причина да заключа, че в програмния код има нещо, което се нуждае от промяна. Всъщност смятам, че далеч сме надхвърлили минималните изисквания.

* * *

Бен се задържа, след като останалите от екипа тръгнаха към вратата. Силно изплашеният Джо Дейвис друсаше ръката на МакАдамс в раболепна демонстрация на благодарност, ала генералът най-накрая го отпрати. След като помещението се опразни, отиде при Бен, възседна един стол наопаки, кръстоса ръце върху облегалката му и се вторачи в главния инженер по софтуера.

— Нещо не е наред ли, господин генерал? — попита Бен, изпитвайки неудобство от мълчаливото му взирание.

— Не — усмихна се Мак. — Но аз имам един важен въпрос към теб.

— Слушам, сър, давайте.

— Бен, ти знаеш, че когато тази система бъде инсталирана и влезе в действие, залогът ще бъдат много човешки животи — както на самолетите на ВВС, така и на земята.

— Да, сър. Много добре разбирам това.

— Знаеш също така, че след като „Бумеранг“ бъде монтирана, ще е много по-трудно да се поправят всички грешки в основната програма, без да се рискува безопасността, нали така?

— Разбира се.

— Знам, че през последните няколко дни се спуска от работа, за да поправиш програмата, макар че, както разбрахме, тя не се е нуждаела от ремонт. Искам да знаеш, че съм ти много благодарен за усилията и за всеотдайността.

— Благодаря ви, господин генерал. Аз...

Мак му махна с ръка да млъкне.

— Това не е церемония по връчването на награди, Бен.

Той въздъхна и погледът му още веднъж обходи стаята; добре знаеше, че трябваше да почака, докато не бъде намерен Дан Джеръд с неговата апаратура за неутрализиране на подслушвателни „бръмбари“.

„Времето все не достига“ — помисли си той.

— Бен, знам всичко за твоето посещение в кабинета на Дан Джеръд. Знам точно какво си му казал и какво ти е отвърнал той. Сигурно не си разбрал, че той всъщност докладва пряко на мен и на никого друго.

— Сър... не знаех това, сър.

— И продължаваш да не знаеш. Разбрано?

— Да, сър.

— Няма да говорим за подробностите, които сте обсъдили на тази среща. Знаем, че изпитанията на системата минаха добре и го приемам. Но знаем и онова, което те е обезпокоило. Появи ли се тази вечер нещо, което да те разтревожи?

— Не, сър.

— Но въпреки това продължаваш да се безпокоиш.

— Разбира се, господин генерал. Не мога да си обясня как този външен код е бил вкаран в програмата.

Мак кимаше, стараяше се бързо да избере подходящите думи.

— Бен, съществуват много неща, които не е необходимо да знаеш и поради това не мога да говоря с тях за теб. Но мога да те уверя, че благодарение на това, че си говорил с Дан, ние решихме загадката и разкрихме и неутрализирахме източника. Казано с други думи, приключихме с проблема. За съжаление, не мога да ти съобщя подробностите.

— Значи... значи сте се погрижили за това, така ли?

— Да, Бен.

— Имало е заплаха, но тя е напълно ликвидирана? Боях се, че след като налетях на тях, те щяха да опитат нещо друго. Които и да са „те“.

— Разбирам. Адски ми се ще да можех да ти разкажа подробностите, но не мога.

— Няма нищо. Разбирам, сър. Изпитвам голямо облекчение, че чух това.

— Ти си много амбициозен, Бен. Знаем, че нямаше да спреш да търсиш решения, докато не ти съобщя лично, че това вече не е необходимо.

Младият мъж се усмихна.

— Да, сър, прав сте. Проблемът ме тревожеше много силно, дотам, че бях започнал да подозирам всекиго.

— И мен включително, предполагам.

Бен се усмихна.

— Всъщност още не бях стигнал до вас, господин генерал. Но започнах да подозирам приятели, та дори и котарака си. Или поне

каишката му.

— Моля?

Бен се засмя и махна с ръка.

— Няма значение. Става дума за нещо, което Дан Джеръд каза.

— Окей. Е, вече можеш да забравиш за тревогите си. Отговорните за случилото се са неутрализирани.

— Страхотно.

Мак се изправи полека и избута паянтовия сив стол настрана.

— Върви си у дома, Бен. Наслади се на една напълно заслужена почивка. А, и още нещо, ако никой не ти е казал, стартът на програмата за последващо развитие на „Бумеранг“ ще бъде обявен следващата седмица и ние много бихме искали да останеш да работиш за нея поне още година.

— Това е добра новина, сър.

Мак стисна ръката на Бен Коул, съпроводи го до вратата на хангара и я отвори. Изгледа го как си тръгва и се върна в стаята, за да вземе палтото си. Трябваше да се обади веднага на Джеръд. Почти сигурно бе, че Бен Коул беше неутрализиран.

„Най-малкото — за негово добро — помисли си Мак. — Определено се надявам да е така.“

Опита да се свърже с Дан Джеръд по клетъчния и по домашния му телефон, но без резултат. Вътрешният номер в кабинета му също звъня дълго и безполезно. Мак въздъхна и набра друг номер, за да възложи на Джон Андерсън задачата да открие Джеръд.

Мак понечи да поеме към вратата, добре знаеше, че го чака много работа, но изкушението на красивия гълфстрийм, притаен като тигър преди скок на пода в хангара само на няколко десетки метра, бе твърде силно за дългогодишен летец. Обърна се и влезе в хангара с намерението да се поразходи няколко минути около самолета, да се наслади на изящните му форми, да си го представи как изглежда, сякаш увиснал в небето по време на полет.

Не се виждаше никой и Мак мушна ръце в джобовете си, застави се да се отпусне, задиша дълбоко, ноздрите му уловиха лек мирис на керосин и други авиационни смеси — характерните, вълнуващи аромати, които изпълват един самолетен хангар.

Отсъствието на хора му действаше успокояващо. Един генерал, който души наоколо, винаги би изглеждал подозрително, самото му

присъствие заплашваше да накара подчинените му да застанат нащрек и мигновено да допуснат, че големият началник търси нещо, за което да ги укори. От полза бе от време на време да бъде невидим, да избяга от неизбежната вълна на почитание, което изискваха звездите на раменете му.

Спря на десетина метра от носа на гълфстрийма и се наслади на мускулестия му вид. Гълфстриймът бе най-високият стандарт за бизнес-самолетите — реактивен лайнер, струващ 43 милиона долара. Той се засмя вътрешно на дързостта си да помечтае какво ли би било да притежава такъв самолет със своята генералска заплата.

„Още не, поне не сега“ — помисли си той и се отдаде на фантазиите за живота си, след като напуснеше армията.

Тръгна от носа, мина под фюзелажа към опашката, на всеки пет-шест метра докосваше самолета, лека ласка по хладния метал. „Има нещо мистично в един самолет в тихия хангар през нощта“ — помисли си Мак. Ето защо винаги го бяха привличали музеите на въздухоплаването. Да вървиш около един замлъкнал, мощен самолет в огромна сграда винаги предизвикваше чувство на възхита, което контрастираше със собствените му технически познания — тъй както се сблъскват емоциите и логиката. „Мога да ви приспя с обясненията си как лети един боинг-747 — бе казал веднъж пред учениците от гимназиален клас в лекция за професионалното им ориентиране, — но никога не ще престана да се удивлявам от факта, че толкова много метал може да бъде поддържан от вятъра и да лети толкова красиво“. Самолетите представляваха просто сбор от части, направени от хората така, че да използват формата на крилете и мощността на двигателите, за да бъдат всмукани във въздуха. Ала въпреки това те бяха в състояние да разтупкат сърцето и на най-обръгналия пилот. Всеки път, когато посещаваше Музея на Военновъздушните сили в Дейтън, Охайо, или Музея на въздухоплаването и астронавтиката във Вашингтон, предвиденият един час се превръщаше в цял следобед, докато музеите не затвореха.

Спря за секунда под опашката на гълфстрийма, след което отиде до края на дясното крило, наслаждавайки се на променящата се при движението му перспектива. В края си крилата се извиваха нагоре — в онези израстъци, които наричаха „крилца“. Спря за миг да се възхити на дясното крилце, смелата извивка издигаше хоризонталното крило

във вертикална посока — елемент, който намаляваше аеродинамичния дрейф на самолета и понижаваше разхода му на гориво. Крилцето бе боядисано в синьо, също като целия самолет, но в предната му част, върху т.нар. атакуващ ръб се виждаше петно, което изглеждаше малко по-тъмно.

„Защо е така?“

Самолетите, големи и скъпи като гълфстрийма, се боядисваха или пребоядисваха изцяло при специални условия. Ала под оранжевата светлина на натриевите прожектори се виждаше, че пространство, дълго около трийсет сантиметра от предната част на крилцето бе по-тъмно.

„Трябва да е било заради удар от птица, или някакъв друг ремонт“ — помисли си спокойно Мак и се обърна да си върви. Но изведнъж спря и се върна под крилцето, вторачи се напрегнато в него, ала не можеше да го достигне поради височината.

В една от нишите на хангара имаше стълбичка и той я извади, за да огледа мястото по-отблизо. Разликата в цвета на боята бе едва доловима. Нищо чудно, че не я бяха забелязали, когато преди няколко дни оглеждаха самолета за някакви повреди. Не можеше обаче да бъде сигурен дали това бе издайнически знак за извършен ремонт, или просто калпава бояджийска работа.

Прокара леко пръсти по петното, търсеше остър ръб, който би издал замаскирането на ремонтирана част преди боядисването ѝ. Не усети нищо необичайно, но зърна една лека неравност, сякаш някакво хлътване бе ремонтирано не съвсем качествено.

Огледа се, установи с облекчение, че никой не го наблюдава, след което върна стълбичката на мястото ѝ.

„Да предположим, че са се върнали в понеделник с повреда, след като са закачили онзи албатрос. Възможно ли е да са ремонтирали крилото тайно и без да кажат на никого? Според договора ни трябва да докладват.“ Мак се качи в гълфстрийма и потърси дневника за поддържането и ремонтите, но в него не бе отбелязано нищо за ремонт на крилцето.

Помисли си за мениджъра от „Юниуейв“, който ръководеше изпитателната полетна програма. Реши, че той е напълно способен да прикрие нещо по-дробно, за да си спести писмената работа. А такава можеше да предизвика дори един сблъсък с птица.

„Но дори ние самите не подозирахме вероятността да има сблъсък, докато не разгледахме онези радарни записи, припомни си Мак. Защо ще го прави той?“

Мак излезе от кабината на гълфстрийма и огледа отново самолета от пода на хангара. Потръпна, като си спомни как като млад офицер сам бе помагал на по-старшите командири да минимизират големи повреди по самолетите. Нямаше значение, че прикриването бе широко разпространена практика, чиято цел бе да не се навреди на статистиката на безопасността на полетите или да се постави в неудобно положение дадено командване; винаги бе знаел, че това е погрешно, ако не и престъпно. Понякога това означаваше само екипите по поддържането да работят няколко нощи, за да ремонтират някоя вдлъбнатина в крилото, вместо да докладват официално, ала понякога се налагаше цяла ескадрила да работи тайно месеци наред, за да не достигне цената на инцидента милион долара и по този начин той да влезе в категорията „Клас А“, което бе най-тежкото ниво. Възможността „Юниуейв“ да са сторили същото, за да избегнат проблеми с договора си, предизвика ледени тръпки по гърба му. А още по-обезпокоителна бе мисълта, че красивият двумоторен реактивен самолет, който стоеше пред него, би могъл да причини гибелта на граждански водосамолет, а да не съобщят истината дори на самия него.

* * *

На две мили оттам Бен Коул паркира колата си пред любимия си мексикански ресторант в Спенърд, излезе и заключи вратите, докато в същото време една черна камионетка, която бе забелязал и преди, спря на същия паркинг, на няколко коли от него. Усети ледена тръпка, като осъзна, че бе виждал същото возило в огледалцето си за обратно виждане, откакто бе напуснал базата.

Вратите ѝ бяха затворени, стъклата — тъмни.

Бен тръгна към входната врата на ресторанта, опитваше се да намери някакво обяснение. Спря пред вратата и се обърна, очакваше да види някакво раздвижване около камионетката.

Млада двойка излезе от вратата и едва не го събори, жената пристъпи встрани на високите си токове, за да го избегне.

— О! Извинявай, приятел — рече тя.

Облаче парфюм „Ред“ на Джорджо го обгърна — аромат, който обичаше, ала нито той, нито черните кожени панталони, които жената носеше, не можеха да отвлечат вниманието му. Бен кимна разсеяно, улови дръжката на вратата и я отвори, загледан в нищото.

„Никой не излиза от камионетката. Защо?“

— Ще влизате ли, господине, или само тренирате? — попита го някаква жена отвътре.

— Моля?

— Добре дошли в „Ла Мекс“, господине, в който ние държим да затваряме входната врата, за да не избяга топлото.

— О, извинете — рече Бен и влезе.

— Маса за един?

— Да.

— Насам, моля.

Той я последва, като отдели достатъчно мозъчна енергия за задачата да върви подире ѝ, без да се препъне.

„Значи са ме следили. О, Господи... Дали са хората на Дан Джеръд? Или на МакАдамс? Та нали току-що се разделих с него?“

— Ще искате ли първо нещо от бара, господине? — попита сервитьорката.

Погледна я: големи кафяви очи, обрамчени с къса руса коса, беше готова да си запише поръчката му. Опита се да ѝ се усмихне, ала лицето му бе като вдървено, а при мисълта да пийне нещо изведнъж му прилоша.

Тя отстъпи назад, след като Бен залитна неловко към нея.

— Аз... извинете... изведнъж се сетих, че трябва да вървя, нали разбирате, трябва да ида на едно място.

— Тръгвате ли си, господине?

— Да. Съжалявам. — Той извади от джоба на панталона си тънко снопче банкноти и ги остави върху масата.

Върна се на паркинга и се качи в колата си. Черната камионетка още бе там и все още вратите ѝ бяха затворени. Бен извади визитката на Джеръд от джоба на ризата си и набра номера на клетъчния му телефон. Натисна бутона за връзка, след това отмени обаждането, после отново го натисна, за да го отмени пак, преди още отсрещният

телефон да бе звъннал. В съзнанието му бушуваше буря от най-ужасяващи възможности.

„Сега трябва да мислиш точно“ — съветваше се сам той.

От телефона му се понесе леко бръмчене и той леко подскочи, преди да прочете информацията на екранчето, за да види, че има съобщение. Натисна съответните бутони и в слушалката прозвуча гласът на Нелсън: „Бен, търсех те. Не си у дома си, разбира се, и мога само да оставя съобщение, което, както знаеш, ненавиждам. Аз съм отново в Чилкут и бих искал да дойдеш и да пийнеш с мен. Напоследък се държиш наистина странно. Обади ми се. Тук е Нелсън. Чао“.

Погледът на Бен се отмести към голямата, недодялана табела на „Чилкутс Чарли“ отсреща. Бе забравил, че „Чилкутс“ се намираше точно срещу „Ла Мекс“.

Изведнъж причината да се обади на Дан Джеръд му се стори неясна и глупава, ала въпреки това натрапчива. Искаше да се увери, че не е в беда, а това бе най-бързият начин. Говори с източника!

Видя как вратите на бара отсреща се отвориха и самият Нелсън излезе на тротоара, огледа се и се протегна, а широката му усмивка не бе предназначена за някого. На Бен му стана приятно като го позна и с мъка потисна желанието си да изскочи от колата и да викне подире му. Далеч по-уютна бе мисълта да изпие една бира с дружелюбния местен жител, отколкото да си седи там и да се тревожи за кариерата и за свободата си, както и дали бе сериозно загазил. Ако го наблюдаваха точно сега и точно там, да пресече улицата и да изпие няколко питиета с приятеля си би могло да предизвика сигнал за тревога. В крайна сметка именно на Нелсън бе разказал твърде много в лодката, а целият разговор би могъл да бъде подслушан от брега.

Обзе го чувство на самотност. С Нелсън винаги бе забавно, светогледът му бе позитивен, чувството за хумор — от твърде шумно до изтънчено.

Но тази вечер не бе най-подходящото време.

Бен седна зад волана, включи на скорост и бързо вкара автомобила си в потока от коли, обзет от необичайното чувство, че предава приятел.

МакАдамс му бе казал и още нещо, което продължаваше да дразни съзнанието му и да бие камбанките за тревога. На половин

миля от центъра Бен отби в дясната лента и спря, за да извади от куфарчето си броя на „Ню Йорк таймс“. Спомняше си, че бе зърнал статията на първата страница под прегъвката. Беше кратка и в нея се цитираше неназован служител от Министерството на транспорта, който предупреждаваше за нова заплаха за гражданската авиация от страна на терористи, които се опитвали да намерят начини за манипулиране на в общи линии незащитените електронни системи за управление на модерните реактивни лайнери. Споменаваха се за компютрите за управление на двигателите и за автопилотите; говорителите на авиокомпаниите отказали коментар. Всичко това му звучеше твърде познато.

Бен остави вестника на дясната седалка, вля се отново в трафика, но след няколко пресечки пак отби от главния път и спря до бордюра, за да помисли. Спомни си как генералът го бе уверил, че списъците на авиокомпаниите, които той бе открил внедрени в променения код, вече не представлявали заплаха. Думите на генерала бяха прозвучали успокоително, дори бащински, а и в крайна сметка как можеше да не се вярва на кадрови офицер от американските ВВС?

„МакАдамс не може да е замесен. Мога да му вярвам.“

Но Дан Джеръд специално бе подчертал да не споделя откритията и тревогите си с никого в „Юниуейв“ и с никого от ВВС, дори бе споменал за възможното съществуване на „къртица“. Това обаче със сигурност не включваше МакАдамс.

„Откъде да знам дали мога да имам доверие на Джеръд?“ — запита се Бен, но си спомни, че оцеляването му при последния полет и отсъствието на следи от нов саботаж говореше в полза на честността на Дан Джеръд. Може би МакАдамс бе прав, ала начинът да разбере, заключи Бен, бе да попита самия Дан Джеръд.

Отново извади визитката на Джеръд от джоба си и набра номера му, ала той не отговори. Навярно имаше и други телефонни номера, помисли отчаян Бен, а и охранителите от „Юниуейв“ сигурно знаеха как да го намерят при спешни случаи.

Бен включи отново на скорост и пое към „Елмъндорф“.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Събота, ден шести

На борда на Уиджън N8771B

1:20 сутринта

Ейприл притисна слушалката на сателитния телефон до дясното си ухо и погледна към Скот Макдърмът, който седеше уж безучастно с чаша кафе в ръка.

— Грейси, чуваш ли ме?

— Ейприл? Ти ли си? Боже господи! Бях на път да вдигам отново Бреговата охрана, този път да търсят теб! — Ейприл усети, че гласът на Грейси бе напрегнат, бълваше думите прекалено бързо. — Обадох се на Джим, във Валдес, и той ми каза, че ти и онзи смахнат пилот, който те изостави, сте отлетели късно следобед и оттогава не бил те виждал.

— Дълга история. — Ейприл погледна към Скот, докато се опитваше да намали силата на звука в слушалката. — Но сме добре.

— Така ли? Ние? Но къде се намираш, Розенкранц?

— В момента сме в самолета на Скот Макдърмът, плаваме в полузамръзнало езеро и чакаме да съмне.

От Сиатъл долетя смях.

— Само Ейприл Роузън може да се набуца посред нощ в замръзнало езеро. Кое е езерото? И какво става? Успяхте ли да направите нов видеозапис на албатроса?

Ейприл я информира накратко за полета им, като пропусна инфарктните епизоди над и през ледника.

— Ще излетим отгук като съмне и ще се опитаме още веднъж да идем на мястото на катастрофата.

— Нали ми каза, че мястото било забранена зона?!

— Приятелят на Скот — Джим — с когото си говорила, приготвя апаратурата и ще се срещнем с него... на място, което не искам да споменавам... и ще опитаме отново. Какво става при теб?

— Ами нищо ново на любовния фронт, мога да те уверя. Лежа си в отшелническата обител в лодката си. — Последва дълга пауза и Ейприл я чу как въздиша. — Баща ти ми се обади снощи и поиска да прекратя всякакви действия.

— *Какво?*

— Долу-горе същата беше и моята реакция. Не знам какво му се е случило. Никога не съм виждала командира да се уплаши от нещо, но този път звучеше почти панически.

— Говори ли с мама?

— Да. Не ѝ е казал нищо.

— Грейси, ние не можем да спрем сега... нали така? Има ли някаква причина да го сторим?

— Не! А, забравих да ти кажа, че получихме заповедта за временно ограничаване и я предявихме на Бреговата охрана, в централата им. Бяха много изненадани.

— Обзалагам се, че е било така, но означава ли това, че ще ни върнат записите?

— Не, означава само, че им е наредено да не ги унищожават, или губят. В понеделник съдът ще изслуша мотивите им. Опитах се да поискам това изслушване да стане в събота, но съдията ми се изсмя.

— По дяволите! Какви са шансовете ни да си получим записите в понеделник?

— Не знам, но най-добре е да опитаме и други възможности. Обадих се отново на нашия клиент и му поисках още една услуга.

— Благодаря ти, Грейси. Много ли ще струва?

— Не в пари, но може би ще можеш да ме посетиш на Арабския полуостров, защото той каза, че ще трябва да му стана любовница поне за десетина години.

— Грейси, не искам да рискуваш положението си във фирмата.

— О, няма нищо. Засега съм му обещала само една вечеря.

— Добре.

— В Кувейт.

— Какво?!

— Просто се пошегувах.

— Плашиш ме, О'Брайън — усмихна се Ейприл, въпреки голямата тревога, породена от внезапната промяна в позицията на

баща ѝ. Искаше ѝ се да има време да разкаже в подробности за лудия им полет и за щурите емоции от предишния ден.

— Ейприл, командирът иска и ти да се върнеш у дома и да се откажеш.

— Не просто „не“, а „не“, по дяволите!

— Трябва да му се обадиш. Този сателитен телефон има ли си номер, на който да те търся, докато се завърнеш в цивилизацията? — попита Грейси.

Ейприл попита Скот и той ѝ съобщи номера.

— Ейприл, сигурна ли си, че вие двамата сте добре там? Да се кандилкаш в някакво езеро в Аляска посред нощ ми се вижда малко опасничко, да не говорим за студа.

— Имаме отоплител. Всъщност тук е доста уютно.

— А храна?

— Да. И дори кафе от „Старбъкс“.

— Обади ми се веднага щом намериш сигурен телефон, става ли? И бъди внимателна. И ако разбереш какво е изплашило баща ти...

— Да, добре, ще му се обадя — рече Ейприл. — Сутринта. Знам, че ще ме пита къде съм и не искам да го разтревожа.

— Той вече се тревожи, но аз ще предам на Рейчъл, че си добре. Бъди внимателна, моля те, когато се измъквате оттам. Не искам да си търся нова най-добра приятелка. Този шибан процес продължава десетки години, нали разбираш, трябва да се връщам в детската градина, в училище, да излизаме двете на срещи, да пробваме сутиени, момчета...

— Кажи лека нощ, Грейси.

Последва несвойствена пауза, а после и въздишка.

— Ейприл, кълна се, че ако още веднъж чуя тази реплика...

— Извинявай. Просто се опитах малко да се пошегувам, нали разбираш. Но сериозно... благодаря ти за... е, онова, което се опитвам да кажа, Грейси, е, че ти благодаря за това, че държиш под око родителите ми. Наистина съм ти много благодарна...

Тя замлъкна, изведнъж запрегльща сълзите, които се бяха появили сякаш отникъде.

— Няма защо, Ейприл, аз също ги обичам.

— Благодаря.

Ейприл затвори телефона и се загледа през предните прозорчета, знаеше, че Скот бе чул почти целия разговор.

— Както вече несъмнено си разбрал, Грейси и аз сме най-добри приятелки още откакто бяхме високи колкото една патица.

Той кимна, загледан в призрачните очертания на ледовете, едва доловими в мрака над езерото.

— Няма проблем. Харесва ми чувството ѝ за хумор. И твоето — също.

Трепкащата светлинка на газовия фенер, който той бе запалил в задната част на кабината се отразяваше в най-близкия айсберг, създаваше странни изображения от танцуващи сенки и сребристи отблясъци върху водата. Чуваше се тихото пошляпване на малки ветрови вълнички по алуминиевия корпус на уиджъна, ала освен него и тихото съскане на фенера, цареше пълна тишина и Ейприл почувства желание да я наруши.

— Нощувал ли си тук и преди? — попита тя и се зави по-плътно с грейката, доволна, че Грейси не можеше да види колко студено беше всъщност; единствената топлина идваше от малкото електрическо отоплителче, което той бе монтирал под отворения носови люк.

Скот кимна и това движение бе в почти пълен синхрон с потрепващата светлинка зад тях.

— Да. Много пъти. Понякога — за да си спестя парите за хотел. Понякога — просто да чуя тишината.

— „Да чуя тишината“... Добре казано. Всъщност, ако не бях толкова разтревожена за баща си, както и от това, че въобще не виждам как ще се измъкнем оттук, без да се пребием, това би била една от най-хубавите нощи, които съм прекарвала.

— Приемам го за комплимент.

Тя го погледна, усмихна му се и отново се загледа в айсбергите.

— Всъщност имах предвид пейзажа.

— Въпреки това благодаря.

— И аз ти благодаря, че се върна.

Той се засмя.

— Ако се боиш, че ще се обидя от думите „онзи смахнат пилот“, недей. То си беше наистина смахната работа, да те изоставя тази сутрин.

— Е, нали се върна?

— Да де — рече той.

Тя се извърна и го погледна в очите.

— Върна се да ми помогнеш, нали? А не само да ме поканиш на вечеря.

— Не си ли много пряма, а, Ейприл?

— Когато плавам посред нощ на задника на географията и се намирам под физическия контрол на мъж, когото почти не познавам, пет пари не давам, че съм прекалено пряма.

— Отговорът е: да, нямам лоши намерения. Върнах се да ти помогна, а не да те свалям.

— Добре. Защото тази нощ няма да стане нищо. Ясно ли е?

— Разбира се.

— Просто да знаеш, да не храниш излишни очаквания.

— Аха.

— Искам да кажа, че при тази красива природа и всичко останало, някои хора могат да си помислят, че...

— Ейприл — прекъсна я неочаквано той и се усмихна.

— Да?

— Всичко е наред. Просто успокой топката.

— Добре.

Поседяха няколко минути в мълчание, после тя го чу да се протяга.

— Виж какво ще ти кажа. Защо да не спим на смени? Така ще можеш да сложиш единия спален чувал в другия и да подремнеш отзад, докато аз тук ще внимавам да не се набутаме между тези айсберги.

— Ами ако се набутаме? Човек не може да измести нещо толкова грамадно, нали така?

Той кимна.

— Всъщност мога да се отблъсквам от тях. Тази малка птичка тежи само тон и осемстотин килограма.

— Ще ме събудиш ли... след колко... да речем три часа?

Той се усмихна докато ставаше, за да вземе фенера и да го постави в носовата част.

— Добре. След три часа.

* * *

Когато Ейприл дойде отново в съзнание, в очите ѝ грейше светлина. Рязко се изправи в седнало положение и видя светлината, която се процеждаше от облачното небе над езерото.

— Скот?

— Добро утро.

— Защо не ме събуди?

Той сви рамене.

— Нямаше нужда. Тук ми беше добре.

Тя свали ципа на спалния чувал, усети хапещия студ в кабината и видя, че той бе навлякъл още една грейка.

— Уговорката ни не беше такава, господин мачо.

След малко двамата вече седяха с димящи чаши кафе и дъвчеха шоколадови вафли. Тя забеляза как Скот оглеждаше плаващите около тях ледени късове.

— Е, как ще се оправяме сега?

— Ти само гледай — отвърна равнодушно той.

Приключиха с импровизираната си закуска и прибраха фенера, котлончето и отоплителя, за да опразнят кабината. Когато всичко си беше вече на мястото, той се настани в лявото кресло и ѝ подаде списъка за проверка. Ейприл зачете, той бързо ѝ отговаряше, след като щракваше различните ключове и най-накрая стигна до стартера.

— Стартирам номер едно.

Воят на електрическия стартер, който се бореше немощно с цилиндрите на двигателя, продължи няколко секунди, след това взе да стихва. Скот изключи стартера, дръпна ръчната газ, наливайки свежо гориво в карбуратора, след което опита отново. Чертите на лицето му се бяха изострили от напрежение и тревога.

— Стартирам номер едно — повтори той и думите му бяха удавени от шума на витлото, което се завърта неуверено; движението му се забави, един цилиндър запали, после втори, след което настана тишина.

— О, Господи, само не ми казвай, че акумулаторите са изчерпани — рече Ейприл. Видя го как прехапва устни. — Скот?

— *Мамка му!* — изруга той и се взря във волтметъра.

— Прецакахме се, нали? — попита тя.

Той стана от мястото си, без да ѝ отговаря. Порови в задната част на кабината; измъкна нещо, което приличаше на чанта с уреди. Извади две жълти правоъгълни устройства, след което се върна отпред и ги включи към празното гнездо на запалката под таблото с уредите.

— Мога ли да попитам какво правиш?

— Да.

Последва кратко мълчание, докато той гледаше показанията на волтметъра.

— Е... и какво правиш?

— Стартирам номер едно — рече той, наpomпа гориво и завъртя ключа на стартера.

Лявото витло се завъртя отново, но този път цилиндрите запалиха уверено и двигателят оживя с успокояващо ръмжене.

Скот се облегна назад и въздъхна, погледът му бе закован в циферблата, отчитащ налягането на маслото. То се покачваше бързо към нормалното си равнище. Той се обърна най-сетне към нея и поклати глава.

— Извинявай, Ейприл. Но ние за малко...

— Тези неща са портативни усилватели за акумулатори, така ли?

— Да. Автомобилни. Никога досега не съм ги използвал. Не бях сигурен дали ще подействат.

— Снощи сме изразходвали много ток, така ли?

Той изглеждаше огорчен.

— Оставих ключ-масата твърде дълго включен, докато спеше. Проверяхах по радиото метеопрогнозите.

Скот се зае с пускането на десния двигател. След като акумулаторите бяха подкрепени от левия генератор, десният двигател запали мигновено и започнаха предполетната проверка, преди Скот да даде ход.

Уиджънът пое веднага по водата и той го насочи към един от най-големите айсберги. В последния миг зави, за да го блъсне с носа под желания ъгъл. Когато вълнорезът на уиджъна се настани здраво в айсберга, Скот даде газ и се вторачи във водолинията на ледения блок, докато не забележа със задоволство, че той се помръдна.

— Значи това било! Ще ги избутаме извън пътя си.

Той кимна.

— И ще си разчистим писта, така ли?

— Преди съм успявал — отвърна Скот. — Но ще ни отнеме около час, да избутаме достатъчно ледени блокове настрани, за да се оформи пистата. А ти ще трябва да слезеш през носовия люк и с ей това гребло да ни отблъснеш, след като приключа с всеки от тях.

— Колко чиста вода ни е необходима?

— Около деветстотин метра.

— А колко дълго е езерото?

Скот се изкикоти.

— Около осемстотин.

— Какво?

— Но е по баир надолу.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събота, ден шести

Анкъридж, Аляска

6:50 сутринта

В продължение на петнайсет минути Шрьодингер се опитваше безуспешно да събуди Бен, когато телефонът иззвъня.

— Доктор Коул?

— Да?

— Извинете, че ви звъня толкова рано, сър. Тук е Джим Лукавич от охраната в „Юниуейв“.

Бен седна в леглото, опитвайки се с все сила да ускори идването си в пълно съзнание.

— Да, Джим.

— Разбрах, че вие сте се опитвали снощи да откриете господин Джеръд и аз се заех с въпроса.

— Добре. Той там ли е тази сутрин?

— Не, сър. Господин Джеръд е извън страната. Само това мога да ви съобщя.

— Имате ли... някаква представа кога ще се върне?

— Не, доктор Коул, нямам.

— Вижте, за мен е спешно поне да поговоря с него. Можем ли да уредим това тази сутрин? Мога да дойда от съображения за сигурност.

— Не, сър, това няма да е възможно.

Бен се почувства вече напълно събуден и един предупредителен звън в главата му обяви, че трябва мигновено да стане много предпазлив. Нещо в отговора на Джим бе съвсем погрешно.

— Добре, Джим. Нека ти обясня колкото е възможно по-ясно, без да нарушавам никакви правила или наредби на сигурността. Задължително е да говоря лично по безопасна линия с господин Джеръд днес, защото става дума за въпрос, свързан с националната безопасност и от най-голямо значение за „Юниуейв“. Ясно ли е?

— Доктор Коул, аз ви разбирам, но не съм магьосник. Честно казано, в момента нямам представа как да се свържа с господин Джеръд и мога само да ви кажа, че ще продължим да опитваме. Ако имате нужда от спешна охрана, можем да дойдем при вас до петнайсет минути.

— Това не е нужно. Въпросът не е за охрана. Поне не моята.

Бен осъзна, че щеше да е безполезно да притиска повече човека. Прекрати разговора и в продължение на минута разтърква очи, опитвайки се да прехвърли през ума си възможните сценарии, които да обяснят неочакваното изчезване на Дан Джеръд.

Шрьодингер му даде много ясно да разбере, че ако закуската му не бъде сервирана в близките петнайсет минути, това ще бъде официална обида на котешкия род. Бен миролюбиво го почеса между ушите, преди да последва ядосания котарак към кухнята. Свари си кафе, отиде до входната врата, за да прибере броя на „Анкъридж таймс“, отвори го върху барплота в кухнята и се настани на високото столче, за да влезе в крак със събитията по света. Беше минал вече на третата „тетрадка“ на вестника, когато една малка статия за авиационна катастрофа привлече вниманието му:

ИНЦИДЕНТ С ХИДРОПЛАН В ПОНЕДЕЛНИК. ФАА ОБВИНЕНА В ПРЕКАЛЕНА ТВЪРДА РЕАКЦИЯ. ВЪЗМОЖНО Е КАТАСТРОФАТА ДА Е СЛЕДСТВИЕ ОТ СЪЛЪСКВАНЕ ВЪВ ВЪЗДУХА

„Катастрофата на частен двумоторен водосамолет в понеделник вечерта на около шейсет мили южно от Валдес е довела до отнемането на лиценза на старши пилот и предизвика контраобвинения, че чиновници от местната ФАА преследват пилота.

Самолетът — стар груман албатрос от годините на Втората световна война — се е разбил южно от залива Принц Уилям вечерта в понеделник по време на полет Анкъридж — Ситка. Собственикът — пилот — старши командир в голяма американска авиокомпания — е казал, че е налетял неочаквано на мъгла на малка височина и в същия момент една от перките на десния му двигател по мистериозен начин се откъснала, поради което загубил

управление. Командир Арли Роузън от Секуим, щата Вашингтон, и жена му Рейчъл били единствените пътници на борда на самолета. Дватамата оцелели след катастрофата, без да получат сериозни наранявания и са били спасени във вторник сутринта от Бреговата охрана.

Междувременно ФАА вече е предприела крайно необичайната стъпка да отнеме пилотския лиценз на командир Роузън и да го обвини в пилотиране в нетрезво състояние и в нарушаване на няколко правила на ФАА за пилотиране в трудни метеорологични условия — обвинения, които Роузън енергично отхвърля.

Адвокатката на Роузънови — Грейси О'Брайън от Сиатъл, заяви пред «Таймс»: «Действията на ФАА са напълно неоправдани. Те реагираха по каубойски, без да имат дори косвени доказателства и по нечуван начин увредиха репутацията на един от най-добрите старши пилоти в тази страна».

Госпожица О'Брайън обвини ФАА в търсене на необяснима вендата още от първия разпит, цитирайки враждебния разговор във вторник между Роузън и следователя от ФАА. «От ФАА отказват да проверят който и да е от възможните други сценарии, като например този, че витлото на хидроплана е било отнесено от друг самолет, който може би не е имал разрешение да лети в този район.»

Местните служители на ФАА прехвърлиха всички въпроси към администрацията във Вашингтон, откъдето също отказаха коментар.“

„Какъв срам“ — помисли си Бен, почувствал внезапен прилив на симпатия към всеки, който е бил подлаган на тормоз от държавната бюрокрация. Препрочете предпоследния абзац, мислите му се завъртяха около намека в подзаглавието за възможен сблъсък във въздуха.

„Понеделник вечерта. Къде е станало това?“

Намери текста, в който се споменава мястото — на около шейсет мили южно от Валдес. После включи лаптопа си и стартира

програма, която му показва подробна карта на Аляска. Определи с точност мястото и се облегна назад, а мислите му препуснаха с все сили.

В статията не се споменаваеше точното време на катастрофата, но бърза проверка на собствените му бележки от изпитанията определиха времето, когато гълфстриймът бе предприел мъчителното спускане до петнайсет метра височина и се бе насочил право към танкера на мили пред него.

Бен поклати глава, сякаш да отхвърли нежеланите заключения. В крайна сметка нали и той самият бе там. Ако бяха ударили нещо, включително и витлото на някакъв тромав самолет от войната, навярно щеше да чуе или да почувства сблъсъка. Освен това фактът, че се намираха в същия район същата вечер едва ли бе доказателство, че дори са се сблизили. Онази вечер там са летели може би десетки самолети и кой знае колко от тях са били наблизо?

„Просто измамно съвпадение“ — рече си той.

Но за всеки случай реши да изреже и да запази статията.

Военновъздушна база „Елмъндорф“

Мак МакАдамс бе в мрачно настроение. През нощта непрекъснато се будеше и жена му Линда веднага усети признаците за надвиснала буря. Фактът, че не остави и нея да спи с безсъницата си, за момента трябваше да бъде забравен, реши тя. Нещо безпокоеше генерала и генералската съпруга бе достатъчно умна, за да знае как кротко да приготви закуската му, да я сервира заедно със сутрешния вестник и благоразумно да се оттегли.

Ала разяждащото безпокойство нарасна още повече, когато МакАдамс отвори „Анкъридж таймс“ и попадна на същата статия, която Бен бе прочел.

„По дяволите!“ Мак изчете набързо статията, спря се на подзаглавието и на заключителните думи, които отново насочваха към възможен сблъсък във въздуха. Тръшна чашата си с кафе на плота и се понесе към обезопасения служебен телефон в хола.

— Слушам, сър? — отговори му капитан от командния пункт.

Мак отвори малкия си бележник, за да намери името.

— Мениджър по изпитателните полети на „Юниуейв“ е Ричард Уилкокс. Обадете му се по телефона, кажете му, че някой от командния пункт ще го вземе след десет минути със служебна кола. И ме свържете с него по обезопасена линия.

— Слушам, сър.

— И всичко това да стане от днес за вчера. Разбрано?

— Тъй вярно, господин генерал. Веднага, сър.

Мак остави слушалката и по стария си навик закри из всекидневната, докато обмисляше разговора, който щеше да проведе. Питаше се дали нямаше да е по-добре да се изправи лично пред Уилкокс.

„Не. По телефона ще е по-лесно да го изплаша до смърт“, реши той.

Беше се срещал на няколко пъти с Дик Уилкокс, но нито една от тези срещи не послужи за установяването на по-близки отношения. Уилкокс бе словоохотлив и леко високомерен мъж и Мак нито му се доверяваше, нито го харесваше, а фактът, че онзи ръководеше въздушни изпитания, без да е пилот, само засилваше резервираността на генерала.

След двадесет минути обезопасеният телефон иззвъня и Мак вдигна слушалката:

— Генерал МакАдамс.

Съдейки по гласа му, Мак реши, че цивилният мъж вече се бе опомнил след неочакваното повикване и пътуването до командния пункт.

— Тук е Дик Уилкокс, господин генерал. Нещо аварийно ли има?

— Вие сте онзи, който ще отговори на този въпрос, господин Уилкокс.

— Моля?

— Има причина да ви доведат до обезопасен телефон. Онова, за което ще говорим с вас, е секретно, но искам също така да ви предупредя най-строго, че ако отговорите, които ще ми дадете, не са цялата истина, като за начало ще изгубите службата си. Ясно ли е?

— Не разбирам за какво говорите, господин генерал. Мога да ви уверя, че не са необходими заплахи, за да ме накарате да ви кажа истината.

— Въпросът е следният, Уилкокс. Извършвал ли е вашият екип по поддържането някакъв ремонт на гълфстрийма след полета в понеделник?

— Ремонт ли?

— Мисля, че разбрахте смисъла, а това, че ми отговаряте с въпрос е тактика на шикалкавене!

— Не, не е! Сър, вие наистина нямате причина да се държите толкова враждебно с мен.

— Отговорете на въпроса ми, господин Уилкокс.

— Не, не сме ремонтирали нищо! Поне... поне аз не знам за някаква повреда, за някакъв ремонт или за нещо, вписано в дневника по поддръжката след полета в понеделник, което да свидетелства за ремонт. Проверихте ли в дневника?

— Да, но както и двамата знаем, дневниците могат и да лъжат.

— Не и в моята смяна, господин генерал. И аз професионално отхвърлям подобен намек.

— Господин Уилкокс, знам, че на този самолет е бил правен някакъв ремонт. Искам да узная абсолютно цялата истина — кога, къде и от кого е извършен.

— Днес ли, сър? Да... разбира се, че днес. — Отсреща, от командния пункт прозвуча уморена въздишка. — Окей. Ще отида на място и ще проверя. Притежаваме този самолет от четири години, но ще трябва да проверя и историята му, преди да го придобием.

— Бъдете крайно прецизен в тази работа, господин Уилкокс. Или не знаете какво се върши зад гърба ви, или отричате преднамерено. И в двата случая ще ви държа лично отговорен.

— Господин генерал, мога ли да попитам за какво е всичко това?

— Не. Залавяйте се за работа. Ще очаквам да ми се обадите този следобед.

Мак остави слушалката върху вилката ѝ и продължи да крачи още няколко минути, но после реши вместо това да излезе на разходка. Денят бе облачен и хладен, температурата бе някъде около нулата и той облече топло яке, преди да съобщи на Линда, че излиза за малко. Нямаше нужда да ѝ казва, че си взема клетъчния телефон. Беше известен с това, че никога не се разделяше с него, все едно му бе присаден по хирургичен път.

Военновъздушната база „Елмъндорф“ бе красиво място за разходки и тичане. Не и толкова красиво, като оброчените с дървета улици на базата „Маккорд“ в Такома, Вашингтон, или старинната елегантност на базата „Лангли“, малко по на север от Норфък, Вирджиния, но въпреки това бе една от любимите му. Той мушна ръце в джобовете си и закричи бързо на юг, към форт Ричардсън, и остави мислите си да кръжат около истинската същност на заплахата, уловена от статията, която току-що бе прочел.

След като един вестник се бе заинтригувал от тази история, а огорченият пилот и дъщеря му се бореха за справедливост, възможността проектът да бъде „осветен“, ако се доберат до информация за изпитателния полет в понеделник, бе нараснала с една степен. А негова бе отговорността да направи така, че проектът да си остане невидим. Сигурно хиляди жители на Аляска, както и персоналът на авиобазата знаеха, че в нея има гълфстрийм, а мнозина знаеха и това, че „Юниуейв“ има тук свои офиси. „Юниуейв“ дори фигурираше в местния телефонен указател. Но легендата представяше „Юниуейв“ като обикновена фирма, която разработва електронни системи.

Мак си напомни, че се бяха погрижили за радарните записи. Независимо колко предприемчив би бил който и да е от местните репортери, нямаше нищо за откриване — освен радарна цел с невинни позивни, летяща заедно с ауакса. Кое то напълно отговаряше на легендата.

„Защо тогава се разтревожих толкова, че да насмета Уилкокс?“ — запита се той и в този миг клетъчният му телефон зазвъня.

Мак спря, извади уредчето от джоба на якето си и едва успя да свари да натисне бутона за отговор.

— Мак? Ти ли си?

— Да. Кой...

— Тук е Лу Касиди.

Леко се шокира да чуе гласа на четиризвездния генерал, под чието пряко командване се намираше.

— Слушам, Лу.

— Какво, по дяволите, правиш там?

— Моля?

— Мак, ние трябва да запазим сравнително добри отношения с хората от „Юниуейв“, а мен току-що ме захапа техният председател на борда, с когото играя голф. Проклетото му обаждане бе адски неадекватно, но никак не ми хареса и това за какво се оплаква.

— За какво те заяде, генерале?

— За това, че преди малко си обиждаш неговия човек там горе. Казано ми бе, че си го обвинил в изпълнение на някакъв незаконен ремонт и че след това е излъгал за него, че си превишил правата си и си бил изключително груб.

— Лу, това е абсолютно неточно...

— Виж какво, по дяволите, днес е събота. Нека бъдем кратки. Забрави я тая работа, Мак. Шефът на „Юниуейв“ ме увери, че самолетът им не е претърпял повреда; не е имало и ремонти, нито нещо скрито-покрито, нито пък основание да се разстройва техния персонал.

Мак пое дълбоко дъх.

— Лу, ти никога досега не си поставял под съмнение преценката ми заради оплаквания от цивилен изпълнител.

— Струва ми се, че не си използвал много-много мисъл, Мак. Или нещо ми се губи. Ти говори ли с онзи човек?

— Да, обадих му се, да, имам подозрения, и да, използвах силата на положението си с надеждата да получа честен отговор, който смятам за критично важен.

— За какво? За нещо, което не си ми казал?

— Не... най-малкото, поне засега, това е просто едно безпокойство. Спомняш ли си, когато ти казах, че имахме малък проблем с предпоследния изпитателен полет?

Той му разказа подробно какво се бе случило и че се безпокои дали евентуално не е имало контакт с падналия албатрос.

— Добре, по дяволите, Мак. Виждаш съм повреди по боята, причинени от насекоми.

— Тази не е причинена от насекоми, Лу, нито от удар на птица. Нещо е огънало метала навътре и след това е бил извършен ремонт. Мисля, че ме лъжат, но трябва да съм сигурен и ще ти кажа, че фактът, че онзи Уилкокс се е обадил на шефа си и президентът на компанията...

— Председателят на борда.

— Добре, председателя. Фактът, че председателят ще поеме риска да ти звъни в събота, за да те накара да ме насметеш, прави историята още по-подозрителна.

— Откажи се, Мак. Нищо не се е случило, освен, че ние по най-глупав начин говорихме твърде много по необезопасена линия. Уреди въпроса.

— Сър...

— По дяволите, Мак, уреди го! Не искам повече да ми звънят по такива поводи.

— Слушам, сър.

Чу как връзката прекъсна, затвори телефона си и с мъка овладя гнева си, опитвайки се да се съсредоточи върху по-значими неща. Но откъдето и да погледнеше на проблема, изводите си оставаха обезпокоителни.

Мак закрачи отново и пое към пътеките за тичане около базата. Беше получил пряка заповед „да уреди“ проблема, което значеше да се извини и да оттегли нареждането си за информация. Можеше да направи това по клетъчния си телефон за няколко минути, но първо трябваше да разбере нещо по-важно. Директният подход се бе обърнал като бумеранг срещу него. Нужната му информация сега трябваше да бъде добита тайно и бързо, което означаваше, че му бе необходима външна помощ.

Направи със затворени очи няколко крачки, след това ги отвори отново и ускори ход, като се сети, че съвсем наблизо имаше уличен телефонен автомат.

Телефонният автомат щеше да е по-безопасен. Вдигна слушалката и набра номер, който много добре помнеше.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

*Събота, ден шести
Шилсхоул марина
Балард, щата Вашингтон
9:02 сутринта*

В голямата спалня на своята яхта Грейси О'Брайън бавно изплува в реалността от сладостно чувствения си сън и се протегна блажено в двойното си легло, като остави допира на сатенените чаршафи, които толкова обичаше, да удължат фантазиите ѝ с още няколко секунди.

Таванът бе опасан с дебели дъбови греди, които придаваха на главното помещение под палубата истински морски вид. Грейси бе посетила фабриката, бе изучавала проектите и знаеше, че гредите са фалшиви, но ефектът бе чудесен. Обичаше да се събужда в собствената си спалня от лекото поклащане на яхтата, а още повече обичаше удоволствието да се изкачи на открития мостик сутрин с чаша кафе и да подложи лицето си на вентилатора.

Без всякаква причина Грейси погледна към телефона вляво от леглото и го фиксира с поглед миг преди той да иззвъни.

Посегна към него и изпита отново удоволствието да плъзне стегнатото си тяло по чаршафите, но в същото време видя часовника и изпита угризение.

„Боже господи! Вече е девет!“

Възнамеряваше да стане в седем, да си направи гимнастиката и да се заеме с работа за Роузънови. Докато вземе слушалката и се претърколи в седнало положение, през ума ѝ мина, че може би ѝ звъняха Ейприл или Рейчъл.

— Ало?

— Грейси? — Гласът бе дълбок, малко дрезгав, а собственикът му — определено нещастен, а всичките тези заключения бяха предадени само с една дума.

— Да?

— Обажда се Бен Джансън, твоят управляващ съдружник.

— Да, сър, господин Джансън. Добро утро.

— Е, не е чак толкова добро, Грейси. Ще бъда откровен. Точно в този момент съм ти много ядосан.

Тя усети тласък на адреналин в кръвта си, в съзнанието ѝ се смесиха предупредителните сигнали за възможен конфликт на лоялността ѝ към различни хора със силното желание да не загази във фирмата.

— Защо, господин Джансън? Искам да кажа, че моля за извинение за всичко, което съм сбъркала, но...

— Виж какво, в една голяма юридическа фирма има протокол на поведение, особено когато стане дума да се молят големи клиенти за услуги, а ти не просто си преминала границата, направо си профучала през нея!

Грейси се опитваше да поддържа тона си равен и приветлив, ала усети как стомахът ѝ се сви и затрепери, вибрациите заплашваха да разкъсат коремните ѝ мускули. Затова отвърна с треперещ гласец:

— Бърни Ашад ли имате предвид, сър?

— Разбира се, че имам предвид Бърни Ашад, за бога. Кой, по дяволите, ти е казал, че е редно да въртиш хубавата си опашчица пред един от нашите най-важни клиенти, за да го накараш да ти помогне в абсолютно личен проблем?

— Господин Джансън, по никакъв начин аз не съм — както вие се изразихте — не съм си въртяла опашката пред никого, най-малкото пред господин Ашад. Аз...

— Изобщо не ме интересува какво си му казала, по дяволите.

— Сър? Моля? Вие предприехте пълномащабна атака срещу моите действия, ведно с някои доста грубовати сексуални намеци и аз смятам, че трябва да получа възможността да се защитя.

От другата страна последва мълчание и тя чу как слушалката се премества на другото ухо.

— Добре. Давай.

— Благодаря ви. Фактите, сър, са, че господин Ашад ми се обади във вторник и искаше да определим дата за конферентен разговор по повод лизинга на онзи търговски имот в Ланкастър, Пенсилвания, по който работя, а една от датите, които той предложи, не бе подходяща, поради личния проблем, за който споменахте. Поисках и получих

одобрение от Дик Уолш този следобед да отсъствам, затова поисках да определим за съвещанието дата с два дни по-късно. Той каза добре, отбеляза, че по гласа ми решил, че съм разтревожена и попита защо. Срещали сме се с него и вечеряхме като адвокат и клиент и смятам, че той ме уважава. Разказах му накратко за проблема на моята най-добра приятелка — за проблема на баща ѝ в Аляска — но той продължи да настоява за подробности. Дадох му ги. Споделих едно, само едно нещо в този разговор и то бе фактът, че трябва да намеря спасителна фирма, която да може да извади от дъното на морето потънал самолет. Той каза, че неговата техника била твърде голяма и твърде далеч, но познавал точно онзи човек, когото трябва да потърся във Валдес. По-късно аз се възползвах от неговата препоръка.

— Което очевидно значи, че си го помолила за безплатна услуга.

Грейси чувстваше как вътрешностите ѝ треперят от напрежение и страх, но се опита да овладее гласа си и едва успя.

— Господин Джансън, това е абсолютно невярно. Никога не бих поискала подобно нещо и не мога да повярвам, че господин Ашад е казал, че съм го направила.

Джансън мълчеше, упражняваше добре усвоеното си умение да измъква от хората изявления, които те не са искали да направят. Грейси си напомни да не попада в тази уловка.

— Онова, което стана — продължи тя, — е, че господин Ашад ми се обади в сряда и ме попита как вървят нещата с Роузънови. Разказах му накратко, а после обсъдихме бизнеса му и напредъка в преговорите за онзи лизинг. Когато приключихме с това, той ми каза да му се обадя, ако се нуждая от още помощ или съвети за Роузънови. В петък, след като получих отново отпуск от Дик Уолш, за да внеса молба от името на командир Роузън за временно задържане на записите, се възползвах от поканата му и го попитах дали Роузънови могат да наемат неговите хора за спасителна операция. Казах „да наемат“, господин Джансън, а не „безплатно“. Той не искаше и да чуе. Каза, че с изненада разбрал, че един от корабите му плавал в района и ако му дам координатите на останките, те щели да видят какво може да бъде направено. Аз отново предложих обичайното възнаграждение от страна на Роузънови и той ми каза, че техните пари, както се изрази, „не стрували“ и че очаквал от мен само да ме изведе на вечеря следващия път, когато дойде в Сиатъл. Когато вечерях с него

последния път, той се държа като перфектен джентълмен и нямаше никакви намеци за сексуален интерес или намерения, сега също не съзрях такива и затова приех.

— Свърши ли? — попита Джансън саркастично.

— Аз... свърших с разказа си какво точно се случи, сър. А мога ли да ви задам един въпрос?

— Давай.

— Различава ли се нещо в това, което ви казах, с онова, което ви е казал господин Ашад?

По линията помежду им протече ново дълго мълчание и Грейси се заслуша в ударите на сърцето си, които откънтяваха в ушите. Толкова се бе борила да заеме мястото в „Джансън и Прузън“, че последното нещо на света, което искаше, бе да го загуби, особено пък и с индиректното обвинение, че е въртиопашка.

— Сър, изключително съжалявам, ако съм преминала някаква граница. Вие ми дадохте чудесен съвет как да отглеждаме и развиваме работни взаимоотношения с нашите клиенти и аз само се опитах да следвам този съвет.

— Хм... Ти си млада и в известна степен наивна, Грейси. Бърни е... като няма по-добра фраза, нека го наречем сериен мерзавец, разбираш ли? Този стар термин означава мъж, който използва жените сексуално и безсрамно. Щом се появи нещо женско и привлекателно, той пуска в ход чара си и започва преследването. За него жената юристка е просто сексуално предизвикателство, а не негова адвокатка.

— Защо тогава ми възложихте да работя с него, сър?

— Добър въпрос. Не знаех, че работиш за него. Кой ви свърза?

— Не знам. Спомням си, че Дик Уолш бе донякъде изненадан.

От другата страна се чу груб смях.

— Да, обзалагам се, че Дик е бил шокиран. Дик е почтен човек. Онзи, който ти е възложил да работиш за Ашад, е клоун-сексист, който е искал да види колко бързо може да те забие Бърни.

— Е, аз мога да ви уверя, че нито се е случило, нито някога ще се случи.

— Получавала ли си някога гривна за петстотин хиляди долара като благодарност за това, че си вечеряла с някого?

— Ка... какво? Не!

— Дали би ти се завъртяла главата? Дали подаръкът би те направил малко по-склонна да останеш за през нощта?

— Аз... честно казано нямам представа какво бих сторила, освен че ще докладвам във фирмата, ако той е наш клиент.

— Предлагал ли ти е някога симпатичен, невероятен богат мъж да ти купи някъде вила за един милион долара, ако си вземеш половингодишен отпуск и пътуваш с него?

— Разбира се, че не.

— Е, това са само два от номерата, които използва в миналото при жени от нашата фирма. Аз изгубих секретарката си — която покъсно му роди дете — благодарение на номера с гривната. О, между другото той си прибра гривната обратно. А после пък имахме една млада адвокатка, която си изгуби ума и избяга с него за половин година, изгуби си и работата, и за награда той я заряза буквално без пукната пара в Маракайбо, Венецуела. Бърни си мислеше, че това е много смешно, гадното копеле...

— Боже мой!

— Виж, Грейси, ти си многообещаваща юристка и съжалявам, ако съм те нападнал безпричинно, но те предупреждавам — стой надалеч от този човек, освен като негова адвокатка и при никакви обстоятелства не му ставай длъжница. Разбрано?

— Но какво да направя, ако вече е помогнал на приятелите ми и се обади?

— Веднага ми се обади, когато представи сметката — какво ще иска в замяна? Ще звучи съвсем невинно. Не се хващай, иначе ще те изритам веднага от фирмата. Разбрано?

— Да, сър.

— И независимо кой е клиентът, щом ще искаш в бъдеще нещо от някой от големите ни играчи, питай първо Дик или мен. Това е заповед.

— Да, сър.

— Добре. Ще се видим в понеделник.

Връзката прекъсна.

Грейси остана потресена в продължение на няколко минути и на ум пусна записа на всеки нюанс в разговора им; вярата в предишното ѝ впечатление и преценката ѝ за Ашад бе абсолютно срината. Понечи да се изкачи по стълбичката към кухнята, но изведнъж осъзна, че бе чисто

гола. Грабна хавлиения си халат, облече го, все още чувстваше дупка в стомаха си. Досега бе получавала само похвали от Уолш и останалите утвърдени членове на фирмата, а с едно рязко движение бе ядосала и поставила в неудобно положение старши юриста номер едно в цялата компания.

„Той ме смята за тъпа уличница!“ — помисли си тя и усети как се изчервява от неудобството, че е била толкова наивна, та да повярва в искреността на Ашад. А винаги бе успявала да разпознае фалша. Ейприл бе онази, която все се мамеше. Как можа така да сбърка с Ашад?

Телефонът отново звънеше и тръпката на страха премина отново по тялото ѝ. Дали не се обаждаше отново Джансън?

Вдигна слушалката на апарата в кухнята и се опита гласът ѝ да звучи съвсем нормално.

— Тук е Грейси.

— Грейси, слава богу! Обажда се Рейчъл. Можеш ли... О, Грейси! *Арли го няма!*

Последната дума прозвуча толкова отчаяно, че предизвика нов прилив на адреналин в кръвта на Грейси, която се опитваше да дешифрира значението на „няма го“, като потрепери от различните възможности.

— Тази сутрин просто замина, без дори да ми продума къде отива.

— Замина ли? О, Господи, да не би да лети отново?

— Не... поне аз не мисля. Беше преди изгрев-слънце, обърнах се в леглото и съм задрямала, но тогава чух колата да тръгва.

— Не е ли оставял бележка или някакво съобщение в кухнята?

— Не! Точно това ме плаши! Грейси, какво ще правим?

— Джипа ли взе?

— Не, инфинитито.

— Има ли в колата телефон?

— Не.

— Ти звъня ли тук-там?

— Да. На всички съседни. В летището. По любимите му места в Порт Анджелис.

— А в онази страхотна книжарничка, дето пилотите толкова я обичат?

— „Порт бук енд нюз“? Проверих и там. Изобщо не са го виждали!

— Добре, не се паникьосвай. Капитанът просто е разстроен. Навярно е отишъл някъде да се поразсее, да размисли...

— Това не се е случвало през всичките години, през които сме заедно, Грейси, никога не се е отвръщал от мен, когато е разстроен или изплашен. Ужасена съм!

— Стой до телефона, ясно? И клетъчният да ти е под ръка. Или да не би да го е взел?

— Не, тук е.

— Включи го. Дай ми няколко минути да помисля и ще ти се обадя.

— Окей.

Грейси остави слушалката и отстъпи назад, за да се подпре на кушетката, опитвайки се да спре световъртежа си. Не знаеше случай Арли да е изоставял Рейчъл, освен когато бе на работа със своя 747, ала мрачната, неизречена тревога, че може да е замислил нещо толкова крайно като самоубийство просто бе лишена от смисъл. Капитанът бе самото олицетворение на здрав оптимизъм и любов към живота. Можеше да си го представи ужасно отчаян, но не и дотам да се самонарани, и никога до такава степен, че да извърши нещо, което Грейси винаги бе смятала за крайна проява на егоизъм — да изостави Рейчъл.

„Слава богу, че е събота!“ — помисли си тя, докато се опитваше да реши какво можеше и трябваше да стори, ако изобщо бе възможно. Черокито на Роузънови още бе на летището „Боинг фийлд“ и макар утринта да бе мрачна, облачността бе висока. Можеше да отлети до Секуим за час и половина, но после какво?

„Мисли, момиче!“ — изкомандва се Грейси. Затвори очи и се опита да върне един отдавнашен спомен, който тлееше съвсем близо в периферията на съзнанието ѝ — за някакво спокойно място, за което Арли Роузън веднъж бе споменал.

„По дяволите!“ Мисълта не искаше да изплува, независимо от големите ѝ усилия.

„Не мога да си стоя тук, на лодката.“ Обърна се и слезе долу в кабината да се облече по най-бързия начин, изчислявайки едновременно маршрута до летището. Щеше да се обади на Рейчъл по

пътя, а също и на корпоративния терминал — да заредят самолета с гориво. Ейприл бе оставила ключа за самолета на рецепцията в терминала.

„Хребетът Хърикейн!“

Името изскочи в съзнанието ѝ внезапно. Един път, който водеше на юг към Олимпийските планини от Порт Анджелис и се виеше към върха на оголения от ветровете нос, наречен хребета Хърикейн — точно това място го бе омаяло. „Това е стартова площадка за душата, Грейси — спомни си го да казва. — Брулено от вятъра и красиво. Ако на тази хубава планета съществува идеалното място, откъдето човек да напусне този живот и просто да пристъпи в облаците, то е именно тук.“

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Събота, ден шести

7:05 сутринта, местно време, Аляска

— Готова ли си?

Гласът на Скот Макдърмът прозвуча силен и уверен, ала Ейприл бе видяла как ръката му потрепва леко, докато държеше щурвала на уиджъна и се опитваше да се престори, че предстоящото излитане не бе кой знае какво.

Тя кимна.

— Добре. Докладвай ми скоростта.

Ръката му бе вече върху ръчките за газта, които стърчаха от тавана на кабината, той ги бутна докрай, завъртя щурвала надясно, двата двигателя изреваха и водосамолетът пое по ледената вода — носовата вълна се издигна високо и закри видимостта през предните прозорчета.

Минаха покрай масивните айсберги, които Скот бе избутал с носа на уиджъна, за да се получи „писта“, като между редица двайсететажни сгради.

Носовата вълна бързо спадна и вече можеха да виждат напред. Скот дръпна леко щурвала и Ейприл усети как, след като се ускори уиджънът подскочи по-високо във водата — корпусът му вече не плаваше, а планираше току над повърхността.

— Имаме четирийсет — надвика тя рева на моторите.

Виждаше как към тях се носи отсрещният край на планинското езеро, брегът се издигаше само на два-три метра над водната повърхност, но шарпът бе изключително стръмен. Ако не се издигнеха достатъчно високо над водата, за да прелетят над хребетчето, ударът в него навярно щеше да ги убие.

— Петдесет и пет! — рече тя. — Шейсет..., шейсет и пет.

Брегът на езерото вече се мерзелееше съвсем близко и тя усети как се стяга вътрешно.

— Седемдесет.

Без да я предупреди, Скот дръпна двете ръчки за газта до нулево положение и изтегли щурвала докрай. Уиджънът потъна отново във водата в каскади от пръски — хидродинамичното налягане бързо убиваше скоростта им, докато се носеха по водата към западния край на езерото.

В последния миг той натисна до дупка левия кормилен педал, завъртя носа на самолета успоредно на брега, до който оставаха само няколко метра.

— Не можем да излетим, нали? — попита Ейприл.

Скот кимна.

Продължиха да завиват наляво, към точката, откъдето започнаха опита си да излетят.

— Добре. Но как ще си осигурим повече дистанция? С лавина? Със земетресение?

— Има друг начин, който можем да използваме. Почти бяхме успели, но... просто ми трябваша още десетина мили в час повече.

— Да не би сериозно да предлагаш да опитаме отново?

— Не възнамерявам да оставя тази птица тук, в езерото.

— Значи ще изчакаме да задуха по-силен вятър?

— Това е един от начините, но едва ли можем да се надяваме на такъв късмет.

— Как тогава? Хайде, Скот, плашиш ме.

— Ще ти покажа един стар номер.

— И действа ли?

— Понякога.

— Знаеш ли, не ми се ще да се разбием. Алергична съм към разпадащи се самолети.

— Аз също. Ако катастрофирам, обикновено целият ми ден отива на кино.

— Да не искаш да кажеш, че и преди си катастрофирал?

— Разбира се. То си върви с тукашния терен.

— Сериозно?

— Няколко пъти съм умирал тук, горе.

— Аха.

Тя отново стисна ръбовете на креслото си, искаше ѝ се да бъде вече във въздуха, но бързо губеше вяра в тази техническа възможност.

— Е, мога да ти обещаая, че ако ме убиеш в опита си да излетиш, никога няма да изляза с теб.

Той я погледна и се разсмя.

— Тогава предполагам, че и обратното ще бъде вярно.

— Моля?

— Че ако не те убия, обещавах да излезеш с мен, а това е адски силен стимул.

Той направи знак да пази тишина. Стигнаха до края на езерото и Скот завъртя уиджъна надясно в неочаквана посока на около стотина метра зад един от айсбергите, преди да обърне хидроплана обратно.

— Така.

— Какво така? Сега сме напъряко на езерото, ако не си забелязал. Курсът ни е на юг. А тъй наречената писта е на изток. Не можем да излетим по тоя начин.

— Не, но ако използваме страничния канал, за да наберем скорост, след това да завием наляво покрай този айсберг в средата на канала, който направихме, и се насочим на изток, стартът ни ще бъде по-добър.

— О!

— Освен това уиджънът има лошият навик да заравя левия си поплавък във водата, а по този начин ще му попречим да го стори.

— Добре.

— Ще стане, Ейприл. Ще получим ускорение още преди да завием.

— Само да не си посмял да ми кажеш отново „имай ми доверие“.

Скот пак улови ръчките на газта и ги бутна напред. Уиджънът заора водата и носът му се вдигна.

— Четирийсет и пет мили в час — обяви Ейприл. Отново видя мержелеещият се отсреща бряг, но този път той й се стори по-далечен.

— Петдесет и пет.

Двигателите ревяха, ръчките на газта бяха избутани докрай.

Стигнаха до същото място, както преди, но този път скоростта очевидно бе по-висока. С едната си ръка Скот държеше ръчките на газта докрай, а с другата — щурвала, но не бързаше да го издърпа.

— Скот, дърпай! Осемдесет. Скот?

Неясните очертания на езерото изглеждаха злокобно близо. Щурвалът изведнъж отлетя назад, носът се вирна под плашещ ъгъл,

когато уиджънът покорно изскочи от водата и се вдигна на височина, която изглеждаше недостатъчна, за да прелети над брега.

Шумът от металния корпус, който остърга коричката лед и сняг върху хребетчето на брега не можеше да се сбърка с нищо друго, но бе слаб — все едно борово храстче бръсна корема на самолета. Вдясно във въздуха изригна бял фонтан и веднага изчезна, след като склонът се изгуби зад тях. Скот бутна щурвала напред и спусна носа на уиджъна, след като предупредителният сигнал за пределно ниска височина престана. Самолетът изгуби скорост заради височина и се стабилизира отново.

След като се издигнаха на около трийсет и пет метра над леда, Скот я погледна ужким с безгрижна усмивка, ала потрепващите мускули на челюстта му и лекото потреперване на дясната ръка го издаваха.

Тя се усмихна неуверено и кимна.

Веднага щом склонът на айсберга остана зад гърба им, Скот спусна уиджъна на по-малко от петнайсет метра и придържайки се към брега, се насочи на североизток, към мястото на срещата.

Както се бяха разбрали по телефона през нощта, Джим Доблър щеше да ги чака след двацет минути в избраното заливче. Скот прелетя над него, след което зави рязко срещу вятъра. Кацнаха меко в защитените води на заливчето.

Никъде не се виждаха изстребители, които да ги търсят, нямаше и обаждания по честотата на Бреговата охрана, ала Скот бе изключил за всеки случай радара и транспондера си.

— Искаш ли сега аз да поема вързалата? — попита Ейприл, докато той работеше с ръчките на газта, за да намали докрай скоростта и да изгаси двигателите.

— Да, благодаря ти.

Тя дръпна завеската към малката ниша пред креслото на втория пилот, разкопча колана си и се гмурна под таблото с уредите към малкото коридорче, водещо към носа. Отвори навреме люка, за да улови въжетото, което Джим им хвърли. Скот дръпна страничното прозорче.

— Донесох маскировъчната мрежа, Скот — помахна му Джим.

— Мрежа ли? — вдигна вежди Ейприл.

— Да покрием самолета. Ще го вържем за влекача ми.

— Ще влачим самолета подире си, така ли? — попита тя невярващо.

— Не, ще отидем с малка лодка — Джим посочи през рамо към шестметровата дървена китоловна лодка, която бе приспусната на въжета от винча на влекача. В сравнение с уиджъна, който бе дълъг тринайсет метра, лодката изглеждаше миниатюрна и несигурна. Ейприл си спомни разговора по сателитния телефон, но кой знае защо очакваше по-голям съд за открито море.

— „Бреговаците“ няма да могат да я засекаат на радарите си.

Потрябвах им двацет минути да привържат и покрият уиджъна. Джим и Скот спуснаха дървената лодка на вода и Скот се качи в нея, за да натовари апаратурата, да провери GPS-а и сателитния телефон, както и да пробва портативния генератор хонда. След няколко минути той се изправи и вдигна палец нагоре към Джим.

Температурата бе над дванайсет-тринайсет градуса, вятърът бе слаб, но тъй като лодката цепеше вълните с петнайсет възела скорост, на Ейприл ѝ се наложи да дръпне ципа на грейката си. Скот забеляза това.

— Тук ще ти е по-топло — извика ѝ той, но тя поклати отрицателно глава и остана при носа на откритата лодка.

— На това място човек най-добре може да си проветри мозъка — рече тя и му се усмихна.

— А, Самюъл Джонсън. Някъде около хиляда седемстотин и някоя си година.

Тя кимна и се усмихна още по-широко.

— Впечатлена съм.

— Впечатлена ли каза? Това май звучи по-добре от „изненадана“ — Скот стана и отиде напред с две картонени чаши и единия от термосите, приготвени от Джим. Седна до нея и наля от димящото кафе. Лодката се поклащаше леко нагоре-надолу.

— Доколкото си спомням — каза той, докато ѝ подаваше чашата, впил поглед в сивия хоризонт — точният цитат от Джонсън бе: „Повярвайте ми, сър, когато човек знае, че ще бъде обесен след две седмици, това чудесно проветрява мозъка му“. Не си спомням точно през коя година го е казал, но се появи в една книга за него — „Животът на Джонсън“.

— Авторът се казва Босуел — продължи тя. — Знам, че си позволих волност в цитата.

— Засрами се.

Тя сръбна от ароматната течност и се запита защо кафето винаги е по-вкусно на открито, дори и в картонена чашка.

— В кой колеж си учил, Скот?

— Ами, в едно малко, либерално училище по изкуствата по Източното крайбрежие.

— Имаше ли си име?

Той кимна.

Ейприл се засмя.

— Скот, няма нищо лошо човек да получи диплом от някакъв неизвестен, малък, либерален колеж по изкуствата. Понякога те са по-добри от големите, скъпи университети.

— Добре. — Той се извърна, за да я погледне, наведена над чашката си — гарвановочерната ѝ коса се развяваше от вятъра, а очите ѝ блестяха. — А ти къде си учила, Ейприл? — попита.

— Във Вашингтонския университет. Но ти ми кажи името на своя.

— Важно ли е?

— Не. Но сега вече събуди любопитството ми.

— Университетът не ми повлия много. Успях да забравя почти всичко научено, когато постъпих във флота.

— Аха! Някое флотско училище, значи?

— Не.

— Военноморската академия Анаполис?

— Моля те! Нима ти приличам на завършил Анаполис?

— Човек никога не знае. Може да си бунтар.

— Не. Едва успях да избутам офицерска школа. Ударението е върху „едва“. Бях в групата „Аз мразя военщината“. Караха ме да опъвам завивките си така, че ако хвърлиш петак върху тях, да отскочи; правех го, но после спях месец и половина на пода, че да не ми се налага да развалям хубавата работа.

— Щеше да ми кажеш името на своята алма матер — напомни му Ейприл, — дори да е малка и неизвестна. Сигурна съм, че е бил много добър университет.

— Такъв беше.

— Е, какво е името му?

— Принстън.

— *Принстън* ли?

— Аха.

— *Онзи* Принстън?

— Струва ми се, че има само един Принстън — усмихна се той.

— А аз тъкмо щях да започна да те съжалявам, че не си успял да получиш добро академично образование.

Джим извика от кърмата и двамата се обърнаха, за да видят, че сочеше наляво.

— Голям кораб ей там.

— Какъв е? — извика Скот.

— Твърде малък е за танкер. Не прилича по размер и на катер от Бреговата охрана. Би могъл да е онзи кораб, който си забелязал в четвъртък в Адак.

— Могат ли да ни забележат? — попита разтревожена Ейприл.

Джим поклати отрицателно глава.

— Не и ако държим този курс. Но ако патрулират, ще ни засекат, ако се задържим твърде дълго над останките.

Скот отиде отзад, за да види данните на ръчния GPS, който Джим държеше.

— Остават още три мили, нали?

Джим кимна.

— Я вие, двамата, пуснете генератора и подгответе всичко, след това спуснете камерата и прожектора на шейсет-седемдесет метра и включете видеомагнетофона. По този начин ще спестим маса време, когато стигнем на мястото.

Ейприл гледаше нагоре и сочеше с ръка.

— Какво има? — попита Скот.

— Синьо небе.

Той проследи погледа ѝ и забеляза, че назъбеният облачен покров бързо отстъпваше на изток, подгонен от вятъра, разкривайки гледката на високи купести облачета, блеснали на слънчевата светлина.

— Красиво, нали? — рече тя, без да откъсва поглед от небето, докато той впери своя в нея.

— Разбира се — отвърна почти шепнешком Скот. Електрогенераторът работеше и цветната телевизионна камера бе потопена на шейсет и пет метра. Приближаваха мястото, където бе потънал албатросът.

— Още трийсет метра, Джим — предупреди Скот и започна да брои. — Дай заден.

Другият мъж намали газта, след това включи на заден и задържа така, докато данните за скоростта по GPS не показаха нула.

— Чудесно.

— На мястото ли сме? — попита Джим.

— Точно там, където бяхме и преди. — Той отиде до Ейприл. — Защо не отидеш да наблюдаваш монитора, докато аз спускам камерата на същата дълбочина. Когато забележим останките, ще я завъртим, за да видим десния мотор и витлото.

Ейприл се настани пред цветния монитор, зави главата си и цялата апаратура с маскировъчна мрежа. Скот приключи със спускането. Джим подкара лодката с най-малък ход, без да откъсва очи от екранчето на GPS-а, за да премине на различни пресичащи се курсове над записаните координати.

— Виждаш ли нещо, Ейприл? — извика ѝ Скот.

Гласът ѝ долетя приглушен изпод мрежата.

— Виждам океанското дъно, риби и водорасли, но от самолета няма и помен.

Джим смени курса, отдалечи се на петдесетина метра в северна посока, успоредно на предишния им курс, после пак зави и пое обратно. Ейприл все още не виждаше нещо, което да ѝ прилича на останки на самолет.

— Скот, сигурен ли си, че имаме точните координати? — попита тя половин час по-късно.

— Ако си спомняш, ти ги записа и три пъти ги провери.

— Да, така е. А сигурен ли си, че твоят GPS тогава работеше?

— Даваше верни показания. Виж какво, нека почнем пак да изпълняваме шаблона на курсовете под прав ъгъл. Може би онзи път просто сме извадили късмет.

Джим откара лодката в точката на записаните координати, след което трябваше да поеме по шаблона север-юг, но отново посочи към хоризонта.

— Имаме си компания, приятели.
— Мамка му — проследи Скот погледа му.
— Мисля, че този е от Бреговата охрана — отвърна Джим. —
Добрата новина е, че не са се насочили към нас. Поне засега.
Скот насочи вниманието си към покритата с мрежа купчинка.
— Ейприл, да не заспа там? — попита Скот.
— Не съм.
— Просто проверявам.
— Съскането е силно, но чух какво казахте. Не вървят към нас,
нали?
— Още не.
Бе минал почти цял час, когато Ейприл се появи изпод мрежата.
— Възможно ли е един потънал самолет да издрейфува?
— Ами, ти го видя преди, Ейприл — рече Джим. — Стори ли ти
се достатъчно здраво заклещен в пясъка на дъното?
Тя кимна.
— Не знам тук да има някакво толкова силно течение, че да го
премести.
— Нека опитаме още веднъж по шаблона и да направим един
голям кръг — предложи тя.
Джим отново се опита да насочи дървената лодка към началната
й позиция и отбеляза координатите в дневника си. Минаваха точно
през пресечната точка на координатите, когато тя нададе
нечленоразделен вик изпод мрежата.
— Какво има? — попита Скот.
— Спрете, казах! Задръжте на този курс и спрете лодката. Видях
нещо странно.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Събота, ден шести

Олимпийски национален парк, щата Вашингтон

11:15 сутринта

Майк Санбърн обиколи паркинга за втори път в рамките на един час с джипа си — търсеше мъжа, когото бе забелязал при първата си обиколка.

„Още е тук. Просто се е спотаил за малко.“

Паркира, извади пропускателна карта на служебния джип и преди да излезе взе широкополата си рейнджърска шапка от предната седалка. Един връхлетял изотзад порив на вятъра едва не я отнесе. „Нали затова в крайна сметка сме кръстили хребета Хърикейн^[1]“, засмя се вътрешно той. Шефът му винаги го кореше за тая шапка, а той я ненавиждаше. Беше с прекалено едър гръден кош и набит, за да носи проклетото нещо. Затвори вратичката зад гърба си, мушна ръце в джобовете на панталоните и въздъхна.

Мъжът, който го интересуваше, стоеше гърбом към паркинга и тъкмо тръгваше на североизток, където се виждаше величествено издигания се в необичайно синьото небе връх Бейкър.

Майк прекрачи предпазния парапет и се спусна по склона. След миг вече бе застанал до седналия мъж — приближаващ шейсетте, както прецени той.

— Здравейте — рече Майк, без да откъсва очи от хоризонта. После сведе поглед към мъжа. — Виждали ли сте някога по-красива картина от тази?

Човекът вдигна глава, видя униформата му, усмихна се леко и кимна.

— Да, бива си я.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — попита Майк, усетил дълбоката тъга; на мига се включи подготовката му на личен съветник, която бе придобил преди десетина години.

Мъжът отново го погледна.

— Не бива ли да съм тук?

— О, не става дума за това — побърза да отвърне Майк. — Няма нищо. Паркът е със свободен достъп.

— Тогава... ако нямате нищо против, наистина бих искал да остана сам.

Майк се улови, че кима замислено, ала тъй като не искаше да си върви, ритна едно камъче с върха на лъснатата си до блясък обувка.

— Знаете ли, разбирам, че се натрапвам, но понякога, когато човек се чувства наистина зле, или... когато нещо наистина се е объркало, помага да се поговори и с напълно непознат човек.

— Не и днес. Моля ви. Благодаря ви за загрижеността, но... не сега.

Майк кимна отново, свел поглед към земята.

— Добре, аз... ъ-ъ-ъ... ви пожелавам всичко хубаво, господине.

Шумът на летящ в далечината самолет привлече вниманието на Майк и той се поколеба, като видя как онзи мъж мигновено погледна в същата посока. Погледът му проследи едномоторния самолет, който приближаваше към хребета на съвсем малка височина. „Малко нисичко лети“, отбеляза си на ум рейнджърът и си спомни правилото, което забраняваше на частните пилоти да летят на по-малко от шестстотин и петдесет метра над националните паркове. Е, и какво толкова, ако пилотът лети малко по-ниско, след като не плаши и не застрашава никого? Той би бил последният, който да го докладва.

Майк се обърна и пое нагоре по склона към джипа си, ала засилващото се бръмчене на частния самолет го накара да се извърне и да види как приближава.

Самолетът бе с ниско разположени криле, а седналият мъж го гледаше как приближава с очевидно нарастващ интерес. Майк несъзнателно притисна отново шапката си, след като нов порив на вятъра връхлетя хребета. Самолетчето също се бореше с вятъра. Виждаше как крилете му се люлеят, скоростта му спадна от насрещния вятър и то едва пълзеше на по-малко от триста и петдесет метра височина. Долетя на около четвърт миля от тях, след това рязко зави надясно и почти веднага пое по обратния път — сякаш искаше да погледне отблизо паркинга и хребета от лявата си седалка. Майк присви силно очи, стори му се дори, че вижда лицето на пилота през лявото прозорче.

Мъжът се бе изправил на крака, заслонил с ръка очите си от слънцето и гледаше самолета така, сякаш би могъл да го разпознае. Майк очакваше той да помахва, но вместо това, след като самолетът зави и изчезна в северна посока, мъжът седна отново и обви с ръце коленете си, както и преди, а тялото му се заклати леко напред-назад.

Майк реши да намине отново след час. Наблизо имаше опасна отвесна скала, а самоубийците не бяха непознати в парка.

* * *

Грейси намали газта на черокито, когато се спусна над долината Секуим и колесникът на самолетчето целуна отново родната писта. Видя, че Рейчъл стоеше до хангара. Направи следполетната проверка, а в това време Рейчъл се покачи на крилото и отговори вратичката.

— Грейси, благодаря ти, че дойде, мила!

— Мисля, че го забелязах на хребета Хърикейн. Цветът на колата бе същият. На паркинга имаше само две коли, едната бе рейнджърски джип. Другата бе малко по-надолу. Мисля, че е на командира, и ние трябва да отидем там.

Рейчъл се отдръпна от вратичката. Грейси я последва, затвори черокито и го заключи, след което спринтира до колата. Веднага зае лявата седалка, преди Рейчъл да е седнала зад волана.

— Имаш ли нещо против да карам аз? — обърна се Грейси към възрастната жена.

Рейчъл се поколеба замислена, погледна ключовете в ръката си, след което ги хвърли на Грейси.

— Побързай, момиче — рече тихо Рейчъл и започна да разтвива чело, затвори очи. — Моля те, побързай.

Югозападно от Залива Принц Уилям

След като дървената лодка бе вдигната на борда на влекача на Джим Доблър, Скот Макдърмът погледна часовника си и се обърна към Ейприл, която помагаше да приберат различните използвани от тях въжета.

— Сигурна ли си, че частите, които си видяла, са от самолета на баща ти?

— Да. Бяха боядисани в същите цветове, видях същото парче от метален кожух, което бях видяла и преди, когато самолетът си беше на дъното. Извадили са го. Няма съмнение.

Скот помълча няколко секунди.

— Имам гориво още за около четири часа и ще го използвам, за да проверя дали през последните шест часа през района са минавали някакви кораби.

Ейприл въздъхна и изтри челото си.

— Наистина ли смяташ, че това е станало тази сутрин?

— Да. Вчера, когато летяхме насам, не видях в района кораби, а който го е направил, навярно не би опитал да го вади през нощта.

Джим се бе присъединил към тях и бършеше ръце в мазен парцал, от който те ставаха още по-мръсни.

— Прав ли съм, Джим?

— За нощното вадене ли? Не е за препоръчване, но не е невъзможно. Мисля, че навярно ще си изгубиш времето, Скот. След като някой извади останките и ги стовари на палубата, може да отпрати с десет-петнайсет взела и да измине доста разстояние. Може да е вече Бог знае къде.

Джим се обърна и тръгна да свърши още нещо, преди да отплават.

— Трябва да опитам — рече Скот.

— Добре — каза Ейприл, умората ѝ се бореше с разочарованието. — Да вървим.

— Не, Ейприл, мисля, че ти трябва да се върнеш с Джим.

— Защо? Нали аз ти плащам?

Той се усмихна и кимна, после се загледа за малко в морето.

— Да, но понякога ми се иска да летя сам, а този път аз поемам разходите, става ли?

Тя наклони глава на една страна.

— Казвай направо, Скот, защо не искаш да дойда?

— Първо, мисля, че ще си по-полезна и по-спокойна с Джим.

— Ала-бала. Какво друго?

— Може би ще прекрача някои граници и не искам да имам пътници или свидетели, ясно ли е?

Тя кимна.

— Разбирам. Имаш сателитен телефон. Можеш ли да се обадиш, ако забележиш нещо, което да пердаши из морето с катастрофиралия албатрос на борда?

— Веднага.

— Защото, в противен случай, мисля, че с нас е свършено. Без онзи запис или без останките, нямам нищо, с което да убедя ФАА, че грешат за баща ми.

Скот улови младата жена за раменете и я придърпа към себе си. Тя го погледна и понечи да каже нещо.

— Всичко ще се оправи, Ейприл. Знам го.

— Ами... да се надяваме — отрони тя.

Скот виждаше, че тя бързо губи битката да остане спокойна; адреналинът, усилията, удивлението, отказът ѝ да повярва, че останките от самолета са изчезнали — всичко това я бе изчерпало емоционално и отчаянието се изписваше върху лицето ѝ. Затвори очи и се остави той да я прегърне, склони глава върху гърдите му. Скот стегна прегръдката си и я залюля леко, а тя се разрида. В него се бореха обезпокоителни чувства. Чувството на рицаря, притекъл се на помощ, но и нещо повече. Но те бяха твърде объркващи и той се помъчи да отхвърли по-дълбоките емоции настрани и да се съсредоточи върху задачата си, докато чакаше сълзите ѝ да спрат.

Анкъридж, Аляска

Тенор-саксофонът го гледаше седмици наред от своето място в ъгъла на всекидневната, ала Бен бе отложил свиренето за тогава, когато приключи с проблема в службата. А това, припомни си той, бе след онази една година на тъга и мъка от загубата на Лайза, година, през която всичката музика в душата му бе пресъхнала.

Сега седеше на тапицираното с черна кожа канапе и гледаше инструмента, на който бе свирил толкова добре и толкова дълго, спомняше си как Лайза го караше да я води в един ресторант в центъра, където всяка неделя свиреха блус и джаз — там той се включваше за няколко парчета в изпълненията на щатните музиканти, които познаваше. Обичаше тези джемсешъни, още повече, че виждаше усмихнатото лице на Лайза на най-близката маса, устните ѝ

помръдваха в някакви безмълвни и подканящи, но известни само на нея думи, докато най-сетне и двамата повече не можеха да издържат. Бързото пътуване към дома и разхвърляните по пътя от гаража до спалнята дрехи правеха тези чудни нощи тъй незабравими. А саксофонът бе посредникът в тези вечери. „Удоволствието от сакса!“ — така му викаше Лайза.

Понякога, спомняше си Бен, не успяваха да стигнат до дома, страстта надделяваше над тях. Споменът за няколко рисковани сеанса на задната седалка на колата им го накара да се усмихне.

Той знаеше какво би казала тя за сакса, ако можеше да надникне за миг в живота му сега. „Посвири за мен — щеше да му каже. — Животът продължава.“

И ето, че и последното извинение за отлагането очевидно бе изчезнало.

Бен въздъхна и стана, възнамеряваше да вземе сакса и да започне дългия процес на възвръщането към уменията си на музикант, ала хвърли един поглед към компютърния екран върху писалището и той привлече вниманието му.

„По-късно“ — рече мислено той на лъскавия инструмент и отиде до бюрото си, където екранът настоятелно сигнализираше, че е получил нов имейл. Бен натисна съответните клавиши и установи, че съобщението бе нежелан спам. Изтри го и понечи да стане, но изведнъж му хрумна една мисъл. Пусна уеб търсачката и извика списъка на любимите си уебсайтове, след това ги прегледа, докато не намери онзи, който му даваше пряк достъп до командния център на ФАА в Хърндън, Вирджиния — програма, чрез която можеше да се проследи всеки летящ самолет.

Намери търсената страница и зададе въпроса си, доволен, че можеше да възстанови всеки миг от вечерта миналия понеделник, след което въведе часа, в който започнаха да пикират към Залива Аляска.

След няколко секунди екранът светна с отговорите на компютрите на ФАА. Бен увеличи мащаба на съответния район.

Не намери нищо, свързано с позивните на гълфстрийма — Мъдрец десет, но имаше отметка за ауакса — Корона дванайсет. Пусна програмата да върви с времето и видя как отметката на ауакса пое стабилно по курса си на изток в онзи миг, когато гълфстриймът със самия него на борда, бе започнал да пикира към водата.

В статията на „Анкъридж таймс“, на която бе попаднал, не се съобщаваха позивните на катастрофирания водосамолет, но това май нямаше значение. Той и без друго не можеше да каже къде се намираше гълфстриймът, тъй като нямаше отметка за него.

Излезе от програмата, изправи се, но седна отново. Питаше се дали има начин да се получат необработените данни от РВД от последните дни.

Възможно бе, реши той, старият му приятел и бивш хакер Ханк Бостън да знае някакъв начин. Ханк, чийто прословут компютърен прякор бе Мастърмаус, през осемдесетте бе престанал да прониква в чуждите компютри само две стъпки преди ФБР да го пипне и бе навлязъл в изгодния бизнес да защитава компютрите от хора като самия него. Бен се засмя вътрешно, като си помисли, че бе научил повече за компютрите от Мастърмаус, отколкото от Калифорнийския технологичен институт. Най-хубавото в цялата работа бе, че Ханк обичаше самолетите. Ако имаше начин да се види какво са записали радарите на ФАА, Ханк щеше да го знае. Възможно бе обаче да се проследи всяко обаждане, затова Бен трябваше много да внимава да не разкрие прекалено много.

„Може да стане и в писмена форма“ — заключи Бен, извика на екрана си готова форма за електронни писма и започна да набира съобщението си. „Това може би са напразни усилия“, помисли си той. Ханк можеше да е в отпуск, в затвора или в някое интернет-заведение, зает с компютърна игра, забравил за целия свят, докато спасяваше земята от петдесетхилядната атака на извънземни, която бе отблъснал — за половин долар на игра.

Изпрати имейла и поседя известно време замислен — питаше се какво го подтикваше тъй силно да открие дали катастрофираният хидроплан се бе намирал в понеделник вечерта близо до Мъдрец 10. Отговорът бе смехотворно прост и наивен, и алтруистичен — отвращението от това, че един старши пилот ще изгуби прехраната си, поради невидимата намеса на прелетял наблизко самолет, чиято поява може да бъде забулена в секретността на черен проект. Това щеше да му дойде твърде много, цената, която трябваше да плати — твърде висока. Проблемът не бе негов, разбира се, но по някакъв начин му се струваше, че всъщност беше. Изглеждаше така, че основната вина за

рязкото снижаване на гълфстрийма бе неговата неспособност да открие грешките в програмата.

„Ей, не забравяй, че фаталната грешка бе в системата на автопилота. Ти нямаш нищо общо с нея.“

Ала очакваното облекчение кой знае защо не идваше.

Върху екрана затрепка съобщението, че е получен нов имейл. Бен веднага го отвори.

Текстът бе написан в добрия стар стил на Ханк:

„Радвам се, че се обади, Бенджи! Да, зная задна вратичка за онова, което ти трябва, макар че не бива да се доверявам никому. Те държат онези записи в компютри на няколко места. Знаем онзи, който рядко охраняват. Дай ми 30 минути и ще ти пратя временен уеб адрес, който ще те свърже в продължение на точно 12 минути. След това прави едно «пуф» и не може да бъде използван отново. Бъди готов с точните въпроси, сред които да не фигурира «Как си направил това?». Естествено, ако заловят и нашибат с пръчки теб или някой от онези ласкатели, дето те обграждат, ще очаквам от вас да се самоубиете. Същото важи и за проклетия ти мързелив котарак!

Мастърмаус“

Както му бе обещано, след половин час пристигна нов имейл с дълъг адрес и допълнителни инструкции, които Бен внимателно въведе в компютъра си. Изведнъж под емблемата на ФАА се появи дълъг списък от архивни дискове, покриващи различни дати и райони, и той се опита да игнорира реалността, че някак изведнъж бе попаднал в компютъра на ФАА.

Имената на различните радарни станции на РВД му бяха непознати, но той зареди картата на Аляска и бързо сравни имената на районите южно от Валдес и онези в списъка на радарните станции. Едно от имената изпъкна веднага и той го избра. Върху екрана се появи съобщение, че се зарежда изискваният информационен масив. Бен зачака, изпълнен с опасения, питаше се дали имаше начин

променените идентификационни кодове на компютъра му да бъдат разкрити и връзката да бъде проследена до него.

Зареждането завърши и той прекъсна връзката, унищожи комуникационната програма и върна отново нормалния идентификационен код на компютъра си. Извика радарната информация за понеделник вечерта и се зае да я конвертира в такъв формат, че да може да се появи на екрана. Накрая успя. Още няколко натиснати клавиша и картината се появи в цял размер върху екрана, като с всяко преминаване на радарния лъч ставаше далеч по-ясна, отколкото онази, която бе получил от Хърндън.

Това, в крайна сметка, бяха необработените, сурови данни. Той си поигра да ги подобри, след което идентифицира гълфстрийма — задача, която се оказа лесна, след като бе локализирал върху екрана ауакса.

Бен работи по данните докато най-сетне стигна до очевидното заключение.

„Боже мой, ако това е хидропланът, летящ от югоизток на северозапад, ние сме минали над или под него на височина петнайсет метра! И веднага след «срещата» си с нас той изчезва съвсем.“

Изрезката от статията бе до клавиатурата му. Той я препрочете, запомни името на сваления пилот и потърси в електронния указател номера на телефона му.

„Роузън, Арли. Секуим, щата Вашингтон.“ Следваше телефонният номер.

Бен си го записа и го набра, преди да се замисли за възможността „Юниуейв“ — или някой друг — да го подслушва. Веднага затвори. По-безопасен щеше да е клетъчният телефон, макар че дори тези телефони можеха да се подслушват от снабдените със съвременна техника агенции. Набра номера, чуха се няколко сигнала „свободно“, след което последва съобщението на телефонния секретар.

— Командир Роузън, обажда се Бен Коул от Аляска. Намирам се в Анкъридж. Видях статията за вашия катастрофирал самолет в началото на седмицата. Има нещо, което мисля, че трябва да узнаете колкото е възможно по-скоро.

Той остави телефонния си номер и прекрати връзката, без да бъде сигурен какво щеше да каже, ако пилотът бе вдигнал лично слушалката.

Шрьодингер седеше на съседния прозоречен перваз и го гледаше абсолютно равнодушен. Бен го погледна замислено.

— Е, и какво ще му кажа, когато ми се обади? „Здрасти, аз работя по един правителствен проект, за който не мога да ви кажа нищо, но в понеделник вечерта един частен реактивен самолет, регистриран някъде другаде, извършваше полет, който официално изобщо не съществува, но би могъл теоретично да ви е свалил. Необходимо е само да влезете незаконно в компютрите на държавните институции и да рискувате десет години затвор, за да намерите доказателствата“. Е, това не е най-блестящият ход.

Бен разтърси глава, усетил остро опасността.

Но алтернативата да си замълчи бе още по-ужасна.

[1] Ураган (англ.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Събота, ден шести

Олимпийски национален парк, щата Вашингтон

Клетъчният телефон на Грейси зазвъня, когато излезе от главната улица на Порт Анджелис и пое по планинския склон към хребета Хърикейн, на дванайсет мили навътре в Олимпийската планинска верига.

— Рейчъл, би ли отговорила вместо мен?

Рейчъл кимна и извади телефона от чантичката ѝ след четвъртото позвъняване.

— Мамо! Ти ли си? — попита женският глас от другата страна, още щом Рейчъл изрече едно „ало“.

— Ейприл! Скъпа, къде си?

— Какво има? Къде е татко? Опитах се да се свържа с него.

Рейчъл кратко ѝ обясни всичко.

— Сега сме на половината път до хребета.

— Грейси го е видяла, така ли?

— Казва, че стоял до паркинга на хребета. С него бил и някакъв рейнджър. А ти къде си?

— На борда на един малък влекач във Валдес. Мамо, дай да говоря с Грейси.

Рейчъл ѝ подаде телефона, но Грейси поклати глава.

— Включи микрофона и говорителя, Рейчъл.

Рейчъл натисна бутона и протегна телефона към нея.

— Ейприл? Къде се намираш? — попита Грейси.

— Каза, че е на някакъв влекач — отвърна ѝ тихо Рейчъл, докато Ейприл повтаряше същата информация.

— Чак сега получих достатъчно силен сигнал за клетъчния — добави Ейприл. — Какъв е този шум?

— Включили сме на дистанционен микрофон и говорител — отвърна Грейси, докато вземаше един остър десен завой.

— А, ясно. Мамо, там ли си?

— Да.

— Добре. Аз... щях само да кажа на Грейси, мамо, тъй като не съм сигурна дали това има значение, но останките на албатроса на дъното, очевидно са били... откраднати. Не се сещам за друга дума.

— *Какво?* — извика Грейси и неволно погледна към телефона, сякаш можеше да види там какво имаше Ейприл предвид.

— Смятаме, че виновник за това е Бреговата охрана или ВМС. Скот излетя да огледа дали от мястото се отдалечават някакви кораби, но ако са вдигнали останките преди два дни, Бог знае къде биха могли да се намират вече.

— По дяволите! — промърмори Грейси и натисна спирачките, за да намали скоростта в завоя, който бе подценила.

— Разбирам — отвърна Ейприл.

— Не... имах предвид пътя тук. Но що се отнася до тази новина, още едно „по дяволите“ си е на място.

— Идеите ми май се изчерпаха — каза Ейприл на фона на ревящия в микрофона вятър. Беше застанала на носа на влекача.

— Добре де, остави ме да помисля. Освен това се опитвам и да шофирам.

— Искаш ли да ти се обадя после, Грейси? След като намерите татко?

— Внимавай, мила. — Рейчъл посочи двама колоездачи в дясното платно пред тях, които едва пълзяха по баира нагоре. Грейси ги заобиколи със свирене на гумите и ускори по следващата права отсечка.

— Добре, Ейприл, мисля, че може би си права — отвърна Грейси. — Бреговата охрана или флотът. Ще трябва този следобед да намеря федералния съдия у дома му и да подам допълнителна молба... веднага щом успея да се върна в Сиатъл.

— Ти... ще ги съдиш? — попита Ейприл.

— Нещо такова. Просто мисля на глас, но... навярно нова заповед за временно задържане, или... някакво принудително действие относно албатроса. Нали разбираш, да представят самите останки.

— Грейси, не съм юристка, но дори аз знам, че това принудително довеждане се отнася само до хора, а не до катастрофирал самолет.

— Да де, казах нещо подобно. Не знам, хлапенце, но ще го измисля. По-важното е да ги измъкнем иззад димната завеса и да стигнем до отговора на въпроса кой прави това.

Дори след тази лавина от лоши новини и необходимостта да внимава в кормуването, тя си умираше от желание да се облегне на рамото на приятелката си и да ѝ се изплаче за онзи язвителен словесен пердах, който ѝ бе хвърлил Джансън преди няколко часа. Но се сдържа.

— Почти стигнахме, Ейприл. Ще ти се обадя пак — рече Грейси, докато преминаваше последния завой към паркинга. След миг натисна спирачките и спря в облак от камъчета и прах. Постави скоростния лост в положение „паркиране“ и дръпна лостчето за отваряне на вратичката, забравила за предпазния колан и изруга, докато търсеше бутон да се откопчее.

Рейчъл вече бе излязла от колата, Грейси също изскочи и я поведе към склона, върху който бе забелязала Арли. Наклонът от паркинга надолу бе по-стръмен, отколкото ѝ се бе видял от кабината на черокито, затова тя забави ход, след като прекрачи предпазния парапет.

Той бе на около трийсетина метра пред тях — седнал на земята, загледан на изток. Грейси забави крачка, като наближи, изненадана колко бе изтъняла косата му.

— Командире? — извика тихо.

Отговор не последва.

Като наближи до около пет метра опита отново. Защо ли ѝ се виждаше толкова странен?

— Командире?

Той се обърна внезапно и я погледна.

— Моля? — рече мъжът. — Нещо не е наред ли?

Грейси се спря, напълно объркана.

— Аз... ви взех за друг човек — заекна тя.

Рейчъл я настигна и постави длан върху рамото ѝ.

— Онази кола там не е нашата, Грейси.

— Така ли? — Тя отново се обърна към мъжа, който ги гледаше озадачено. — Аз... видях ви от въздуха и ви взех за... за един приятел.

Той кимна.

— Забелязах като прелетяхте.

— Да сте виждали един друг мъж наоколо през последните няколко часа? — попита го тя и описа Арли Роузън, но непознатият поклати глава. — Добре, благодаря ви. Извинете.

Мъжът се върна към замислената си поза, а Рейчъл прегърна Грейси и я поведе към колата.

Качиха се в колата и поеха по обратния път, клетъчният телефон на Рейчъл иззвъня с три такта от Петата симфония на Бетовен и тя мълниеносно бръкна в чантичката си. Грейси чу разтревожения мъжки глас от другата страна, въпреки външния шум на пътя.

— Рейчъл? Мила, къде си? Добре ли си?

Отговорът бе сподавено ридание.

— Арли! А *ти* къде си?

— Тук, у дома. Току-що се върнах. Какво става?

Рейчъл вече плачеше открито, махаше с ръка, но изпитваше трудност да намира думите. Преглътна сълзите и заговори — обясни му колко се изплашили всички.

— Скъпа, не намери ли бележката ми?

— Не.

— В лаптопа ти. Пуснах го като банер — исках да ти съобщя, че отивам до язовира Елуа, просто да помисля за няколко часа.

— Не съм го погледнала, Арли! Като се събудих, много се изплаших, че те нямаше. Не знаех какво да си мисля. Обадох се на Грейси и тя долетя с черокито.

— Трябва да си дойдеш у дома. Появи се нещо ново. Налага се да се махнем от тук за известно време.

— Защо?

— Просто... просто се връщай тук бързо.

След като затвори, Рейчъл извади хартиена кърпичка и избърса очите си, докато Грейси се бореше със завоите на планинския път. Огромното облекчение, което Рейчъл изпита, бе очевидно и сълзите ѝ не пресекваха. Показа една отбивка на пътя.

— Сега добре ли си, Рейчъл? — попита Грейси, след като отби и спря.

— Вече — да — отвърна тя със спокоен тон, възвърнала самообладанието си, — макар че по гласа му разбрах, че е наистина разтърсен. Искам аз да шофирам, Грейси, за да можеш да се обадиш по телефона на Ейприл и да ѝ съобщиш, че баща ѝ си е у дома.

— Съгласна — каза Грейси и дръпна ръчната спирачка, за да извършат смяната. — Трябваше да се сетя, че онзи мъж там горе, не е командирът. Косата му бе по-малко.

Рейчъл също се засмя.

— Знам. Спомням си какво си помислих, като го приближихме: „Вярно, че последните няколко дни бяха изпълнени с напрежение, но чак пък толкова...“.

— Трябва да се засраим от себе си — рече Грейси.

— Да, трябва — отвърна Рейчъл, погледна Грейси и избухна в смях. — Пък и онова шкембе — продължи Рейчъл. — Убедих се, че онзи не е Арли, след като видях шкембето му.

— Е... при цялото ми уважение, Рейчъл, но командирът също има шкембе.

— Но не и чак такава! — разсмя се Рейчъл, отвори вратичката и намигна на Грейси. — Позволи ми да го познавам най-добре.

— Добре де, не ти го оспорвам.

* * *

Когато двете жени спряха на подходната алея, Арли се виждаше през прозореца на кухнята — говореше по телефона. Помаха им и побърза да излезе и да ги прегърне.

— Получих едно необичайно обаждане и трябва да продължа разговора.

— *Какво?* — успя да попита Рейчъл, но той вече се бе обърнал към Грейси.

— Може би ще поискаш да чуеш разговора по другия апарат — кимна той и ѝ разказа за обаждането на Бен Коул от Анкърдж.

Грейси влезе в кухнята и вдигна слушалката, а Арли продължи да говори:

— Доктор Коул, извинете ме за прекъсването.

— Командир Роузън, въпросът е деликатен и има неща, които не мога да ви кажа, поради причини, които не ми е позволено да ви обясня, както казах преди минута — но съществува голяма вероятност вашият самолет да се е сблъскал във въздуха — или поне витлото ви — с друг самолет предишния понеделник вечерта.

— Ние го имаме предвид...

— Командире, не мога да говоря повече по телефона. Може би ще успея да дойда в Сиатъл и да поговоря с вас или нещо подобно, но сега не мога да ви кажа нищо повече. Има опасност да пострадам сериозно само дето ви се обадох, но съвестта не ми позволяваше да премълча.

— Вие ли бяхте другият пилот? — попита Арли и разтърка очи.

— Не, господине. Не съм пилот. Просто знам..., че наблизо е имало друг самолет. И предполагам, че сте се ударили леко.

Грейси ръкомахаше в другия край на стаята, опитваше се да му каже нещо.

— Почакайте... задръжте, доктор Коул — рече Арли и закри с ръка слушалката, което стори и Грейси.

— Може да пратим Ейприл да се срещне с него там! — рече Грейси шепнешком.

Арли завъртя глава в категорично отрицание.

— Доктор Коул, дайте ми телефонния си номер и аз ще ви се обадя, ако ни е необходимо нещо повече. Много ви благодаря за обаждането.

Отсреща замълчаха озадачено, а Арли избегна изумения поглед на Грейси, докато си разменяха номерата и прекрати връзката.

— Командире, какво, за бога, правите? Той може да бъде изключително важен за нас!

— Ние спираме, Грейси.

— Какво?

— Казах ти по телефона — искам да се откажем. Ти ще имаш неприятности във фирмата си. Може би дори не трябваше да идваш тук.

— Командире, това не сте вие. Знам, че се безпокоите за мен, но вие не сте човек, който би избягал от една битка.

Арли бе забил поглед в земята. Облиза устни, напрегнатите секунди течаха, а Рейчъл го гледаше разтревожена само на метър от него. Най-сетне той погледна Грейси — очите му бяха някак далечни и празни.

— Има... неща, които не мога да ти кажа, Грейси. Но искам да изтеглиш жалбите, които си подаде и просто... просто да изчакаме.

— Но *защо*? Кариерата ви виси на...

— Защото! — сопна се той и мигновено вдигна ръка и поклати със съжаление глава. — Защото — продължи по-меко, — имам достатъчно основания да смятам, че ако се снишим и прекратим фронталната атака, ФАА ще преразгледа позицията си и без всичките тези усилия.

— Кой ви каза това? — притисна го младата жена.

Той отново поклати глава.

— Не мога да ти кажа, момичето ми.

Тя го гледа известно време, претегляше на ум въпроса, който не искаше да задава, ала бе длъжна да го направи. Той бе най-близкият ѝ човек, когото смяташе почти за свой баща, ала тя се застави да забрави това.

— Командире, трябва да ви попитам нещо. Не ми се щеше, но...

Лицето му се изопна и тя долови възмутената му въздишка.

— Дали съм пил, нали?

Тя кимна, вместо да изрече думите, които не искаха да излязат.

— И ти ли, Грейси, се съмняваш в мен?

— Сега съм ваша адвокатка и... и аз...

— Мисля, че не искам да ти отговарям. Много съм засегнат, че имаш толкова малко вяра в мен.

— Командире, моля ви, аз просто трябва да мога да отговоря, че съм ви задала въпроса, нали разбирате?

Той продължаваше да клати глава, забил поглед в пода, а напрежението и възмущението ги убиваше и двамата.

— И какво ако съм пил? Вярваш ли, че съм пил?

— Не. Искам да кажа, че това е последното нещо, което бих си помислила, но когато човек като вас, който се е борил с алкохола, купува няколко бутилки водка...

— Всеки ще предположи, че му е изпуснал края. Като теб. Колко глупаво от моя страна. Следващият път като възнамерявам да катастрофирам, няма да посещавам магазин за спиртни напитки.

Тя пое дълбоко дъх.

— Аз те обичам, командире. И моля за извинение. Искаш ли да се оттегля като твой адвокат?

Последва нова дълга и болезнена пауза, преди той да отговори, извърнал поглед към другия край на стаята.

— Не — рече тихо.

— Добре.

— Но до края на деня, в понеделник, Грейси — продължи Арли,
— нареждам да оттеглиш всички жалби, които си подала.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Събота, ден шести

Военновъздушна база „Елмъндорф“, Аляска

12 часът по пладне

Клетъчният телефон едва започна да звъни и Мак вече го бе залепил за ухото си, изненадан, че отсреща нямаше никого.

— О, да — промърмори си той, след като се сети, че електронният звънец се бе задействал, за да съобщи, че е получил имейл.

Пусна текста по екрана и грабна очилата си за четене — видя редицата числа, които бе очаквал, и стана от стола си в кабинета, където бе прекарал последния половин час.

— Излизам за малко, Линда — извика той, осъзнал, че жена му благоразумно бе избягвала да му се мярка пред очите цялата сутрин.

Мак седна зад волана на реставрирания корвеър спайдър от 1963 година, който имаше още от времето, когато се обучаваше за пилот, преди трийсет и шест години, и пое от базата към центъра на града. Паркира на една пресечка от хотел „Хилтън“, влезе в него и се запъти към един от телефонните автомати. Набра номера и зачака нескончаемите сигнали и изщраквания, преди да чуе глас отсреща.

— Ало?

— Тук е... — Мак разгърна листчето хартия, за да намери псевдонима, който трябваше да използва. — Ед.

— Разбира се! Е, Ед, готов ли си да получиш малко информация?

— Да, след като получа обяснение защо си избрал „Ед“ за мой псевдоним.

От другата страна прозвуча тих смях.

— Спомняш ли си онова старо телевизионно шоу за говорещия кон, господин Ед? Е, и ти имаш доста конски сили. Затова псевдонимът ти приляга.

— Никога не съм предполагал, че тайните ченгета могат да бъдат толкова забавни.

— Да де. Както и да е... какъв е резултатът? Прав си, че дясното крилце е било повредено. Открили са го късно вечерта в понеделник при оглед след полета и бързо са го ремонтирали в малките часове, а на следващата вечер го боядисали.

— Тогава, значи онзи кучи син, началникът на изпитателния полет, наистина е излъгал.

— Не мисля. Съмнявам се, че изобщо е знаел. Реших да проверя вместо него шефа на смяната по поддръжката и това се оказа правилно решение. Прекърши се под тежестта на полицейската ми значка, така да се каже.

— Носиш значка, така ли?

— Ще се изненадаш, ако разбереш какви неща нося.

— Да не си го... бил, или нещо такова, а? — попита Мак.

— Разбира се, че не. Само му дадох ясно да разбере какво би му се случило, ако изобщо спомене за посещението ми и той избра да си запази за употреба най-любимия си телесен израстък.

— Ти си направо душичка. И какво ти каза той?

— Повредата е била последица от изтеглянето на самолета с влекач, или поне той така си помислил. Преди са го заплашили с уволнение, защото същият самолет бил повреден от зле обучен член на екипа му — станало е преди шест месеца, тогава ударили опашката му в задната стена на хангара. Каза ми, че докладвал за този инцидент, но шефът му направил голям панаир и се опитал да го обеси. Каза, че когато в понеделник вечерта правил огледа и забелязал хлътнатината в дясното крилце, едва не издъхнал на място.

— Помислил си е, че ще го уволнят, така ли?

— Точно така. Мениджърите никога няма да се научат колко малко им трябва на хората, за да излъжат.

— Но не е разбрал, че самолетът се е ударил във въздуха?

— И още не знае. Каза, че двама от хората му не внимавали достатъчно, когато изтегляли самолета и закачили ръба на една ремонтна платформа.

— Сигурен ли е? Огледал ли е платформата?

— Не. Като се върнал да я огледа, нея я нямало, а следващите два часа употребил да заплашва с убийство екипа по провлачването, след което ги подгонил през останалата част на нощта да ликвидират доказателствата за повредата.

— И това подействало? Ами да, разбира се, че е подействало...

— Можеш да се обзаложиш за това. Никой не забелязал нищо във вторник, а през нощта боядисали мястото, като използвали някакво преносимо устройство, за да изпекат боята.

— И в петък, когато аз огледах самолета, всичко изглеждаше наред.

— Точно така.

— Мислиш ли, че казва истината?

— Да, по дяволите, мисля, че казва онова, което той смята за истина. Нали затова ми се обади, забрави ли? Да науча истината.

— Да де, добре. Значи може да е била ремонтната платформа, а може и да не е била.

— Точно така. Ясно като мъгла. Имало ли е повреда? Да. Дали е била ремонтирана тайно чрез малка хангарна конспирация? Да. Дали някой е видял, чул, почувствал, забелязал или огледал резултатите след сблъсъка от гледната точка на екипа по поддръжката? Не. Дали някаква ремонтна платформа има съответните повреди? Е, засега не. Ти ми се обади само преди няколко часа, тъй че не съм огледал всичко, но може би ще искаш сам да го направиш. Или аз да го сторя.

— Ще ти бъда благодарен, ако ти го направиш.

— Не се безпокой. О, между другото, има още две неща.

— Казвай.

— Първо, относно красивата госпожица Роузън. Да се следи тя, бе особено удоволствие. И благодарение на разговорите по клетъчния телефон, които проведе днес, се сдобих с известна информация, която определено трябва да знаеш. По някакъв начин се е върнала на мястото на катастрофата и съобщи на семейството си и на една адвокатка на име Грейси О'Брайън от Сиатъл, че останките от катастрофиралия самолет на баща ѝ били откраднати.

— Какво?

— Не само това, адвокатката възнамерява да подаде ново оплакване този следобед във федерален съд срещу Бреговата охрана и флота с настояване останките да бъдат върнати. Възнамерявала също, цитирам, „да изпържи“ всички замесени в това.

— Чудесно — отвърна Мак. — И това ще ги отведе право в нашия хангар.

— Съдейки по онова, което спомена в разговора си, госпожица Роузън е преживяла цяла малка одисея.

— Знаех си, че няма да се откаже.

— Освен това имам някои наистина интересни данни за нашия приятел от ФАА Харисън и за това защо той иска да свали бащата на госпожица Роузън на земята.

— Добре. Защо?

— Спомняш ли си една голяма катастрофа с товарен граждански самолет в Анкъридж преди доста години, през седемдесетте?

— Мисля, че да. Смътно.

— Самолетът беше на чуждестранна компания, а наетият командир-американец — пиян като талпа. Е, тогава имаше един инспектор от ФАА, който се опитвал да отнеме лиценза на същия индивид преди катастрофата, защото подозирал, че пилотът управлявал в нетрезво състояние. Опитал се да накара шефовете си да предприемат мерките, но тъй като имало одобрена от ФАА програма за лечение на алкохолизма и онзи тип участвал в нея, шефовете отказали и наредили на инспектора да си сяде на задните части и да си затваря устата.

— И името му е Харисън, така ли?

— Кой друг? Но работата още загрубява. Господин Харисън не само познавал онзи нает командир, ами били много люти съперници, докато служели във ВВС. И двамата оцелели след Виетнам и командирът на катастрофирания карго самолет получил работа в една авиокомпания и веднага отстранил Харисън, който също кандидатствал да постъпи в нея. След този случай Харисън се превърнал в самата ходеща смърт за пилотите от гражданските авиокомпании, за които имало дори само намеци, че пийват, и два пъти е официално санкциониран от шефовете си, че се опитвал да възпрепятства връщането на завършили програмата за борба с алкохолизма в кабините на самолетите им.

— Значи и нашият командир Роузън е попаднал на мушката му?

— Командир Роузън се е лекувал преди десет години. Няма никакви данни за рецидиви. Солидна пилотска биография, но в мига, в който тази седмица Харисън е видял досието му, се появява горното заключение.

— За което Вашингтон, разбира се, изобщо не е бил информиран.

— Правилно си схванал.

— Можеш ли да ми пратиш копие на този доклад?

— Да, господарю. Готов ли си за последната информация? Онази, която наистина искаше?

— Знаеш, че не обичам да действам по такъв начин.

— Знам. Но понякога е необходимо. Отговорът е да, имам досие за онзи човек, който ти размъти водата. Не е кой знае колко интересно и няма нищо престъпно, но има едни доста смущаващи суми, които е теглил със служебна кредитна карта, и с тях, ако пожелаеш, можеш да го съсипеш.

Мак въздъхна.

— Добре. Разполагаш ли с документацията?

— Ще бъде в пакета, който ще ти пратя. И той направо ще си умира да ти се извини.

— Мразя подобни неща. Ти сигурно и за мен имаш досие?

— Не, ти си от онези самоиздаващи се типове, които ченгетата като мен ненавиждат. Не съм те видял още да задигнеш дори кламер или да проявиш извънучилищен интерес към противоположния пол. И преди да си се изкушил да ме попиташ — същото важи и за жена ти. И двамата сте прозрачни като стъкло.

— Слава богу. Между другото, отбелязах шест изцраквания по линията, след като набрах номера ти — засмя се Мак. — И придобих усещането, че това мое обаждане е пренасочено и към още няколко различни места.

— Колко умно от твоя страна, че си забелязал. Да, много се забавлявам с фалшивото насочване на разговорите.

Можеш дори да говориш по линия на Пентагона и да я прекараме през централата на полицейското управление на Анкърдж и офисите на двама наркодилъри, а после да мине през местен публичен дом и чак тогава да стигне до дома ми.

— В Анкърдж имаме ли публични домове? — попита Мак. — Не, почакай, не е нужно да зная.

— И аз мисля така. Съпругата ти наистина е много привлекателна жена.

— А ти откъде... е, няма значение. Разбира се, че знаеш.

— Това ми е работата, Ед. Освен това вие двамата ме поканихте на вечеря миналата година. Толкова ли лесно мога да бъда забравен? Дори ви рецитирах поезия от Аляска.

— Глупости. Рецитира „Застрелването на Дан Макгрю“ от Робърт Сървис. Едва ли е толкова древно. И не, човек не може да те забрави лесно. Всичко друго, но не и това.

— Благодаря ти.

— Виж какво, нали ще ми се обадиш, след като огледаш всички ремонтни платформи в „Елмъндорф“?

— Ще го направя, велики мъжо със звезди на раменете.

— Господи, какви неща трябва да търпя.

— Следващият път, когато ти и стопанката ти ме храните, ще ви рецитирам стиховете за непрекъснато обезпокояваната бяла мечка. Стига да има малко бира гинес.

— Готово. И... ако не съм ти го казвал през последните месеци, просто искам да знаеш колко ценя помощта ти за този проект.

— Добре си дошъл, началник. Помни какво ти казах. Стига да не ми се налага да марширувам или да нося униформа, винаги към готов да помогна.

След като разговорът приключи, мъжът от другата страна започна да изключва комуникационната апаратура, която бе използвал, като обмисляше отново онова, което бе сторил и кой е най-добрият начин да достави пакета с документи, необходими на МакАдамс.

„А го има и проблемът с доктор Бенджамин Коул — помисли си той. — Добре, че Мак не попита за него. Най-добре е да оставя този проблем извън дискусиите ни.“

Летище „Боинг фийлд“

Сиатъл, щата Вашингтон

3:20 следобед

Грейси отвори вратичката на лекия двумоторен чесна 310, преди още витлата да са спрели да се въртят. Мъжът в лявото кресло на първи пилот приключи със следполетната проверка и завъртя главния ключ, точно когато тя му протегна ръка.

— Благодаря ви много, командир Ларсън.

— Моля, наричайте ме Джими — усмихна се той и улови дланта ѝ с огромната си лапа и я разтърси леко. — За командир Арли съм готов на всичко.

— Е, скоростта от двеста мили в час наистина е по-добра от онези сто и петдесет, които черокито прави. Моля да ме извините, че така ви връхлетях. Веднага ли се връщате?

Той тъкмо сваляше слушалките от главата си.

— След като заредя гориво и хапна малко от пуканките на Галвин — отвърна той и посочи главното фоайе на сервизната сграда пред тях. — Или пък, мога да остана и още.

Тя слезе от дясното крило и се надигна, тъй като той се наведе към нея.

— Грейси, има ли някаква възможност да придружите един стар, пенсиониран авиатор от гражданските линии за вечеря?

Тя сложи ръце на кръста си.

— Да не би да ме сваляте, командир? — рече закачливо.

Той изглеждаше слиян.

— Ей, това е идея. Мога да си завъдя нова любовница. Старата ми се поизноси доста.

Тя се спусна по сгъваемата стълбичка на земята.

— Е, сега вече съм изплашена. И ще си тръгвам, ако нямате нищо против. Освен това ще се учудите колко ще съм заета с тази работа.

— Грейси, нали знаете, че само се шегувам?

Тя се направи на обидена.

— Значи не искате да ме сваляте?

Той махна с ръка и се усмихна.

— След няколко години — може би. Като порасна. Желая ти късмет с онзи съдия.

Тя отиде бързешком до своя корвет на паркинга и след малко вече бе на път за офиса си.

Изкушението да се отбие в близкото кафене „Старбъкс“ бе силно, но и в офиса имаше кафеарка, а ѝ предстояха няколко часа да състави и обоснове допълнената си жалба и придружаващите я документи и да ги представи в дома на федералния окръжен съдия. Влезе в кабинета си и се почувства някак си не на място, сякаш Бен Джансън я чакаше, за да изрази презрителното си неодобрение.

В просторните кабинети работеха и други нейни колеги, но тя успя да се промъкне незабелязано и затвори вратата. Извади лаптопа от куфарчето си и го постави в специално монтираното му гнездо на писалището, но почувства изведнъж силно желание да разговоря с Ейприл.

Това, че кабинетът ѝ се намираше на четирийсет и шестия етаж, ѝ даваше предимството на пряк контакт с най-близката кула с преподаватели и затова сигналът на клетъчния ѝ телефон бе силен и ясен. Ейприл отговори още след третото позвъняване. Фононите шумове бяха слаби.

— Къде си, Ейприл?

— На около три часа път от Валдес.

— Не искам да го направя, Ейприл, но от етична гледна точка нямам избор, той не иска да отстъпи.

— Ще говоря с него. Опитах се, след като ми се обади.

Грейси ѝ разказа подробно за обаждането на Бен Коул.

— Мисля, че трябва да се срещнеш с него колкото е възможно по-скоро, преди баща ти да е наредил и ти да се върнеш у дома.

— Каква беше фамилията на този Бен?

— Коул. Доктор на науките. Мисля, че поема голям риск за работата си, тъй че трябва да уредим много дискретна среща.

— Добре, давай. Аз ще съм тук, докато стигнем до Валдес, а след това ще се опитам да взема редовен полет или да чартирам самолет до Анкъридж.

Последва кратка пауза, чува се откъслеци от някакъв разговор.

— Извинявай, Грейси. Разговарях с Джим. Каква е следващата стъпка?

— Ще бъда тук, в офиса, и ще начаткам нова жалба. Онази, която подадох вчера, бе временна заповед за заповор, за да попречим на Бреговата охрана да унищожи записите, които са взели от теб. А сега пък имаме липсващи останки. Това може да засяга адмиралтейските закони^[1], тъй че ще трябва много бързо да направя съответните справки. Онова, което искам да постигна, е съдията да нареди на властите да разкрият къде са останките, да ги пазят, да ги „замразят“, както са си и да ни дадат възможност да ги огледаме.

— Значи... няма да ги съдим?

— Ами, това е малко сложно. ФАА е държавна агенция и на практика тя отказва достъп до доказателство. В този случай са вдигнали най-важното доказателство в открито море. Все още обмислям най-добрата хипотеза, но не могат да обвинят командира в нарушение и след това да придобият и скрият доказателство за противното.

— Не можем ли да ги съдим и за нанесени щети? Искам да кажа — ако татко се съгласи. В крайна сметка аз вече похарчих няколко хиляди долара за удоволствието моето правителство в лицето на съответните власти да ме разпитва, ограби, излъже и всячески да ми пречи.

Грейси барабанеше замислена с пръсти по бюрото.

— Това е чудесно, Ейприл.

— Кое?

— Възпрепятстване на правораздаването. Точно това вършат те на практика. Първо, в административното законодателство за насилие срещу пилотите съществува процес, който дава право на лицензирания пилот да се защитава и да представи доказателства. Но ако същото правителство — разбирай нашето — се опитва да попречи на този процес, може да се твърди, че то извършва престъпление и най-малкото властите причиняват непоправими вреди, ако пипат или преправят доказателството. А от гражданска гледна точка, чакай да видя... Обзалагам се, че мога да се позова на адмиралтейското законодателство, че онова, което са сторили, независимо коя държавна агенция го е направила, представлява престъпно посегателство върху правото на собственост.

— По адмиралтейското законодателство ли?

— Да. То дефинира подобни неща, случващи се в международни води, и е обособена част от общото законодателство. Съществуват общо право, вещно право, което аз използвах да получа онази ограничителна заповед, а има и адмиралтейско право, което е създадено във Великобритания.

— А какво е вещното право?

— В стара Англия, в която се е развило общото законодателство, съдилищата можели да присъждат пари и собственост на увредени или ранени хора, които са съдили други хора и са спечелили делата. Но обикновените съдилища не са можели да действат, докато не настъпи

нараняване или щета. Тъй че е възникнало друго законодателство, което ние сега наричаме вещно право, упражнявано от специални съдилища, които могат да постановяват на хората да правят дадено нещо или да не го правят, за да предотвратят щети. Казано с други думи, ако лорд Брайтън заплашва да влезе в земите на лорд Смит и да отсече любимото му дърво, Смит може или да изчака щетата да бъде нанесена и тогава да съди Брайтън, или да отиде в съда по вещно право и да се сдобие със заповед, която превантивно забранява на Брайтън да отсече дървото.

— Главата ми се замая, Грейси.

— Добре де, ето какво мисля, че трябва да направим. Ти си отишла там с Джим Доблър, нает да започне спасяването на останките на бащиния ти самолет. Значи не може да става дума за отказ от останките. Никога не си се отказвала от тях.

— Разбира се, че не.

— Но, виждаш ли, това е голям, голям въпрос, Ейприл. Щом не си се отказала от останките, никой не може да ти отнеме правата върху тях. Даден оператор може да ги вдигне, ако изрично не му забраниш да го прави, и в най-лошия случай ще трябва да заплатиш адекватно тези негови услуги, но никой не може да придобие право на собственост върху тях. Дори и правителството — без съответния съдебен процес.

— Което означава?

— ФАА, или флотът, или който и да е ще трябва да... Знаем, че това звучи глупаво, но... да заведат дело срещу албатроса.

— Какво?

— Казах ти, че звучи глупаво. Нарича се законодателство, което определя правото на собственост. Спомням си едно дело, което изучавахме в университета и което направо ме разби. Беше заведено във Върховния съд и известно като: „Съединените американски щати срещу ролс-ройс от 1973 година“.

— И кой го печели?

— Не и ролсът.

— Значи докато не видим дело „Съединените американски щати срещу новембър-три-четири-делта-делта“...

— Точно така... не могат да отнемат останките, не могат да ги крият, не могат да ги променят или да твърдят, че си се отказала от тях.

— Добре. Не слушай татко. Не знам какво го е уплашило, но ние продължаваме. Става ли?

— Стига да мога да го направя от етична гледна точка.

— Това ще го измислим. Не изтегляй никакви жалби.

— Обади ми се като пристигнеш във Валдес, Ейприл. Трябва да направя проучванията си и да напиша всичко това, а после да намеря някой съдия, преди да е отишъл за риба или някъде другаде.

— Значи имаме надежда, Грейси?

— Разбира се, по дяволите! Може би просто са спестили на баща ти десет до двайсет хиляди долара за изваждането на останките, след като са се намесили незаконно, както и да ни дадат доказателствата, необходими за оневиняването му.

— Чудесно!

Приключиха разговора и Грейси се зае с разглеждането на различни сходни дела. Приключи с един час по-рано от очакваното.

Отвори грижливо пазения указател на фирмата с всички домашни адреси и телефони на щатските и федералните съдии и намери данните за съдия Чейсън. Ръката ѝ се колебаеше над бутоните на телефона, докато обмисляше какво точно ще му каже.

Телефонът вдигна някаква жена и Грейси се представи и събщи името на юридическата фирма, която представляваше.

— Извинете ме, че ви безпокоя, но е необходимо да дойда у дома ви и да заведа при съдията някои документи.

От другата страна се чу въздишка и лек смях.

— Чакайте да го извикам. Задръжте.

Слушалката изтрака върху масичката, минаха няколко минути преди да чуе познатия дрезгав глас.

— Тук е съдия Чейсън.

— Ваша чест, обажда се Грейси О'Брайън. Моля да ме извините за това обаждане, но делото, което водя за катастрофиралия в понеделник вечерта частен самолет в Аляска, претърпя драматично развитие.

— Какво точно означава „драматично развитие“, адвокат?

— Временната заповед за заповор, която вие издадохте, Ваша чест, засягаше конфискуван видеозапис на останките на самолета. Тази лента бе отнета. Но сега и самите останки са били иззети от властите

без предупреждение, без процес, дори без уверение, че няма да бъдат увредени или променени.

— Доколкото си спомням това бе свързано с отнемане на пилотски лиценз от страна на ФАА, нали така?

— Анулиране на лиценза, господин съдия. Далеч по-сериозна и по-вредяща мярка, но доказателството, което би оневинило моя тъжител е в тези останки, а това... нерегламентирано изваждане на останките е... равносилно на възпрепятстване на правораздаването.

— Чакайте малко. Да не би да пледирате престъпно нарушение от страна на някоя държавна агенция?

— Ваша чест, в момента трябва да заведа при вас нова жалба за издаване на временна заповед, която да попречи на която и да е държавна агенция да поврежда, премества или по някакъв друг начин да заплашва свидетелската стойност на останките, както и да изискам съдебна заповед за арестуване на останките и искане те да бъдат поставени под съдебна защита и да ни бъде осигурена възможност да ги огледаме. Освен това искам да подам отделна жалба и срещу ФАА.

От другата страна се чу смях, последван от въздишка.

— Значи искате от мен да арестувам самолета и ФАА?

— Това ще бъде чудесно за начало, Ваша чест.

— Знаете ли адреса ми?

— Да, сър.

— Бъдете тук до един час.

— Благодаря ви, сър.

— Ще ми благодарите после, госпожице адвокат. Не сега. Още не съм видял документацията ви.

[1] Законите от морското право. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Събота, ден шести

Валдес, Аляска

3:42 часът следобед

Бреговият влекач на Джим Доблър тъкмо се доближаваше до кея, когато над него уиджънът на Скот Макдърмът маневрираше за кацане. Двата съда се привързаха почти едновременно, а Скот се появи от носовия люк, клатейки глава.

— Няма ли някакви кораби, отдалечаващи се от района? — попита го Ейприл.

— Всъщност имаше доста — отвърна той. — Но нито един от тях не е „кандидат“ за приносител на останките. Онзи, който ги е взел, навярно вече е някъде в пристанище и премества останките.

— Можеш ли да ме откараш до Анкъридж?

— Кога?

— Веднага.

Тя му разказа за неочакваното обаждане на мъж на име Бен Коул, каза му и за резервацията си за полет до Сиатъл вечерта.

— Ти... ще си заминаваш?

— Да, защо? — попита тя озадачена.

Скот си възвърна самообладанието и сви рамене.

— Нищо. Просто се случват маса неща...

— Скот? — рече тя, без да откъсва поглед от него. — Какво си замислил? Да не би да изпускам нещо?

Той се засмя.

— Не! Не, нищо.

Извърна се, но след малко се обърна пак към нея:

— Ти... възнамеряваш ли да се върнеш някога тук?

— В Анкъридж? Това ли имаш предвид?

— Където и да е. В Аляска.

— Защо питаш? — рече Ейприл и мигновено разбра нехарактерната за него свенливост, която досега бе оценявала

погрешно.

— Ами, нали ми дължите едно излизане, госпожице Роузън?

— Така ли?

— Успях да ви вдигна от онова езеро жива. И това беше сделка. А освен това бих искал да си облечете онази мъничка кожена минипола.

— Ти не можеш да ми нареждаш какво да облека, Скот. Добри Боже!

— Е, поне да излезеш с мен.

— Ние и сега сме заедно. Не можем ли да преосмислим онова обещание за среща? — попита тя. — В крайна сметка, аз донякъде прекарах предишната нощ с теб.

— Да де, с мен, но като с наемна работна ръка. Не съм бил кандидат-ухажор, затова не се брои.

— Ухажор ли?

— Да. Аз съм ухажорът, а ти — ухажваната.

— Е, това вече *наистина* е романтично.

Джим Доблър се появи с горивен шланг за зареждане на уиджъна.

— Откога познаваш този разгонен пес?

— От твърде отдавна.

— И винаги ли се държи по този начин?

Джим се изкиска.

— Преди време заключвахме дъщерите и жените си, когато се очакваше да дойде в града.

— И аз така си мислех — рече Ейприл и бутна леко с пръст Скот в гърдите. — Закарай ме, моля те, в Анкъридж, и ще уредим нещо следващият път.

— Страхотно. Между другото, една широко деколтирана прозрачна блуза страхотно върви с миниполата!

— Скот! Престани!

Той намигна на Джим и отиде да му помогне за зареждането с гориво, докато Ейприл се зае с клетъчния си телефон и уреждането на срещата в Анкъридж.

* * *

Слънцето бе вече слязло на хоризонта, когато уиджънът прелетя над хотел „Регъл Аласкън“ и кацна леко в езерото Спенърд. Скот изрулира до кея на хотела и помогна на Ейприл да свали чантата си, след което слезе и застана неловко — не знаеше как да се сбогува за втори път. Тя потисна усмивката си като го гледаше тъй нерешителен и запази равнодушно изражение, след като той най-накрая ѝ подаде ръка.

Тя обаче пристъпи напред и го прегърна, след което се отдръпна и усмихната го погледна в очите.

— Наистина съм ти много благодарна, Скот, и ако този чек не покрива разходите ти, ще ти пратя допълнително пари.

— Не, достатъчен е.

— Но все пак ти благодаря, че направи толкова много.

Тя го целуна — бързо и неочаквано — и се отдръпна, преди той да ѝ е отвърнал.

— И ще излезем на онази вечеря.

Тя метна чантата си през рамо и му махна с ръка, след което се запъти към входа на хотела. След малко извади от чантичката си картончето с информацията, за да се убеди, че колата, която търсеше, бе пред хотела и бе с точно записаните регистрационни номера. Бързо отиде до дясната вратичка, влезе и протегна ръка на шофьора, без да затваря вратата.

— Здравейте. Аз съм Ейприл. А вие сте доктор Коул, нали?

— Ами... да — отвърна слисан Бен. — Извинете... не видях, че идвате, докато не отворихте вратата.

— Вие искате да сте предпазлив, а аз — в безопасност — рече тя, без да изпуска дръжката на вратата. — Затова не се обиждайте, но бих искала да ми покажете някакъв документ за самоличност.

Той бръкна в джоба да извади портфейла си.

— Аз... работя за една компания на име „Юниуейв индъстриз“, госпожице Роузън.

Извади личния си пропуск от джоба на ризата, след това ѝ подаде шофьорската си книжка и изчака тя да му ги върне. Чак тогава Ейприл затвори вратата и кимна.

— Добре. Мисля, че най-вероятно сте онзи, за когото се представяте.

Той се усмихна. Добър знак, помисли си тя. Беше над трийсет и пет годишен, добре облечен, общо взето симпатичен мъж, който би

изглеждал още по-добре, ако носеше контактни лещи. Тя видя, че внимаваше да не отклонява погледа си към гърдите ѝ и оцени тази негова задръжка. Гледаше я право в очите.

— Уверявам ви, че аз съм си аз, макар че доста често излизам от кожата си.

— Аз — също — засмя се Ейприл. — Тук ли искате да останем, или...

— Ако нямате нищо против, да отидем... някъде наблизо.

Той подкара колата от паркинга и зави на североизток от Спенърд.

— Баща ми ми разказа за обаждането ви — рече тя.

— Ясно. Доколкото разбрах, трябва да гоните полет тази вечер, така ли е?

Тя кимна.

— След около два часа. Нямаме много време.

Той спря на един пълен паркинг пред ресторант „Гуенис“, но не изгаси двигателя. Обърна се и понечи да заговори, но точно в този момент иззвъня клетъчният ѝ телефон. Ейприл погледна екранчето и видя изписан номера на баща ѝ.

— Бихте ли ме извинили за миг? Баща ми ме търси.

— Разбира се. Искате ли да изляза?

Тя поклати отрицателно глава, натисна бутона и изслуша с мрачно изражение необяснимото настояване на Арли да се връща веднага у дома.

— Татко, след час съм на път. Какво, за бога, те е изплашило? Грейси каза...

Тя кимна няколко пъти в знак на съгласие, преди да заговори отново:

— Виж сега, нека... нека обсъдим това, когато си дойда у дома, става ли? Не... по-късно, татко. Просто се дръж. Онова, което те е обезпокоило, ще мине. Обичам те, татко.

Тя прекрати връзката и се опита да се съсредоточи изцяло върху Бен Коул, ала значителна част от съзнанието ѝ бе заета с паниката, която бе доловила в тона на баща си.

— Извинете ме. Моля, продължете.

— Госпожице Роузън, онова, която трябва да ви кажа, ще съдържа доста големи празнини, тъй като съм подложен на сурови

правни ограничения от компанията си, тъй като вършим доста секретна работа за отбраната. Ако прекося линията и ви кажа прекалено много, мога да изгубя работата си и да ида в затвора, затова ще трябва да внимавам.

— Окей. Вече възбудихте силно любопитството ми.

Той се озърна предпазливо и погледна в огледалцата за обратно виждане.

— Вие *наистина* се безпокоите, нали? — попита Ейприл и веднага съжали, че го жегна, а после и сама изпита за миг някакви неясни опасения.

— Залогът е твърде висок — отвърна той. — Добре, ето какво искам да ви кажа. Видях необработените радарни записи на станцията на РВД, която е била най-близо до мястото на катастрофата на баща ви. Имам копие от тях на CD, но само вие можете да го видите. Не можете да го използвате в съда, нито дори да признаете, че разполагате с него. В тези записи ще видите как курсът на самолета на баща ви в понеделник се пресича с курса на реактивен самолет малко преди да изчезне от радара и да катастрофира. Вижда се, че реактивният самолет е продължил пътя си. А бащиният ви — не.

— На записа показани ли са и височините? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не. Но аз знам със сигурност, че реактивният самолет е летял на около петнайсет метра от водата, малко преди да промени курса си и да започне да се издига.

— Баща ми е летял на височина под трийсет метра.

— И аз така си мислех.

— Защо онзи реактивен самолет е летял толкова ниско?

— Това е... дълга история и аз определено не мога да ви я разкажа.

— Онзи самолет частен ли е?

— И да, и не. Той е... граждански самолет, но участва в... изследвания, провеждани от държавни агенции.

— Значи е модифициран бизнес-самолет, така ли да разбирам?

Ейприл забеляза как той пребледня силно.

— Какво?

— Че е с Т-образна опашка, като бийчкрафт или гълфстрийм, нали?

— Откъде... искам да кажа... може би да.

— Но аз не би трябвало да знам това, нали?

Той кимна.

— Вижте, онова, което не ми дава мира, е тежкото положение, в което е изпаднал баща ви. Прочетох статията във вестника. Знам, че баща ви е казал, че не знае защо се е случило витлото му, но че това е причината за катастрофата. Знам също, че ФАА се опитва да го линчува и отхвърля версията му.

— Така е. Между другото те твърдят, че е пилотирал безразсъдно и просто е потопил самолета, което е абсурдно.

— Точно за това се обадох. Затова не можех да не се обадя. От статията разбрах, че те не вярват, че витлото се е случило. Но макар че не мога да го докажа, мога да ви уверя, че сблъскването във въздуха е напълно възможно, защото там онази вечер определено е имало и друг самолет.

Ейприл поклати глава и въздъхна.

— Два дни по-късно ходих във ФАА, където ми казаха, че на записите не се виждало нищо, защото радарите им не можели да засекаат самолет, летящ на такава малка височина. И затова не ги притиснах.

— Тъй като не съм пилот или диспечер, госпожице Роузън, не знам дали твърдението им е лъжа или е продиктувано от незнание.

— Ейприл, казвайте ми Ейприл.

— Добре, Ейприл. Честно казано, в агенцията може би дори не знаят с какво разполагат.

— А вие как се сдобихте с тази информация?

По лицето му пробяга изражение на несигурност и той се извърна.

— Да не би да прикривате ФАА? — предизвика го тя.

— Не.

— Тогава кого?

— Преди всичко себе си, тъй като... могат да ме арестуват, ако кажа прекалено много.

— Да ви арестуват? Но как може някой да ви арестува?

— Ами... когато една компания работи за военните, има определени проекти, които изискват високо ниво на секретност.

— Значи вашата компания или която и да е държавна агенция, за която тя работи, крие тези компютърни архиви.

— Не, не. Не ги крият. Дори не ги притежават. Просто този компютърен архив, който аз видях и го копирах за вас, все още е във ФАА. Имам един приятел, който ми показва как да се промъкна по електронен път през „задната вратичка“ в компютрите им и да отворя файла, за да го разгледам. Не да го променя или да го повредя, а само... само да го видя — направо от тяхната база данни.

— И това е незаконно, въпреки че архивите са публични?

— Навярно е така.

Тя се извърна и прехапа долната си устна.

— Добре, значи онова, което сте видели, установява, че курсовете на самолетите се пресичат. Това първо, а второ, знаете, че реактивният самолет е летял на същата височина, както баща ми, колкото и необичайно да изглежда това.

— Знам го със сигурност.

— Ние първо си помислихме, че може би е закачил антената на преминаващ кораб — рече Ейприл. — Но сега вече не съм толкова сигурна.

— Възможно е да е ударил кораб, но ако радарната отметка е на самолета на баща ви, то най-вероятният сценарий е да е закачил реактивния самолет.

— А при такъв сблъсък витлото определено може да се счупи.

— И аз мисля така.

Ейприл се извърна на седалката, за да го погледне в очите.

— Не разбирам обаче едно нещо, Бен. Вие твърдите, че не е имало квадратче с данни за реактивния самолет, нито за височината, на която е летял, но сте сигурен, че е летял на петнайсет метра височина. Откъде знаете?

— Не мога...

— Можете! Щом сте стигнали дотук, щом сте ми казали толкова, трябва да знам. Баща ми направо рухва от тревоги.

— Вижте, Ейприл, моля ви да ме изслушате. Моята цел е да дам на вас и на баща ви най-добрата насока, която е по възможностите ми. Вие поемате оттук нататък. Не мога да гледам как мачкат някого, но аз също съм в сериозна опасност, ако ви кажа нещо повече.

— Но как изобщо бих могла да използвам онова, което ми казахте?

— Сега вече знаете каква информация трябва да искате от тях. Може би ще ви е нужен адвокат.

— Имаме адвокат и сме предприели действия. Ще се съгласите ли да свидетелствате, ако дадем ФАА под съд?

— Не, за бога!

— А ако съдим вашата компания? Как ѝ беше името?

— „Юниуейв“. Ще отричат всичко и ФАА ще ги подкрепи.

— Защо?

— Ами...

— Става дума за някакви секретни изпитания, нали?

— Не мога да ви кажа! Съобщих ви всичко, което мога, и... започвам да си мисля, че това бе една тъпа скаутска грешка.

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Добре, съжалявам много. Благодаря ви за стореното и ви обещавам, че няма да ви причиним неприятности. Просто съм много разстроена.

— Напълно ви разбирам.

— Но, Бен... и аз трябва да ви кажа нещо. Трябва да ви кажа откъде знам, че самолетът е бил бийчкрафт.

— Гълфстрийм — рече категорично Бен.

— Добре. Гълфстрийм.

— Откъде можете да знаете за него? Искам да кажа, че той явно излита от „Елмъндорф“, но къде лети — това не би трябвало да е публично достояние.

Тя го изгледа в продължение на няколко секунди, след което пое дълбоко дъх:

— Вие сте бил в онзи самолет в понеделник, нали, Бен?

— Моля?

— Не, добре ме чухте, Бен. И знаете, че е летял на петнайсет метра височина, защото сте бил в него, нали така?

Той облиза устни и сведе поглед, замислен, след което пое дъх, преди да я погледне отново и да кимне.

— Много сте опасна, госпожице. Знаете ли го? Имам един приятел, който е също толкова опасен с прозренията си.

— А, така ли?

— Туземец от Аляска. — Вдигна дясната си ръка с обърната длан. — Добре, да. Бях в самолета. Но не ме питайте! Не ме питайте какво съм правил на борда — само съм си вършил работата.

— Добре. Важното за мен е, че знаете за какво говорите, когато казвате, че самолетът е летял на петнайсет метра височина. Чухте ли сблъсък?

— Категорично не — отвърна той. — Нищо не чух. Това не означава, че не сме ударили онова витло, но аз просто не съм чул или почувствал нищо. Всъщност...

— Моля?

Той махна с ръка.

— Не мога да се впускам в подробности.

— Разбирам, че не бива да ви питам какво сте правил, но знам това-онова за изпитателни полети на ниска височина и с голяма скорост, както и за тайни военни изпитания.

— Е, тогава можете да си спекулирате.

— Да, мога. Например — бяхте ли на борда на самолета и при снощния полет?

Тя видя как очите му се ококориха от изненада, когато понечи да отговори, но замълча и я изгледа продължително.

— Откъде знам и *това*, нали? — попита Ейприл.

Бен кимна.

— Защото същият гълфстрийм едва не се сблъска със самолета, с който летях снощи на височина около шестстотин метра над морето, и той долетя откъм забранената за полети зона.

— Нямах представа, че едва не сме се сблъскали.

— Така беше. Но онова, което искам да знам, е защо прикриват всичко това. ФАА ли е отговорна за това, че всичко се държи в тайна? Това някаква вендета спрямо баща ми ли е, или той просто се е оказал на неподходящото място в неподходящо време?

Бен се размърда на седалката си, за да я вижда по-добре.

— Доколкото знам — второто. Ейприл, тайните полети официално не съществуват. Ето защо, ако наистина е имало контакт между граждански самолет и тайно летящ апарат, инцидентът няма да бъде огласен. Мисля, че вашият случай е точно такъв.

Ейприл понечи да му разкаже за изчезналите останки, но реши да премълчи, Бог знае поради какви причини.

След няколко минути Бен я откара до терминала за международни полети на летището в Анкърдж, сбогува се с нея и ѝ даде телефонните номера, на които да го търси:

— Можете да ми се обаждате винаги, когато се наложи, но не очаквайте нищо повече от онова, което вече ви казах.

Ейприл му благодари и се смеси с тълпата, за да позвъни на Грейси, която вече пътуваше към дома на съдията.

— Значи този мъж е бил в самолета в понеделник вечерта? — попита Грейси.

— Да — отвърна Ейприл и повтори казаното от Коул. — Но той се опитваше да ни насочи към радарната информация, която разкрива случилото се. Копието, което ми даде, е неизползваемо като доказателство в съда.

— По дяволите, Ейприл, аз продължавам да имам неприятности с тази работа. Трябваше ни снимка на строшено витло, ала когато я направи, Бреговата охрана иззе записа. Намери самите останки, ала малко след това те вече бяха извадени и заедно с тях изчезнаха най-силните ни доказателства. А сега казваш, че не можем да използваме този мъж като свидетел.

— Не, ако се опитаме, това ще го унищожи като професионалист.

— Добре, но знаем, че ФАА крие доказателства, нали така?

— Да.

— Е, тогава това се превръща в главна отправна точка или може би в разменна монета. Могат да си задържат проклетите си малки тайни, ако освободят командира от въдичката, на която са го закачили.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Събота, ден шести

Сиатъл, щата Вашингтон

Пътят от центъра на Сиатъл до красивото предградие на остров Мърсър ѝ отне по-малко от петнайсет минути. Грейси лесно откри разположената на брега къща на съдията. Жена му ѝ отвори и я въведе в един кабинет с умопомрачителна гледка към езерото Вашингтон.

— Е, това наистина е красиво! — възкликна Грейси, след като видя панорамата на центъра на Сиатъл в далечината, над тъмносиньото езеро.

— От щата Вашингтон ли сте, мила? — усмихна се госпожа Чейсън.

Грейси се обърна и отвърна на усмивката, но едновременно с това у нея се задействаха маса предупредителни сигнали.

— Родена съм в Айдахо, но... цял живот съм живяла тук.

— Мисля, че познаваме едно семейство О'Брайън от Белвю с цяла сюррия красиви дъщери като вас. Да не би да е вашето?

— Не, боя се, че не. Но благодаря ви за комплимента — приключи Грейси хлъзгавата тема. Наистина нямаше нужда да коментират понятията за семейство на заклетата алкохоличка като майка ѝ.

— Госпожице адвокат? — чу мъжки глас зад гърба си и се обърна, за да се изправи срещу втория по старшинство окръжен федерален съдия в Сиатъл, който ѝ протягаше ръка. Усмихна се и пое ръката му.

— Ваша чест. Отново моля да ме извините за дързостта.

— От време на време и това се случва в нашия занаят. Бихте ли дошли с мен в трапезарията, където можем да разтворим документацията ви, ако се наложи?

Тя го последва, като очакваше приятни изненади след проявеното от жена му гостоприемство, но съдията се отпусна тежко край масата и ѝ кимна.

— Прегледах отново вчерашната ви жалба. Защо сте дошли днес тук?

— Ваша чест, внасям в съда две нови жалби. Първата е за нова временна заповед за заповед, която съчетава заповед да се представят основания и заповед за производство. Ответникът е правителството на САЩ, най-общо казано, тъй като на този етап не сме в състояние да установим коя агенция на правителството — военна или гражданска — е извършила действието, предмет на жалбата, което, по-точно казано, се състои в неоторизирано, престъпно посегателство над не изоставените останки на албатрос с позивни новембър-трийсет и четири-делта-делта. — След това тя му разказа, че собственикът успял да намери на мястото на катастрофата само следи от останките, които били там преди четирийсет и осем часа. — Молбата ни е да издадете заповед, която да задължава онази агенция, извадила останките, първо и преди всичко да ги запази, да съобщи на съда местоположението им, да ги предостави за оглед и да ги върне в собственост и в разпореждане на тъжителя. Освен това молим съдът да обяви заседание, на което да бъде изяснено защо съответната агенция е извадила останките, въпреки вашата заповед от петък.

— Тази заповед, госпожице О'Брайън, бе срещу Бреговата охрана.

— Да, сър, но сега съм разширила действието ѝ спрямо цялото правителство на Съединените щати.

Той кимна.

— Много добре. Това съм го пропуснал.

— Ваша чест, проблемът тук е, че една държавна агенция се опитва да прикрие може би напълно законни военни или граждански изпитания на някакъв самолет в този район. Очевидно се опасяват, че останките от самолета на моя клиент биха могли по някакъв начин да разкрият онова, което тази агенция върши. В стремежа си да запазят секретността, те причиняват голяма вреда на кариерата, репутацията, финансовото състояние и умственото здраве на командир Роузън и ако техните действия вече не са повредили или унищожили физическите доказателства, които ще снемат обвиненията на ФАА срещу него, обвинения, които слагат край на кариерата му, то те неминуемо ще го направят. По-специално става дума за строшеното витло и доказателствата, че командир Роузън е имал огромен механичен

проблем, който е причинил катастрофата, тоест тя не е последица от небрежност при управлението. Ето защо завеждам и тъжба срещу ФАА...

— Почакайте, госпожице О'Брайън. Не ми я подавайте още.

— Моля?

— Приемам първата тъжба и ще издам ограничителната заповед така, както сте я подготвили. Но мисля, че няма да е добре да завеждате тъжба срещу ФАА в Сиатъл.

Достатъчно необичайно бе да пледираш пред федерален съдия, без да присъства опониращ юрист, но да получиш правен съвет от такъв човек си бе направо плашещо. Грейси почувства как губи равновесие. С доста усилия успя да се концентрира.

— Ваша чест, съжалявам, но нещо ми убягва. Тъжбата изисква ограничителна заповед и спрямо ФАА за съучастничество заедно с други федерални агенции в опит да се скрие или унищожи оневиняващо доказателство, което би могло веднага да снесе обвиненията срещу командир Роузън и по този начин да прекрати голяма и продължаваща вреда.

— О, така си и мислех, че ще постъпите.

— Да, сър...

— Но на кого от ФАА ще връчите тези документи, ако ги приема?

— Ами, ФАА има значително представителство тук, сър, особено в Рентън.

Той кимна.

— Знам. Северозападният планински район. — Последва въздишка. — Искам да ви подсказва, че ще имате по-добър форум във Вашингтон, окръг Колумбия. Всички големи играчи са там, включително и администраторът на ФАА. Търсенето на съответните служители из целия регион може да доведе до прочувствени молби от страна на държавните адвокати за промени в графика на съда, за повторни слушания и прочее забавяния, които не са от полза на вашия клиент.

— Значи... би трябвало тогава да поискам издаването на такава заповед от федерален съд в окръг Колумбия, така ли?

— Не ви ли се струва по-разумно? Имате първоначална ограничителна заповед, искане за изслушване от съда на мотивите и

заповед за запазване на доказателствата. Аз ще ги подпиша, ще отложат изслушването на мотивите за понеделник и ще изчакам, за да прехвърлите всичко в окръг Колумбия. Ще приема тъжбата ви срещу ФАА, ако настоявате, но ако решите да я заведете в съд в ОК, делата ще бъдат незабавно прехвърлени там.

— Да, сър. Разбирам какво имате предвид. Не бях мислила по въпроса. Добре, ще отложат тъжбата срещу ФАА.

Съдията започна да подписва подготвените от Грейси заповеди и раздели документацията на две купчинки. Тя взе жалбите си срещу ФАА, а той ѝ подаде подписаните документи.

— В понеделник сутрин ще бъдат заведени към съответното дело — рече той, стана и кимна към вратата.

Тя му благодари и си тръгна. Седна зад волана на своя корвет леко замаяна. Обмислянето на всички необходими действия, които трябваше да предприеме, за да пренесе битката в столицата, надделя над необходимостта да преоцени какъв бе най-добрият юридически път, който да избере.

„Наистина трябва да говоря с Тед Грийн!“

Раздразнението ѝ стигна до прага на яростта — вашингтонският адвокат, който би трябвало да ѝ помогне, просто не отговаряше на обажданията ѝ вече два дни.

Бръкна в чантичката си, извади електронния си бележник и намери номера на домашния телефон на Тед Грийн в Александрия, щата Вирджиния. Беше се отказала да му оставя повече съобщения на пейджъра и на служебния му телефон. Може би, помисли си тя, щеше да го намери през уикенда у дома му.

Грейси набра номера, но не натисна бутона „Send“, защото се улови, че още се намира на подходната алея на съдията. Излезе на заден ход, измина половин пресечка разстояние и спря до тротоара.

Грийн вдигна слушалката след третото иззвъняване.

— Тед? Обаждат се Грейси О'Брайън. Слава богу.

— Да.

— От Сиатъл. Спомняте ли си? Делото „Роузън“?

— Да, госпожице О'Брайън. Какво мога да сторя за вас толкова... късно в събота вечерта?

Тя долови неприязнената нотка в тона му и погледна часовника си — чак тогава осъзна, че в Александрия бе след девет вечерта, а тя

не се бе съобразила с часовите пояси.

— Извинете ме за късното обаждане, но трябва да ви уведомя за това какво съм предприела.

Тя очерта в общи линии съдържанието на жалбите, които току-що бе подала — за подадената предишния ден и за препоръката на съдията относно делото срещу ФАА.

Тонът на вашингтонския адвокат бе леден.

— О, чудесно. Споменахте ли изрично ФАА в тая своя молба за временна ограничителна заповед, госпожице О'Брайън?

— Наричайте ме Грейси, моля.

— Моля, отговорете на въпроса ми.

— Ами, да — отвърна тя, донякъде разсеяна от враждебността в тона му. — Не съм упоменала ФАА като единствен ответник, но съм я включила като държавна агенция, която би могла да е замесена като доброволен съучастник в тези действия. А сега ми е необходимо вие да заведете тази тъжба, която е пряко срещу тях. Съставила съм проект за текста.

— Разбирам. Значи сте ме наели като експерт по отношение на ФАА, а сега искате да ми пратите своя текст и аз само да намеря съд, в който да заведе тъжбата, или да постъпя като вас в Сиатъл — да обезпокоя някой федерален съдия в събота вечер, за да можете да нападнете в най-неподходящ момент една голяма федерална агенция и напълно да съсипете направеното досега?

— Какво е направено досега? И какво означава „неподходящ момент“?

— неподходящ. Крайно и смешно неподходящ.

— Защо? Как?

Тя усети как започва да изтръпва от мисълта, че може би е сторила голяма грешка.

— Добре, нека видим сега — продължи той едва ли не подигравателно. — За начало аз тъкмо бях започнал един деликатен валс с ФАА, за което и бях наел — действия, които включват внимателно подбрани професионалисти, с които работя непрекъснато в управлението на ФАА, хора, с които най-често мога да се разбера без съдебен процес. Но ако следвам вашите указания, същите тези хора в понеделник сутринта ще отидат на авеню „Индипендънс“ номер осемстотин, за да открият, че нещото, което дотогава са смятали за

джентълменски преговори, се е превърнало през уикенда в някаква скапана война. И след като моето име е замесено, аз ще се окажа в положението на човек, който е престъпил негласно дадената дума.

— Негласно...? Господин Грийн, мисля, че тук става дума за сериозно неразбирателство. Първо, досега имах чувството, че аз съм ви наела, а вие ми говорите така, сякаш съм някаква непослушна младша съдружничка в юридическата ви компания.

— Наехте ме от името на Роузънови. И представлявам тях. А ви позволих да участвате като стажантка, още повече, след като прочетох биографията ви и установих, че нямате почти никакъв опит. И ето, че сега ми сервирате в иначе прекрасната съботна вечер новината, че вместо да се посъветвате с мен, сте размахали меча и съдите целия свят.

Грейси усети как объркването ѝ се превръща в гняв. Дишането ѝ се ускори, необходимостта да прояви търпение се бореше с желанието ѝ да контраатакува. Ала освен това се нуждаеше от неговите съвети и представителство, независимо колко противно се държеше. А и най-вече командирът се нуждаеше от него.

— Доколкото разбрах, господин Грийн, вие не проверявате съобщенията по пейджъра или по телефона си през уикендите. Всъщност вчера цял ден ви оставях съобщения на секретарката ви и се опитвам да ви намеря на пейджъра от вчера следобед.

В Александрия се възцари кратко мълчание. „Ха, значи долавяме първото колебание в иначе самодоволните ти отговори, Теди?“ — помисли си тя.

— Вчера... бях в съдебно заседание — отвърна той, възвърнал самообладанието си. — Не съм знаел, че се опитвате да се свържете с мен. И ще ви се извиня за това.

„Интересно! — Не «извинете ме», а «ще ви се извиня»! И кога ще стане това?“

— Вижте какво, господине — продължи тя. — Факт е, че се опитвах всячески да се свържа с вас, предвид развитието на събития от изключителна важност за делото. Два пъти повече съжалявам, че не можах да се възползвам от съветите ви, но трябваше да направя онова, което ми се стори най-доброто предвид стеклите се обстоятелства.

— Госпожице О'Брайън, не съм кой знай колко обезпокоен, че сте подали жалба срещу Бреговата охрана, но споменаването в тъжбата

на ФАА е голяма грешка и ще представлява значителен проблем за мен.

„За теб ли? — помисли си тя. — Та нали Арли Роузън ще изгуби лиценза си?“

— Защо — попита Грейси, — да е проблем включването на ФАА в тъжбата? Ако нямат вина, нищо няма да последва.

Тя чу презрителния смях от другата страна — язвителни звуци, които пронизаха съзнанието ѝ чак до онези тъмни кътчета, където бе потулила толкова много дребни обиди, натрупани през годините. Обиди, причинени ѝ от онези, които отхвърляха мисълта, че едно младо, без съответния произход момиченце, може самостоятелно да навлезе в реалния свят. И ето го сега и този — продължава да бърбри, без да се интересува от тежкото положение на клиента си или искреността на усилията ѝ, а само от това да се тупа по мъжествените гърди и да ѝ показва колко глупава е всъщност тя. И от нея се очакваше да приеме това високомерно заключение, основано на случайния факт, че е мъж, че е с положение, с опит и с диплома от престижен университет, която несъмнено висеше в рамка на стената.

„Джентълменски преговори“, нали така бе казал?

— Госпожице О’Брайън, на телефона ли сте още?

Грейси се отърси от мислите си и се върна към настоящето.

— Извинете. Намирам се в кола.

— Казвах, че проблемът тук е в това, че най-наивно сте навлезли в истинско минно поле. Очевидно не разбирате изключителната чувствителност на ФАА, когато става дума да бъде замесена в съдебно дело. На всичкото отгоре командир Роузън е изключително уязвим — дори да се докаже, че се е ударил в кораб или нещо друго на водната повърхност, това само ще потвърди, че е летял непозволено ниско, и те имат голям шанс да защитят обвиненията си, че е управлявал безразсъдно самолета. ФАА просто не обича да я съдят и когато се почувства заплашена, има обичая да изоставя всякакви възможности за споразумение и наистина да атакува.

— Господин Грийн, те едва ли могат да нападнат по-ефективно един командир на боинг-747 от това да му отнемат пилотския лиценз.

„Ново презрително изсмиване, или само изсумтяване?“

— Вие превръщате всичко това в изкуствено спешен случай, госпожице О’Брайън. Тези неща в най-добрия случай отнемат месеци.

Ако изключим отнемането на лиценза и очевидното желание на човека да си го възстанови — което няма да стане бързо, мога да ви уверя — не разбирам паниката ви.

— Моята паника, както се изразихте, навярно е стигнала до краен предел, след като установих тази сутрин, че някаква държавна агенция е извадила и откраднала останките от самолета на командир Роузън, макар че именно състоянието на тези останки е ключът към оневиняването му.

— „Откраднала“ е твърде пресилено... — процеди той. — Какво имате предвид с това „откраднала“?

„Е, върви на майната си!“ — изруга наум Грейси.

— Според адмиралтейското право, господин адвокат — започна тя, като подбираше внимателно думите и непрекъснато си напомняше, че се нуждаеха от него, — как иначе бихме могли да разгледаме ситуацията, при която собственикът очевидно не е изоставил останките, наел е фирма за изваждането им, не е давал разрешение на никого да пипа тези останки, а властите въпреки това го правят?

— По какъв начин ви информираха, че ще изваждат останките?

— Искате да кажете как са ни информирали — засмя се тя. Смехът ѝ бе кратък, импулсивен изблик на насъбралото се удивление и отвращение, което носеше далеч по-сложен смисъл, отколкото той бе готов да понесе. — Те ни информираха, като обявиха забранена зона около мястото на катастрофата и след това оставиха само няколко парчета на океанското дъно, където самолетът бе потънал. Ето как. Нямаме представа кога са ги извадили, нито къде са сега останките. ФАА може би подправя оневиняващи доказателства дори в този момент, докато си говорим с вас. В крайна сметка аз ви информирах в подробности за враждебното отношение на инспектора от ФАА към командира. Те дори биха могли да повредят останките така, че да не бъде възможно да се определи дали витлото се е строшило по време на полет.

— Госпожице О’Брайън, мога да ви уверя, че ФАА не е отговорна за изваждането на останките.

— Откъде знаете това, господин Грийн.

Пак последва мълчание.

„Прекалено остра съм! — укори се сама Грейси. — Ако не се успокоя, ще го изгубя.“ Ала усещаше как у нея бушува битката между

професионалното въздържане и неустойимото желание да го разкъса на малки парченца и това се отразяваше на преценката ѝ.

— Госпожице О'Брайън, колкото и да е непонятно това за юристи като вас, външни хора, истината е, че ФАА функционира в други измерения, различни от останалите във вселената. На тях ще са им необходими месеци, преди да решат, че трябва да извадят каквото и да било от морското дъно. Всъщност на тях ще им е нужна цяла седмица да решат дали да напуснат сградата си, ако пламне пожар — от страх, че биха могли да бъдат подложени на критика, че са го извършили неправилно.

— И това същите внимателни и разумни хора ли са, с които непрекъснато работите? Същите, за които сега говорите презрително?

— Няма да удостоя с отговор този ваш въпрос.

— Е, тогава удостоете следващия, ако обичате, господин Грийн. Вие казахте ли ми преди няколко дена, че ФАА е предприела някаква вендета спрямо командир Роузън и че възнамерява да не му позволи да лети?

— Аз... мисля, споменах, че изглежда са склонни да постъпят така, съдейки по първоначалните ми контакти.

— Така ли? Смятате, че сте ми казали точно това?

— Да.

— А дали си спомняте, че изрекохте точно тези думи: „Те искат да го ликвидират, Грейси“? Защото е факт, че казахте, че ФАА има склонността да предприема подобни действия и че не можете да ги накарате да ви сътрудничат и в най-малка степен по отношение на случая с командир Роузън. Казахте още, цитирам: „Както изглежда, те са взели твърдото решение да го разорят, да го съсипят напълно“.

— Е, може малко да съм попресилил приказките.

— Добре. Всички го правим от време на време. Но ще бъдете ли така любезен да кажете на горкото стажантче-адвокатче от провинцията, което не разбира реалния свят, къде в тези изявления един разумен мъж или жена ще намерят някакви индикации, че в момента е в ход някакъв т.нар. деликатен валс, който би могъл да доведе до добро решение за командир Роузън, изключая съдебен процес?

„Е, сега вече имаме изстрадана, снизходителна въздишка“ — рече си Грейси, докато го слушаше как прехвърля слушалката към

другото ухо, сякаш се опитваше да подреди мислите си, докато обмисля как да обясни атомната физика на селския идиот.

— Вие очевидно не разбирате в какво се състои процесът, госпожице О'Брайън. Човек трябва да се отнася много внимателно и дипломатично с тези хора. Което аз правя непрекъснато. Не мога да ги нападам всеки път, когато предприемат действия по отнемане на пилотски лиценз, като ги обвинявам в злоупотреба със служебното положение или лоши намерения. Няма да ми остане никакъв престиж, ако следвам вашия пример — да извадя пистолета и да стрелям, а след това да се целя. Създал съм с тези хора дълготрайни връзки, а онова, което вие сте сторили ги поставя под заплаха. И сега вече ми предстои маса работа да ги възстановя.

— А какво ще стане с клиента ви, адвокат Грийн? — попита тихо Грейси.

— Ненавиждам тези намеци, млада госпожице! — сопна се той в отговор. — Това е начинът, по който вършим нещата в големия град, и аз се съгласих да помогна на клиента ви, осланяйки се на очевидно неоправданото основание, че вие оценявате ролята ми като малко по-значителна от тази на момче-куриер, което да завежда тъжбите ви във Вашингтон. Аз получавам своето като оставам внимателен и благороден, а не като ги нападам с голямата сопа при всяка възникнала възможност.

„Няма начин да спечеля каквато и да било битка с този балон, пълен с въздух под налягане — помисли си Грейси. — Или си слагаш главата на дръвника, мила, или го уволняваш този тип.“

Грейси затвори очи и се застави да бъде раболепна. В крайна сметка ставаше дума за командира, напомни си тя, и остави тази мисъл да отекне достатъчно силно в съзнанието ѝ, за да сподави яростта.

— Вижте какво, господин Грийн, съжалявам ако съм направила нещата по-мълчаливо, но как е възможно да не ги съдим? Те са част от правителството на САЩ, а именно то се бърка в най-важните доказателства, които могат да докажат, че обвиненията към командир Роузън са абсолютно невалидни. Оневиняващи доказателства. Не виждам как, ако се разговаря с тях от тук нататък, останките ще бъдат запазени.

— Ами, знаете ли какво? Предполагам, че от тук нататък това ще бъде само ваш проблем, колега, защото аз повече няма да участвам.

— Моля?

— Оттеглям се, веднага и сега. Ще ви върна аванса в понеделник.

— Чакайте малко. Моля ви.

— Госпожице О'Брайън вие се държите като млад слон в стъкларски магазин, а този магазин е моят.

— Едва ли бих могла да съм слон.

— Желая ви всичко най-хубаво. И на клиентите ви — също. Но предполагам, че вече сте сготвили „печената патица на командир Роузън“ — със стореното от вас. В мига, в който споменете агенцията в тъжбата си, си гарантирате, че ФАА ще се бори до дупка.

— Господин Грийн, вие поехте това дело.

— И сега се оттеглям. Няма да подавам никакви тъжби и съм вече извън играта.

— Не! Моля ви, изслушайте...

Изщракването на прекъснатата връзка изкънтя в ушите ѝ и в продължение на няколко секунди Грейси просто седя смаяна, чувстваше се зле и се питаше дали да не му позвъни веднага отново.

„Мамка му!“

Мразеше тази фраза, но ѝ се стори подходяща, а и реши, че се намираще далеч от хорски уши, за да може да даде воля на чувствата си — чувства на гняв и срам.

Поседя така няколко минути — задъхана, с разтуптяно сърце, докато се опитваше да преодолее емоциите и да намери нещо логично и рационално, за което да се хване, някакъв спасителен пояс в надигация се прилив на чувства, които биха смазали здравия разум и задръжките ѝ.

„Не можеш да изключиш целия свят, хлапенце!“ Усети сълзите, които се стичаха по бузите ѝ и това неоспоримо доказателство, че си бе изтървала нервите, се добави към изблика на самобичуване, който сякаш изпълваше вътрешността на колата ѝ.

Нейната кола. Нейната яхта. Нейното его. Очакванията ѝ. Положението ѝ. Всичко това можеше да се срути в един миг, в който я изритат от „Джансън и Прузън“. Юристи сега под път и над път, заплатата ѝ бе уникална, а след всички последни покупки висеше на косъм и бе финансово зависима, след като нямаше почти никакви спестявания.

„Но защо мисля само за себе си? Току-що поставих под заплаха единственото семейство, което някога съм имала.“

Погледна клетъчното телефонче в ръката си, необходимостта да позвъни на Ейприл бе почти непреодолима. Ала Ейприл би трябвало да лети обратно към Сиатъл, а и какво можеше да й каже? „Здравей, стара приятелко. Лошата ми преценка и бойната ми натура са причината току-що да изгубим единствения адвокат във Вашингтон, който би могъл да промени мнението на ФАА. Благодарение на мен, баща ти вече наистина е прецакан.“

„Не! Погледни това право в очите! Осъзнай го! Ти току-що подаде тѣжби за две федерални слушания, а искаш да подадеш и трето. И после какво?“

Пое рязко дѣх и по стройното ѝ тяло пробягаха трѣпки, плашеше я усещането за уязвимост. „Не бива на двайсет и шест години да се чувствам като неудачница. Не беше ли писано някъде, че ентузиазмът и жизнеността на младостта могат да надделеят над всичко? Стегни се, Грейси! Стегни се!“

Имаше силата да оцелее и да победи. Нима досега не бе оцелявала? Без баща, след толкова ноци с майка ѝ, просната на дивана пияна до смърт, самата тя майка на родителката си, колко пъти си бе повтаряла същите думи с далеч по-малка увереност. Оцеляването сега изискваше самочувствие, онова самочувствие, което можеше да стѣпи върху раменете на миналите ѝ оцелявания.

„Добре. Изгубихме Грийн. Но това може да се окаже и за добро. В столицата има и други адвокати, специализирани по авиационни проблеми, ако ми потрѣбват. Но защо ще ми трѣбват? С ФАА хитрините не минаха. Правилата на играта се промениха.“

Досега се опитваха да омилостивят агенцията, която бе разгневена, без да има видима причина за това. А сега разполагаха с доказателство, което можеше да свали две от трите обвинения, а твърдението на ФАА, че командирът е летял небрежно и е нарушил инструкциите за полети при лошо време, си бе съмнително още от самото начало.

Тя заклеими мислено вълната на страх, която я бе връхлетяла, и се зае да обмисля нещата, които щяха да ѝ бъдат нужни, за да поведе битката във Вашингтон. Първата стѣпка, установи тя с огромен вътрешен ужас, бе да разговаря с Бен Джансън и да си осигури

разрешение да пътува. От самата мисъл за тази неизбежна среща ѝ стана студено, а в главата ѝ zazвуча непознато досега бръмчене.

Грейси пое дълбоко дъх, стисна волана и включи на скорост. Първата стъпка беше да се върне в кабинета си, макар да имаше неприятното чувство, че това може да ѝ бъде за последен път.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Събота вечерта, ден шести

Международно летище на Анкърридж, Аляска

Мак МакАдамс си избра една книжка с меки корици от лавицата в претъпканата книжарница и се обърна да я плати, когато забеляза една красива млада жена с гарвановочерна коса, която правеше същото току до него. Продавачът плъзна кредитната ѝ карта върху тезгяха и той изведнъж видя името ѝ, изписано със златни букви.

Ейприл Р. Роузън.

Мак се усмихна вътрешно, опита се да не изглежда изненадан.

Тя прибра картата си и извади билет първа класа за същия полет на „Аласкън еърлайнс“.

„Интересно. Както си и мислех. Тази няма да се предаде лесно.“

Мислите му се върнаха отново към това неочаквано пътуване до столицата и реакцията на изненаданата му жена. „Пътуването е неофициално — обясни ѝ той. — Затова ще летя с граждански, а не с военен самолет.“ „И не можеш да ми кажеш за какво става дума, разбира се.“ „Права си, не мога.“

Срещата с мениджъра на изпитателните полети на „Юниуейв“ бе насрочена един час преди отпътуването му за летището. Беше почти забавно да се види как Дик Уилкокс се разхождаше из хангара на „Юниуейв“, готов да получи унизителното извинение на сгълчания генерал. А няколко минути по-късно излезе, изпаднал в ужас, със задачата да се обади на председателя на борда на компанията, за да си признае, че е изфабрикувал цялата история за грубото държане на генерал МакАдамс. Достатъчни бяха само разпечатките на четири кредитни карти с оградени в кръгчета получени суми, за които онзи дори не подозираше, че могат да бъдат засечени. На Мак още му се струваше, че всичко това бе гадно и неправилно, но последното нещо, което би допуснал, бе служител на частна компания-контрактор да се меси в командването. И само това съображение оправдаваше

извиването на ръце. А и притискането на онзи чрез собствените му прегрешения бе далеч по-хуманно, отколкото да го уволнят.

Мак се настани в удобното кресло в първокласния салон. Щяха да кацнат в Сиатъл след по-малко от четири часа, след което предстояха още пет часа полет до Вашингтон, окръг Колумбия.

Видя как Ейприл Роузън влиза усмихната в салона, потърси мястото си и се настани на един ред пред него от другата страна на прохода. Зърна умората и тревогата в погледа ѝ в краткия миг, когато го погледна. Каква ирония на съдбата, помисли си той, да пътува в същия салон с мъжа, който можеше да се смята за първопричина за тревогите ѝ. Испита силно желание да я окуражи по бащински, да ѝ каже, че всичко ще се уреди, че той самият ще се погрижи за това.

Нямаше обаче на практика безопасен начин да стори това, а и онова, което бе замислил, без друго си бе доста рисковано. Всъщност, помисли си Мак, онова, което възнамеряваше да стори във Вашингтон, можеше да сложи край на кариерата му.

Сиатъл, щата Вашингтон

Идеята ѝ се бе сторила вдъхновяваща, докато си седеше в кабинета, ала сега, когато пристъпваше към красивата входна врата на дома на старшия съдружник в квартала „Медина“, ѝ се виждаше като акт на самоубийствена глупост.

Грейси се колебаеше, мислите ѝ се люшкаха между различни варианти за действие — от това да се обърне и тихомълком да си тръгне, до това да продължи и да натисне звънеца.

„Той вече ме очаква“ — напомни си тя. Нямаше връщане.

Бен Джансън ѝ отвори сам — ръката ѝ потъна в голямата му месеста длан за едно дружелюбно ръкостискане, след което я отведе в просторен кабинет, чиято топла атмосфера се дължеше на фамилни портрети и снимки в рамки, пръснати по всички възможни места, от гредите на дървения таван — контрапункт на идеално окосената и осветена морава отвън.

Тя му благодари, може би прекалено многословно, за това, че се бе съгласил да я приеме в събота вечер, ала той я прекъсна:

— Грейси, винаги съм на разположение на всички мои хора, младши или старши съдружници. Щом искам от вас да работите по

всяко време, може да се очаква и аз да бъда на кормилото, когато се нуждаете от мен.

— Благодаря ви.

— Обажда ли ти се Бърни Ашад?

— Не, сър. След нашия разговор не съм опитвала да се свържа с него, но и той не ме е търсил.

— Сигурно ще го стори, освен ако не отговори на моето обаждане, което навярно няма да стори, защото не съм толкова готин като теб.

— Да, сър.

Той се наведе леко напред, невероятно бухналите му вежди се снишиха над дълбоко разположените очи, чертите на малко грубоватото му четвъртито лице сякаш издаваха белезите от над четирийсетгодишната му практика. Тя знаеше, че Джансън караше шейсет и петата си година, но се смяташе за здрав като бик.

— Грейси, аз съм много пряк човек. Винаги съм бил такъв. Днешният коректен свят може и да не харесва много стила ми, а съм сигурен, че понякога стигам твърде близо до границата.

— Сър?

— Дали съм те накарал да се чувстваш неудобно с коментарите си за истинските намерения на Ашад и за сексуалната аура, с която е обгърнато всичко, което върши с една жена?

— Не, сър. Разбирам какво имате предвид.

Той кимна бавно, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Добре. Ще ми кажеш, ако стигна твърде далеч. Не само, че изобщо не искам да завеждам дело за сексуална заплаха, но и искрено желая ти да не се чувстваш заплашена.

— Не се чувствам така, сър.

— Добре. Ти поиска да се срещнем.

— Първо, бих искала отново да поискам извинение, че...

Той вече махаше с ръка да я спре.

— Не е необходимо. Разбираме се отлично.

Тя облиза устни и също кимна.

— Много добре.

— Ако си дошла по този въпрос, значи приключихме.

— Не, сър. По делото на Роузън има развитие и имам нужда... да поискам съветите ви и да помоля за лична услуга.

Тя обясни необходимостта от завеждане на спешни тъжби, за загубата на вашингтонския адвокат и за необходимостта да лети до столицата, разказа му и за критичното емоционално състояние на Арли Роузън.

Бен Джансън въздъхна и се облегна назад.

— Грейси, Роузън клиент ли е на фирмата?

— Да, сър. Абсолютно!

— И, доколкото мога да предположа, финансовите му възможности са изчерпани?

Тя кимна.

— Колко вземаме на час за твоя труд?

— Сто и петдесет долара на час, сър — усмихна се тя. — Имам много път да извървя до вашите осемстотин на час.

— Но — продължи той, — имам впечатлението, че тези хора са ти много близки в личен план. Нали така?

Тя кимна.

— Колко близки?

— Поради редица причини никога не съм имала истинско семейство. Арли и Рейчъл Роузън са ми като родители — отвърна тя и усети как последните думи сякаш заседнаха в гърлото ѝ и се опита да овладее емоцията.

— Много добре. Нека направим така. Те ще бъдат твои лични клиенти. Ако името на фирмата ти е необходимо за тежест, можем да допуснем това, но като клиенти на компанията те ще трябва да платят огромни пари.

— Благодаря ви!

— О, не ми благодари още. Твоето внимание се отклонява по начин, който не мога да одобря за един съдружник във фирмата. Ще трябва да приемеш, че практиката за фирмата във всички случаи стои на първо място. Но ще ти дам известно време да уредиш това дело, след което ще вземеш решение.

— Решение ли?

— Ще ти дам триседмичен личен отпуск. Аз ще се обадя на Дик Уолш, не е нужно ти да му звъниш. Като измине това време, ще дойдеш в кабинета ми и ще ми кажеш какво от двете си избрала: или напускаш, или се връщаш на работа, телом и духом, без никакви понататъшни отклонения.

— Добре.

— Знам, че сега си мислиш: „Как се осмелява той да нарича моите приемни родители «отклонение»?“ Но има и по-добри, по-професионални начини този въпрос да се уреди.

— Да, сър.

— И виж какво, Грейси, не забравяй още нещо. Ние ти плащаме огромна стартова заплата и не го правим от благотворителност. Очакваме да си заработиш всеки цент от нея.

— Да не би... да съм на изпитателен срок, господин Джансън?

Той се усмихна, сведе за малко поглед към персийския килим, след което отново вдигна глава и кимна.

— Нещо такова. Не мога да ти дам друг отговор. Ти направи две сериозни грешки: първо, отклони вниманието си от дейността на фирмата и второ, забърка се с клиент на компанията по лични причини — имам предвид Ашад. Но сега получаваш втори шанс, както и възможността да оправиш проблемите на своите приятели, или — той вдигна показалец, — да ги отпратиш към друг юрист с повече опит в тези неща. Изборът е твой, Грейси. Ние бихме искали да те задържим, но няма да има повече никакви отстъпки. И бих добавил още нещо: внимавай много как ще се държиш в тази своя мисия из федералните съдилища. Не се превръщай в тежест за нас чрез накърнена репутация, иначе няма да има възможност да се завърнеш.

* * *

Шофира машинално до летището Сийтак, за да посрещне Ейприл. След като паркира, Грейси нямаше никакъв съзнателен спомен за пътуването, нито помнеше нещо друго след сбогуването си с Джансън и след като затвори вратата му — и физически, и символично. Мисълта за професионално чистилище ангажира изцяло вниманието ѝ, чувстваше се някъде по средата между отчаянието и надеждата. В един и същи миг бе спасена и прокълната, репутацията ѝ пред управляващия съдружник бе смесица от разочарование и уважение, а всичко това можеше да доведе до професионалната ѝ гибел, ако през следващите три седмици я сполетеше неуспех.

През ума ѝ мина дори мисълта за напускане. Лесно беше да съчини кратка и красноречива оставка. Това щеше да означава да продаде яхтата, а навярно — и колата си. Но мисълта какъв би бил животът ѝ извън „Джансън и Прузън“ не беше само смътна и неясна. Той се мержелееше — мрачен и безцелен — като съсипаното бъдеще на моряка в „Господарят Джим“ на Джоузеф Конрад, книга, която обожаваше. Чувстваше се като Джим, провалилия се щурман, който бе избягал от потъващия кораб, пълен с хора, в мига, когато на изпитание бе поставена смелостта му.

За нея обаче бягството не бе възможност. Беше страх и бездна. В крайна сметка Арли Роузън зависеше сега от нея повече от всякога, а тя дължеше на него и на Рейчъл толкова много.

Грейси спря пред гишето на „Аласкън еърлайнс“ за пропуск, мина като на сън през изхода и седна в залата в очакване на пристигащия самолет. Гледаше пасивно потока от хора, който се тълпеше около нея: усмивките на събралите се отново хора, сълзите на разделящите се, стоически, драматични и дори безизразни лица — които винаги я бяха вълнували. Но човешката галерия сега не можеше да проникне през черната пелена на съмнения и опасения, които се вихреха в душата ѝ.

Когато Ейприл се появи на входа, Грейси я посрещна с насилена усмивка и, както си мислеше — с обичайната си енергичност. Ейприл я информира за срещата си с Бен Коул, а Грейси на свой ред ѝ разказа за посещението си в дома на съдията и за съвета, който ѝ бе дал.

— Във Вашингтон ли? — попита истински изненаданата Ейприл, когато вече приближаваха корвета на Грейси на паркинга.

— И двете трябва да сме там и ще отлетим утре заран. Вече резервирах билети. Трябва да бъдем там в понеделник още щом съмне.

— И с какво ще помогне моето присъствие?

Грейси усети как отговорът заседна в гърлото ѝ и Ейприл забеляза това.

— Грейси? — пресегна се тя и докосна рамото ѝ.

— Да? — отвърна Грейси и се насили да се усмихне още по-широко.

— Нали разбираш, че не можеш да ме заблудиш.

— Моля?

— Случило се е и нещо друго, което наистина те е засегнало, а ти не ми казваш. Да не би да се дължи на съпротивата на татко?

— Може би. Отчасти — отвърна Грейси.

— И какво още?

— Дай... да отидем в моя плаващ дворец и ще поговорим. Реших, че можеш да пренощуваш в кабината ми за гости.

— Добре, хубаво, но искам отговори.

Грейси пое дъх, погледът ѝ се заби в бетонния под на гаража, бентът на емоциите ѝ заплашваше да се срути. Но тя отново се стегна и се усмихна на приятелката си.

— Но не сега, става ли?

Ейприл кимна бавно, без да откъсва поглед от очите на Грейси.

— Става.

Краткото пътуване до Балард и Шилсхоул marina бе прекъснато за кратко посещение в магазин за бакалски стоки, но след час двете жени се бяха настанили в главния салон на яхтата на О'Брайън. Освежена от прясното кафе и възвърнала самообладанието си, Грейси разказа за изминалите часове на неуспехи, опитвайки се да бъде делова, професионална и позитивна, засмиваше се където трябва, гледаше да омаловажи тревогите си. Грейси разбираше, че разтревожената дъщеря на Арли се нуждаеше повече от окуражаване, отколкото самата тя. Ала за нейна изненада Ейприл се изправи и посочи тясната стълбичка, която водеше към мостика.

— Хайде да се изкачим там за малко.

— Моля? Но...

Ейприл вече се бе изкатерила по стълбичката и седеше на диванчето, от което гостите наблюдаваха как „капитанът“ управлява яхтата, когато е на ход.

— Седни — изкомандва я Ейприл и Грейси застана неловко до капитанския стол.

— Тук ли? — попита Грейси и посочи стола.

— Да, капитан Кърк. Седнете, моля.

— Добре. Седнах. И сега какво?

— Погледни натам, към носа. Кажи ми какво виждаш.

— Какво?

— Ей натам, Грейси. Какво ти идва на ум?

Грейси огледа хоризонта, обмисли няколко описателни фрази, ала нито една от тях не ѝ прозвуча като подходящ отговор.

— Ейприл, не знам какво искаш да ти кажа.

— Добре, тогава аз ще ти кажа какво виждаш. Ти виждаш невъзможното прераждане, Грейси. Нямахме никакъв начин една двайсет и шест годишна новоизпечена адвокатка да уреди финансирането на една толкова голяма яхта, пък камо ли да живее на нея, но ти успя. Нямахме начин да получиш работа при „Джансън и Прузън“, но успя. Нямахме начин да преодолееш ударите, които получи като малко момиченце от ужасната си семейна среда и да се превърнеш в уравновесена, умна и всеотдайна млада жена, която трябваше да намери начин да завърши право, но успя.

— Ейприл...

— Не! Сега ме изслушай внимателно. Ти си далеч по-способна, отколкото съзнаваш или си даваш оценка, и макар известно съмнение в себе си да е винаги здравословно, аз имам една голяма новина. И ти си грешно човешко създание и скоро няма да постигнеш съвършенство.

— Знам това.

— Не, не знаеш! Държиш се така, сякаш всичко трябва да стане от само себе си. Онзи глупак в столицата, който току-що ни заряза, реакцията на твоя старши съдружник, клиентът милиардер, свалил две жени от фирмата — всичките тези неща ти не можеше да ги предвидиш. През последните четирийсет и осем часа ти направи повече, отколкото биха сторили деветдесет процента от адвокатите в Америка, но плаваш в непроучени води, значи импровизираш по време на това плаване и това означава, че някои твои стъпки ще бъдат погрешни.

— Просто се тревожа, ясно ли е? Залогът е бъдещето на баща ти.

— А твоето не е ли?

Грейси вдигна глава, напълно слисана. Настана дълга пауза, през която тя гледаше Ейприл в очите, неспособна да проговори.

— Ти направи всичко възможно за него, Грейси.

— Ами... разбира се. Той се нуждаеше бързо от добра юридическа защита.

— Не, госпожице Грейси, той се нуждаеше от теб! Нуждае се от нас, от нашия опит и подкрепа.

— Трябва да уредим тази работа — отвърна Грейси. — Никога няма да си простя, ако...

— Грейси, погледни ме. Знаеш много добре, нали така, знаеш, че съм наясно колко много означават за теб татко и мама.

Грейси кимна и понечи да отговори, ала думите не искаха да излязат.

— Понякога — продължи Ейприл и тонът ѝ омекна, — понякога си мисля, че това може би ще те притесни, но ние не сме просто приятелки, Грейси. Ние сме като сестри. Те са и твое семейство. И аз знам, че си в невъзможно положение — опитваш се да бъдеш разследваща адвокатка и да поддържаш професионална дистанция, а в същото време представляваш семейството си. Знам също, че си толкова изплашена, колкото съм и аз самата.

Грейси въздъхна отново, склучи длани и наведе глава.

— Ето какво искам да ти кажа. Не се прави на опитна адвокатка пред мен. Запази това за клиентите, които не са от семейството ти. Познавам те твърде добре. Вярвам, че всичко ще се оправи, но ти си изплашена до смърт за татко, за работата си, за репутацията си и за собствената си много човешка реакция. Така ли е?

Грейси бавно кимна и вдигна глава да я погледне, сетне заговори необичайно тихо.

— Изплашена съм, Ейприл — прошепна тя и една-единствена сълза се търкулна по бузата ѝ, отначало полека, а сетне набра скорост и тупна върху полираната повърхност на командния пулт.

— Знам, че си уплашена. Разбрах, още когато излизах от терминала на летището, че се е случило нещо много лошо, което те е разтърсило. А и на теб може да ти се случи да бъдеш разтърсена. Затова си признай, става ли? Не ми прави клинично точни анализи и не се преструвай, че не ти се иска хубаво да се наплачеш.

Ейприл пристъпи, притегли Грейси към себе си и я прегърна силно; тогава бентът се срути и пороят най-сетне рукна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Понеделник сутринта, ден осми

Секуим, щата Вашингтон

Арли поседя няколко секунди възмутен, след което реши да погледне двигателя на колата и да потърси причината да не пали. Дръпна лостчето и излезе, вдигна капака и веднага съзря нещо отстрани на мотора, което не бе забелязвал досега. Беше цилиндричен метален предмет, дълъг около двайсетина сантиметра и изглеждаше като част от двигателя. Но той не си спомняше предназначението му и дали можеше да блокира стартера. Посегна и докосна предмета, като така задейства някаква скрита електрическа верига. Избухването на малкия фойерверк под устройството го изкара да подскочи, усети силния наплив на адреналин след шока. От предмета се виеше тънка струйка дим и недвусмислено подсказваше, че безвредното устройство бе заредено така, че да се задейства при докосването му.

Малко лостче стърчеше отпред и върху него бе закачено някакво парцалче с изписани върху него думи. Арли присви очи, за да прочете съобщението: „Бум! Това бе предупреждение. Следващият път си мъртъв“.

Арли изтръгна устройството от двигателя и го хвърли ядно и с все сили към съседната полянка, след това хласна капака и бързо закрачи към дома си, разтреперан от странната смесица на гняв и страх.

Когато отвори вратата, Рейчъл стоеше около барплота в средата на кухнята и тъкмо отваряше някакво малко пакетче. Погледна го, изненадана от възбудения му вид.

— Скъпи? Защо се връщаш толкова скоро? — попита тя и продължи да развива кафявата амбалажна хартия от малката картонена кутийка.

— Какво е това? — попита Арли и посочи пакетчето, изведнъж осъзнал, че красивата му жена ей сега щеше да го отвори.

— Не знам — отвърна Рейчъл. — Може би някакъв подарък. Беше на прага пред къщи.

— *Не!* — впусна се той към кутийката, но в този миг в къщата отекна силен гръм.

Рейчъл отскочи назад, докато Арли грабваше пакета, но твърде късно. В ноздрите му нахлу същия лютив барутен дим. Той възвърна равновесието си и се обърна, погледът му срещна този на Рейчъл и си спомни ужасната картина на една от обезглавените жертви на печално известния Юнабомбър.

— Какво, по дяволите...? — успя да изрече тя, докато се връщаше към барплота.

Арли погледна кутийката и забеляза малката бележка, която се бе появила. „Понеделник сутринта е. Знаеш ли къде е дъщеря ти?“

Рейчъл също прочете текста.

— Това да не е някаква глупава шега? — попита тя. — Ако е така, никак не е смешна.

Той клатеше глава, не можеше да се сдържи.

— Не. Не е шега. Заплаха е.

— От кого? За какво?

Той остави кутийката на плота, приближи и я прегърна силно, неспособен да спре рукналите сълзи.

— Арли? Какво става? — попита тя с тих и напрегнат глас.

— Мила, облечи се и пригответи една чанта с дрехи. Трябва да заминем веднага. Ще ти обясня като потеглим.

Тя се отдръпна и го погледна в очите.

— Но къде ще ходим и защо?

— Имай ми доверие. Ще ти обясня, след като излетим.

— След като излетим ли?

— Ще вземем черокито. Вземи малко дрехи. Не се обаждай на никого.

— Арли...

— Не сега! Просто... просто ми имай доверие. Животът ни е в опасност.

Отвън, откъм подходната алея се понесе шум на хрущящ под гумите на кола чакъл и Арли сграбчи Рейчъл за ръката и я поведе приклепнала през всекидневната към спалнята, където под леглото държеше зареден магнум 357-ми калибър.

*Управление на ФАА
Вашингтон, окръг Колумбия*

Мак никога досега не бе влизал в кабинета на администратора на ФАА, но си бе представял някак си по-голямо помещение от това, в което го въведе помощникът ѝ. Шефът на ФАА — за втори път жена на този пост — се изправи, заобиколи писалището си, за да се ръкува с него, след което му посочи голямо кресло от другата страна на бюрото. Лора Бъзби се настани на другия стол зад ниската масичка.

— И така, генерал МакАдамс, какво мога да направя за вас? Всичко, което знам, е, че ръководите много важен черен проект, имате сериозни проблеми и не можете да кажете за тях никому, освен на мен.

Той се усмихна, отвори кожена папка, извади двете странички, съдържащи основните факти, и ѝ ги подаде.

— Онова, което мога да ви кажа, е следното. Вашите хора създават голям проблем, а вие можете да прекратите това много бързо. Тъй като въпросът е от голямо значение за националната сигурност, точно това искам да ви помоля да направите.

Бъзби — висока и елегантна жена, бивш член на Конгреса, с буйна грива посребрена коса и с репутацията на неотстъпчива администраторка, отметна глава и го погледна в очите.

— По-точно?

— Искам да отмените спешно отнемане на пилотски лиценз и да възстановите пострадалия старши пилот, преди дъщеря му, адвокатката и семейството му да потропат на неподходящи врати и да разкрият нашия проект, което ще доведе до непоправими вреди.

Мак ѝ обясни основните факти и новопостъпилата информация за миналото на инспектора от ФАА Харисън.

— Почакайте малко — прекъсна го Лора Бъзби. — Вие твърдите, че и трите обвинения срещу пилота са фалшиви? Подкрепете се с факти.

Мак въздъхна и се впусна в обяснения. Тя кимаше бавно.

— Откъде знаете, че онова витло се е случило?

— Ние... разполагаме с неопровержими доказателства. Знаем точно как изглеждат останките и доказателствата са необорими.

— Разбирам, това е едно от трите обвинения, но не сте ме убедили, че той не е продължил в нарушение полета си по уреди, без да е имал разрешение за това, или че не е пилотирал в нетрезво състояние.

— Трябва да ми се доверите за това, защото ние наистина не разполагаме с време да преминем през нормалните процедури.

— Аз пък съм педантка относно нормалните процедури, господин генерал.

— Да, но ситуацията е необичайна. Много се съмнявам, откакто сте в този кабинет, при вас да е идвал някога координатор на черен проект от Пентагона с молба да направите изключение.

— Може би сте първият. А може и да не сте.

— Е, добре. Като се има предвид евентуалната вреда, която може да бъде нанесена на отбраната, както и пресилената реакция с отнемането на лиценза само четирийсет и осем часа след катастрофата въз основа на почти нищо, плюс очевидното лично предубеждение на инспектора, което се дължи на собствения му печален опит от миналото, то тук са налице всички съставни части на огромна несправедливост, което изисква неотложно преразглеждане, дори да не съществуваше аспектът на националната сигурност.

Бъзби въздъхна и свали ръката, с която бе понечила да подпре брадичката си.

— Господин генерал, когато поех този пост, едно от нещата, които съобщих на хората си беше, че дните на повторни разглеждания и отменяне на решенията на инспекторите на място поради несъстоятелни или политически причини, са вече минало. Когато бях в Конгреса, в подкомисията по авиация, ми беше омръзнало до смърт да гледам как ФАА предприема мекушави действия, поради това, че те — а сега ние — се бояха от политически реакции.

— Разбирам. Но това засяга...

— Националната сигурност. Знаем. Не съм неотзивчива, но онова, което няма да направя, е просто да забележа случая под килима, без да вникна в подробностите.

— В този случай времето е от изключително значение. Семейството на този мъж предприема всички действия, за да отхвърли вашите обвинения и по този начин приближава опасно близо до нас. Ако всичко това гръмне в съдебната зала, може да стане дори още по-

опасно, поради евентуалната намеса на медиите и съдебни нареждания, които не можем лесно да избегнем. Обвинението е толкова слабо, че ще е под достойнството на ФАА да го поддържа и мога да ви обещавам, че ще попаднете в много неудобно положение. А нанесената на командир Роузън щета ще е огромна. Той е старши пилот на 747, който ще остане без работа, докато лицензът му не бъде възстановен.

Тя взе представената ѝ докладна записка, изправи се и даде знак, че разговорът е приключил.

— Ще се занимавам с това веднага щом е възможно, господин генерал.

Мак също се изправи, леко обезпокоен, че започваше да надушва опит за измиване на ръце.

— Мога ли да ви се обадя този следобед?

Тя се засмя и поклати глава.

— Шегувате се, нали? Ще са необходими поне три или четири дни, за да се съберат всички подробности по случая. Ще ви се обадя, когато събера достатъчно информация, за да взема решение.

Мак влезе в асансьора, без дори да забележи четиримата други пътници, които бяха вече в него. Опасността бе твърде реална, за да си позволи глупавото предположение, че Ейприл Роузън няма да намери път през грижливо изтъканата завеса на секретност около „Скайхук“ и да разкрие неща, които никога не биваше да излизат на бял свят.

Знаеше, че разполага с още един скрит коз и ако ФАА откажеше да сътрудничи, той нямаше да има друг избор, освен да го извади. Но ако този миг настъпеше, той трябваше да се намира тук, в столицата.

Планът му да се върне следобед в Анкъридж рухна пред очите му и той си напомни да отмени резервацията си за полета, веднага щом се върне в хотела.

Деловодство, Окръжен съд на САЩ

Вашингтон, окръг Колумбия

10:15 часът сутринта

Грейси погледна часовника си за трети път, след като деловодителят подпечата и прие документите ѝ, свързани с новата тъжба срещу ФАА. След това потъна в дебрите на съда, за да потърси

отговор на настоятелната ѝ молба някой от съдиите да разгледа спешната тъжба през следващите няколко часа.

Чу стъпки и видя една старомодно облечена жена, която влезе и затвори вратата зад гърба си, а после приближи плота леко усмихната.

— Това е крайно необичайна и несъобразена с правилата молба, нали разбирате, госпожо адвокат?

— Да, разбирам. Но и ситуацията е също тъй безпрецедентна.

— Разговарях със съдия Уолтън и ми бе поръчано да ви кажа следното. Първо представете лично тъжбата си във Федералната авиационна администрация и получите обратна разписка. Можете да ми се обадите по телефона и да потвърдите, че сте го сторили. В такъв случай съдията ще разгледа тъжбата ви точно в един следобед.

— Аз... сигурно е недопустимо да питам, но дали съдия Уолтън гледа благосклонно на подобни тъжби?

Усмивката ѝ се стопи.

— Госпожице Роузън, съдия Уолтън рядко е благосклонна към каквото и да било преди обяд. Имате късмет, че е насрочила слушането в един.

Жената отново се усмихна, намигна ѝ леко и се обърна.

* * *

Пътуването с таксито до управлението на ФАА бе една дразнеща поредица от спирания и тръгвания, поради безбройните светофари. Минаха четирийсет напрегнати, болезнено бавни минути, преди Грейси да изскочи от колата и да се втурне в сградата на ФАА и да потърси кабинета на главния юрист. Посрещнаха я хладно и без излишна любезност. Няколко минути след това тя набута подписаната разписка в куфарчето си и пое с асансьора към партера, за да потърси ново такси. В същото време се обади на Ейприл, за да ѝ съобщи за развитието на събитията.

— Почувствах се много странно — каза ѝ Грейси. — И преди съм завеждала тъжби, но никога не съм ходила във федерална агенция да я зашлевя на практика с призовка.

— И каква бе реакцията? — попита Ейприл.

— Като че това им се случва непрекъснато.

— Грейси, току-що получих ново съобщение от татко — нарежда ми да прекратим всичко.

Последва кратка пауза, Грейси се прокашля и каза:

— Ще послушаме Рейчъл. Тя се обади и ми каза, че има генерално пълномощно от него и ми нарежда да продължа докрай.

— Етично ли е да се постъпва така?

— Ако клиентът не се обади и не отмени тези нареждания — да.

— Слава богу. Не разбирам от какво се бои татко.

— Ейприл, ей сега ще дойда да те взема от хотела, след това ще идем в съда и ще чакаме до един. После ще трябва да вложа всичко от себе си да пледирам за нареждане за заседание за изслушване на мотивите и основанията — ако е възможно, за утре.

— Можем ли да ги накараме да действат толкова бързо?

— Това винаги зависи от съдиите, но аз съм предложила много силен аргумент за предстоящи щети. Ако имаме късмет, ще получим това заседание и някакъв държавен адвокат ще трябва да се яви и да каже пред съда кой държи останките и какво е сторено с тях. Междувременно се надявам да приложи достатъчно натиск върху ФАА да се откаже от обвиненията си и да възстанови лиценза на командира.

— Възможно ли е това да стане тъй лесно?

— Би могло, но... съмнявам се. Честно казано, ще трябва да играя интуитивно, Ейприл. Намираме се в непознати води, а аз съм една кротушка, която преследва акула.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Понеделник следобед, ден осми
Федерален окръжен съд за окръг Колумбия
Вашингтон, окръг Колумбия
— Госпожица О'Брайън?

Федералната съдийка Жаклин Уолтън бе влязла в заседателната си зала преди минутка, кимна на деловодителката и на стенографката, след което се отпусна тежко върху стола.

— Имаме спешна тъжба на Роузън срещу Съединените щати и виждам, че адвокатката на господин Роузън вече е тук.

— Да, Ваша чест. — Грейси се изправи зад банката, зад която обикновено стояха прокурорите при наказателните и тъжителите — по гражданските дела. Видя как съдийката я гледа иззад издигнатото си на подиум писалище, срещна погледа ѝ и с много усилия се постара да не покаже как се бе свил стомахът ѝ под светлината на тия съдийски прожектори. Самотата ѝ бе сладка болка — рядката възможност една млада адвокатка да пледира, без да бъде предизвиквана от професионалния гняв и постоянните прекъсвания на опониращ юрист. Ала това предимство се неутрализираше от пълната ѝ изолация като единствена адвокатка в залата. Дотук бе успяла да постигне своето, но мисълта, че съдийката можеше да отхвърли тъжбата ѝ като досаден комар с едно тупване на чукчето си, бе като опасно подводно течение; едва дишаше от притеснение.

На пейките в галерията зад нея нямаше никого, освен Ейприл.

Грейси изобрази спокойна усмивка и се прокашля.

— Бих искала да се представя пред съда — казвам се Грейси О'Брайън и съм адвокатка на тъжителя, командир Арли Роузън. Представили сме спешна тъжба за съдебно решение под формата на временна заповед за задържане, заповед за представяне на основания и искане за съдебно заседание за изслушване на мотивите, всичките срещу правителството на Съединените щати и по-точно — срещу Федералната авиационна администрация, Департамента по отбраната,

Департамента по търговията и всеки друг департамент или държавна агенция, които притежават информация или са замесени в умишлено и незаконно изваждане и преместване на останките от катастрофирал самолет, собственост на тъжителя.

Съдийката кимаше, без да откъсва очи от книгата пред себе си.

— Госпожице О'Брайън, това по адмиралтейското законодателство ли е?

— Отчасти да, Ваша чест, но в по-голяма степен е гражданско дело. Адмиралтейското законодателство е приложимо само до неправомерната намеса при изваждането на останките, които не са били изоставени, какъвто е нашият случай.

— Вие пледирате, че става дума за адмиралтейско и гражданско право, а двете дела, които искате да съчетаете, се намират в еднакво объркано състояние.

— Ваша чест, първото дело срещу Бреговата охрана...

Съдийката ѝ махна с ръка да замълчи.

— Мога да прочета и сама жалбите, госпожице адвокат — такива каквито са. Тя свали очилата си и се наведе напред със строго изражение. — Вие се явявате пред този съд с купчина заплашителни молби, за да принудите правителството да изпълни желанието ви, водена от предпоставката, че ще се случи сериозна щета, ако веднага не удовлетвори тъжбата ви и издам съответните нареждания. Това е фронтално нападение и изисква много убедително изложение на фактите, да не говорим за тяхната правна окраска. И след като казах това, ще трябва да видим дали изобщо сте допусната да практикувате в този съд.

— Ваша чест, моята молба е пред вас, заедно с другите документи. За протокола — допусната съм да практикувам в щата Вашингтон и във федералните окръжни съдилища в Западния окръг Вашингтон, затова настоявам за спешно разрешение за допускане до този съд.

Жаклин Уолтън поклати глава и се разсмя в отговор.

— Вие си позволявате твърде много, госпожице О'Брайън — да дойдете тук и да поискате автоматично да бъдете допусната, очаквайки да забравим нормалната процедура.

Грейси усети как мозъкът ѝ превключва на по-високи обороти. Предишната вечер бе проучила съдия Уолтън и знаеше, че е твърда,

ала наивно се бе надявала, че когато жена пледира пред съдийка, това би предизвикало поне минимално съчувствие.

— Ваша чест, никога не бих постъпила така, ако това не бе наистина спешен случай, който изисква справедливо решение от този съд.

— Това вече го казахте. А сега ми кажете, госпожице адвокат, защо смятате, че съществува непосредствена заплаха от нанасяне на щети, която изисква от мен да действам незабавно и да ви допусна да практикувате в този съд, както и да принудя цялото правителство на Съединените щати да извърши маса неща?

— Добре, Ваша чест, аз...

— Искам да кажа, че ако някоя агенция на щатското правителство си е дало труда и времето и е похарчила пари и ресурси, за да извади останките на сваления самолет на клиента ви, какви евентуални доказателства имате, които да ви водят към странното заключение, че тази агенция възнамерява да ги унищожи?

— Не унищожаването на останките ни безпокои, Ваша чест. Става дума за възможността при складирането им, при превозването, при скриването им или при продължаващото владение над тях те да променят евентуално оневиняващо доказателство, съдържащо се в тях, а това означава...

— Госпожице О'Брайън, аз не понасям в този съд да се говори на изопачен юридически жаргон, когато и обикновеният английски може да свърши работа. Преразкажете казаното от вас така, че да може да го разбере и обикновен човек.

— Да, госпожо.

Съдията поклати раздражена глава.

— Госпожице адвокат, не съм „госпожо“, а съдия. В много случаи — многострадална, но съдия, независимо от пола. Можете да се обръщате към мен със „съдия“ или „Ваша чест“. Но не и с „госпожо“. Ясно ли е?

— Да, Ваша чест, моля да приемете извиненията ми.

— И за протокола — одобрявам молбата ви за допускане да практикувате в този съд, но няма да търпя прекалено цветист език. В девети окръг може и да харесват подобна словесност, но аз не я толерирам тук.

Грейси кимна, стараеше да се прикрие объркването си — всичките ѝ предварително съставени и репетирани доводи изведнъж се пръснаха в безпорядък.

„Добре. Обикновен английски, каквото и да означава това.“

— Ваша чест, ФАА е отнела пилотския лиценз на командир Роузън, основавайки се на обвинението, че е катастрофирал със самолета си поради безразсъдно пилотиране. На командир Роузън — моят клиент — се случва витло по време на полет и нанася такива повреди, че не е могъл да овладее самолета. Счупеното витло е причина за катастрофата. Абсолютно неопровержимо доказателство за счупеното витло лежеше на дъното на Залива Аляска ведно с останките на самолета. Това доказателство би оневинило веднага моя клиент по основното обвинение към него. Но държавните власти решиха да извадят и преместят тези останки. В процеса на изваждане и преместване на останките властите поставиха под заплаха възможността на клиента ми да се оправдае по фалшивото обвинение в безразсъдно пилотиране, като променят физическо доказателство. Ако физическото доказателство — останките — в този момент още доказват неговата невинност, тогава е от жизненоважно значение да се забрани на всекиго да... да не... да ги пипа повече.

Съдийката повдигна вежда и отнетна глава, в изражението ѝ се появи слаб намек на усмивка.

— Наистина ли казахте „да не ги пипа“, госпожице О'Брайън?

— Да, Ваша чест. Вие наредихте да използвам обикновен английски и тъй като този израз е разговорен, очевидно е, че...

— Обикновен английски. Добре. Продължете.

— Усложняващо обстоятелство за тази спешност, Ваша чест, е фактът, че не успяхме да установим коя агенция на правителството на Съединените щати е иззела останките, къде са те и какво е планирано да се прави с тях. Адмиралтейският аспект на този случай е свързан на първо място със собствеността на останките, намиращи се в международни води. Първо, моят клиент не се е отказал от останките, не е обявил т.нар. абандон. Второ, моят клиент е наел фирма за изваждане на останките. Трето, достъпът на тази спасителна фирма до мястото на останките е незаконно възпрепятстван от Бреговата охрана. Четвърто, макар че собствеността на всеки регистриран в САЩ самолет и адресът на собственика могат да бъдат установени за пет

минути по интернет като се въведе само номера, изписан върху опашката му, не е направено никакво усилие от страна на държавните власти командир Роузън да бъде уведомен за намеренията останките да бъдат... местени.

— Продължете.

— И така, имаме случай на необяснимо поведение от страна на някаква държавна агенция, в нарушение на установените правила за работа с не изоставени останки от самолет и съществува голяма възможност да се нанесе огромна вреда на кариерата и финансите на командир Роузън, ако физическото доказателство, което би го оневинило по обвинението в безразсъдно пилотиране, бъде разрушено или повредено.

— Доколкото виждам има и други обвинения на ФАА към вашия клиент.

— Да, Ваша чест. ФАА го обвинява, че е пилотирал в нетрезво състояние. Кръвните анализи, направени в болницата „Провидънс“ в Анкърридж непосредствено след постъпването му там, напълно отхвърлят това обвинение. Третото обвинение е, че е летял по визуален план на полета, навлязъл е в условия, при които се е налагало да лети по уреди, и не е обърнал обратно достатъчно бързо. Ще можем напълно да отхвърлим и това обвинение, когато на моя клиент бъде осигурен съответният процес.

— Да не би сега да имаме конституционален казус, госпожице О'Брайън? Да не би да обвинявате правителството, че е действало, без да осигури справедлив процес на клиента ви?

Грейси долови навреме скрития смисъл във въпроса на съдийката. С това шега не биваше.

— Ваша чест, досега, преди да се съгласите да ме изслушате, има само едно процесуално действие, което е било изпълнено коректно, и то е формалното изпращане на решението на ФАА за лишаване от лиценз. Не е имало процесуални действия относно изземването на останките, не е имало обявяване на подобни намерения, както и в отказа да ни кажат къде са останките. Освен това причината да се жалваме от ФАА днес е да предотвратим продължаването на, казано на най-простия английски, който е по силите ми, каруцарското поведение на агенцията спрямо командир Роузън. Инспекторът на ФАА в Аляска проведе изключително враждебен разпит с него — в болничната му

стая, в следобед след спасяването на командир Роузън — и му даде да разбере, че ще отнеме лиценза му и без необходимите за това доказателства. Поведението на държавните власти оттогава насам се свежда до осуетяване на може би най-важните усилия на моя клиент — да се съберат и запазят доказателствата, чрез които той да се защити, както и до отнемането на правото му да упражнява професията си.

— Това ли е всичко? — попита съдийката.

— Да, Ваша чест, така мисля.

— Е, най-добре ще е да сте сигурна. Имате ли да добавите нещо към тези свои доводи или не?

Грейси въздъхна, сведе за миг поглед, разлисти книгата пред себе си и се опита отчаяно да открие нещо, което не бе пледирала. „Какво пропускам?“ Все едно беше отново в университета и се опитваше да защити интерпретацията си пред готовия да я съсече професор по конституционно право, който бе един от най-страшните, високомерни и унищожителни хора, които познаваше.

„О, Господи! Разбира се!“

— Ваша чест, моля да ме извините. Едва не забравих основанията ни да добавим и ФАА към тъжбата ни за временна заповед за запор и да се яви като ответник по молбата ни за изслушване на основанията.

— Разбира се, госпожице О’Брайън, продължете нататък.

— Благодаря ви. Имаме действителни причини да смятаме, че ФАА пряко или чрез различни свои служители, инспектори или други членове на персонала, активно се опитва да фалшифицира, скрива или унищожават доказателства, които биха обезсилили действията срещу командир Роузън. Ние смятаме, че ФАА е пряко или косвено замесена в изземването на останките и имаме основания да смятаме, че агенцията крие записите от радарите на РВД, на които би се видяло присъствието на друг самолет на същата височина и на същото място, където самолетът на командир Роузън е изгубил перка от витлото си. Тази ни убеденост се подкрепя от факта, че Бреговата охрана конфискува видеозаписите, които дъщерята на командир Роузън направи на останките, преди да бъде отстранена от мястото, както и от факта, че персоналят на ФАА е излъгал госпожица Роузън за възможността радарите им да засекат самолет, летящ на такава малка височина, на каквата е летял командир Роузън. Казано накратко, Ваша

чест, ние смятаме, че е възможно да е имало и друг самолет, който е бил от или за държавна агенция със знанието на ФАА, който може би е блъснал самолета на командир Роузън във въздуха и причинил загубата на витлото, а заедно с него — и на самолета. Ако е така, агресивните действия да се извадят и скрият останките, да се попречи на видеозаснемането им и на представянето на радарните записи, както и неправилната им интерпретация, са на прима фаче действия на официална измама. Целта на тази измама не е изяснена. Във всеки случай — обобщава Грейси, — кариерата на един достоен старши пилот е сложена на везните, при това със загуба на огромни средства и на репутацията му, затова на ФАА трябва да бъде попречено да заговорничи, по какъвто и да е начин, за да скрие доказателствата.

— Сега вече приключихте ли? — попита съдийката.

— Да, Ваша чест.

— Добре. Госпожице адвокат, равнището на доказателствата за обвинения прима фаче спрямо правителството на САЩ, че е замесено в незаконно или нелегално прикриване на фактите, е твърде високо и аз очаквах от самото начало да имате сериозни затруднения да ги представите. На държавните агенции — а вие се тъжите, освен срещу ФАА и срещу Бреговата охрана и ВМС — рядко им хрумва да нарушават закона и да бягат от отговорност. Ето защо, ако военните, примерно, наистина са извадили останките на самолета на клиента ви, няма основания автоматично да се приеме, че това е сторено незаконно или поради някакви престъпни причини. В Холивуд правят подобни допускания, но рационалните юристи и съдилищата — не. Второ, може да има множество разумни причини за конфискуването на подводния видеозапис, които изобщо да не са свързани с желанието да се помогне на ФАА да санкционира даден пилот, ето защо пак вие трябва да поемете на плещите си голямата отговорност, за да оправдаете издаването на временна заповед за заповор и за съответното съдебно заседание. Фактът, че всичко това се е случило, не е достатъчен. И накрая, това, че един строг инспектор от ФАА е обидил вашия клиент с острите си въпроси, не представлява задължително предубеденост и нарушаване на съответните процедури. А и вашите доводи относно участието на ФАА във всичко това не ми се струват много убедителни. Те са отнели лиценза на вашия клиент, защото е катастрофирал и смятат, че катастрофата е в резултат на множество

нарушения. Въпреки неудобствата, които той трябва да изтърпи като не може известно време да лети, съществува съответна процедура на обжалване и може би вие си губите времето тук, вместо да я предприемете. Факт е, че вие ми предоставихте твърде малко основания да заключа, че ФАА знае нещо за преместването на останките, за онова какво има на радарните записи, или за присъствието или отсъствието на друг самолет в района, освен доводите, че чрез техните действия те могат да се възползват от отсъствието на доказателството, което вие твърдите, че се съдържа в останките. Това са хипотези, които водят във всички посоки и вие, въпреки това искате аз да ги приема по начин, който предполага зловредни намерения от страна на ФАА, ВМС, Бреговата охрана и Бог знае кой още. Съжалявам, госпожице О'Брайън, но аз...

— Ваша чест, мога ли да добавя още нещо? — намеси се неочаквано Грейси, с риск да разгневи съдийката с прекъсването си.

— О, необходимо ли е, госпожице адвокат?

— Да, Ваша чест. В отговор на всички ваши аргументи.

Съдия Уолтън въздъхна и изгледа в продължение на няколко секунди Грейси.

— Добре. Давайте. Но накратко.

— Смисълът на юридическото искане за временна заповед за заповор се състои в това, че ако основанието е фактически вярно, то ще представлява и основа за съдебно предписание. С цялото си уважение към институцията, смятам, че Ваша чест поставя по-високи изисквания за доказателствата, отколкото го изисква законът, защото е замесено правителството, а по този начин вие искате аз не само да представя евентуално защитима на процес теза, а и да убедя по логичен път този съд. Не е необходимо аз да правя това. Мисля, че отговорих на изискванията на закона, Ваша чест. Вие ще направите детайлната си преценка на показанията и пледоариите на заседанието при изслушването на основанията, а не сега, в този съд. Тук трябва да се прецени дали представените от мен факти са достатъчно надеждни. С други думи аз моля съда — пледирам пред съда — да издаде тези временни заповеди за заповор и да даде възможност на властите да отговорят, преди да се извършат такива действия, които ще лишат командир Роузън от възможността за преразглеждане на отнетия му лиценз, ако нашите твърдения са верни. Единственият възможен

въпрос, Ваша чест, би трябвало да бъде следният: ако по някакво странно стечение на обстоятелствата и безпрецедентна ирония на съдбата се окаже права и ФАА е влязла в престъпен заговор с други агенции, за да лиши командир Роузън от правото на справедлив процес, от правото да представи свои доказателства и от правото да се оневини, то в полза на правосъдието ли ще е да бъде прекратен процесът на този етап?

Грейси усети как сърцето ѝ се разтупка силно, докато гледаше как съдийката барабани с пръстите на дясната си ръка по писалището, а с другата ръка бе подпряла брадичката си. Бе вперила неподвижен поглед в Грейси. В залата цареше пълна тишина, ако не се брои съскането на климатичната инсталация и последните удари на стенографката по клавишите.

— Госпожице О'Брайън, тази реч наруши забраната ми да се използва цветист език, но съдържаше определена симетрия в мисленето. Не се съмнявам, че първоначалното ми впечатление ще бъде променено и че тъмните заговори, за които става дума тук, ще се окажат несъществуващи. На мнение съм, че нито една от тези временни заповеди не трябва да бъдат издавани, но... вашият въпрос дали това ще послужи на правосъдието е достатъчно провокативен, за да променя мнението си. И така, аз ще издам тези временни заповеди и — макар че това ще хвърли в ужас колегите ми в този съд с нарушаването на нормалния ход на делата — ще назнача съдебно заседание за изслушване на основанията за утре сутрин в десет часа. Тогава ще видим какво ще кажат ФАА и останалите държавни агенции.

— Благодаря ви, Ваша чест.

— Много се съмнявам, че тези временни заповеди ще издържат след техните изказвания, но ще видим.

След като съдийката подписа заповедите и излезе от залата, Грейси взе копията от деловодителя и тръгна бавно към вратата, съпроводена от Ейприл.

— Грейси, какво... — започна Ейприл, но тя постави показалец пред устните си в знак да замълчи, докато не излязат във фойето. Намериха една пейка и се тръшнаха на нея.

— Беше великолепна, Грейси! — тихо прошепна развълнуваната Ейприл и я стисна за ръката.

— За малко да загубим.

— Знам, но ти я върна в реалността и спечели!

— Още е рано да се броят пилците.

— Но въпреки това ги задействахме. Нали така? Ей, искам да видя поне една малка победоносна усмивка.

Грейси кимна и бърза усмивка пробяга по лицето ѝ.

— Знаеш ли, съдийката е права — каза тя.

— Моля?

— Властите ще реагират като анаконда с огнехвъргачка на опашката. Утре заран тук ще се явят половин дузина заместник-главни прокурори, за да подкрепят мнението на съдийката, че цялата тази работа е плод на заблудения ум на една паникьосана млада адвокатка. Ще я убедят, че съм чела прекалено много криминални романи. Ще твърдят, че останките не са при тях, че нямат представа за какво говоря, че защитавам един опасен човек и че като са му отнели лиценза, са избавили обществото от него. Ще посочат, че кръвните изследвания в Анкърридж не доказват нищо, тъй като са направени много часове след катастрофата. Ще увъртат, ще лъжат, ще мажат и в крайна сметка съдийката ще отхвърли всичко. — Грейси въздъхна. — Попаднахме на неподходящ съдия.

— Чакай малко. Няма ли да им се наложи поне да покажат записите, които Бреговата охрана иззе?

— О, ще измислят някаква история за тях, как са ги изискали от Анкърридж, но когато пристигнат, всичко ще бъде изтрито.

— Боже, Грейси! Я се чуй какво говориш!

Грейси поклати глава и сведе поглед.

— Съжалявам, Ейприл. Но трябва да гледаме реалността в очите. Единственият начин да се борим, е традиционният — като използваме обичайните методи на обжалване пред ФАА и НСТБ. Ще трябва да се обадя на командира...

— Не и с този тон като на панихида.

— Не е панихида. Но... добре де, можем да изчакаме малко.

— Няма да ми заемаш пораженческа позиция, Грейси!

— Опитвам се да не бъда поразенка. Опитвам се да мисля практично и да предвидя неизбежното. Това, дето се случи... бе добре премислен риск, но в крайна сметка ще загубим. Но не казвам, че не постъпихме правилно.

— Чакай малко!... Ако ФАА и Бреговата охрана, ВВС и флотът като цяло наистина са виновни, а ние знаем, че са, какво би очаквала да сторят утре адвокатите им?

— Моля? — Грейси вдигна глава, бе слушала с половин ухо емоционалния изблик на Ейприл.

— Всъщност ти ми разказа най-подробно какво ще направят. Тогава защо не им отнемеш вятъра в платната и не започнеш утре пледоарията си с техните доводи. Представи ги пред съдийката и след това ги обезсили един по един. Ти ще говориш първа, нали?

— Да.

— Тогава изтъкни аргументите, които те ще представят. Лъжи и увъртания, димни завеси и хитри стъпки встрани. Убеди съдийката, че те избягват да отговорят на истинските въпроси с надеждата, че тя ще прекрати делото ни само въз основа на твърденията им.

Ейприл забеляза, че Грейси започва да възприема логиката ѝ — кимаше отначало бавно, а после една лека усмивка цъфна отново върху лицето ѝ.

— Това може и да не е лишено от смисъл, знаеш ли? Но ще трябва за един ден да свърша работа, за която е потребна цяла седмица. — Тя се изправи. — Като се почне от съвсем не маловажната задача да бъдат уведомени съответните държавни служители. Да вървим.

— В хотела ли? Не трябва ли първо да хапнем нещо?

Грейси клатеше глава, енергията ѝ се възвръщаше.

— Иди да хапнеш без мен. Ще ми трябва няколко часа да внеса уведомленията. Като се върна, можеш да ми даваш по малко шоколад с чаша кафе. И няма да ме пускаш да изляза, независимо колко те моля, увещавам или крещя.

— Тази реплика вече съм я чувала.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вторник, ден девети

Федерален окръжен съд за окръг Колумбия

Вашингтон

11:25 часът сутринта

Грейси усети, че е затаила дъх, докато очакваше съдийката да произнесе решението си. Погледна към Ейприл, която ѝ се усмихна окуражително и кимна леко, ала напрежението на изминалите деветдесет минути и енергията, която бе вложила, за да пледира тезите си, си казаха своето и влияеха върху способността ѝ да се съсредоточи. Виждаше с периферното си зрение държавните адвокати, които седяха зад съседната банка, разлистваха документи и се споглеждаха самоуверено. Бяха се явили петима, включително и един новоизпечен адвокат като нея самата. Водещият адвокат бе пледирал уверено и бе изтъкнал цял списък от причини, поради които съдийката трябва да спре делото и да не губи времето на всички. Изтъкваша, че нямало правни основания, че били известени прекалено късно, че обвиненията са с погрешен адрес, че неправомерно е конституиран защитникът на тъжителя, че имало процедурни грешки в тъжбите, както и основния факт — че е безполезно на държавата да се вменява да предаде останки, които тя не притежава.

Грейси слиса държавните адвокати, следвайки предложението на Ейприл — изложи сама аргументите на властите и ги разби един по един, ала съдийката сполучливо се правеше на невъзмутима и непроницаема.

— Много добре, дами и господа, готова съм да се произнеса по делото — рече неочаквано съдия Уолтън и прекъсна монолога, който течеше в мислите на Грейси.

— Намирам доводите на тъжителя за недостатъчни, за да подкрепят валидността на различните временни заповеди за запор. Тези заповеди се отменят, отхвърля се молбата за издаване на съдебни решения по трите обединени тъжби. Делото е приключено.

Чукчето удари в мига, в който Грейси скочи на крака.

— Ваша чест, уведомяваме ви, че веднага ще обжалваме решението ви.

— Прието — каза съдийката, събра книгата си и изчезна през вратата.

Грейси се запъти към водещия адвокат на държавните власти.

— Вие, господа, разбирате, че това бе само първият рунд, нали? — рече тя с предпазлива усмивка.

Старшият адвокат кимна.

— Очакваме да се видим отново, госпожице О'Брайън.

— Всичко това е ненужно, нали разбирате? — додаде тя.

Той я гледа мълчаливо в продължение на няколко секунди. Останалите четирима души от екипа му мълчаха и слушаха дискретно.

— Какво точно искате да кажете?

— Искам да кажа, че в дъното на цялата работа седи една ужасна грешка. Всичко, което желаем, е лицензът и репутацията на командир Роузън да бъдат незабавно възстановени. Не се интересуваме от щети, нито пък от разкриването на онова, което се върши в Аляска, каквото и да е то, освен ако нещата не се проточат. Но мога да ви уверя, че ако се проточат, ще свършат с осветяването на всяко кътче, ъгълче и потулена ниша на държавните власти и на военните, докато не разкрием всичко, или докато не бъде възстановен лицензът.

— Госпожице О'Брайън, ако това изявление има за цел да окаже някакъв натиск, или да постигне споразумение относно действието на ФАА, говорите с тези, с които трябва. Ще трябва да подадете съответната жалба за преразглеждане на решението на ФАА за отнемане на лиценза. За държавата няма значение дали ще я съдите, или не. Всъщност всичко това бе губене на време, макар че за вас може да е било вълнуващо.

— Моля?

Той се засмя.

— Знам, че винаги е вдъхновяващо, особено за хора, които не познават коридорите на властта. Разбирам, че за един млад юрист да дотича във Вашингтон, да пледира във федералните съдилища и да съди Съединените американски щати за каквото и да било е доста опияняващо, но рядко е ефикасно.

Грейси усети, че се изчервява от гняв и вдигна неволно длани пред устните си.

— Значи така си мислите? Че става дума за дилетантско практикуване на правото?

— Ами... знаете ли, действията ви граничеха с фриволността.

— Казано с други думи — пълни глупости, така ли, сър? Може би не сте прочели фактологичния преамбюл. Там става дума за клиента ми в щата Вашингтон — съсипан, старши командир от гражданската авиация, който не може да разбере защо собственото му правителство е решило да го убие професионално без доказателства, без основания и без надлежния процес.

Водещият адвокат погледна към колегите си, след което отново се обърна към Грейси:

— Вижте, не знам защо възприехте забележката ми като сексистка, но аз определено не вложих в нея такъв смисъл.

— Как ли не! И дори да приема замъгленото ви извинение, вие определено искахте да изиграете картата „арогантен старши юрист“, макар че това няма да има никакъв положителен ефект за задачата ви да защитавате заговора, който се извършва там, горе.

— Къде горе?

— В Аляска. Гледайте телефоните ви да не дават заето, господин адвокат — сопна се Грейси. — Още този следобед ще ви уведомя официално за спешно заседание по обжалването ни.

Един от адвокатите се изсмя подигравателно, а водещият юрист му хвърли предупредителен поглед, преди да се обърне отново към Грейси.

— Госпожице О'Брайън, моля ви не хранете големи надежди, че който и да е апелативен съдия ще уважи това дело с бързо обжалване. Тук не се работи по този начин.

Грейси написа една бележка и му я подаде.

— Какво е това? — попита държавният юрист.

— Номерът на клетъчния ми телефон. Обадете ми се, когато най-сетне осъзнаете, че прикриването на истината ще бъде разкрито и ще поискате да приключите делото навреме.

Тя се обърна и даде знак на Ейприл, която слушаше от разстояние, и двете се запътиха към вратата. Излязоха във фойето, а после — и на улицата и се отдалечиха колкото могат по-бързо. Грейси

посочи кафенето „Старбъкс“ на една пресечка разстояние, Ейприл кимна, последва я и плати двете кафета с мляко. Настаниха се на две леки плетени столчета в ъгъла.

— Изглеждаш ми наистина ядосана — започна Ейприл.

— Смятай го за решимост да разритам високопоставените им задници — отвърна Грейси, но веднага смекчи тона. — Знаеш ли какво е най-лошото, Ейприл? Очаквах високомерно отношение от всекиго, който се яви в защита на властите. Знаех го, но въпреки всичко се оставих това да ми подейства.

Ейприл отпи от кафето си и не отвърна нищо, изчака приятелката ѝ да подреди мислите си и махна с ръка по посока на близката сграда на съда.

— Знаеш ли, аз наистина очаквах днес да ни изхвърлят.

— Е, и какво ще правим сега?

Грейси се наведе и отвори куфарчето си, извади папка с куп документи и я постави пред Ейприл.

— Какво е това?

— Обжалване срещу прекратяването на делото. Реших, че ще е най-добре да подготвя документите още снощи.

— Значи си работила цяла нощ, така ли?

— Да. Налагаше се. Докъм два часа през нощта не си представях, че ще прекратят делото. А сега просто трябва да намеря съчувстващ апелативен съдия в Апелативния съд на окръг Колумбия. Някой, който ще изслуша жалбата.

— Толкова ли е лесно?

— Не. Ще трябва да се моля, да увещавам и да се надявам, а може би няма да успея дори да прескоча чиновниците.

— Само мъже ли са апелативните съдии?

— Не всички. Но повечето са мъже.

— Какво ще кажеш, ако се явиш по бикини-прашки и се кикотиш повечко?

— Да, чудесно. Това ще засили имиджа ми на сериозна адвокатка.

Грейси се изкикоти.

— Това ще е страхотна сцена, Розенкранц!

— Радвам се, че те чух да се смееш — каза Ейприл. — През последните два дни не се случваше много често.

Грейси не отговори. Плъзна поглед по часовника си и въздъхна.

— Трябва да се обадя на командира, а след това да направя страхотно впечатление. Има само един съд, в който мога да отида, и скоро трябва да съм там.

— Какво мога да сторя, за да ти помогна?

Грейси се усмихна и поклати глава.

— Просто се помоли малко. Това ще е солово изпълнение. Глупавичката малка адвокатка от Западното крайбрежие срещу реалния свят, пълен със сериозни, опитни мъже, готови да ме потупат благосклонно по главата и да ми кажат, че ако смятам, че мога да победея, значи витая в свят на мечтите. Но знаеш ли какво?

— Какво?

— Мога да го направя. Понякога и добрите побеждават.

Грейси изхвърча през входната врата и изчезна зад ъгъла да потърси такси, а Ейприл извади клетъчния си телефон и позвъни у дома, в Секуим. Апаратът обаче бе оставен на гласова поща. Потърси още два номера, но и двата не ѝ отговориха.

Поседя замислена известно време, след това отвори електронния си бележник и набра номера на съседите.

— Не знам, скъпа — отвърна жената. — Мисля, че ги видях да заминават преди няколко часа, но не съм сигурна.

Ейприл затвори клетъчния си телефон, чувстваше се объркана. Имаше поне сто невинни обяснения за това, че не можеше да се свърже с Арли и Рейчъл, включително и онова, което я бе смуцавало твърде много пъти — фактът, че те смятаха за свещена територията на спалнята си и се придържаха към теорията, че неизключените телефони са сред най-ефикасните противозачатъчни средства.

Ала за пръв път от години насам тази мисъл не я накара да се усмихне. Не я оставяше чувството, че се бе случило нещо много лошо.

Тя стана и се запъти към вратата, като едва не пропусна звъна и вибрирането на телефона. Отвори го.

— Ало?

— Ейприл? Тук с Джени Уайт, съседката на родителите ти.

— Да, госпожо Уайт.

— Реших да прескоча до тях и да хвърля едно око. Не съм влизала, но погледнах през прозорците. Къщата е празна, колата на баща ти я няма и...

— Какво?

— Ейприл, къщата изглежда така, сякаш някой е тършувал в нея.
Мисля, че ще е най-добре да се обадя на шерифа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хотел „Уилърд“

Вашингтон, окръг Колумбия

5:46 часът следобед

— Генерал МакАдамс? Обажда се Лора Бъзби от ФАА.

— Госпожо администратор. Как сте?

— Относително податлива на външни стимули, както обичам да казвам.

— Това е най-добрият отговор на въпроса, който съм чувал.

— Опитваме се да бъдем забавни. Обаждам ви се във връзка с вашето посещение вчера.

— Да?

— Ами, изглежда командир Роузън е изпратил в града адвокат, който е завел дело срещу ФАА и макар на първия рунд делото да е било прекратено тази сутрин от съда в окръга, адвокатът е обжалвал. Изводът е, че наистина не мога да направя нищо в тази ситуация, когато предстои съдебен процес.

Генералът прехвърли слушалката в другата си ръка.

— Извинете ме, администратор Бъзби, но ако разбирам правилно, съдебният процес не би трябвало да ви възпре да преразгледате решението за отнемане на лиценза, освен ако съдът изрично не ви нареди да не го преразглеждате, така ли е?

— Това е нашата политика, господин генерал, и тя е добра. Когато предстои процес, аз в никакъв случай няма да се намеся. Твърде жалко, че са го направили. Може би щеше да има възможност за известно маневриране.

— Аз също съжалявам — отвърна Мак и добави съответстващите любезности, преди да прекрати разговора.

7:45 часът вечерта

На пет пресечки от хотел „Уилърд“ в едно малко интернет-кафене Грейси се тръшна пред компютърен терминал, извади малък бележник, сръбна от чашата с кафе и отхапа от кифлата си. Боеше се, че трябва да съобщи на Ейприл, че всичките ѝ опити да говори пряко с някой от апелативните съдии пропаднаха, макар че самата апелативна жалба бе приета и заведена. Кой знае защо обаче отказите не я объркаха. Или може би, помисли си тя, вече бе толкова претръпнала, че психиката ѝ отблъскваше всички удари, колкото и тежки да бяха.

Влезе в компютъра с потребителската парола, която бе купила от касиера, извика няколко сайта с телефонни указатели и ги прегледа един по един, за да потърси домашните адреси и телефони на различни съдии. Поради съображение за сигурност повечето съдии ограничаваха публичния достъп чрез инициали или като избягваха да включват телефонните си номера в указателите, но в биографичните им данни все пак имаше достатъчно информация, за да може тя да отгатне кои са домашните им телефони.

Грейси пое дълбоко дъх и позвъни на първия съдия, но ѝ отвърна само гласовата му поща. Опита с втория, но със същия успех.

Третият път ѝ отговори една подозрителна съпруга, която все пак извика накрая мъжа си на телефона.

— Съдия Съмърс? Аз съм адвокатка от щата Вашингтон и отчаяно се нуждая от спешно заседание на вашия съд по повод обжалването, което съм завела днес следобед в деловодството ви. Бих ли могла да се срещна с вас тази вечер и да обясня защо е необходимо жалбата да бъде разгледана почти незабавно?

— Бихте ли повторили отново името си?

Тя му даде основните си данни плюс номера на адвокатската си карта в щата Вашингтон.

— Не, госпожице О’Брайън, не можете да дойдете у дома след работно време или по което и да било време без покана. Възнамерявам да се оплача в елегията ви за този ваш опит за извънреден контакт. Как смеете да ми се обаждате вкъщи, вместо да се придържате към нормалната процедура!

— Ваша чест, това дело е за...

Линията бе прекъсната и в същия миг в съзнанието ѝ се появи споменът за предупрежденията на Бен Джансън да не поставя фирмата в неудобно положение.

Тя зачеркна името на съдия Съмърс и се опита да запомни следващия номер, достатъчно дълго, за да го набере, без да го търси отново, ала безпокойството, предизвикано от реакцията, която току-що бе получила, блокира паметта ѝ.

Пак ѝ отговори гласова поща и тя отново прекъсна връзката, без да остави съобщение.

Оставаше ѝ още един номер и тя го набра, изчака осем позвънявания, преди да ѝ отговори женски глас.

— Извинете, обажда се Грейси О'Брайън, адвокатка, бих искала да се свържа със съдия Уилямсън.

— Съдията е извън дома си тази вечер, госпожо. Мога ли да му предам нещо?

— О, Господи, да не би да работи в кабинета си дотолкова късно?

— Не, госпожо. Съдията е в хотел „Мейфлауър“, ще държи реч на официална вечеря.

— Значи — в „Мейфлауър“.

— Да. Сигурна ли сте, че не искате да оставите съобщение за него?

— Не. Благодаря ви.

Грейси прекрати връзката и се замисли. „Мейфлауър“ се намираше на по-малко от пет пресечки разстояние. Скочи на крака, грабна куфарчето си, след това обаче седна отново и извика интернетски файл с биографични данни за съдия Сандър Уилямсън.

„Най-дългогодишният съдия в Апелативния съд на окръг Колумбия... седемдесет и шест годишен... независим, смятан за твърде непредвидим, за да се състезава за място във Върховния съд... добър оратор, неженен... но къде е снимката му?“ Грейси продължи търсенето и откри статия във „Вашингтон поуст“ със снимка на съдията, увеличи изображението и го разгледа внимателно. Лицето му бе с изострени, квадратни черти — приличаше донякъде на Линкълн, но без брадата.

Извън телефонът — обаждаше се Ейприл.

— Грейси, станало е нещо лошо у дома! — рече тя и разказа за телефонните си разговори.

— Казваш, че шерифът е намерил задната врата отключена?

— Да. Той не е сигурен дали къщата е била тършувана, или татко и мама просто са разхвърляли и са заминали неочаквано. Но аз звъня

навсякъде и никой не отговаря...

— Дръж ме в течение, но сега трябва да вървя. Ще ти обясня по-късно.

Грейси грабна куфарчето си и се запъти към вратата. Измина разстоянието до „Мейфлауър“ за по-малко от десет минути.

От голямото фоайе пое по широк коридор, вдясно бяха ресторантът и голямата бална зала. Видя през отворената врата челната маса и зала, изпълнена с мъже в смокинги и жени със смайващи вечерни рокли. Всички слушаха внимателно оратора. Тя мигновено го позна, беше Уилямсън.

Грейси избра най-задната врата към балната зала и тъкмо влизаше, когато голяма мъжка длан се отпусна леко върху рамото ѝ и я изведе във фоайето.

— Трябва да прегледам куфарчето ви и да видя поканата ви, госпожице — рече той.

Грейси му подаде куфарчето си и започна да се преструва, че търси поканата в чантичката си.

— Знаете ли, закъснях заради заседание в съда, но се обзалагам, че моят старши партньор вече е тук, на масата на съдия Уилямсън.

— Необходимо ми е покана — повтори облеченият в цивилни дрехи охранител.

— Опитвах се да ви обясня: смятам, че поканата ми е у старшия ми партньор, защото днес в офиса му я дадох, стана някакво объркване и мисля, че...

— Че е останала у него, така ли?

— Да.

— Аз разполагам със списък. Съобщете ми името си.

Някакво движение привлече вниманието ѝ, тъкмо докато се готвеше да отговори. Джим Ригс, старшият държавен юрист, върху когото се бе нахвърлила сутринта, влизаше през съседна врата, без да го спрат, без да показва покана.

Тя пристъпи и го улови за ръкава.

— Ето ви и вас!

Ригс спря на място, веднага щом я позна.

— Виж ти! Госпожица О'Брайън.

Грейси посочи към охранителя.

— Бихте ли били тъй любезен да потвърдите пред този господин, че аз наистина трябва да присъствам тук?

Адвокатът погледна към охранителя, след това — отново Грейси, — и се усмихна.

— Ами, разбира се — рече той. — Госпожица О'Брайън наистина трябва да е тук, а освен това тя ще седи до мен, за да мога да я държа под строг контрол.

Охранителят се усмихна и кимна, след което ѝ подаде куфарчето и отстъпи, за да ѝ стори място.

Ригс ѝ даде знак да влезе преди него в залата и след като тя го стори, изведнъж осъзна как се набиваше на очи, след като не бе достатъчно добре облечена, за да се впише в елегантната публика. Той ѝ посочи празен стол край една от масите и седна до нея, прошепна няколко думи на жената вляво от себе си, след което се наведе към Грейси и ѝ протегна ръка.

— Между другото, казвам се Джим Ригс, госпожице О'Брайън — високомерният старши адвокат-сексист. Моля, наричайте ме Джим.

— Благодаря ви, Джим. А вие ме наричайте Грейси. Благодаря ви за това, че ми помогнахте да вляза тук.

— Проявихте доста смелост, като си помислихте, че ще го направя.

— А аз ви взех за прекалено шовинистично настроен мъж, не толкова сексист.

— И каква е разликата?

— Харесвате жените, но искате да ги контролирате.

— Знаете ли, аз съм наясно за какво сте тук — рече той.

Грейси го погледна, опитваше се да не изглежда толкова слисана, колкото се чувстваше.

— Така ли?

Той кимна.

— Знам, че този следобед сте завели апелационна жалба. И знам, че сте тук, за да уловите съдия Уилямсън за ръкава.

— Господи, колко сте наблюдателен — рече Грейси със свито сърце. Той, в крайна сметка, бе водещият юрист на противниците ѝ. — И се безпокоите, че ще успея, така ли? — попита тя с фалшива усмивка.

Той поклати глава.

— Не, но няма да ви оставя да стигнете твърде далеч. Може би не осъзнавате колко неуместно е да се обръщате към апелативен съдия извън кабинета му.

— И какво ще направите? — попита Грейси. — Ще кажете на Сикрет сървис да ме арестува, ако се опитам, така ли?

— Не, но ако решите да се изложите, ще бъда наблизо, за да гледам — отвърна с усмивка Ригс. — Може би ще мога да го убедя да не ви хвърля в затвора.

Десет минути по-късно, когато речта бе приключила и аплодисментите вече стихваха, съдия Уилямсън слезе от подиума, Грейси се изправи и пое към него. Метна един поглед през рамо, за да погледне Ригс, който наистина я следваше.

— Съдия Уилямсън? — рече Грейси, когато се изравни с възрастния юрист. — Мога ли да разменя няколко думи с вас?

Съдията се обърна, изгледа я внимателно и ѝ протегна ръка.

— Разбира се. А вие сте?

Тя се представи и усети, че Ригс вече бе застанал до нея. Видя многозначителната усмивка на адвокатата.

— Как си, Джим? — рече съдията, като го зърна. — И какво ви води във Вашингтон, госпожице О'Брайън?

— Изключително неотложни правни действия срещу правителството, господин съдия, поради което съм тук да помоля съда да преразгледа решението на окръжния съд от днес, с което се отказват няколко временни заповеди за заповор.

— Господин съдия — намеси се Джим Ригс. — Аз съм опонентът ѝ, адвокат на властите и, за протокола, ние твърдо се противопоставяме срещу ускоряването на делото до статут на спешно разглеждане.

Съдията погледна Ригс и кимна, след което отново се обърна към Грейси.

— Значи искате да направя преразглеждане тук и веднага? Това няма да стане.

Грейси забеляза как по лицето му пробяга раздражено изражение.

— Не, Ваша чест! — отвърна тя. — Моля ви да ни разрешите бързо преразглеждане в рамките на следващите два дни.

Съдията ги изгледа и двамата в продължение на няколко секунди, след това кимна.

— Сега имам да разговарям с неколцина души тук. Но ако изчакате малко, ще се върна и ще разгледаме въпроса.

След като балната зала почти се изпразни, съдия Уилямсън отиде до масата, където седяха Грейси и Джим Ригс, и придърпа един стол. Любезното му държане, съчетано с претръпването, което Грейси вече изпитваше, улесни сбитото ѝ изложение, а след като Джим Ригс направи също тъй кратко обобщение на позицията на държавата, двамата замълчаха.

Уилямсън кимна.

— Ще направя сериозно изключение от собствените си правила, госпожице О'Брайън, поради заявената евентуална вреда. Но няма да ви изслушам сам. Утре заран имаме насрочени три заседания — както винаги от двама други съдии плюс мен. Вие двамата бъдете готови в десет и половина и аз ще се погрижа да ви осигуря поне по пет минути за словесни пледоарии и кратки реплики и опровержения.

* * *

Грейси се върна в хотел „Уилърд“, но пред асансьора се спря в кратко колебание. Обърна се рязко и влезе в бара, за да поръча две чаши от най-хубавото им чисто малцово уиски. Нараме куфарчето и чантичката си, след което понесе внимателно чашите към асансьора. Копчето на етажa натисна с лакът.

— Какво е това? — попита Ейприл, когато Грейси ѝ връчи едната чаша.

— Междинно празнуване на победата, преди да се заема отново с работа.

Очите на приятелката ѝ бяха зачервени и Грейси усети как я бодна болка за това, че не бе усетила веднага растящата ѝ тревога.

— Какво стана? — попита Ейприл, след като прие скоча.

— Първо — ти.

Ейприл поклати глава.

— Не можах да узная нищо. Те... о, боже, Грейси! Може да са отвлечени. Шерифът е обявил тревога на пътната полиция и търсят

колата на татко. Ужасена съм. Той искаше да прекратим всичко още вчера, а ние не го послушахме. — Ейприл вече губеше битката със сълзите, гласът ѝ трепереше. — Самолетът е изваден от някаква могъща агенция, или от флота, и аз си мисля, че някой, с когото не можем да се борим, стои зад всичко това — някой, който може да ги убие...

Грейси остави чашата си и прегърна Ейприл.

— Я задръж малко, хлапенце. Гледала си прекалено много шпионски филми. За всичко си има логично обяснение, и това, че тайните агенти отвличат нечии родители, защото са завели дело, не е едно от тях.

— Тогава къде се намират те?

— Не знам.

Ейприл се отдръпна, обърна останалото уиски на една глътка, после отново погледна Грейси.

— А ти докъде стигна?

— Няма още нищо, но успях да осигуря заседание на апелативния съд за утре заран. Това е само начало. Един шанс, Ейприл. И той ни вдъхва живец. Но само толкова.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

*Сряда сутринта, ден десети
Апелативен съд на САЩ за окръг Колумбия
Вашингтон*

След една почти безсънна нощ на тревоги за Ейприл и родителите ѝ, Грейси все пак успя да дремне няколко часа. Нямаше никакви следи от Арли и Рейчъл, нито от колата им, а търсенето ставаше все по-наложително, след евентуалния взлом в къщата им.

Към три сутринта телефонът на Ейприл бе иззвънял и от другата страна прозвуча електронно промененият глас на Арли Роузън.

— Татко! Къде си? Къде е мама? Добре ли сте?

— Говоря по сателитен телефон, Ейприл. Батерията ми е малко отслабнала. Майка ти и аз сме добре, но се наложи да избягаме с черокито.

— Къде се намирате?

— Не мога да ти кажа, но ти и Грейси се намирате в голяма опасност! Някой се опита да ни убие, ще преследват и вас. Изтеглихте ли онези съдебни жалби?

— Ние... работим по въпроса.

— О, Боже мой, Ейприл! Чуй ме. Трябва да накараш Грейси да изтегли всички жалби. Ние... ние сме изправени пред нещо, с което не можем да се борим. Кажи ѝ... чакай малко...

— Какво има, татко?

Гласът се сниши до шепот.

— Някой се промъква навън...

Тя го чу да прошепва на Рейчъл нещо за пистолета си, след което линията прекъсна.

Ейприл се разрови из електронния си бележник да намери номера на сателитния телефон, който баща ѝ бе купил преди година, ала нямаше полза — телефонът не отговаряше.

Към четири Грейси вдигна ръце и си легна. Остави Ейприл дежурна, да чака ново обаждане. Събуди се към седем, леко замаяна,

но изпълнена с надежда. Оптимизмът ѝ обаче до голяма степен се изпари, след като Ейприл ѝ сервира решението си жалбите да бъдат оттеглени.

— Защо?

— Казах ти какво рече той. Някой се опитва да ги убие, ако не се отдръпнем. А и ние можем да се озовем в опасност.

— Не и във федерален съд. Не искам да повярвам в това.

— Грейси, нареждам ти да изтеглиш жалбите.

Грейси поклати глава и прочете ужас в погледа на Ейприл.

— Грейси, не! Трябва да се вслушаш в думите му.

— Ако се обади, ще го послушам. Ти не си упълномощена да го представляваш, а Рейчъл е и последните ѝ нареждания към мен бяха да продължа. А и ти също се съгласи.

— Значи няма да ме послушаш? Не мога да повярвам!

— Слушам те, но не мога да спра и не бих го сторила, ако това е възможно.

— Но заради теб ще ни убият!

— Не, няма. Ти се паникьосваш, Ейприл. Онзи, който заплашва командира, блъфира.

— Но къщата е претършувана!

— Ти самата каза, че шерифът не бил съвсем сигурен и... родителите ти не са били отвлечени. Избягали са.

— Грейси, татко каза...

— Не го е казал на мен! Ясно ли е? Това е изводът. Ще направим всичко възможно, за да му върнем лиценза, и нямам причини да смятам, че това не е правилният курс на действие. А сега се стегни!

* * *

Грейси бутна резбованите двойни врати на апелативния съд и влезе. Самата сграда не изглеждаше заплашителна, ала всичко вътре — от полираните мраморни коридори до спартанската мебелировка — напомняше за мощта и важността на онова, което ставаше зад дебелите стени. „И ето ме тук — помисли си тя — опитвам се да накарам федералните власти да се огънат по волята ми.“ Струваше ѝ се, че ѝ предстои да нападне гигантска каменна цитадела само с една логика, с

набързо написано кратко резюме и със собственото си интерпретиране на законите.

Влезе в съдебната зала с цяло ято пеперуди, пърхащи в стомаха ѝ. Трима съдии седяха зад масата на подиума на неестествено големи кожени столове. Вдясно се извисяваше върлинещата фигура на съдия Уилямсън, когото тя позна мигновено. Другите двама мъже със строги лица бяха главният съдия Джо Брайър и съдия Алекс Макнотън.

Ейприл окуражително я стисна за лакътя и след това се отдръпна, за да заеме място на първия ред в галерията. Грейси седна зад адвокатската банка и се опита да не обръща много внимание на държавните адвокати, които се събираха отсреща, както и да игнорира факта, че бе сама срещу петима.

Разполагаше само с пет минути, за да пледира тезата си и да убеди мъжете зад съдийската банка, но въпреки това ако можеше да се придържа към думите, които бе репетирала, петте минути щяха да са ѝ достатъчни.

Когато обявиха началото на делото „Роузън“, Грейси се изправи и приближи до катедрата. Под плота светеше малка зелена лампичка и когато светнеше в жълто, щеше да я предупреди, че ѝ остава една минута, а когато светнеше в червено, времето ѝ щеше да е свършило.

— Моля съдът да ми позволи да се представя — започна тя. — Казвам се Грейси О’Брайън, адвокатка на командир Арли Роузън, тъжителят по този въпрос. Ние апелираме за отхвърляне на решението на окръжния съд и...

— Чели сме резюмето ви, госпожице адвокат — прекъсна я съдия Брайър рязко. — Изглежда съдията по делото ви в окръжния съд — съдия Уолтън — е сметнала, че липсват достатъчно конкретни доказателства, за да превърне заповедите за запор в съдебни разпореждания. Това търсене на факти ние оставяме на по-ниската инстанция, а вие пледирате тук, че интерпретацията ѝ е била погрешна по същество, тъй като в случай на спешни съдебни предписания съдът трябва да се стреми да предотврати надвиснала щета, дори преди да бъдат представени доказателства, че такава заплаха наистина съществува. Ако това е вярно, не означава ли то, че всяко твърдение за потенциална щета, независимо колко е странна и неподплатена с доказателства, ще изисква от съда да издаде съдебно предписание?

Зад гърба на Грейси се чу лек шум и на нея ѝ се стори, че някой става от мястото си и тръгва по пътеката. Обърна се неволно и забеляза с изненада, че това бе Ейприл.

— Госпожице адвокат? — рече съдия Брайър, опитвайки се да привлече отново вниманието ѝ. — Чухте ли ме?

Грейси веднага се обърна към него.

— Извинете, Ваша чест. Не, всъщност, ние просто излагахме делото по същество...

— Но не е само това, нали? — прекъсна я съдия Макнотън. — Мисля, че част от него е свързана и с адмиралтейското право.

— Всичките три комбинирани иска, Ваша чест — започна Грейси, — бяха първоначално граждански, само с отправка към един от принципите на адмиралтейското право. А сега...

— Не стана ли катастрофата в международни води, госпожице О'Брайън?

— Да, Ваша чест — отвърна Грейси и замълча, но не последва нов въпрос. Пое дълбоко дъх и продължи: — Командир Роузън моли съда да блокира един вреден акт и подобен иск е в основата си...

— Кой иск? — попита съдия Макнотън. — Тук имаме три молби.

— Всичките иски тук, Ваша чест, се основават на сериозна потенциална и продължаваща щета за кариерата на командир Роузън, неговото здраве и материални интереси. За да докаже необходимостта от рестриктивна заповед, трябва да покаже, че ответникът ще предприеме или ще продължи действия, които ще нанесат съществена и непоправима щета. Но тук отговорността се премества върху ответника, който на делото за доказване на основанията трябва да покаже с убедителни доказателства, че фактическите иски на молителя са безпочвени. Ако ответникът не успее да стори това, ограничаващата заповед се превръща във временна забрана. По този начин би трябвало да бъдем третирани в по-ниската инстанция.

— И отново да попитам, каква бе заплахата, госпожице О'Брайън? — попита съдия Макнотън.

Ейприл бе останала в дъното на съдебната зала и слушаше прекъсванията, след които Грейси започна да описва какви са щетите за Арли Роузън. След това отново погледна бележката, която ѝ бяха подали.

„Госпожице Роузън, имате посетител във фоайето, който казва, че е много важно да излезете веднага и да говорите с него. Твърди, че разполага с веществен доказателство, касаещо това дело.“

Ейприл излезе през двойната врата възможно най-тихо, остави гласа на Грейси зад гърба си и веднага забеляза автора на бележката — седеше на една пейка и чакаше. Усети как зяпва от удивление.

— Бен Коул! Какво, по дяволите, правите тук?

Той се изправи, пое ръката ѝ и я разтърси.

— Опитвам се да компенсирам малодушието си.

— Но как, по дяволите, ни намерихте?

— Обадих се на баща ви в неделя. Каза ми къде ще бъдете. Закъснях ли?

Ейприл неволно погледна през рамо към затворената двойна врата, след това отново се обърна към Бен.

— Не! Сега започва, но... вчера загубихме, а това е обжалване.

— Готов съм да свидетелствам, госпожице Роузън.

Тя не помръдваше, слисана, питаше се как да предаде информацията на Грейси, която се намираще на по-малко от трийсетина метра разстояние.

— Елате с мен в залата.

Бен избърза пред нея, отвори вратите и я последва до една пейка зад масите на юристите. Видя, че Грейси я зърна и повдигна вежда. Ейприл извади бележника си и написа:

„Грейси, доктор Бен Коул е дошъл от Анкърридж да свидетелства! Бил е на борда, когато гълфстриймът едва не ни блъсна, и когато албатросът е катастрофирал. Може да потвърди факта, че гълфстриймът е прелетял твърде близо до албатроса.“

Ейприл се наведе напред и я докосна със сгънатата бележка. Грейси я взе, прочете я бързешком, след което погледна да се увери, че Бен наистина бе там. После се прокашля и вдигна отново глава към съдиите.

— В окръжния съд вчера на ответниците бе дадена възможността да прехвърлят незаконно отговорността за доказателствата върху командир Роузън, като просто заявиха, че онова, което ние твърдим, не било вярно. Не представиха никакви доказателства, че не е имало държавни плавателни съдове в района на катастрофата. Не представиха никакво обяснение за конфискуването на видеозаписа на

останките, направен от Ейприл Роузън. Не предложиха никакво обяснение защо радарните записи на ФАА не се показват, какво има на тях и дали втори самолет, който би могъл да удари хидроплана на командир Роузън, е пресичал курса му през онази нощ. Те просто се явиха, казаха: „Ние отричаме всичко“ и само въз основа на това, думите им бяха преценени като по-достоверни, отколкото тези на Роузън. Аз пледирам, че това е неправилно и че само по себе си представлява грешка, изискваща връщане на делото и повторно потвърждаване на ограничителните заповеди.

Лампичката в катедрата вече светеше в жълто, Грейси я погледна и в този момент тя стана червена. Джим Ригс излезе на подиума и тя седна, готова да си води бележки, да търси начини да атакува доводите му.

Докато сядаше, улови въпросителния поглед на Ейприл, но нямаше време да обясни безполезността на присъствието на Коул в апелативния съд. Трябваше да се съсредоточи върху доводите на опонента, който започна силно и прецизно.

След миг долови шум зад себе си. Ейприл се наведе напред с нова бележка.

„Кога ще им кажеш, че той е тук и с какво разполага?“

Тя се обърна и прошепна в ухото на Ейприл:

— Не мога. Това е обжалване. Ако отменят решението на долната инстанция, тогава можем да добавим неговите показания.

— Но той иска да свидетелства! — отвърна също шепнешком Ейприл.

— Ейприл, трябва да следя какво става. Върни се обратно и си седни.

Грейси забеляза, че един от съдиите отклони вниманието си от доводите на държавния юрист към шепота около банката на ищеца, затова веднага се изправи, почувствала се като ученичка, която си разменя бележки в час. Една мисъл обаче започна да си пробива път в съзнанието ѝ — може би Ейприл бе права.

„Дали не пропускам нещо?“ — помисли си Грейси, докато държавният юрист се зае да изброява прецедентите, които би трябвало да докажат, че тя не е права.

„Представянето на фактите трябва да стане в първоинстанционния съд. Но този съд, няма ли и той право да се

произнесе по гражданските дела и казуси на вещното право?“

Тя се опита да задържи вниманието си върху доводите на другата страна, докато мислите ѝ запрепусаха из университета и към лекциите, в които учеха как гражданските и наказателните съдилища в стара Англия са били разделени, единият — занимаващ се с нормалното общо право, а другият — със запрещения и ограничителни заповеди. Имаше нещо, което един от професорите им бе преподавал в трети курс, когато тя трябваше да направи курсова работа, но какво беше то? Спомняше си ясно за лекцията, ала не и за съдържанието ѝ. След малко пред очите ѝ изникна топлият пролетен ден в уютния кабинет на професора и сякаш чу думите му: „Никога не забравяйте, че дори един федерален апелативен съд има пълните права да се произнася по същество, макар че това право рядко се използва, а по-скоро се отменят забрани или се отлага изпълнението на дадена присъда“.

— И ето защо, Ваша чест — продължаваше Ригс, — не само че първоинстанционният съд има правото да обяви за неоснователни фактическите искове на молителя със или без доказателства, но отговорността да представи доказателства е негова, а той не успя да подкрепи исковете си. Преценката дали доказателствените факти са достатъчни или не принадлежи на първата инстанция в заседание за представяне на основанията за делото, особено след като в апелационен съд като този не могат да бъдат представени допълнителни доказателства.

Грейси почти не усети как се изправи на крака. От една страна, никога не се бе чувствала по-уверена в себе си, но от друга, сякаш бе само страничен наблюдател на това прекъсване, което лесно можеше да ѝ коства неприятно порицание от съдията.

— Ваша чест, извинете ме за намесата, но господин Ригс е абсолютно неправ, а ние току-що получихме ново решаващо доказателство, за което бихме искали позволение да бъде представено.

Ригс се обърна слисан към нея, възможността да бъде прекъснатата пледоарията му пред апелативен съд очевидно никога не бе минавала през главата му.

— Какво правите? — попита той едва ли не заговорнически, преди да погледне отново съдиите, двама, от които се спогледаха изумени, докато третият, съдия Макнотън, се наведе напред.

— Госпожице адвокат, ако не сте наясно с протокола, би трябвало да знаете, че в този съд не разрешаваме на адвокатите да се прекъсват един другото. И ще ви препоръчам да прегледате отново и щателно какви са процедурите ни, преди да вземете отново думата.

— Ваша чест — Грейси приближи към подиума и застана до Ригс. — Това прекъсване *наистина* бе необходимо. Мога ли да обясня на съда защо?

— Не! — изгърмя гласът на Ригс, който се бе съвзел от потреса си. — Седнете.

— Достатъчно, господин Ригс. В състояние сме да издадем същото нареждане и от тук — сръза го съдия Макнотън. — Госпожице О'Брайън, ако продължите с това оскърбително поведение, ще ви направим бележка за неуважение към съда и ще ви поставим под някакъв контрол.

— Ваша чест, този съд има изначално право да изслушва по същество и може да изслуша ново доказателство под формата на нов свидетел, а случаят е точно такъв.

Около банката на Джим Ригс и на съдийската маса мигновено и едновременно избухна смут, единият от съдиите заудря с чукчето си, докато другите двама бързешком си разменяха реплики. Съдия Уилямсън най-накрая усмири колегите си с жестове и взе думата.

— Госпожице О'Брайън, заинтригувани сме от поетия от вас риск да се опитвате да ни образувате относно правомощията ни, но ако не сте забелязали, в този съд няма свидетелска банка.

— Няма, Ваша чест, но юрисдикцията на съда не се определя от мебелировката му.

Последваха нови протести, прекъснати от Джим Ригс, който обобщи съветите, които му бяха дали колегите му на банката на държавните юристи.

— Ваша чест, ние трябва да протестираме, че се отнема от времето ни да пледираме...

— Почакайте малко, господин Ригс — прекъсна го съдия Уилямсън. — Ние сме в правото си да ви дадем допълнително време, нали разбирате? Ще получите допълнителните си минути.

След това съдия Уилямсън се обърна отново към Грейси, която усети как леденостуденият адреналин нахлува в кръвта ѝ ведно с осъзнаването на истинската опасност.

— А сега, моля продължете, госпожице О'Брайън.

— Когато нашите съдилища са били създадени от конституцията и актовете на Конгреса, федералните апелативни съдилища са били ограничени само до разглеждане на спорни дела, единствено след жалби по общо право. Но вещното законодателство винаги е било нелека смесица и допълнително задължение на съдилищата и никога не е имало каквато и да било забрана в правомощните съдилища, включително и в правилата на този съд, която да прекратява задължението на апелативния съдия да разглежда вещни искове. Всъщност всеки от вас може да отсъжда вещни спорове и дори да изслушва важни доказателства, ако реши това. А фактът, че това не се прави често, не означава, че нямате тези правомощия. Един много важен свидетел току-що влезе в залата с жизненоважни доказателства, които изцяло противоречат на тезата на властите по няколко ключови пункта, и онова, което той ще каже под клетва, ще докаже правотата и приложимостта на издадените ограничителни заповеди, които бяха отменени от съда на първа инстанция.

— Вие... вие твърдите, че можем да изслушаме първични свидетелски показания, госпожице О'Брайън, макар че нашите процедури и правила не го предполагат, така ли?

— Да, Ваша чест. Можете да издадете забранителни и ограничителни заповеди, досущ както федералния окръжен съдия, вашите правомощия не са ограничени в това отношение.

Джим Ригс отново скочи на крака, ала с едно бързо кимване Уилямсън го предупреди да си мълчи. Грейси затаи дъх, сериозно изплашена от онова, което току-що бе сторила, и едва възприемаше шума и суетнята в дъното на съдебната зала.

Ригс бе стигнал до точката на кипене.

— Ваша чест, моля да обявите кратка почивка.

Съдия Уилямсън се усмихна изненадан и го погледна над очилата си за четене.

— Почивка в апелативно заседание, господин адвокат?

— Да, Ваша чест. От името на правителството на САЩ моля за почивка и за възможността да разговаряме за необичайните обстоятелства извън залата.

— Наистина ли? Е, мисля, че при безпрецедентното развитие на нещата през последните няколко минути, това е мъдра идея. Напомням

на адвоката на ищеца, че самото свикване на това заседание бе изключителна отстъпка. Тъй че...

Съдия Макнотън прошепна нещо на Уилямсън.

— О, да — кимна той. — Ще направим кратка почивка и ще се срещнем в кабинета ми, но преди това, госпожице О'Брайън, бихте ли обяснили точно какво искате?

— Да ми бъде позволено да закълна като свидетел доктор Бен Коул от „Юниуейв индъстриз“ от Анкърридж, Аляска, който се намира в съдебната зала, и да го разпитам по въпроса за присъствието му на борда на самолет, ангажиран в държавен проект, в нощта, когато командир Арли Роузън е изгубил своя хидроплан, като му дам възможност да свидетелства за голямата вероятност самолетът на Роузън да е бил ударен от самолета, в който се е намирал доктор Коул.

Изгърмя съдийско чукче и намръщеният съдия Макнотън още го държеше вдигнато, когато се обърна към колегите си, а после и към адвокатите.

— Петнайсет минути почивка.

— Всички да станат — извика приставът, докато съдиите се изправяха и тръгнаха да излизат.

Грейси усети как сърцето ѝ се разтуптя силно, след като погледна към Джим Ригс в очакване той да се обърне и да я нападне с ядни възражения.

Но той се бе обърнал и даде знак на някого зад гърба ѝ. Грейси се изви навреме, за да види един от тримата мъже в официални костюми да кима на Ригс и да поема към банката на държавните адвокати.

Ейприл също бе станала и вървеше към Грейси, следвана от Бен Коул.

— Какво става? — попита Ейприл, докато Грейси прокарваше пръсти в косите си и клатеше глава.

— Мисля — отвърна тя, като продължи да клати тава, — че този път загазих здраво. Но не съм сигурна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сряда сутринта, ден десети

Белият дом

Вашингтон, окръг Колумбия

Мак МакАдамс изчака охраната да провери името и документите му, след което му отвори портата към предната подходна алея към Белия дом. Срещата, която бе поискал, криеше огромен риск, но той трябваше да бъде поет. По-раншното му обаждане бе прието с ужаса, че е възможно да е изтекла информация, но новината, че самият Бен Коул е пристигнал във Вашингтон с очевидното намерение да наруши подписания от него договор за опазване на тайната означаваше, че трябва да се предприемат действия, а разрешението за това можеше да бъде дадено само от едно място.

Мак влезе в главното фоайе.

Един агент от Сикрет сървис със студените и безизразни очи на кобра му кимна, Мак показа пропуска си, след което пое по един познат коридор, поглеждайки часовника си. Трябваше да го приемат точно след осем минути и той имаше намерението да се яви на секундата.

Апелативен съд на САЩ за окръг Колумбия

Един помощник-пристав изникна до Грейси сякаш отникъде.

— Госпожице О'Брайън, вашето присъствие е необходимо в заседателната зала на съдиите. Моля, последвайте ме. Доктор Коул? Вие — също.

Грейси и Бен последваха пристава, сякаш ги водеха в последния им път към газовата камера.

Съдия Уилямсън ги очакваше в голяма заседателна зала. Джим Ригс вече беше тук, крачеше възбудено покрай една от стените. Тримата мъже, които Грейси бе видяла в дъното на залата, стояха наблизо до Ригс.

— Госпожице О'Брайън?

— Да, Ваша чест?

— Оставаме в почивка, но ще я удължим с часове. Тези господа ще ви обяснят защо. Ще продължим, когато се върнете.

— Извинете, господин съдия... но откъде да се върнем?

Ала съдия Уилямсън вече се бе обърнал и бе излязъл през странична врата. Джим Ригс се обърна към нея:

— Госпожице О'Брайън, налага се да дойдете с нас на една среща на няколко пресечки оттук.

— Къде трябва да отидем? — присви очи Грейси.

— Не мога да ви кажа, докато не стигнем. Доктор Коул също ще дойде.

— Какво се опитвате да направите, господин Ригс?

Джим Ригс се засмя уморено.

— Уверявам ви, че не ви грози никаква опасност. Няма да ви отвлечем.

— И все пак, къде отиваме?

— Госпожице О'Брайън — намеси се единият непознат мъж, — аз съм специален агент Брек от Сикрет сървис. Вашето и на доктор Коул присъствие е необходимо в друга част на града по много спешен въпрос. Присъствието на госпожица Роузън — също.

— Грейси — продължи Ригс, — съдът ще остане в почивка, докато не се върнем.

Грейси си отбеляза, че бе преминал на „ти“.

— Имаме ли избор? — попита тя, след като ги погледна в очите.

— Госпожо — отвърна агент Брек, — изпратени сме тук да ви отведем на една среща. Не сме инструктирани да приемем отрицателен отговор.

— Грейси — продължи Ригс сговорчиво, — съдия Уилямсън знае за това и го одобрява. Моля те.

Грейси и Бен се качиха при Ейприл на задната седалка в черната служебна лимузина. Агент Брек седна на дясната предна седалка, шофираше друг агент. Тя познаваше добре „физиологията“ на Вашингтон, за да се сети по кои улици пътуваха, но вниманието ѝ бе привлечено от Ейприл и Бен, които тихичко си говореха. Колата спря пред тежка порта, която бързо се отвори, след което се спуснаха в подземен гараж и там слязоха. Последваха безкрайни коридори,

обстановката постепенно ставаше все по-люксозна, докато накрая една врата се отвори и на Грейси ѝ дадоха знак да седне на един стол в заседателната зала на кабинета. В залата влезе Джеймисън Хендий, началник на кабинета на президента, представи се и седна срещу нея.

— Ето какво, приятели, имаме един проблем, но за щастие имаме и решение за него. Междувременно, доведохме ви тук по специалната молба на президента.

— Не разбирам — понечи да каже нещо Грейси, след като зърна не по-малко слисаните лица на Ейприл и Бен Коул.

— Виждам пред себе си три много решителни личности — рече Хендий. — Но вашата решителност едва не компрометира един много важен държавен проект.

В залата тихо влезе още един мъж. Генерал от авиацията, отбеляза си Грейси. Той седна през няколко стола от страната на Хендий и само им кимна.

— Госпожице О'Брайън, искам първо да ви поздравя, че успяхте да туширате съдиите само за три дни.

— Моля? — ахна Грейси.

Началник-щабът се засмя.

— Мога ли да се обръщам към всички вас с малките ви имена?

Грейси и Ейприл бързо измърмориха съгласието си, последвани от Бен.

— Добре. Грейси, аз не съм следвал право, но знам достатъчно за съдилищата, а имам тук под ръка неколцина истински юристи, които потвърдиха това пред мен преди половин час — ти коренно промени положението ни в онази съдебна зала.

— Сър, аз... наистина нищичко не разбирам.

— Би трябвало да загубиш, Грейси. Нямахте друг начин. Дори Белият дом не може да си играе със съдилищата и слава богу. Но Ригс и всички останали ни уверяваха, че независимо, че си намерила един опърничав съдия във федералната съдебна система, който се е съгласил да изслуша обжалването, ти никога не можеш да спечелиш. Но ти ги разби на пух и прах и адвокат Ригс трябваше да прибегне до план „Б“.

— Разбила съм ги на пух и прах? — повтори Грейси.

— Точно така, по дяволите. Ригс бе упълномощен да спре процеса, ако поради някаква необичайна причина би могла да спечелиш и ето защо сме тук. Знаем, че не разбираш за какво точно

говоря, затова нека обясня. Всички подробности, които ще ви кажа, са строго секретни. Става дума за голям военен научно-приложен проект, наречен „Скайхук“. Доктор Коул знае подробностите много добре, тъй като е главният инженер на проекта по софтуера. А вие тримата бяхте на път да разсекретите целия проект.

Ейприл кимаше.

— Значи сме били прави? Нали самолетът на баща ми се е ударил във военен самолет?

— Ние смятаме, че е така. А ако бяхте продължили да търсите информация за онзи военен самолет, в крайна сметка щяхте да заинтригувате пресата и да съсипете секретността на проект за милиарди долари.

— Тогава обвинението срещу баща ми наистина е било фалшиво — рече Ейприл.

— Може би. Но моята първа грижа, както и тази на президента, е съдбата на операция „Скайхук“, а тази съдба сега е във вашите ръце. В ръцете на трима ви. Всъщност, генерал МакАдамс тук се видя в чудо да намери начин да помогне на баща ви и на вас, Ейприл, без да компрометира проекта. Но след като вие двете се оказахте такива отлични хрътки, поели по гореща следа, Мак бе принуден да върне всичко там, откъдето започна — в Овалния кабинет.

— Господин Хендий — започна Грейси, — с цялото ми уважение към вас, но няма никакво оправдание за това ФАА да отнеме лиценза на командир Роузън.

Началник-щабът се усмихна леко.

— Е, това не е съвсем вярно, Грейси. Доколкото разбрах, ФАА има основателни причини и твърдо доказателство да го подозира, че е летял в нетрезво състояние, както и основателно обвинение за нарушение на правилата за визуален полет. Но аз *наистина* смятам, че подозрителната бързина, с която ФАА отне пилотския лиценз на командир Роузън е била неоправдана и това е грешката, която ни събра тук.

— И така — Грейси се наведе напред, подбирайки внимателно думите си, — защо всъщност сме тук, сър? Какво искате да направим и какво е готово правителството да направи в замяна, за да поправи тази несправедливост? Защото, независимо от това какво казва онзи

побеснял инспектор от ФАА, командир Роузън не е пил и не е нарушавал правилата.

Хендий погледна Ейприл и кимна.

— Може би. Добре, Грейси. Нека сключим сделка. Ние трябва да защитим един проект от голямо значение за нацията и ако за това трябва да бъде върнат лиценз на един-единствен пилот, преди да сме сигурни във фактите, като по този начин отменим решението на ФАА и я поставим в неудобно положение, то ние сме готови да го направим.

— Искате да кажете — рече Грейси, докато се облягаше назад и се опитваше да потисне усмивката си, — че ако изтеглим исковете си, вие ще възстановите пълния лиценз на командир Роузън?

— Казано с една дума — да.

— И нищо от това няма бъде вписано в архива?

— Сякаш никога не се е случвало.

— И какво още ще трябва да направим?

— Върнете се в съда, изтеглете всичките си молби и ми дайте честната си дума на американски граждани, че ще отнесете всички поверителни подробности, които ще ви дам, със себе си на небесата. Дори командир Роузън не бива да знае.

Грейси, Ейприл и Бен Коул се спогледаха и закимаха едновременно.

— Онова, което ще ви кажа сега, е строго секретно. Доктор Коул знае всичко, но вие, двете дами, не сте подписали никакви договори за опазване на тайната и не подлежите на отговорност по военните закони, затова ако поискате да излезете от тук и да се обадите на Сам Доналдсън или на Тед Копъл, не можем да ви спрем. Но вашата страна разчита на вас да разберете тази много деликатна ситуация. Мога ли да получа тържественото ви обещание да запазите тайната?

Преди Ейприл да успее да отговори, Грейси вдигна ръка.

— Сър, а какво ще стане с останките на албатроса? Искаме да ни се върнат непокътнати. В тях се съдържа доказателството, че...

— Те не са при нас, госпожице О'Брайън.

Грейси поклати глава.

— Това не е вярно, сър. Били са извадени от морското дъно.

— Така е. Но не сме ги извадили ние. Нито една агенция на държавните власти или на военните не ги е изваждала.

— С цялото ми уважение, сър, но някой не ви е казал истината.

Сега Хендий клатеше глава.

— Напротив. Можеш да бъдеш абсолютно сигурна в това, Грейси. Останките не са у нас и ако вие не се съгласите с поставените условия, командир Роузън ще остане без лиценз, докато не успее да отхвърли обвиненията.

Погледите на Грейси и Джеймисън Хендий се срещнаха за един безкраен миг, след което тя склони глава и кимна:

— Добре.

— Но има още нещо, което се нуждае от разрешаване — намеси се Ейприл. Тя описа паническото бягство на Арли Роузън от Секуим и съобщението, че някой е претършувал къщата им. — Ужасно съм обезпокоена!

Лицето на Джеймисън Хендий помрачня.

— Мога да те уверя, Ейприл, че никой не е бил упълномощаван да нахлува в къщата ви или да следи баща ти. Категорично заявявам, че ние нямаме нищо общо с това, но можете да бъдете напълно сигурни, че ще се заемем с въпроса. — Той си записа нещо, след което изгледа тримата по ред. — Сключихме ли сделката? Трябва да знам, преди да ви разкажа за какво става дума в проекта „Скайхук“.

— Съгласни сме — рече Грейси.

— Много добре. Преди няколко години, след разрушаването на Световния търговски център и попадението в Пентагона, се зароди една идея за защита на военните самолети, която стартира много лошо. В началото имаше хора, които смятаха, че можем да инсталираме автоматични системи, които да позволят на ръководителите на въздушното движение да приземяват дистанционно самолети на ВВС и ВМС. Бързо осъзнахме, че диспечерите не са летци и притежават съвсем други сръчности. Ако се опитахме да ги използваме за подобни цели, щяхме да стигнем дотам да загинат всички замесени, а между другото да унищожим и няколко града. Планът много бързо бе усъвършенстван и в края на следващата година лансирахме секретен „черен“ проект, на който твоят баща, Ейприл, за съжаление се е натъкнал, когато самолетът му е ударил или е бил ударен от преоборудван бизнес-самолет, който се използваше при изпитанията.

— Гълфстриймът.

— Да. Системата, която изпробвахме, ще даде възможност на специален команден пункт някъде в САЩ да поеме управлението на

който и да е американски военен самолет и квалифицирани летци да го приземят безопасно на всяко летище на света, независимо дали пилотите са възпрепятствани, отвлечени или каквото и да било.

— Значи гълфстрийма, който татко е ударил, не се е намирал там, където трябва?

— Да. Повредата на гълфстрийма, която показва, че двата самолета са се докоснали, е била тайно поправена и този факт е бил скрит от генерал МакАдамс във военновъздушната база „Елмъндорф“ допреди няколко дни.

— Бях сигурна, че не е проявил безразсъдство.

— Както знаете, администраторката на ФАА е донякъде независима от президентския контрол, но тя не е глупачка и когато преди няколко минути я притиснах до стената по телефона, я накарах да се съгласи да възстанови лиценза на баща ти.

— Благодаря ви, сър! — рече Ейприл, но Хендий вдигна ръка.

— Грейси щеше да постигне същото по съдебен път. Ако тя спечели, съдът нарежда да се отвори документацията за „Скайхук“ и проектът е тотално компрометиран. Не искаме враговете ни да узнаят, че самолетите на нашите ВВС могат да бъдат управлявани дистанционно.

— Но по този начин няма да остане никакъв архив, така ли? — попита Грейси.

— Точно така. Съдът е още в почивка, Грейси. Ти можеш да се върнеш там, да продължиш и да спечелиш, но страната ти ще загуби. Но ако се върнеш и подадеш молба за прекратяване на делото, можем да ги помолим да запечатат малкото архив по него и програмата да остане секретна. Това е изборът, който трябва да направиш.

Грейси кимна, очите ѝ бяха широко отворени.

— Господин Хендий, както казах, сключихме сделка.

— Тогава аз ще им се обадя — рече той и се изправи, — и ще разбера дали някой под наш контрол е заплашвал командир Роузън. Доктор Коул? Ще изпратя тези две дами обратно в съда. А вие бихте ли останали при нас още няколко минути?

Грейси се изправи и вдигна ръка, за да привлече вниманието на Хендий.

— Част от споразумението, сър, е да не пострада кариерата на доктор Коул.

Джеймисън Хендий се разсмя.

— Не се безпокойте. Имате думата ми, че нито един програмист няма да пострада в изпълнението на договореностите ни.

* * *

След като Ейприл и Грейси излязоха от заседателната зала на кабинета, Джеймисън Хендий даде знак на Бен да го последва и след като преминаха по няколко коридора се озоваха в смайващо познат кабинет.

— Седнете — предложи му Хендий и посочи два разположени един срещу друг дивана.

Бен се отпусна на единия, но скочи на крака, когато президентът на Съединените щати влезе в стаята. Ръкуваха се и след като седна в едно кресло до камината, президентът изгледа преценяващо Бен.

— Седнете, доктор Коул. Вие се оказахте и лошото момче, трън в петата ни, и герой. Но сега ще трябва да се заемете с по-голяма отговорност.

— Сър?

— Истинската цел на „Скайхук“, Бен, е толкова секретна, че дори министърът на отбраната не е наясно с мащабите на проекта. На всички, освен на генерал МакАдамс и на неколцина служители, бе казано, че „Скайхук“ се отнася само до военните самолети. Е, аз дадох старт на проект, който се разпростира много по-широко. Лансирах го като последната отбранителна линия, за да се предотврати завинаги евентуално повторение на 11 септември. Истината е, че кутията „Бумеранг“, в чието проектиране участвахте и вие, трябва да бъде монтирана и на всички цивилни пътнически самолети.

Бен Коул се премести напред върху дивана. Изглеждаше смаян.

— Наистина ли?

— На всички — повтори президентът. — Целта бе проста. След като всеки регистриран в САЩ авиолайнер бъде тайно екипиран с тази апаратура, ако някой от тях бъде отвлечен от терористи с искане да им бъде предоставена крилата ракета, ние буквално поемаме управлението му от земята и го откарваме на безопасно място. Можем да загубим хора на борда в някаква кървава баня, но няма да се налага

самолетът да бъде свалян над американски градове, а е възможно и да спасим всички на борда му. В този план са включени пилоти, които дежурят 24 часа, седем дни в седмицата, в наскоро обзаведен пункт във военновъздушната база „Офит“, в бункера на старата главна квартира на командването на стратегическите ВВС.

— Значи... тогава това не е проект на ВВС, така ли?

— Ще снабдим и основните ни единици от ВВС, като бомбардировачите Б-1 и Б-2 и транспортните самолети С-17, както са ви казали. Но е включен и гражданският въздушен флот. В командния пункт сме инсталирали осем кабинни за дистанционно управление и обучихме група пилоти от ВВС, които да работят в тях. Три от тези кабинни са идентични с кабините на военни самолети. Пет — на кабините на авиолайнери като боинг 757 и 747, MD-80 и самолетите на „Еърбъс“.

Президентът замълча. Погледът му се плъзна по лицата на присъстващите.

— Нямах никаква представа! — възкликна Бен. — Аз... открих някаква странна справочна информация в кода за граждански самолети и се боях, че това може да е доказателство за атака срещу софтуера.

Президентът се усмихна.

— Не, това е свидетелство за тайните ни намерения. А вие едва не ги разкрихте с настойчивостта си да разберете защо съществуват там допълнителни кодове.

— А авиокомпаниите... те не знаят, нали? — попита Бен.

Президентът поклати глава.

— Не. Знаят, че монтираме някакъв панел с апаратура на всеки авиолайнер в Америка. Всички лицензирани от ФАА работници по поддръжката са информирани, че всяко вмешателство в панела или в черната кутия се смята за федерално углавно престъпление. Но те и без друго смятат, че това е само аварийно устройство за свързка, чрез което авиодиспечерите ще могат да виждат и чуват какво става в кабината на отвлечен самолет. Е, и това е вярно, така ще е. Но цялата история не свършва дотам. След като новите кутии бъдат монтирани, ще имаме пълен дистанционен контрол.

Лицето на Бен Коул бе преbledняло като платно.

— Господин президент... щом става дума за използването на системата на граждански самолети, трябва да ви кажа, че имам

сериозни съмнения за нейната надеждност.

Той обясни проблемите, възникнали при изпитанията, и факта, че макар загубата на управление на гълфстрийма да се дължеше на повреден автопилот, кутията „Бумеранг“ не бе в състояние да поеме управлението всеки път.

— Искате да кажете, че системата не е напълно готова, така ли?
— попита президентът.

— Да, точно това искам да кажа, с моите извинения към генерала
— добави Бен и погледна МакАдамс.

Мак кимна.

— Виждате ли — отвърна президентът, — генерал МакАдамс вече ме информира за степента на риска, който ще поемем, като монтираме веднага тези кутии в самолетите на гражданския въздушен флот, както и за това колко припрени са били изпитанията.

— Господин президент, аз... просто не виждам как можем да бъдем сигурни, че един пътнически самолет би могъл да бъде поет на дистанционно управление без достатъчно сигурност. Трябва ни време, а напрежението досега бе прекалено голямо.

Президентът вдигна ръка.

— Имам много радикална идея как да се справим с това, но реших, че след като сте толкова неотстъпчив, ако не ви въведа в плана си, много е възможно да го провалите и да се озовете в някоя килия за това, че сте се разбъбрили.

— Сър, проблемът с командир Роузън е решен, тъй че аз...

Президентът клатеше глава.

— Не, това е по-различно. Ако наистина смятате, че тази система е прекалено ненадеждна, за да бъде инсталирана на гражданските самолети и по някакъв начин се узнае за проекта, бихте могли, водени от най-добри намерения, да нанесете огромни щети, като обявите на света, че на всеки граждански самолет е монтирана опасна система.

— Объркан съм, сър.

Президентът се разсмя.

— И Мак бе объркан в началото. Добре. Съгласни сме, че системата не е готова да бъде инсталирана на авиолайнерите, нали така?

— Да, сър.

— Добре. Аз реших, че ако монтирането на системата бъде забавено тайно, ще създаде възможности за тероризъм, което аз не искам, след като похарчихме милиарди за разработката ѝ. Но освен това смятам, че възпиращият фактор е по-силен от същинската ѝ оперативна стойност. Бен, виждал ли си онези табелки по дворовете, на които пише, че къщата се охранява от тази или онази компания?

Бен кимна.

— Ако си крадец, не можеш да бъдеш сигурен дали имат система или нямат, но може би е по-добре да не рискуваш. Възпиране. В случая със „Скайхук“ оставяме да изтече информация, че монтираме системата, после потвърждаваме, че я има на всеки самолет, оставяме пилотските профсъюзи и авиокомпаниите да вдигнат вой до небесата, но не отстъпваме. Всеки, който планира отвличане, ще е наясно, че всичките му усилия могат да бъдат провалени от завъртането на един ключ. Тъй че вместо да се налага някой ден да поемаме управлението на самолет, вече пълен с убити и ранени хора и с терористи в кабината, ще имаме далеч по-големия шанс опитът за отвличане изобщо да не се състои. Междувременно, ще продължим със системата за ВВС, когато сте сигурни, че е готова.

— Не съм упълномощен да поема такъв ангажимент, господин президент.

— Упълномощен сте. Джо Дейвис вече се пенсионира. Вие поемате поста му.

— Аз ли?!

— Стига да сте съгласен е всичко това.

— И „Юниуейв“ ще получи достатъчно пари, за да оцелее?

— Чекът вече е изпратен. Ще поддържахме компанията на повърхността.

— Значи пускаме информация, че системата „Скайхук“ — кутиите „Бумеранг“ — са монтирани, но тайно ги оставяме изключени?

— Когато медиите пуснат информацията, която сме им пробутали, ние ще обявим открито, че системата „Бумеранг“ наистина съществува, действаща е, и никой бъдещ терорист няма да успее да завземе самолет. Правим едно представление и демонстрираме системата пред световните медии. Възпиращият ефект е постигнат почти сто на сто, спестяваме милиарди и не рискуваме да изгубим

самолет, поради дефект в електрониката, което, доколкото разбирам безпокойствата ви, е най-големият ви кошмар.

— Да, сър, така е.

Президентът се изправи.

— Очевидно е, Бен, че не можете да кажете за това на никого през този живот. Нито на двете решителни млади дами, нито на колегите си, нито на бъдещата си съпруга или любовница. На никого. Само неколцина души, освен нас ще знаят истината.

Бен се изправи и пое протегнатата ръка на президента.

— Имате думата ми, сър.

* * *

За Ейприл и Грейс пътуването обратно до апелативния съд премина в мълчание. На три пъти Ейприл понечи да извади клетъчния си телефон от чантичката и да позвъни до дома, но всеки път присъствието на агентите на предната седалка я отказваше.

В съдебната зала единствено Джим Ригс представляваше държавните власти. Грейси се завърна на банката си. Погледна го и прочете по доволното му изражение, че му се бяха обадили от Белия дом. Сигурно имаше неща, които той не можеше да знае, разбира се, но онова, което тя щеше да пледира, нямаше да бъде изненада за него.

Изправиха се, когато в залата влезе съдия Уилямсън.

— Заседанието се възобновява и, доколкото разбирам, госпожице О'Брайън, вие сте готова да представите още една уникална молба?

— Да, Ваша чест — отвърна Грейси и на ум препореди думите, които никога не бе очаквала да използва. — Съмнявам се, че господин Ригс ще възрази срещу нея, тъй като тя е за прекратяване на делото. Представяният от мен ищец оттегля жалбата си и иска делото да бъде прекратено.

— Без претенции за щети? — попита Уилямсън и се усмихна като видя изражението на Грейси. Приличаше на попаднала в светлините на автомобилни фарове кошута.

— Да, сър. Няма да възобновяваме делото.

— Много добре — кимна съдията. — Делото се прекратява.

След като съдията си тръгна, Джим Ригс отиде при Грейси с протегнатата ръка и с усмивка на лице.

— Много добре свършена работа, Грейси, във всяко отношение. Ти си впечатляващ противник с голямо бъдеще.

— Благодаря — отвърна тя, все още с чувството, че вижда него и цялата съдебна зала през няколко фута вода.

Ейприл прегърна силно Грейси. Не забелязаха, че Бен току-що се бе върнал в съда и стои на крачка от тях.

— Питам се дали не бих могъл да ви поканя двете на вечеря? — попита Бен.

Грейси сви рамене.

— Не виждам защо не. Кога трябва да се връщате в Анкърдж?

Той се усмихна.

— Сега, след като не се боя, че ще ме арестуват, мога да хвана, който полет си пожелае. А вие? Кога се връщате в Сиатъл?

Грейси намери една пейка в коридора.

— Идват ми на ум само думите на Скарлет О'Хара: „Ще мисля за това утре“. — Тя седна и погледна Бен Коул. — Може би ще ми трябва цял живот, за да разнищя случилото се през последните два часа.

— Един час и двайсет минути — поправи я Бен.

Тя се разсмя.

— Да, забравих, че сте инженер.

— Но се възстановявам от това — изкикоти се той и се запита как ли щеше да се чувства като могъщ началник.

— Между другото, Бен, защо дойдохте?

— Предполагам, че не можех да си представя как ще живея по-нататък, ако не направя нещо за бащата на Ейприл и... за своя проект. Прекалено много неща бяха сбъркани. Прекалено много странни неща станаха. Не знаех кому да се доверя.

— Е, този проблем поне е решен, нали?

Той се ухили.

— Така бих рекъл и аз.

Грейси се обърна към Ейприл, която бе вдигнала клетъчния си телефон, след това погледна към Бен и постави пръст пред устните си. Бен кимна, Ейприл сгъна телефона си и дойде да седне при тях.

— Не мога да се свържа с тях нито по сателитния, нито по клетъчния телефон. Направо не знам какво да правя.

— Е, аз знам — рече Грейси и извади своя телефон.

— Какво правиш? — попита Ейприл.

Грейси приключи с набирането на поредица от номера, след това натисна бутона за изпращане и усмихната вдигна глава.

— Пратих му съобщение. Забравила си, че той не отива никъде без пейджъра си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сряда, ден десети

Вашингтон, окръг Колумбия

По пладне

Отначало не можа да познае гласа на Бърни Ашад. Грейси притисна клетъчния телефон по-силно към ухото си; излизаха с Ейприл и Бен от сградата на федералния съд, навън вашингтонския обеден трафик гърмеше.

— Извинете, но пак да попитам: кой се обажда? — попита тя и приведе надолу рамене.

Ейприл забеляза това, улови Бен за лакътя и двамата се обърнаха да я изчакат.

— Тук е вашият клиент, госпожице О'Брайън — Бърни Ашад. Помните ли ме? Онзи с корабите.

Тя долови смеха в гласа му на фона на големия шум и веднага застана нащрек. Виждаше в съзнанието си намръщеното лице на Бен Джансън и побърза да потърси подходящ и безопасен отговор.

— Господин Ашад, мисля, че фирмата прехвърли вашите... дела на един от партньорите.

От другата страна отново се чу смях.

— Да, много добре знам, че Бен разправя небивалици за това, че съм озлочествявал всички жени в „Джансън и Прузън“, но мога да ви уверя, че това са пълни глупости. Но ако по някакъв начин съм ви накарал да се почувствате неудобно от моята покана за вечеря, госпожице О'Брайън, най-смирено се извинявам.

— Не е необходимо, сър.

— Вашият старши партньор се мисли за грижовен чичо, ангел-хранител и за монах, слети в едно.

— Е, много мило от ваша страна, че се обадохте...

— Почакайте, госпожице О'Брайън. Имаме една недовършена лична работа.

„О, не! Той въпреки всичко ще ми направи някакво предложение.“ Грейси усети как адреналинът нахлу в кръвта ѝ.

— Става дума за самолета на вашия приятел, който се разбил в Аляска. Искате да се опитам да ангажирам един от корабите си.

Облекчението подгони адреналина.

— О, да! Разбира се. Наистина съм ви благодарна, че го приехте присърце и моля да ме извините за това, че отправих неуместна молба към един клиент.

— Глупости. Но сега, след като успяхме, ни е необходим някакъв адрес.

— Моля?

— Трябва да ви се извиня, че толкова се забавих с обаждането. Всъщност обадих се преди няколко дни на Бен Джансън да говорим по друг въпрос и той ми три сол на главата, че съм имал похотливи намерения спрямо моята адвокатка. И тъй, всичко ми изскочи от ума и забравих да проверя какво е сторил моят капитан, та чак тази сутрин разбрах, че е успял.

— Успял ли? Не разбирам.

— Извадихме останките от самолета на приятеля ви. Госпожице О'Брайън, трябва да разбере къде да го доставя, след като моят капитан го е натоварил на баржа.

— *Вие* сте го извадили?

— Да... Нали това искате?

Грейси се изправи обърквана и погледна към Ейприл с широко отворени очи, като ѝ посочи безмълвно телефона.

— Да... да, така е. Нямах представа, че това ще бъде възможно.

— Нямахме почти никакви затруднения. Нашият кораб се помотал около час, мисля, докато го вдигне на борда, след това продължил по разписание. Сега той е в пристанището на Такома и трябва да разтовари.

— Бихте ли ми казали номера си, ще ви се обадя до десет минути.

Той продиктува същия номер, който се бе изписал върху дисплея на телефона на Грейси, тя му благодари и затвори.

Облегна се на стената на съседната сграда, за да си поеме дъх. Обезпокоена, Ейприл бързо приближи към нея.

— Какво? *Какво има?*

— Те казваха истината, Ейприл.

— Кой?

— Държавните власти. Правителството. Аз едва не ги разпънах на кръст във Върховния съд, а те били невинни.

— За какво говориш, Грейси? — попита Ейприл, която я бе уловила за ръцете.

— Един от корабите на Бърни Ашад е извадил албатроса на баща ти от Залива на Аляска.

— *Какво?*

Грейси кимаше.

— Държавните власти изобщо не са го пипнали.

* * *

Гласът на Арли Роузън звучеше като музика в слушалката на клетъчния телефон на Грейси.

— Получих съобщението ти, Грейси. Наистина ли всичко свърши?

— Спечелихме! ФАА оттегля обвиненията си.

— Но как стана така?

— Не знам със сигурност — отвърна тя, грижливо подбирайки думите си. — Но мисля, че те просто се изплашиха на високо равнище как ще изглежда всичко това, ако грешат и ние спечелим делото.

От другата страна се чу уморена въздишка.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен.

— Къде сте, командире?

Последва колебание.

— Горе, в Канада. На западния бряг на остров Ванкувър. Някой ни преследваше.

— Чух за това. Но и то ще престане сега, независимо за какво е било.

— Сигурна ли си, Грейси?

— Да. Абсолютно. От най-високо място знам.

— Защото тук сме въоръжени и в безопасност.

— Въоръжен ли си?

— Да.

— Командире, махайте се веднага оттам! Отлитайте незабавно. Не можете да носите оръжие там, освен ако не сте успели по някакъв начин да регистрирате в митницата ловна пушка, а аз не искам да ви вадя под гаранция от някой арест в провинцията.

Сиатъл, щата Вашингтон

Четири дни по-късно

Грейси много добре знаеше, че не бива да си вади заключения от тона на Бен Джансън, но бе радостно, че молбата ѝ да я приеме след завръщането ѝ от Сиатъл бе тъй радушно приета.

Тя пое по кръглото стълбище от своя етаж, зави покрай огромния кабинет на Джансън. Питаше се дали Бен Джансън бе прочел внимателно имейла с докладната ѝ, изпратена от Вашингтон, в която се съобщаваше с най-големи подробности за обаждането на Бърни Ашад.

— Виж ти, виж ти, Грейси! — рече Джансън. — Влизай. Завръщаш се от бойното поле, доколкото разбирам.

— Да, сър.

Джансън бе заобиколил писалището си, за да се ръкува с нея и да я потупа по рамото. Посочи ѝ дивана, тапициран с тъмночервена кожа, и се настани в съседното кресло до ниската масичка.

— Разкажи ми какво се случи с делото на Роузън — рече той, усмихна ѝ се, облегна се назад и сплете ръце зад главата си.

След като свърши, тя добави и факта, че останките изобщо не били у флота, а Джансън кимна, отпусна ръце в скута си и се наведе напред.

— Не се ли почувства малко глупаво? — попита той, усетил точно емоциите ѝ.

— Да.

— Недей. Ние се стараем да постигнем най-доброто с фактите, с които разполагаме, а и аз бих стигнал до същото заключение.

— Благодаря ви, сър.

— Знам за всичко това малко повече, отколкото си мислиш — добави той, а усмивката му докара обезпокоителната мисъл, че може би някак си с жестовете и мимиките си тя бе издала държавната тайна, научена в Овалния кабинет.

— Наистина ли?

— Е, имам си някои приятели на по-ниско и на по-високо равнище, един от тях ми се обади онзи ден да ми съобщи, че една адвокатка от моята кантора изведнъж се явила пред него като буреносен облак. Каза, че си го преследвала на официална вечеря, нежно, но умело си му извила ръцете, получила си безпрецедентната чест да бъдеш включена в разписанието на апелативните дела в последната минута, нещо, което дори генералите в занаята не могат да постигнат, а след това си пледирала доста разумно.

— Съдия Уилямсън?

— Точно така. Сандър Уилямсън. Следвахме заедно със стария нечестивец.

— Значи той ви се е обадил? — попита тя слисана, сякаш търсеше ново потвърждение.

Бен Джансън се наслаждаваше на мига и кимаше. Това бе или добър знак, или знак за предстояща екзекуция.

— Да, той ми се обади, така е. Каза, че някоя си Грейси О'Брайън се представила в съда спретната, добре подготвена, самоуверена, безстрашна и конкретна — все качества, на които той се възхищава. И каза, че си преобърнала съда с главата надолу, като си направила на съдиите нещо, което и тримата очевидно били забравили от години — че не само правото им да съдят като първа инстанция е равнозначно на апелативната им роля, но могат и да изслушват нещо толкова далечно, като молби за издаване на решение за временни ограничителни заповеди.

— Били са изненадани?

— „Смаяни“ е по-точната дума. Сандър нарече използването на този довод от твоя страна не как да е, а блестящо. Беше много впечатлен.

— Той разбрал ли е, че сме постигнали споразумение с ФАА да възстановят лиценза на командир Роузън?

Джансън отново се усмихна.

— Е, мога само да кажа, че е разбрал, че това е единствената причина, поради която можеш да отстъпиш и да подадеш молба за прекратяване на делото.

— Добре.

— Кое е било много щастливо разрешение за теб и за клиента ти.

— Споразумението ли? Да, така беше.

— Не, всъщност, Грейси, искам да кажа, че фактът, че си получила възможността да искаш прекратяване, е била голям късмет и в друг план.

— Не разбирам.

— Ами, ти си принудила държавните власти на споразумение, защото са били убедени, че ще спечелиш и ще ги поставиш в неудобно положение. Но макар Сандър Уилямсън да е бил убеден, другите двама съдии са държали скрит коз. Според Сандър, те приели, че имат основание да разгледат иска ти и да издадат заповед, но не са били убедени в доказателствата ти. Казано с други думи, Грейси, ти щеше да загубиш.

Тя изведнъж усети как я обземат ледени тръпки. Бен Джансън продължи:

— Но онова, което бях най-доволен да чуя, е, че човек от екипа ми се е справил толкова добре. При това — човек с толкова малък опит. Много добре.

— Благодаря ви, сър.

— А, и още нещо.

Той стана и с учудваща лекота отиде до писалището си, взе една тънка папка и я постави в скута на Грейси, преди да седне отново.

— Какво е това, сър?

— Доклад на патологията. Ти изобщо не стигна до разрешение на въпроса дали командир Роузън е пилотирал в нетрезво състояние, нали?

Тя поклати глава.

— А аз си мисля, че това все още тормози мислите ти и навярно хвърля сянка върху предишната ти чиста представа за човек с латентно обвинение?

— О, аз знам, че не е пил. Не е характерно за него.

— Глупости, Грейси. Говориш за излекувал се алкохолик. Предразположението винаги си съществува.

Тя гледа безмълвно известно време старшия си партньор, а сърцето ѝ се свиваше. В папката имаше нещо за Арли Роузън, което тя не знаеше, а и не бе обезвредила малката бомба, която Джансън сега ѝ бе подхвърлил.

Джансън се размърда на стола си и се наведе към нея.

— Грейси, знам колко много означава този човек за теб, затова накарах един от следователите ни да хвърли едно око. Той откри, че Роузън е получил няколко дълбоки порезни рани в нощта на катастрофата и по термалния му костюм е имало доста кръв. И двата костюма са били задържани от Бреговата охрана. Има един усъвършенстван тест, който може да бъде направен при определени случаи, за да се установи съдържанието на алкохол в кръвта в момента, в който тя е пролята.

— И той... той е направил теста?

— Чети — кимна ѝ Бен Джансън.

Грейси отвори папката и с мъка фокусира погледа си. Съдържанието на алкохол в кръвта на Арли Роузън няколко минути след катастрофата бе точно нула и тя с мъка сдържа сълзите си.

— Взе ли решение? — попита неочаквано Бен Джансън.

— Моля? О! Да. Много искам да остана.

— Чудесно, защото и ние много искаме да те задържим.

— Но... имам една молба. Вие ми дадохте три седмици отпуск, а аз бих искала да получа още една, да станат точно четири. Наистина се нуждая да прекарам известно време с приятели, за да се възстановя, а след това ще се явя на борда в пълна форма. Разбира се, целият отпуск ще бъде неплатен.

Той я изгледа мълчаливо в продължение на няколко секунди, след което прихна и заклати глава.

— Ти си родена тъжителка, Грейси. Досуц като мен. И с Господ би преговаряла за по-добри условия в самия миг, в който той отваря небесните порти пред теб.

— Значи, мога да получа това време?

— Имам ли друг избор?

— Не, сър.

— Тогава върви. Ще се видим, като изтекат четирите седмици.

Тя се изправи и стисна ръката му.

— И... предполагам, че ще ме чакате с кадифените белезници?

— Абсолютно. Изобщо не си помисляй да напуснеш отново тези офиси.

Анкъридж, Аляска

Генерал Мак МакАдамс се настани в едно от огромните кожени кресла, разположени пред пламтящия огън на камината в кабинета си и запали пурата, която току-що бе избрал от малката кутия. Чашка превъзходен коняк стоеше на страничната масичка. Той се огледа, почувствал топлината, която обгръщаше великолепия дом, построен за командира на военновъздушната база „Елмъндорф“ преди половин век, облегна се назад и се наслади на пурата „Индиън табак Чърчил“.

— Това е хубава пура, макар че има донякъде подозрителен в политическо отношение етикет — чу се напевен мъжки глас от другото кресло.

Мак се обърна към посетителя.

— Знаеш много добре, нали, че ще се нуждая от услугите ти още поне година или две?

— Очаквах го — отвърна другият мъж. — След като трябва да завършите инсталирането на всички граждански самолети, а и на онези от военновъздушния флот. Предполагам, че ще трябва да „паса «Юниуейв»“ още известно време. Този натиск в мафиотски стил, който упражниха върху командир Роузън, е само един малък пример. Председателят на борда им, Мартин, е направо непредвидим.

— Е, малко си рязък — отвърна Мак. — Как свърши тази работа, между другото?

От другото кресло се разнесе смях.

— Едно объркано бивше ченге по тайните операции от ЦРУ на име Тод Дженкинс си наумило да реши проблема ни като заплаши командир Роузън. Дори гръмнал по колата му за по-голяма убедителност.

— Мартин ли е наредил това? — попита Мак.

— Не, не! Това е синдромът „Томас Бекет“. Дженкинс е знаел, че Уил Мартин е разстроен от факта, че Роузънови се опитват да се защитят, затова решил, че кралят иска точно това. Сега се радва на преждевременното си пенсиониране.

Мак не каза нищо, дръпна силно от пурата си и се обърна към мъжа.

— Трябва ли ти огънче за тази пура, полковник, или просто искаш да се запознаеш по-добре с нея?

— Ще те обидя ли, ако я изпуша по-късно край езерото?

— Кое езеро?

— Което и да е. Тук имаме сума езера.

— Разбира се, че не. Можеш да си я вземеш.

Другият мъж вдигна чашата си, изпи последните капки коняк и се усмихна широко.

— Най-висше качество, Мак. Благодарен съм, че не се алкохолизирах. Инак щеше да ми липсва този мек и приятен вкус.

— Знаеш ли, все още мога да те предложа за бързо производство в бригаден генерал — рече Мак.

Полковникът от ВВС се разсмя и поклати глава.

— Моля те, не го прави! Едва ме накараха да стана полковник, макар че прекарах цялата си кариера да се крия из разузнавателната общност, за да не се налага да нося униформа. Не искам да нося звезди. Искам просто да бъда там, където нощем мога да ги гледам. Което е точно тук, в Аляска.

— Каза, че искаш да излезеш за месец-два в отпуск. Ще ходиш някъде на почивка ли?

— Не. Ще си ида у дома. Има един човек, когото трябва да видя, а с нея от доста време сме разделени. Макар че тя може би не споделя същото мнение.

— Къде е тя? — попита Мак. — Във Феърбанкс? В Сиатъл?

Чу се шумолене на кожа, посетителят се изправи и се обърна към Мак.

— Не, Мак. В Коцебу. Тя се върна в нашето родно село като учителка.

— Чак там?

— Забравяш, генерале. Под тази своя измамна външност, аз съм също така и скрит инупиат. — Нелсън Улоквит се усмихна широко, докато се ръкуваше с Мак. — Благодаря отново за вечерята и за гостоприемството.

След като входната врата на дома на МакАдамс в базата се затвори зад него, Нелсън отиде до колата си и се спря, за да погледне нагоре, извънредно доволен да види блесналия свод от трепкащи звезди в свежия въздух на кристално ялната нощ. Погледна часовника си. След няколко часа Бен Коул щеше да се върне у дома след едноседмична ваканция, прекарана на круизен кораб. Нелсън се бе съгласил да го посрещне, заедно с един голям, властен и понякога

сприхав котарак на име Шрьодингер, който му гостува, докато Бен отсъстваше.

А старикът Шрьодингер сигурно вече чакаше вечерята си.

Издание:

Джон Дж. Нанс. Операция „Скайхук“

Американска, първо издание

ИК „Коала“, София, 2004

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-093-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.